

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVoured

BRIDES OF THE KINDRED II

EVANGELINE
ANDERSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kindred'ın Gelinleri

Kitap 11: Devoured

Evangeline Anderson

* * * * *

YAYINLAYAN

Kindle'daki Evangeline Anderson Kitapları

Kindred'ın Gelinleri Kitap

11: Devoured

Telif Hakkı © 2014 Evangeline Anderson

Kindle Edition Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Amazon.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

yazarın çalışması.

Yazarın Notu #1: Yine de bunu hassas bir şekilde ele almaya çalıştım, Geçmişinde aile içi şiddet olan okuyucular bu kitabın bazı bölümlerini rahatsız edici bulabilirler. Ne yazık ki, kahramanımın karşılaştığı tüm durumlar istismara uğramış kadınların gerçek hikayelerinden alınmıştır. Eğer siz de istismara uğradıysanız, lütfen Yardım isteyin.

ABD'de Ulusal Aile İçi İstismar Yardım Hattını çevrimiçi olarak ziyaret edebilir veya bilgisayarınızın izlenmesinden korkuyorsanız 1-800-799-7233 numaralı telefonu arayabilirsiniz

Birleşik Krallık'taysanız, 0808-2000-247 numaralı telefondan 24 Saat Ücretsiz Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattını arayabilirsiniz

Yazarın Notu #2: Kindred'ı henüz denemeyen arkadaşlarınız için ilk dört kitabı tek bir ciltte topladım. Bu

Brides of the Kindred Volume One adlı bu kitabı Amazon'da ya da [web sitemdeki mağazamda](#) bulabilirsiniz. Kindred dünyasına dalmak için harika bir yol ve ilk dört kitabı almak yerine bunu satın alarak birkaç dolar tasarruf edersiniz tek tek. Okuyucular beğenirse, sonraki dördünü başka bir derlemeye koyabilirim ve sonraki dördü de 12. kitap olan Geliştirilmiş'i yazdıktan sonra.

Yazarın Notu #3: Lütfen korsan kullanmayın. Kindred şu anda ipotegimi ödüyor ve onlar olmadan tam zamanlı MRI yapmaya geri dönmek zorunda kalacağım.

Ateşli seks ve karmaşık duygular yazmak, insanları bütün gün manyetik bir deliğe sokmaktan çok daha eğlenceli olduğu için, lütfen korsan bir kopya bulmaya çalışmak yerine kitabınızı satın almanızı ve arkadaşlarınızı da aynısını yapmaya teşvik etmenizi rica ediyorum, böylece ben yazmaya devam edebilirim ve siz de okumaya devam edebilirsiniz. Teşekkürler!

Hepinize kucak dolusu sevgiler ve mutlu okumalar, Evangeline Anderson Haziran, 2014

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Üçüncü Dördüncü	
Beşinci Altıncı	
Onaltı Yedinci	
Sekizinci	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onuncu	
Onbirinci Oniki	
Onüçüncü	
Ondördüncü	
Onbeşinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
YirmiOnyedinci	
Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi Bir	
Yirmi İki Bölüm Yedi	
Yirmi Üç Yirmi Bölüm	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Bir Bölüm Dört	
Yirmi Yirmi Yirmi	
Yirmi Yirmi Dokuz	
Beş Altı Sekiz Otuz	
Otuz Otuz Otuz Otuz	
İki ÜçDört	-

[Bölüm Otuz beş Otuz](#)
[Bölümyedi altı Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[bir Otuz Otuz Otuz](#)
[dokuz sekiz Kırk Kırk](#)
[Kırk Kırk Bölüm iki](#)
[Bölüm üç Epilög #1](#)
[Epilog #2](#)
[Geliştirilmiş Birinci Bölüm](#)
[Sözlüğü](#)
[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

"Güvenli olduğuna emin misin?" Tess Evans-Hughes İnsan/Hindred İlişkileri binasına, ya da orada çalışan insanların deyiimiyle HKR'ye baktı. Bu insanlardan biri de yakın arkadaşı Di'ydi ama Di'nin önerdiği şey Tess'i son derece tedirgin ediyordu.

"Güvenli mi?" Di ona alaycı bir tavırla tek gümüş kaşını kaldırdı. "Elbette tatlım, burada Tampa'da olduğundan çok daha güvende."

"Ama sonra ne yapacağım-" Devasa Kindred savaşçılarından biri yanından geçerken Tess devam etmeden önce sesini fısıltıya düşürdü. "Oraya çıktığımda ne yapacağım?"

"Saklan tabii ki. Buraya geri dönmek güvenli olana kadar Hawaii'ye, Çin'e, Ay'a ya da Pierce'ın sizi takip etmeyeceğini düşündüğünüz herhangi bir yere gidin."

Tess bir an için gözlerini kapattı. *Kaçmaya zahmet etme Prenses*, diye alay etti Pierce'ın sesi kafasının içinde. *Sen **benimsin** ve benim olanı asla bırakmam.*

"Beni takip etmeyeceği bir yer yok," dedi alçak bir sesle. "Beni *bulamayacağı* bir yer yok."

"Düzelteyorum tatlım, seni bulamayacağı ve bulamayacağı *tek bir yer* var çünkü oraya çıkamıyor. Ve orası da senin gittiğin yer."

"Ama-"

"Ama yok," diye ısrar etti Di. "Ana Gemi'deki bir sonraki turum on beş dakika içinde kalkıyor ve bu büyük bir tur - kimsenin fark etmeyeceği kadar büyük

Kindred yaşam tarzını görmek için can atan bir turist daha eksilmiş olarak dönersek."

"Ama ben onlar *hakkında* hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraz etti Tess. "Askere yazılmadım bile."

Taslak, dünya hükümetlerinin Kindred'larla yaptığı ve kendi ırklarından erkeklerin Dünya'dan gelin çağırmasına izin veren bir anlaşmaydı. Genetik bir mutasyon nedeniyle yüzde doksan dokuz gibi bir oranda erkek olmaları - sözde hepsini 1.80'in üzerinde ve aşırı kaslı yapan aynı mutasyon - Kindred'ların her zaman kadın sıkıntısı çektiği anlamına geliyordu.

Belli bir yaşa gelmiş tüm bekâr kadınların askere yazılması gerekiyordu ama Tess yazılmamıştı çünkü teknik olarak hâlâ evliydi. Çünkü Pierce, ne kadar sık gönderirse göndersin boşanma belgelerini imzalamıyordu.

Bunun yerine, Tess'in dairesine gelip nasıl değiştiğinden ve onu geri istediğinden bahsetmeye devam etti. Tess daha önce de bu yollardan geçmişti, o yüzden reddetti. Ama artık sormayı bırakmış gibi görünüyordu. En son boşanma evraklarını gönderdiğinde eve geldiğinde...

Tess başını iki yana salladı. Dairesinin içinde ne bulduğunu düşünmek istemiyordu. Hatırlamak bile ağlayacak ya da kusacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. *Zavallı Gus...*

"Kindred'ler hakkında iyi adamlar olmaları ve kadınlarını dövüp hapsetmemeleri dışında bir şey bilmene gerek yok," dedi Di, onun hastalıklı düşüncelerini bölerek. "Sayabileceğim bazı eski kocaların aksine."

Tess, "Evrakları imzalamadığı için teknik olarak eski sevgilim sayılmaz," diye belirtti.

Di, "Kirayı zar zor öderken boşanma avukatı tutacak kadar onun hayatından çıkmasını istiyordun," dedi. "Pierce her konuda olduğu gibi bu konuda da pislik yapıyor diye kazanacak değil ya. Bana kalırsa siz ikiniz bölünmüş durumdasınız."

Tess arkadaşına gülümsedi ve onun elini sıktı.

"Teşekkürler, Di. Biliyor musun, onun içini görebilen tek arkadaşım sensin. İsteddiği zaman çok çekici davranabiliyor - annemi bile kandırdı, ta ki sonuna kadar."

"Hastaneye gidip onu görmene izin vermediği zamanı mı kastediyorsun?" Di başını salladı. "Evet, onu çok iyi anlıyorum. Saçmalık saçmalıktır, nasıl süslemeye çalışırsan çalış."

"Teşekkürler." Tess tekrar elini bastırdı ve bir damla gözyaşını sildi. Annesi öleli bir yıldan fazla olmasına rağmen, onu düşünmek hâlâ canını yakıyordu. Pierce, Tess'in onu zamanında görmesine izin vermeyecek kadar kıskanç olduğu için yalnız öldüğünü düşünmek acı veriyordu.

Kendini kontrol etmek için bir dakikalığına başını çevirdi ve sağındaki parlak fûme camlı penceredeki yansımasını gördü. Kumrala yakın uzun siyah saçları ve iri kahverengi gözleri olan kısa boylu, tombul bir kız ona bakıyordu. *Ben bakılacak kadar özel bir şey değilim*, diye düşündü, gözlerini silip derin bir nefes alarak. *Yani, elbette güzel bir yüzüm var ama bu büyük beden bir vücutta. Pierce bende ne buluyordu? Neden beni rahat bırakmıyor?*

Onunla ilk tanıştığında, hemşirelik okulundayken kendine sorduğu sorunun aynısıydı bu. Bu kadar uzun boylu, yakışıklı bir adam onun gibi kısa boylu, tombul birinden ne istiyordu? Şimdi Pierce'ın onu olduğu gibi gördüğünü biliyordu - kolay bir hedef. Ama o zamanlar onu istemesi mucizevi görünüyordu. Bu yüzden Pierce için bu kadar kolay olmuştu.

onu arkadaşlarından ve ailesinden koparmak ve annesinden uzaklaşmaya ikna etmek için...

Anne... Tess bir damla gözyaşını daha sildi.

"Özür dilerim tatlım. Annen hakkında öyle dememeliydim." Di gerçekten perişan görünüyordu. "Ben ve koca ağzım."

"Hayır, hayır-ben iyiyim. Sadece biraz gerginim," diye itiraz etti Tess, gülümsemeye çalışarak. "Yani, oraya gittiğimde nerede kalacağımı bile bilmiyorum."

"*Biliyorum,*" dedi Di kararlılıkla. "Senin için mükemmel bir yer biliyorum. Aramıza karışacaksın ve kimsenin ruhu bile duymayacak."

"Ama ya yakalanırsam? Başını belaya sokmak istemem."

"Ne sorunu?" Di omuz silkti. "Biri öğrenirse turda kaybolduğunu ve geceyi orada geçirdiğini söyleriz. Orada ne kadar kaldığını kimsenin bilmesine gerek yok."

"Ama ya Pierce beni aramaya gelirse? Ya yukarıda olduğumu anlarsa ve beni bulmak için bir tur düzenlerse?"

Di bir elini kalçasına koydu. "Ana Gemi nihayet erişilebilir olduğu için insanların bu turlardan birine katılmak için ne kadar beklediğini biliyor musun? *Yıllarca*. Ve isimleri ortaya çıktığında, kıdemli tur direktörü tarafından onaylanmaları gerekiyor. Ki o da..."

"Sen," diye bitirdi Tess küçük bir gülümsemeyle.

"*Ben,*" diye onayladı Di, gümüşü saçlarından oluşan düzgün başlığını okşayarak. "Bil bakalım kim oraya gitmek için *asla* onay alamayacak."

"Ya bunun polisin işi olduğunu söylerse?" Tess karşı çıktı.

"Oh, lütfen!" Di alay etti. "*Ne* polis işi? Dünya'daki hiçbir kurumun Ana Gemi üzerinde yetkisi yok. Ben onu geri çevirdikten sonra onay almak için Kindred Yüksek Konseyi'nden geçmesi gerekecek."

"Gerçekten mi?"

Di kararlı bir şekilde başını salladı. "Gerçekten. Ve o zaman bile gemiye binmek için çok iyi bir nedeni olması gerekir. Nedense Kindred Yüksek Konseyi'nin 'eski karımın peşine düşeyim de ona kötü davranmaya devam edebileyim' gibi bir bahaneyi onun yukarı çıkmasına izin vermek için yeterli göreceğini sanmıyorum."

"Şey..." Tess bocaladığını hissedebiliyordu.

"Tess..." Di onun gözlerinin içine baktı. "Bahaneler üretmeyi bırak ve beni dinle - yılda bin beş yüzden fazla kadın şiddet uygulayan bir koca ya da erkek arkadaş tarafından öldürülüyor. Sen benim en sevdiğim arkadaşlarımdan birisin, bir istatistik haline gelmeni izlemek zorunda bırakma beni. Dün eve geldiğinde mutfağında bulduğun şeyden sonra-"

"Tamam, !" Tess onu durdurmak için elini kaldırdı. "Lütfen söyleme -Bunu düşünmemek için gerçekten çok uğraşıyorum."

"Üzgünüm tatlım," dedi Di kararlılıkla. "Ama bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Tess derin bir nefes aldı. ", yapacağım."

Di, "Gerçekten istemiyorsan mecbur değilsin," diye teklif etti. "Her zaman benimle kalabilirsin."

"Ve seni de tehlikeye mi atayım? sanmıyorum." Tess başını salladı.

"Size daha önce de söyledim, bir silahım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum.

Özellikle de Pierce gibi bir pislikte."

"Onun da silahı var. O bir polis, hatırladın mı? Hayır." Tess iç çekti. "... Sanırım tek yol bu."

"Güzel. İyi olacaksın." Di ona sırtıttı, belli ki çok sevinmişti.

"Ve kim bilir, belki de yukarıdayken Pierce'ı senin için yerin dibine sokabilecek uzun boylu, esmer, yakışıklı bir Kindred ile tanışırsın."

Tess başını salladı. "Biriyle tanışmak istemediğimi biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, Pierce'la geçirdiğim son birkaç yıldan sonra erkeklerden tamamen uzaklaşabilirim."

"Ah, ama bu adamlar sadece erkek değil, onlar *Kindred*." Di ona göz kırptı. "Benim yaşımdakilerin hepsi için konuşulmuş olması çok kötü ama sen yeterince gençsin tatlım. Yapabilirsin-"

"Di..." Tess ona bir kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ, herkes hazır, duracağım. Siz sadece lobinin en ucundaki tur grubuna katılın." Di, HKR binasının etrafında konuşlanmış çeşitli Kindred savaşçılarına bakarak etrafta *dolanan* küçük kalabalığa işaret etti. Birçoğu fotoğraf makinelerini ve cep telefonlarını çıkarmıştı ve daha genç, belli ki evlenmemiş kızlardan birkaçı, umursamıyor gibi görünen savaşçılarla fotoğraf çektiirmek için poz veriyordu.

Son derece masum bir manzaraydı ama Tess yine de izlerken midesinin yumruk gibi düğümlendiğini hissetti. Sözde üç ana Kindred türü vardı: Altın gözleri olan Canavar Kindred, sivri dişleri olan Kan Kindred ve her zaman çiftler halinde gelen İkiz Kindred. Ama dürüst olmak gerekirse, etrafına baktığında gördüğü tek şey bir grup büyük, kaslı, potansiyel tehditti.

Pierce iri bir adamdı - bir Kindred kadar olmasa da üniversitede futbol oynayacak kadar iriydi ve yine de göz korkutucu bir numuneydi. Tess'in bunu bilmesi gerekirdi; cüssesini *onu* korkutmak için yeterince sık kullanmıştı. Etrafta ondan daha iri ve daha tehditkâr adamların dolaştığını görmek korkutucuydu.

Di, Kindred'ların kadınlarını asla hırpalamadığı hakkında istediğı kadar konuşabilirdi ama yaşadıklarından sonra Tess bunun doğru olduğuna inanmanın zor olduğunu fark etti. Ya da en azından, kendi topraklarında devasa uzaylı erkeklerin arasına gidip yaşayacak kadar güvenmek zordu. Onun için şu anda her erkek şüpheliydi. Her biri ona zarar vermek için bekleyen başka bir Pierce olabilirdi.

Ama Ana Gemi'ye gitmezse, başka nereye gidebilirdi? Pierce'ın onu bulup geri getiremeyeceği başka nereye kaybolabilirdi? Şiddete uğramış kadın sığınma evlerini düşünmüştü ama Pierce'ın Tampa PD'de olması işleri karıştıyordu. Sığınma evleri meraklı gözlerden gizliydi ama eski sevgilisinin her şeyi öğrenmenin bir yolu vardı...

Tess, sırttan bir Canavar Kindred ile fotoğraf çektiren başka bir gülümseyen kızı izlerken mutsuz bir *şekilde, şansımı denemek zorundayım*, diye düşündü. *Başka yolu* .

Dikkat çekmemeye çalışarak toplanan tur grubuna doğru yürüdü ve arka tarafta bir yer edindi. *Ana Gemi, işte geliyorum*.

İkinci Bölüm

"Kardeşim, seni bulduğuma sevindim."

Truth doğramakta olduğu sebzelerden kaldırdı, küçük kardeşinin sesiyle irkildiği belliydi.

"Oh, Garron- burada ne yapıyorsun? Son yemek için mi geldin?" "Pek sayılmaz." Garron boğazını temizledi. "Ben, um, konuşmak istiyorum Sana. Özel bir şey hakkında."

Yemek hazırlama alanının diğer ucunda mutlu bir şekilde bir şeyler pişirmekte olan, kardeşinin uzun süredir kayıp olan ikizi Far'a bir bakış attı. Yüz hatları Truth'unkine oldukça benziyordu ama saçları kısa ve koyu yerine uzun ve sarıydı, gözleri de Truth'un soluk grisi yerine dipsiz siyahtı.

Aralarındaki farklılıklara rağmen, ikizler gerçekten de birbirlerine ait görünüyorlardı. Garron, ağabeyinin ikizi ve eşiyle tanıştığında başlangıçta şaşırması olsa da - tüm İkiz Türler gibi bir dişiyi paylaşıyorlardı - şimdi Far'dan oldukça hoşlanıyordu. Yine de söyleyecekleri utanç vericiydi ve sadece Truth'un kulakları içindi.

"Her şey yolunda." Far başını kaldırıp onlara baktı ve başını salladı. "Şimdilik burada işim bitti. Yaşam alanına geçip ikinizi biraz yalnız bırakacağım."

"Teşekkür ederim, Far." Truth başıyla onayladı. Garron'a dönmek için ikizinin yemek hazırlama alanından çıkmasını bekledi. "Şimdi. Sorun ne gibi görünüyor?"

"Şey..." Garron derin nefes aldı ve tartışmak istediği konuya nasıl yaklaşacağını düşünmeye çalıştı. "İsim günümün yakında geleceğini biliyorsun..."

"Demek öyle!" Truth gülümsedi. "Rebecca'nın bana bahsettiği Dünya usulü bir kutlama yapmalıyız. Bir doğum günü partisi düzenleyebiliriz; size iyi dileklerimizi sunmak için bir arkadaş toplantısı. Ayrıca, a... olarak bilinen bir Dünya şekerlemesi yiyeceğiz..." Kaşlarını çatı. "Yedi cehennem, bu ya bir turtaya da bir kek. Ya da belki bir pasta. Evet! İşte bu! İşte bu - bir sürü küçük alev sapı olan bir pastamız olacak ve sen onları üflemelisin ve hepimiz sana şarkı söyleyeceğiz ve sana hediyeler ve 'tebrik kartları' adı verilen mizahi duygular getireceğiz ve-"

"Kardeşim!" Garron sabırsızlıkla elini kaldırdı. "Lütfen bir an için Dünya gelenekleri hakkında konuşmayı keser misin? Benim ne olduğumu unuttun mu? İçimde neleri karıştırıyor olabileceğimi?" Göğsüne bir yumruk indirdi.

"Özür dilerim," dedi Truth. "Düşünemedim."

"Hayır, çünkü zorunda değilsin." Garron sesindeki acıyı . "Çünkü sen benim olduğum gibi gerçekten Rai'ku değilsin. İçinde hiç *cin* yok. Ortaya çıkıp öldürebilecek ölümcül bir canavar yok..." Başını salladı, sözünü bitiremedi.

"Ama sen reşit olalı çok uzun yıllar oldu," dedi Gerçek. "O kadar çok kez bakireler senin için toplandı ve hiçbir şey olmadı. Gerçekten de bir *dr'gin* olduğunu düşünüyor musun?"

"İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Ya da en azından *bir şey* kıpırdıyor," dedi Garron karanlık *bir* sesle. "Son zamanlarda... dürtülerim var. İstek. *Arzular*." Konuşurken kardeşine bakamadığı için gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Bazıları... bazıları normal ya da doğru olduğuna inanarak yetiştirildiğimiz şeylere hiç benzemiyor."

"Hepsi bu mu?" Truth'un sesi o kadar neşeliydi ki Garron gözlerini açıp bakmak zorunda kaldı.

"Ne demek 'hepsi bu mu?' diye sordu. "Hangi arzulardan bahsettiğimi bile bilmiyorsun."

"Eminim tahmin edebilirim." Truth bilerek başını salladı. "Bunun... ah... çiftleşmedikçe asla dokunmamamız söylenen kadın anatomisinin belirli kısımlarını *tatmak* istememizle bir ilgisi var mı?"

Garron yanaklarının ısındığını hissetti. Boğazını temizledi.

"Muhtemelen... Böyle şeyler istememem gerektiğini biliyorum," diye aceleyle devam etti. "Bu yanlış ama ben-"

"Bu yanlış *değil*. Bu *Kindred*. Senin Kindred tarafın ortaya çıkıyor," diye karşı çıktı Truth. "Bak kardeşim, ben de aynı şekilde hissediyordum. Leydimle bir şeyler yapmayı arzuluyordum - bize sapkın ve aşağılayıcı olduğu öğretilen şeyler. Öyle şeyler ki-"

"Lütfen..." Garron bir elini kaldırdı. "Ayrıntı yok yoksa Becca'nın gözlerinin içine bir daha bakamam."

"Size ayrıntı vermeyeceğim, sadece arzuladığınız şeyin halkımız için - Kindredler için- doğal ve doğru olduğunu bilmenizi istiyorum. Bak..." Truth onun omzuna bir el koydu. "Zaten reddettiğiniz bazı Rai'ku inançları ve öğretileri olduğunu biliyorum. Örneğin Rai'ku'nun kadınlarına davranış biçimi..."

"Onları aşağılama ve değersizleştirme yöntemlerini kastediyorsun." Garron kaşlarını çattı. "Hayır, bunun doğru olduğuna asla inanmam."

"Hiçbir Kindred erkeği yapamaz," dedi Truth nazikçe. "Dişilerimize saygı duymak bizim doğamızda, DNA'mızın ta kendisinde var. Babamız bile -içki içerken ne kadar zalim olsa da- Ama'ya asla el kaldırmadı."

Garron alçak bir sesle, "Bunun nedeni öfkesini senden çıkarmasıydı," dedi. "Ve ona vurmamış olması onu taciz etmediği anlamına gelmiyordu. Sarhoşken söylediği şeyler-"

"Hepimizi yaraladı," diye bitirdi Truth sessizce. "Bir şeyi anlamaya başladım, kardeşim - bir erkek bizim çektiğimiz acıları çektiğinde, ya çocukken gördüğü kalıbı tekrarlar ya da bunu kırmak için bilinçli bir karar verir. Ben bu kararı verdim ve senin de verdiğini biliyorum." Sesi daha yumuşak bir notaya düştü. "Nella'ya nasıl davrandığını gördüm - onu gerçek bir erkeğin yapması gerektiği gibi sevdin ve saygı gösterdin."

Garron dürüstçe, "Onu incitmektense elimi kesmeyi tercih ederdim," dedi. "Ve onu hala özlüyorum. Onun için *yas tutuyorum*. İşte bu yüzden..." Boğazını temizledi. "Bu *dürtüleri* neden hem korkutucu hem de kafa karıştırıcı buluyorum. Nella'dan başka bir kadın istemiyorum ama yine de kendimi bu garip *ihtiyaçlarla* yanıp tutuşurken buluyorum."

"Ateşi söndür," diye öğütledi Truth. "Zihninizi ve bedeninizi hizalayabileceğiniz istekli bir dişi bulun."

"Sana söyledim, Nella'dan başka kimseyi istemiyorum ve o da gitti," diye itiraz etti Garron. "Ama diyelim ki tavsiyene uyup başka bir kadın almaya karar verdim. Ya bu garip dürtüler *cinimin* gelişini haber veriyorsa? Ya onunla sevişmeye başladığımda *dönüştüysem*?"

Truth kaşlarını çatı. "Bu bir sorun olabilir. Türler için her hayat değerlidir, özellikle de kadın hayatı. Rai'ku'lar arasında normal olduğu üzere, ilk dönüşünüzde birkaç bakireyi öldürüp yemenize izin verilmez."

"Olmam da gerekmiyor," dedi Garron. "Tüm bu süreç mide bulandırıcı, hep öyle düşünmüşümdür. Ama ikimiz de *dr'cin'in* ilk ortaya çıktığında akılsız bir canavar olduğunu ve büyüdükçe daha da açlaştığını biliyoruz. Bunca zaman sonra benimki şimdi ortaya çıkarsa, *açlıktan* ölür. Ben..." Başını iki yana salladı.

"Her türlü yıkıma neden olabilirsiniz," diye bitirdi Truth onun yerine.

Garron homurdandı. "Bu, önüme çıkan her çiftleşmemiş dişiyi öldürüp yiyeceğimi söylemenin kibar bir yolu, kardeşim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İsim günüm çok yakında, ne yapacağım ben?"

"Bilmiyorum." Truth kaşlarını çatı. "Ben-"

"Neden Eşleştirme Kuklalarından birini kullanmıyorsunuz?" Yeni ses, yemek hazırlama alanına geri dönen Far'dan geldi.

"Uzak! Bu özel bir mesele." Truth kaşlarını çatı. "Aslında bu hiç de fena bir fikir değil..."

"Evet, biliyorum. Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim; sadece sosumun yapışmadığından emin olmak istedim." Hafif ikiz, Ana Gemi'de en çok kullanılan Kindred Wave cihazından çok farklı olan, Dünya tarzı bir ocak üzerine kurduğu tencereyi işaret etti. Belki de Becca bunu özel olarak istemişti.

Garron, hafif ikizin yemek pişirmeyi bitirmesini rahatsız edici bir şekilde bekledi. Sonunda, ikiz gitme belirtisi göstermeyince, daha fazla dayanamadı.

"Eşleştirme Kuklası nedir?" diye sordu. Far ona baktı, açıkça şaşırmıştı.

"Bilmiyor musunuz? Ama siz Eşleşmemiş Erkekler bölgesinde yaşıyorsunuz."

Garron, "O kadar uzun süredir orada değilim," diye savundu. "Ana Gemide hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum."

"Gezileriniz sırasında, eminim ki Çiftleşmemiş Erkekler bölgesinin arka tarafındaki küçük pembe binayı fark etmişsinizdir?" Truth ona bir kaşını kaldırdı.

"Hani şu ara sıra dişilerin girip çıktığı bina."

"Oh, orayı fark etmiştim. Bir tür özel kulüp olduğunu düşünmüştüm," dedi Garron.

Far homurdandı. "Öyle. Serbest bırakılmaya ihtiyacı olan erkekler için bir kulüp." Garron kaşlarını çatı.

"Ne demek istiyorsunuz? Buranın kötü şöhretli bir ev olduğunu mu? Kindred'ın böyle şeylerle uğraşmadığını sanıyordum."

"Öyle değiller. Ama Eşleştirme Evi'nde kalan dişiler teknik olarak dişiler değiller," dedi Truth.

"Demek istediği onların gerçekten *canlı* olmadığı," diye açıkladı Far. "Onlar robot."

"Robotlar mı? Makineler gibi mi?" Garron iğrenmişti. "Bir makineyle ilişki kurmak gibi bir niyetim yok."

"Onlar daha çok... insanların kurgusal bilim masallarında cyborg dedikleri şeylere benziyorlar," dedi Truth. "Yumuşak, esnek bir derileri ve gerçek etleri var ama bunlar metal bir iskelet üzerinde büyüyor. Basit komutları anlayabilir ve son derece sınırlı konuşmalar yapabilirler ama çoğunlukla..."

"Çiftleşmemiş erkeklerin ihtiyaçlarını gidermek için," dedi Far. "Dünya üzerinde henüz dişiler bir zihinle hizalanmamış olanlar için."

"Anlıyorum..." Garron kaşlarını çatı. "Ve onlar... herhangi bir Kindred erkeğini kabul ediyorlar mı?"

"Onların tek amacı bu. Onlar olmasaydı, Çiftleşmemiş Erkekler bölgesi çok daha gergin ve mutsuz bir yer olurdu," dedi Far.

Truth, "Ama sizin için önemli olan onların yapay olması," dedi. "Düşünmüyorlar, acı hissetmiyorlar. Ve yargılamazlar. Yeni... Kindred dürtülerini keşfedebilirsin..." Boğazını temizledi. "Ve eğer *dr'gin* kendini gösterirse, gerçek bir dişiyeye zarar verme konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

Garron başını salladı.

"Bilmiyorum kardeşim. Arzularım beni ne kadar zorlasa da, ruhsuz, mekanik bir kuklayla çiftleşmek istemiyorum. Bu bana *yanlış geliyor*."

"Gördüğüm kadarıyla tek seçeneğiniz bu," dedi Truth kesin bir ifadeyle. "Tabii şansınızı Pax'ta Rai'ku'lar arasında denemek istemiyorsanız."

"Söz konusu bile olamaz. T'lar bana bir daha asla gezegenin yörüngesine bile girmememi söyledi."

"T'lar zorba bir aptal," dedi Truth kısaca. "İstiyorsan seni eve gitmekten alıkoymasına izin vermemelisin."

"Hayır." Garron gözlerini kaçırdı. "Nella öldüğüne göre başka biriyle çiftleşmeyi hayal bile edemiyorum. Pax'a geri dönmek gibi bir niyetim yok."

"O zaman Eşleştirme Kuklalarını gerçekten düşünmelisiniz," dedi Far nazıkçe. "Gerçek bir dişiyle gideremeyeceğin kadar tehlikeli ihtiyaçların varsa ve kendini gerçek bir dişiyle ilişki kurmaya ikna edemiyorsan, o zaman sahte bir dişi senin için en iyi seçim olacaktır."

"Ben... bunu düşüneceğim." Garron içini çekti ve burnunun kenarını sıkarak tehditkâr baş ağrısını geri itmeye çalıştı. Tanrım, keşke bu dürtüleri daha iyi kontrol edebilseydi! Keşke onları bastırabilse, ait oldukları yere, içine geri itebilse...

Yıllardır onları nasıl bastırıldığını mı? Nella'ya zarar vermekten korktuğun için bakireler sana her çağrıldığında onları nasıl gömdüğünü mü? Kafasının arkasında küçük bir ses fısıldadı. *Senin-*

"...Rebecca döndüğünde bizimle kalıp yemek yer misin?"

Garron başını kaldırdı ve kardeşinin kendisine bir soru sorduğunu fark etti.

"Özür dilerim, ne?"

"Yemeğin neredeyse hazır olduğunu söyledim. Bu bir Dünya spesiyalitesi Far ve ben yemek yapmayı sadece Rebecca için öğrendim."

"İstersen kalabilirsin," diye ekledi Far. "Burada her zaman hoş karşılanırsın Garron, bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Garron kardeşinin arkadaşına gülümsedi ya da gülümsemeye çalıştı - içindeki arzular yeniden şiddetleniyordu ve bu da düşünmesini zorlaştırıyordu. "Ama sanırım yapmam gereken bir şey var. Eşleştirme Evi'ne gitmek *değil* ama," diye ekledi çabucak. "Başka bir şey..."

"Elbette." Truth ciddiyetle başını salladı. "Kendine iyi bak kardeşim. Far, Rebecca ve benim sağlayabileceğimiz herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen sormaktan çekinme."

Garron tekrar, "Teşekkür ederim," dedi ve eğildi. Truth da Far gibi, daha az ustalıkla da olsa, bu jسته karşılık verdi. "Sizden ayrılıyorum," dedi ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya yöneldi.

Bir süre yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

Üçüncü Bölüm

"Yani *burası* benim için mükemmel bir yer mi?" Tess kuşkuyla başını kaldırıp tertemiz beyaz süslemeleriyle küçük pembe eve baktı. "Nedir bu, bekâr kızlar için bir tür pansiyon mu?"

Di homurdandı. "Çiftleşmemiş Erkekler bölgesinin ortasında mı? *Pek sayılmaz.*"

"Peki o zaman, nedir bu?" Tess ısrar etti.

"İçeri gel de sana anlatayım. Acele et!" Di tısladı. "Sanırım yolda birkaç Kindred görüyorum."

İki kadın, Tess hala nefesini tutarak itiraz ederken küçük eve girdiler ve kendilerini çok temiz, eski zaman görünümlü bir salonda buldular. Duvarları kaplayan çiçek desenli koltukların yanı sıra büyük, rahat görünümlü sandalyeler de vardı. Taze çiçeklerle dolu vazolar küçük masaların üzerinde odanın her tarafına dağılmıştı ve hatta bir ucunda eski moda kâğıt kitaplardan oluşan bir kitaplık bile vardı.

"Vay canına..." Tam bir bibliyofıl olan Tess, sergilenen kitapların sırtlarını okşamak için dolaştı. "Şuna bakın, bütün klasikler var. *Gurur ve Önyargı, Uğultulu Tepeler, Geniş Sargasso Denizi-*"

O daha devam edemedi odaya bir kız girdi. Uzun, sarı saçları ve iri mavi gözleri vardı ve ince vücuduna tam oturan çok güzel açık mavi bir elbise giymişti.

Tess umutsuzca, özel mülk gibi görünen bir yere neden izinsiz girdiklerine dair bir bahane -herhangi bir bahane- bulmaya çalıştı.

"Oh, merhaba! Yanlışlıkla buraya girdik ve sonra gerçekten eski moda kitaplarınız olduğunu gördüm ve biz de..."

Ama kız ona hiç aldırmış etmedi. Bunun yerine, raftan rastgele bir kitap aldı ve birçok kanepeden birine oturmaya gitti. Sonra kitabı açtı -yine tamamen rastgele- ve sayfalara bakmaya başladı. Ama Tess onun okumadığını söyleyebilirdi çünkü gözleri hareket etmiyordu. Orada öylece oturdu, açık kitaba boş boş baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Di'nin yanına yaklaşan Tess dirseğiyle arkadaşını dürttü.

"Bunun nesi var böyle?" diye mırıldandı.

Di normal bir ses tonuyla, "Onun hiçbir şeyi yok," dedi.

"*Shhhh!*" Tess tısladı. "Onun hakkında konuştuğumuzu anlayacak!"

Di güldü. "Fısıldamana gerek yok. Kafasında vazo kırsan bile fark etmez."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Di fısıldamadığı için Tess de normal bir şekilde konuştu, ancak tam önünde sarışın kız hakkında bir şeyler söylemek gerçekten yanlış geliyordu.

"Onun gerçek olmadığını söylüyorum. Tanrı aşkına, o bir Eşleştirme Kuklası." "Bir *ne*? Eşleştirme Kuklası da ne?"

Tam o sırada kapı tokmağı tıkırdadı.

"Çabuk!" Di onu yakaladı ve kızın geldiği arka odaya sürükledi, arkalarında sallanan kapıyı kapattığından emin oldu.

"Ne-?"

"Şşşt!" Di kapı ile duvar arasındaki çatlağı işaret etti. "Sadece izle, göreceksin."

Gizlendiklerinden emin olarak aralıktan baktılar ve izlediler. Ön kapı açıldı ve büyük bir Kindred savaşçısı salona girdi. Altın rengi gözlerinden Tess onun bir Canavar Kindred olduğunu anlayabiliyordu. İçeri girdi

ve kanepedeki kızın önünde durdu.

Kız başını kaldırdı ve hemen onu onayladı.

"İyi günler, savaşçı." Sesi biraz yapmacıktı, neredeyse mekanikti. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

Kindred ona saygıyla başını salladı. "Rahatsız ettiğim için özür ama serbest bırakılmam gerekiyor."

"İzinsiz giriş yok. Buraya hoş geldiniz." Kız ona gülümsedi ama yine de ifadesinde tuhaf, neredeyse *yapay* bir şeyler vardı, diye düşündü Tess.

"Teşekkür ederim," dedi Kindred.

"Odama gelmek ister misiniz yoksa daha uzun ve kapsamlı bir tahliye için sizinle birlikte kendi ikamet ettiğiniz yere gelmemi mi istersiniz?" diye sordu kız.

Kindred boğazını temizledi. "Odanız iyi olacak."

"Mükemmel." Kız aniden, tek bir hareketle ayağa kalktı. "Beni takip ederseniz, sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyacağım, savaşçı."

Tess ilk başta Kindred'ı arka odaya götüreceğinden korktu ama onu rahatlatmak için onun yerine salonun karşısındaki merdivene götürdü. Merdivenleri tırmandılar ve kısa sürede gözden kayboldular. Gözden kaybolur kaybolmaz Di'ye döndü.

"Tamam, *bu* da neydi böyle? Düşündüğüm şeyden mi bahsediyordu? O kız bir tür... bir tür *fahişe* mi?"

"Bir bakıma evet," dedi Di sakince. "Ama sana söyledim, o bir kız değil - o bir Eşleştirme Kuklası."

"...?" Tess devam etmesi için eliyle bir işaret yaptı.

"Bu da tüm niyet ve amaçlar için bir robot anlamına geliyor. O da tek değil, onlardan bir *sürü* var. Burada, bu evde kalıyorlar ve tüm çiftleşmemiş savaşçılara hizmet ediyorlar."

"Onlar ne?" Tess yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç."

"Hayır, bu *pratik*," diye karşı çıktı Di. "Bu adamların ne kadar iri ve kaslı olduklarını gördünüz - testosteronu bir bıçakla kesebilirsiniz. Eğer bir tür çıkışları olmasaydı..." Başını iki yana salladı. "Muhtemelen buralarda işler gerçekten çirkinleşirdi."

"Ama... ama bu şeyleri beceriyorlar mı? Bu robotları mı?"

"Kuklaları eşleştirmek." Di omuz silkti. "Ve evet, öyleler. Tabii o koca adamın kızın odasına güzel bir Monopoly oyunu oynamak için gittiğini düşünmüyorsanız."

"Çok komik," diye mırıldandı Tess. "Ama beni buraya neden getirdiğini hâlâ anlamıyorum."

"Saklanmak için tabii ki."

"Ne?" Tess neredeyse bağıırıyordu.

"Şşşt! Üst kattaki Kindred azgın, sağır değil!"

"Bak Di, *burada* kalmam mümkün değil. Yani, bir erkeğin hayalindeki robot kıza hiç benzemediğim gerçeği bir yana-"

"Kendini küçümseme tatlım, muhteşem bir yüzün ve çok tatlı bir fiziğin var. Ve saçların için *ölünür*. Güneş ışığına çıkana kadar kahverengi görünüyor ve sonra başının etrafında koyu kırmızı bir hale gibi oluyor."

Tess, "Senin şirin olduğunu düşündüğün şey ile çoğu *erkeğin* şirin olduğunu düşündüğü şey iki farklı şeydir," diye belirtti.

"Kindred'lar sizi şaşırtabilir - burada epeyce tam figürlü Eşleştirme Kuklaları var."

"Öyle mi?" Tess şaşıracak sordu.

"Uh-huh. Özellikle İkiz Kindred'lar arasında popülerler. Gerçi diğerlerinin çoğu da onları seviyor. Aslında, en çok talep edilenlerden bazıları bunlar."

"Bu gerçekten - bir dakika, burada konudan uzaklaşıyoruz." Tess başını salladı. "Demek istediğim, burada kalıp bütün gün ve gece Kindred adamlarına 'hizmet' etmemin hiçbir yolu yok. Pierce'tan kaçmak için bile."

"Onlara hizmet etmek mi? Tatlım, tabii ki hayır!" Di uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Saçmalama, senden bunu yapmanı beklemezdim. Burada *saklanabileceğini* söyledim, burada *çalışabileceğini* değil." Güldü. "Eğer buna iş diyebilirsiniz. Şey, sanırım diyebilirsiniz..."

"Buranın iyi bir yer olduğuna emin misin?" Tess şüpheyile etrafına bakındı. Bir tür mutfak alanında duruyor gibiydiler. En azından tezgah ve tezgahlar, bir lavabo ve duvara monte edilmiş, mikrodalgaya benzeyen büyük gümüş bir makine vardı. Ayrıca büyük bir ahşap masa ve insandan biraz daha büyük insanlar için yapılmış gibi görünen sandalyeler vardı. Tess'in aklına Goldilocks ve Üç Ayı hikâyesi geldi. "*Benim sandalyemde kim oturuyor?*" diye homurdandı *Baba Ayı...*

"Burası *mükemmel* bir yer." Di onun koluna bastırdı. "Bak, bir düşünsene. Burada iyi stoklanmış bir mutfak var, görüyor musun?" Dolaplardan birini açtı ve sıra sıra küçük beyaz küpler ortaya çıktı.

"Uh... küp şeker mi yiyorlar?" Tess onlara şüpheyile baktı.

"Hayır, şapşal - bunlar Kindred yemeği küpleri." Di kaşlarını çattı. "*Sanırım* adı buydu. Her neyse, bir tane al ve şuradaki şeyin içine koy..." Gümüş renkli mikrodalga görünümlü şeyi açtı ve içine rastgele bir küp yerleştirdi. "Düğmeye basın ve bir ya da iki dakika içinde... ta-da! A

taze, lezzetli bir yemek." Küpü dolaba geri koydu. "Bunu gerçekten yapmayacağım ama siz anladınız."

"Cidden mi? Gerçek yemek mi yiyorlar? Ama ben onları robot sanıyordum."

Di, "Soyma Kuklalarının robotik bedenlerinin üzerinde gerçek et var," dedi. "Ama *sanırım*  oğunlukla bir tür protein macunuyla besleniyorlar. Yiyecekler savaşçılar için. Sanırım bazen iştahları kabarıyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Göz kırptı.

" ok komik," dedi Tess kuru bir sesle. "Yani bir sürü yiyecek var ama nerede uyuyacağım? Ve daha da önemlisi, fark edilmemeyi nasıl başaracağım?"

"Gözden uzak durun yeter. Yeterince kolay olmalı - mutfak dışında üst katta büyük, rahat yatakları olan bir sürü yatak odası var. Sıkıştığında da bakım ve şarj odasına saklanabilirsin." Di mutfağın diğer ucundaki k  k, karanlık koridoru işaret etti. "Gelin bakın." Yolu gösterdi ve Tess başını kapı aralığından içeri uzattı.

"Bu da *ne*?" diye mırıldandı uzun, gölgeli bir oda gözleriyle buluştuğunda. Sonra karanlığın içinden ona doğru parıldayan bir çift göz gördü. "Ahh!" Geri çekildi, kalbi çarpıyordu. "Orada bir şey var!"

"Muhtemelen tamir edilmeyi bekleyen arızalı bir kukladır." Di içeri baktı ve başını salladı. "Evet, işte bu. Bak, sana söylediğim gibi büyük boy olanlardan biri. Gel de bak."

Tess isteksizce karanlık, dar odaya girmesine izin verdi. Her iki duvar boyunca aralıklarla yerleştirilmiş dev gümüş pençeler vardı. Çoğu boştu ama bir tanesi bir kızın başının üzerine sıkıştırılmıştı.

Hayır, bir kız değil, bir Eşleştirme Kuklası, diye hatırlattı Tess kendine.

Kız orada öylece durmuş, başının tepesine takılı    çatallı pen eyle dümdüz karşıya bakıyordu. Di'nin de söylediği gibi, oldukça

Büyük göğüsleri, kalçaları ve giydiği basit beyaz elbiseden de görülebilen büyük uyluklarıyla dolgun bir vücuda sahipti.

Tess kuklaya bakarak, "Vay canına," diye mırıldandı. "Şaka yapmıyormuşsun." "Tabii ki hayır - Kindred'lar etli butlu kadınları sever kemikler." Di sırttı. "Gördün mü, eğer iş başa düşerse ve sen Yanlışlıkla görüldüğünde, hemen uyum sağlarsın."

"Çok teşekkürler," diye mırıldandı Tess. "Beni gizlenmem için bir robot genelevine getirdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Burası harika bir saklanma yeri," diye itiraz etti Di. "Ve seni buraya getirmeden önce iyice kontrol etmediğimi sanma. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir gece burada kendim kaldım."

"Ve?" Tess bir kaşını kaldırdı.

"Ve dediğim gibi *mükemmel*. Mükemmel bir kamuflej. Bol bol yemek, uyumak için güzel bir yer - bu arada her karşılaşmadan sonra çarşafı değiştiriyorlar, bu yüzden temiz olmaması konusunda endişelenmenize gerek yok. Tek yapman gereken, rahatlamak isteyen bir savaşçı gelirse mutfağa saklanmak. Ve eğer mutfağa gelirlerse -ki bu arada, görebildiğim kadarıyla çok sık olmuyor- sadece şarj odasına gir. Çok kolay."

"Vay be..." Tess ona hayranlıkla baktı. "Gerçekten de her şeyi planlamışsın."

"Eninde sonunda Pierce'tan kaçmak için bir yere ihtiyacın olacağını biliyordum," dedi Di ciddiyetle. "Onun gibi adamların izini kaybettirmek zordur. Ama bu işimizi görür."

"Katılıyorum." Tess yavaşça başını salladı. "Biraz, hatta *çok* tuhaf ama işe yarayabilir."

"Öyle olmalı." Di aniden ciddi görünüyordu. "Ona geri dönemezsin Tess ve seni bulmasına izin veremezsin. Bu sefer seni öldürecek. Ona yaptıklarından sonra

Zavallı Gus..."

"Geri dönmeyeceğim." Tess çenesini kaldırdı. "Ve dediğin gibi, bu mükemmel bir kamuflaj - beni asla bulamayacak." İç çekti. "Keşke işime nereye gittiğim konusunda yalan söylemek zorunda kalmasaydım. Umarım Bayan Henshaw takma dişlerini bulmak için yanında ben olmadan iyi olur. Onları kaybettiğinde çok üzülüyor."

"Sen bir meleksin tatlım. Happy Rest'tekilerin seni özleyeceğini biliyorum. Ama Pierce senin orada çalıştığını biliyor," diye belirtti Di. "Sen geç vardiyada çalışırken bir gece otoparkta beklemek onun için dünyadaki en kolay şey olurdu ve sonra-"

"Dur!" Tess elini kaldırdı. "Lütfen, bunu düşünmek istemiyorum. Zaten yeterince kâbus görüyorum."

"Üzgünüm," dedi Di sempatik bir şekilde. "Gerçekten hâlâ kötü rüyalar mı görüyorsun?"

"O kadar da kötü değil." Tess kaşlarını çatı. "Ve her şey Pierce'la da ilgili değil. Son zamanlarda, ben... boş ver."

"Son zamanlarda ne?" Di araştırdı.

"Hiçbir şey. Sadece sürekli gördüğüm ama uyandığımda hatırlayamadığım garip bir rüya."

"O zaman aynı rüya olduğunu nereden biliyorsun?" Tess omuz silkti. "Sadece *biliorum.*"

"Muhtemelen strestendir."

"Muhtemelen," diye kabul etti Tess. "Bak, sence de gitmen gerekmiyor mu? Tur grubunuza park alanında dolaşmaları için verdiğiniz bir saatlik serbest zaman neredeyse dolmak üzere."

"Oh, haklısın!" Di saatine baktı. "Onları Kutsal Koru'ya götürme zamanı neredeyse geldi." Endişeyle Tess'e baktı. "Sen de

Burası iyi mi? İdare edebilir misin?"

"Ben... iyi olacağım." Tess boğazında yükselen huzursuz yumruyu yutmak istedi ama yanlış bir şey yokmuş gibi gülümsemeye çalıştı. "Sen sadece... devam et."

"Bir sonraki turumda seni ziyaret edeceğim," diye söz verdi Di. "Sadece bir süre ortalıkta görünme ve sakın ol. Birkaç hafta sonra belki başka bir şeyler düşünebiliriz." Eski moda kitaplığa başıyla işaret etti. "Belki okumaya devam edebilirsin."

"Sanırım öyle yapacağım." Tess başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Arkadaşına sıkıca sarıldı. "Teşekkürler, Di. Benim için bu yeri bulmak için çok zahmete girdiğini görebiliyorum. Bunu gerçekten takdir ediyorum."

"Ne zaman istersen, tatlım." Di onu sıktı. "Tamam, ben şimdi gidiyorum. Sen kendini evinde hisset."

"Yapacağım." Tess gülümsedi ve ona tekrar sarıldı. "Güle güle."

"Güle güle ve iyi şanslar. Yarınki turda görüşmek üzere." Di ona yanağından hızlı bir öpücük verdi. Sonra, etrafın temiz olduğundan emin olmak için kapıdaki aralıktan göz attıktan sonra ayrıldı.

Tess mutfığa baktı ve sonra iç çekerek çok büyük sandalyelerden birine oturdu. Goldilocks'un düşüncesi tekrar aklına geldi.

"Kim benim sandalyemde oturuyor... yemeğimi yiyor... yatağında uyuyor?"

"Ben," diye mırıldandı Tess. "Olacağım. Sanırım ben Goldilocks'um." İç çekti. "Umarım üç ayı beni bulmaz..."

Dördüncü Bölüm

"Bu konuda emin misiniz? Daha önce de yanlış umutlara kapılmıştık." Sylvan endişeyle, Baş Konsey Üyesi Terex'in hareketsiz yattığı yatağın üzerine eğildi. Erkek, kısa süreliğine Eşleşmemiş Erkekler bölümünü ele geçiren ibislere karşı savaşırken yaralanalı haftalar olmuştu ve bir iki kez kıpırdanmış olsa da henüz tam bilincine kavuşamamıştı. Kısa bir süre önce Sylvan baldızı Olivia'yı Terex'e bakması için görevlendirmiş ve Olivia da Terex'in gözlerini kısa bir süreliğine açtığını ve bir şeyler söylediğini rapor etmişti.

"geleceğinden eminim," dedi Liv kendinden emin bir şekilde. "Sana söyledim, on beş dakika önce bana doğru baktı ve konuştu."

"Ne demişti? Sophia mesajınızı iletirken o kısmı yakalayamadı." Sylvan, Konsey Üyesi Terex'in reflekslerini kontrol etti ve cildinin biraz sıcak görünmesine rağmen iyi olduklarını fark etti.

"Garip olan da bu." Olivia kaşlarını çatı. "Gözlerini açtı, bana ve 'Yakında' dedi. Sonra tekrar düştü ve ondan başka bir şey alamadım. Ama o zamandan beri huzursuzdu, kötü bir rüya gören ve uyanmaya çalışan biri gibi."

"Umarım haklısındır." Sylvan başını salladı. "Konsey onsuz ciddi bir dengesizlik içinde. Son zamanlarda uğraştığımız bazı konularda ilerleme kaydedebilmemiz için onun karar verici oyuna ihtiyacımız var."

"Ne gibi?" Liv ona bir kaşını kaldırdı.

Sylvan kaşlarını çatı. "Bu Konsey'in işi Olivia. Yapamayacağımı biliyorsun-

" "Hadi ama, Sylvan. Baird dışında kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun. Ve Zaten ona her şeyi anlatıyorsun."

"Şey..." Sylvan kaşlarını çattı ve bir elini kısa sarı saçlarında gezdirdi. "Askerlikle ilgili bazı sorular var - gelinlerimizi çağırma şeklimiz."

"Evet, askerlikle ilgili her şeyi biliyorum, ben de askere alınanlardan biriydim, hatırladın mı?" Liv kuru bir sesle konuştu. "Ama sorun ne? İşe yarıyor gibi görünüyor."

"Çok iyi," dedi Sylvan. "Artık Scourge tehdidinin icabına bakıldığına göre, Dünya'daki bazı hükümetler taslağın amacına ulaştığını ve Kindred'ların başka gezegenlerden gelin çağırması gerektiğini söylüyor."

"Ne?" Liv öfkeyle sordu. "Bütün o nankörlerin arasında... Kim söylüyor bunu?"

"Korkarım sizin ülkenizden birileri ve başkaları da var. Ama huzursuzluk Amerika'da başladı." Sylvan özür dileyerek omuz silkti. "Görünüşe göre çok yüksek rütbeli bir politikacının gelin olarak çağrılan bir kızı var ve onu bırakmak istemiyor. Görünüşe göre kızının geleceği için başka planlar yapmış ve onun Ana Gemi'ye taşınmasını ve bizim türümüzden biriyle birleşmesini istemiyor."

"Sert göğüslü!" Liv haykırdı. Sylvan başını salladı.

"Üzgünüm ama... zor olan ne?"

"Sert *mime*. Çok kötü demek. Eğer askere gittiyse, çağrıldığında gitmek zorunda. Seçme şansım olduğunu mu sanıyorsun? Üzerimde geceliğimden başka bir şey yokken evimden sürüklenerek götürüldüm. Baird'le ilk karşılaştığımda korkudan ölüyordum!"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Sylvan kuru bir sesle. "Ve ayrıca halkımın Dünya'yı Belası tarafından kesin yok edilmekten kurtardığını da hatırlıyorum."

Ne yazık ki, seçilmiş yetkililerinizden bazılarının hafızası çok daha kısa gibi görünüyor." İçini çekti. "Bu neredeyse tam olarak Tranq Prime'da olanlara benziyor. Kindred'lara artık ihtiyaç duyulmadığında, iyilikten başka bir şey yapmamış olmamıza rağmen biz de istenmedik."

"Saçmalık." Olivia hâlâ öfkeliydi. "Peki Konsey ne yapacak? Gelinleri aramayı bırakmayacaklar, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Her neyse, ben öyle *düşünmüyorum*." Sylvan içini çekti. "Ne yapacağımıza karar vermek için Baş Konsey Üyesi Terex'in görüşüne gerçekten ihtiyacımız var. Bu çok zor bir durum ve o her zaman usta bir müzakereci olmuştur. Keşke uyanık olsaydı-"

"Öyle." Derin ve gür ses hem Sylvan'ı hem de Olivia'yı irkiltti; Olivia nefesini tutup elindeki şırıngayı düşürdü.

"Konsey Üyesi Terex?" Sylvan umutla yatakta yatan erkeğe baktı. "Sen miydin o? Sonunda bizimle misin?"

Terex esnedi ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek Kan Türünün insan köpek dişlerinin büyüdüğü yerde bulunan çift dişlerini okşadı. Kaslı kollarını başının üzerine kaldırarak omurgası çatırdayana kadar gerindi. Tüm Kindred'lar gibi güçlü bir yapıya sahipti ve hâlâ hayatının baharındaydı; kırklı yaşlarının ortasındaydı, bu da insanlardaki otuzlu yaşların ortasına benziyordu. Sylvan, Terex'in yaralarını iyileştirebilmesinin ve daha küçük bir erkeği öldürebilecek bir yaralanmadan geri dönebilmesinin nedenlerinden birinin onun en iyi fiziksel kondisyonu olduğundan emindi.

Ama henüz dönmedi, dedi kendi kendine. Bazı testler yapalım ve herhangi bir açığı var mı görelim.

"Baş Konsey Üyesi Terex?" dedi tekrar. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Çoğu Kan Akraba gibi, Konsey Üyesi de sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Ama sonunda göz kapakları titreyerek açıldığında, Sylvan onun

her zamanki buz mavisi yerine kırmızı gördü. Gözlerini kırıştırdı; bu bir ışık oyunu olabilir miydi? Tekrar baktığında Konsey Üyesi'nin gözleri maviydi ve ciddiyetle Sylvan'a bakıyordu.

"Konsey Üyesi Sylvan," dedi resmi bir şekilde. "Anladığım kadarıyla bazı sorunlar yaşıyoruz. Bana yardım edin ve ne yapabileceğimize bir bakalım."

"Tekrar harekete geçmek istemeni anlıyorum ama daha yeni uyandın," dedi Sylvan nazikçe. "Birkaç test yapalım ve Konsey'in geri kalanına haber vereyim. Geri döndüğünü duyunca çok sevineceklerdir."

"Gereksiz." Terex orada durmuş kendisine bakan Liv'i işaret etti. "Sen, insan kız, kalkmama yardım et."

Olivia belirsiz bir şekilde Sylvan'a baktı.

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum efendim. Haftalardır dışarıdasınız ve bazı zayıflıklarınız olması kaçınılmaz ve-"

"Boş ver." Terex aniden, yardım almadan yatakta doğruldu. Sonra, Sylvan onu durduramadan bacaklarını yana salladı ve ayağa kalktı.

"Konsey Üyesi Terex!" Sylvan onu yakalamak için elini uzattı ama buna gerek yoktu. Konsey Başkanı çoktan odanın diğer ucuna doğru adım atmaya başlamıştı, ayaklarının üzerinde tamamen sabit duruyordu.

"Yapılacak işler var, Sylvan," dedi Sylvan'a omzunun üzerinden sert bir bakış atarak. "Ve ona ulaşmalıyım."

Beşinci Bölüm

Garron beyaz süslemeli, temiz pembe evin önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Kendini eşiği geçip içeri girmeye zorlamaya çalışırken zihni karmakarışıktı. İçindeki dürtüler giderek güçleniyor ve kanı damarlarında yanıyormuş gibi hissediyordu ama yine de Eşleştirme Kuklalarından birini kullanmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Yine de denemediği bir şey değildi. Truth and Far ile konuştuğu gece, kuklalardan birini kullanmak niyetiyle Eşleştirme Evi'ne gelmişti. İçeri girmiş, rastgele bir kız seçmiş, onunla birlikte odaya çıkmış ve sonra...

Sonra yapamadım. Neden ?

İlk başta onu rahatsız eden şeyin koku olduğunu düşünmüştü. Truth'un söylediği gibi Eşleşen Kuklalar gerçek ete sahip olsalar da, hepsi Garron'a makine ve yağlı hatırlatan hafif, mekanik bir koku yayıyor gibiydi. Diğer erkekleri rahatsız etmiyor gibi görünüyordu ama yarı Rai'ku mirası nedeniyle burnu çok hassastı, hatta çoğu Kindred'den daha hassastı. Çok ihtiyaç duyduğu rahatlamayı elde etmek için bile bu hafif, yağlı metalik kokuya karşı duyduğu tiksintinin üstesinden gelmek zordu.

Ancak Garron itiraf etmeliydi ki onu rahatsız eden yapay kokudan çok daha fazlasıydı. Eşleştirme Kuklası'nı ikinci kez kullanmayı denediğinde de başarısız olmuştu. Üçüncüsünde ve dördüncüsünde de.

Belki de ihtiyaçlarını bir Eşleştirme Kuklası ile gidermenin Nella'nın anısına saygısızlık olacağını bildiğin içindir, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Hâlâ onun için yas tuttuğunu söylüyorsun, korkunç kadar için. O zaman nasıl olur da başka bir dişiyle, hatta yapay bir dişiyle birlikte olmayı düşünebilirsin?

Garron rahatsız bir şekilde kıvrandı. Küçük ses haklıydı -suçluluk duygusunun ve üzüntüsünün sesiydi. En başta bu arzu ve dürtülere sahip olarak bile Nella'nın anısına sadakatsizlik ettiğini biliyordu. *Neden onları kapatamıyorum? İstedğim tek kadın -sevdiğim tek kadın- gitmişken neden ihtiyaç duyarak eziyet çekiyorum?*

Ama başka bir şey daha vardı... onu yapılması gerekeni yapmaktan alıkoyan suçluluk duygusunun dışında bir şey. Bir rüya, tekrar tekrar gördüğü garip bir rüya.

Garron gözlerini kapadı ve bulanık rüya görüntülerini odak noktasına getirmeye çalıştı. Rüyasında bir kız vardı, asla tam olarak göremediği bir kız. Görünüşe göre bir nedenle gölgelerde saklanıyor, kendini göze çarpmamaya, görünmez olmaya çalışıyordu. Garron rüyasında kızı arıyor, onu karanlıktan çıkarmaya çalışıyordu. Ama ne kadar seslense de, tek görebildiği koyu kahverengi gözlerin parıltısı, soluk bir ten, koyu kıvılcı saçlardan oluşan bir girdaptı.

Belki de kuklaların hiçbirini kullanamıyorum çünkü hiçbirisi ona benzemiyor. Ama bu çok saçmaydı, kızın neye benzediğini bile bilmiyordu. Bilse bile Nella'dan başkasını istemiyordu ve bu kız o değildi.

Bu düşünce Becca ve arkadaşlarının ona rüya paylaşımı hakkında anlattıklarını merak etmesine neden oldu. Bir zihnin diğeriyle aynı hizaya gelmesi... Ama bu ona oluyor olamazdı. Hâlâ kaybettiği aşkının yasını tutuyordu. İsteddiği tek kadın Nella'ydı; diğer herkes onun yanında sönük kalıyordu. Onun anısına sadık kalacağına dair yemin bile etmişti. Yani akıllı başka bir kadınınsıyla aynı hizada olamazdı. Bu ihtimali düşünmeyi bile reddetti. Ama yine de...

Garron başını salladı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı ve tüm bu durum onu suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Ama içindeki ihtiyaç giderek artıyordu.

-Kanı kaynıyordu. Bunu daha fazla görmezden gelemezdi.

Bu sefer, dedi kendi kendine, omuzlarını dikleştirerek. Bu sefer birini seçeceğim ve onu odama götüreceğim. Yapmalıyım... Yapmak zorundayım.

Tehlikeli hale gelmeden önce arzularıyla başa çıkmak zorundaydı... İçindeki *dr'cin* kıpırdandı ve uyandı, fedakârlık talep etti.

* * * * *

"Merhaba beş numaralı sarışın, nasılsın?" Tess, Eşleştirme Kuklası'nın yanından geçerken omzunu okşadı.

Beş numaralı sarışın başını kaldırıp Tess'e bakmadı ya da onu tanımadı - Eşleşen Kuklalar'dan hiçbirini bunu yapmamıştı. Yapay kız sadece kendine bir protein paketi hazırlama ve onu uzun, eşit, mekanik yutkunmalarla içme işine devam etti.

Tess alaycı bir tavırla, "Evet, çok güzel bir gün," dedi. "Senin de böyle düşündüğünü duyduğuma sevindim."

Yaklaşık bir haftadır Eşleştirme Evi'ndeydi ve can sıkıntısından farklı kuklalara isim vermeye başlamıştı. Onlara ne söylediği önemli değildi -görünüşe göre penisi olmayan herkesi görmezden gelmeye programlanmışlardı- bu yüzden Tess onlara istediği ismi vermekte kendini özgür hissediyordu.

Mutfağa yeni bir kız geldi; çilek sarısı saçları olan büyük beden bir model.

"Hey, Pinky," dedi Tess şefkatle. "Dün gece birlikte olduğun Canavar Kindred'ı gördüm; ateşli bir randevuya benziyordu."

Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama büyük beden kuklaları daha çok seviyordu. Tıpkı sıska kuklaların yaptığı gibi onu tamamen görmezden gelseler de, bir şekilde daha... ilişkilendirilebilir görünüyorlardı.

"Umarım bazı giysilerinizi ödünç almamın sakıncası yoktur," diye devam etti Tess. "Ama yanımda çok fazla şey getirmedim ve sen ve ben hemen hemen aynı bedendeyiz."

Üzerindeki kıyafete baktı, Pinky'nin "odasından" çıkarmıştı, bu aslında Eşleştirme Kuklası'nın müşterilerine hizmet verdiği yatak odası ünitesiydi. Pinky aslında gece yarısından sabah yediye kadar şarj odasında "uyuyordu". Sabit programı ve şaşırtıcı derecede güzel büyük beden kıyafet seçimi, Tess'in bu özel Eşleştirme Kuklası alanını kendisi için talep etmesinin nedeniydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bugün giydiği kıyafet bir elbiseden çok bir sabahlığa benziyordu. Göğüs dekoltesini gösterecek şekilde düşük kesimli, esnek siyah dantel bir üst ve ortasına kadar inen seksi, küçük siyah bir etek vardı. Dökümlü kolları kollarının üst kısmını güzelce örtüyordu ve siyah dantel sürtükçe olmadan seksiydi. En azından Tess öyle düşünüyordu. Pierce'ın onu bu kıyafetin içinde görseydi ne diyeceğini hayal edebiliyordu. Aslında hayal etmesine gerek yoktu - annesinin ölümünden yaklaşık bir yıl önce benzer bir durumu hatırlayabiliyordu...

* * * * *

"Ne giyiyorsun lan sen? Bunu evin dışında giyemezsin!" "Ama..." Tess kendine baktı, sade küçük siyah elbisesini inceledi.

belirsiz bir şekilde giyiyordu. Bunu internetten bulmuştu ve bir mucize için aslında tam oturmuştu. Yüksek, kare kesimli bir yakası vardı ve dizlerinde mütevazı bir şekilde bitiyordu ama kum saati kıvrımlarını güzelce sarıyordu - yıldönümü yemeklerinde giymek için mükemmel bir şey olduğunu düşündü.

Pierce evde kalmayı tercih ettiğinden beri aylardır ilk kez dışarı çıkıyorlardı. Her zaman onun yemeklerini herhangi bir restorandan daha çok sevdiğini söylerdi ve ayrıca, azgın erkeklerin güzel karısına bakmasını istemezdi.

Ama Tess sürekli evde kalmaktan yorulmuştu; aylardır bu yemeği dört gözle bekliyordu.

Kocasının gözleri kısıldı. "Bunu nereden buldun ki? Parasını nereden buldun?"

Tess birden dilinin tutulduğunu fark etti. Huzurevinde çalışmasına izin verdiği yarı zamanlı işten biraz para biriktirdiğini nasıl itiraf edebilirdi? Her hafta maaşının tamamını ona teslim etmesi gerekiyordu; Pierce'ın dediğine göre parayı idare etmek erkeğin işiydi. O güzel küçük kafasını bu konuda endişelendirmemesi gerekiyordu. Adam ona yiyecek ve ev masraflarına yetecek kadar verecekti.

Ama önce o onaylamadığı sürece güzel bir şey almaya yetecek kadar değil.

"Ben... annem bana biraz para gönderdi," dedi duraksayarak. Bir yalandı ama Gerçek başını belaya sokabilirdi.

Pierce kaşlarını çattı. "Postada ondan gelen bir zarf görmedim."

"Geç saate kadar çalıştığın gündü, bu yüzden postayı ben aldım," dedi Tess hızla. "Hatırladın mı? Geçen Çarşamba?"

"Oh. Pekala." Kaşlarını çattı. "Bak, şu andan itibaren posta kutusuyla uğraşmanı istemiyorum. Geç saate kadar çalışsam bile, bırak gitsin. Ben kendim alırım."

"Pekâlâ." Tess, dünyasından küçük bir parça daha koparılırken boğazının düğümlendiğini hissetti.

Pierce'ın yapmasına izin vermediği çok şey vardı. Tek başına alışveriş yapmasından ya da ayak işlerine koşmasından hoşlanmıyordu. Onunla birlikte Tampa'ya taşınmak için Kuzey Carolina'da devam ettiği hemşirelik programını yarıda bırakmış olmasına rağmen okula geri dönmesini istemiyordu. "Üniversite kampüsünde çok fazla azgın erkek dolaşıyor" demişti, her ne kadar yeni evine yerleştikten sonra RN derecesini bitirebileceğine yemin etmiş olsa da

iş. Mutlu Dinlenme Huzurevi'nde yarı zamanlı çalışmasına zar zor izin vermişti ve orayı sadece yaşlı insanlarla dolu olduğu için onaylamıştı, endişelenecek "azgın adamlar" yoktu. Şimdi mektup bile alamıyordu!

Tess kocasının hâlâ kısık gözlerle kendisine baktığını fark etti ve durumu bir an önce yatıştırmaya başlasa iyi edeceğini anladı.

"İnternette gördüm," diyerek tek başına alışverişe çıkmadığını belli etti. "Ve hoşuna gideceğini düşündüm. Sadece senin için aldım."

Yine yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu - Pierce'ın kararsız öfkelerini yatıştırmaya çalıştığı için. Ama bunu yapmazsa bedelini ödeyecekti. Ve gerçekten de bir kez olsun evden çıkıp iş olmayan bir yere gitmek istiyordu.

"Sadece benim için, hmm?" Kuşkuyla bakışları yumuşadı ve ona gülümsedi, yeşil gözlerinin kenarları ilk tanıştıklarında çok çekici bulduğu şekilde kırıştı.

"Sadece senin için." Tess rahat bir nefes aldı. Belki de her şey yoluna girecekti. Belki de hâlâ çıktıkları zamanlarda yaptıkları gibi dışarı çıkıp birlikte güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarabilirlerdi.

"*Vay, vay...* Bu küçük seksi bir numara..." Pierce onu belinden yakaladı ve boynundan öptü.

Tess sertleşti ama gülümsemesini yüzünde sabit tuttu.

"Beğendiğinize sevindim. Ama acele etmezsek rezervasyonumuzu kaçıracamız."

"Rezervasyonun canı cehenneme. Böyle seksi bir karım varken nasıl yemeğe konsantre olabilirim ki?" Pierce onu tekrar öperek mırıldandı. "Haydi Prenses, bakalım o küçük seksi elbisenin altında ne varmış..."

Tess dudağını ısırdı. Bu iş iki yoldan birine gidebilirdi. Eğer Pierce'a istediğini verirse, elini çabuk tutarsa akşam yemeği rezervasyonunu yine de yapabilirlerdi. Direnirse büyük bir kavga çıkacağı ve Pierce'ın onu "cezalandıracağı" kesindi. Ne zaman ve nerede isterse seks yapmanın bir kocanın hakkı, bunu sağlamanın da karısının görevi olduğuna inanıyordu. Aynı şekilde Tess de onun yemeklerini her gün tam zamanında hazırlıyor, evi onun istediği gibi temizliyor ve çamaşırlarını tam onun istediği gibi yıkıyordu. Pierce her şekilde kalenin kralıydı ve her zaman onun prensesi olduğunu iddia etti.

Peki neden kendini daha çok onun tutsağı gibi hissediyordu? "Prenses," diye mırıldandı kulağına.

Gerçekten başka seçenek yoktu.

"Beğenmene çok sevindim," dedi, gülümsemesinin zorlama görünmemesini umarak. "Hadi, yatak odasına gidelim."

Tavana bakarak geçirdiği on dakikanın ardından nihayet işini bitirmişti. Adam memnun bir şekilde yuvarlanıp gittiğinde Tess rahat bir nefes aldı. Adam ne yaparsa yapsın tepki vermemek için dikkatli olmalıydı. Eğer zevk alıyormuş gibi görünürse -zevk aldığından değil- ama yaptığı şeyden zevk alıyormuş gibi görünürse, Pierce gerçekten sinirleniyordu. Görünüşe göre, bir eşin her gün seks yapması gerekse de, sadece "fahişeler" ve "orospular" bundan gerçekten zevk alıyordu. Evliliklerinin ilk günlerinde bunu anlamak onun için zor olmuştu ama istemeden inlediğinde ya da kalçalarını Pierce'ın ritmine göre hareket ettirdiğinde "cezalandırıldıktan" sonra, kendisiyle cinsel duyguları arasına bir duvar örmeyi öğrenmişti. Böylesi daha kolaydı... daha güvenliydi.

"Şey, bu güzeldi," dedi dikkatle, doğrulup karşılaşmadan dolayı biraz kırıkmış olan elbisesini düzeltirken.

"Evet, öyleydi." Pierce ona tembel bir sırıtış attı. "Gerçekten iştahın açılmış. Mutfağa gidip bana bir sandviç yapmaya ne dersin Prenses?"

"Sandviç mi?" Tess kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ama... akşam yemeği rezervasyonumuz ne olacak? Acele edersek hâlâ yetişebiliriz."

Pierce bir kaşını kaldırdı. "Bu gece *gerçekten* dışarı çıkmak istiyorsun, ha?"

"Şey..." Tess parmaklarını birbirine geçirdi. Yalvarmaktan nefret ediyordu ama başka yolu yoktu. "Uzun zamandır dışarı çıkmamıştık," diye belirtti. "Ve bu bizim yıldönümümüz..."

"Ayrıca eminim o elbiseyi aldığın adama vücudunu göstermek istiyorsundur," dedi Pierce konuşurcasına.

"Ne?" Tess için aniden kırmızı bir uyarı bayrağı yükseldi. *Bela geliyor!* Ama sakın kalmaya ve durumu yatıştırmaya çalıştı. "Bunu *senin* için aldım," dedi gülümsemeye çalışarak. "Sadece senin için, tatlım."

Pierce aniden doğruldu, iri vücudu öfkeyle gerilmişti.

"Mağazada onun için denedin mi?" diye sordu. "Seni onunla *becermesine* izin verdin mi? *Benim* seni becerdiğim gibi, Prenses?"

"Ben asla-"

Pierce onun yüzüne sert bir tokat attı. Başı darbenin şiddetiyle geriye doğru sallandı ve kulakları çınladı.

"Ah!" Tess elini yanağına götürdü, gözleri yaşardı. Yüzü şişmiş ve kabarmıştı. Dudaklarını yaladı ve kanın tadını aldı; alt dudağı yarılmıştı ve şişmeye başlamıştı bile.

"Ne yaptığına bir bak." Pierce üzüntüyle başını salladı. "Neden yıldönümümüzde seni cezalandırmak zorunda bıraktın beni Prenses? Şimdi güzel yüzün mahvoldu ve dışarı çıkamıyoruz."

"Ben... ama ben..." Tess'in gözlerindeki yaşlar artık sadece acı değil, öfkeydi. Sadece verdiği acıdan değil, hayal kırıklığından da kaynaklanıyordu. Aylardır işe gitmek ve haftada bir markete gitmek dışında evden dışarı çıkmamıştı. Pierce yıllardır ona "özel yıldönümü randevularını" planlıyordu; seçtiği restoranda yemeklerin ne kadar güzel olduğunu söylüyor, listelerindeki en iyi şarap şişesini ona vaat ediyordu.

Ama Tess'in istediği sadece yemek ya da şarap değildi; eski ilişkilerine, yani çıktıkları zamanki ilişkilerine geri dönebileceklerini ummaya cesaret etmişti.

Kendini bir tutsaktan çok prenses gibi hissettiği zamanlara geri döndü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye patladı, ne kadar akılsızca olduğunu düşünmeden önce öyleydi. "Neden böyle... böyle bir *zorba* gibi davranıyorsun?"

"Bir kabadayı, hmm?" Pierce'ın yeşil gözleri aniden düz ve soğuk bir hal almıştı.

Köpekbalığının gözleri, diye düşündü Tess. *Daha fazla bela geliyor...* Ama yine de kendini durduramadı.

"Biz çıkarken bana hiç böyle davranmamıştın," diye devam etti. "Tatlı ve naziktin... beni *sevdiğini* söyledin. Ve ben o kadar aptalım ki sana inandım."

"Bu doğru mu?" Pierce aniden ayağa kalktı ve onun üzerinde yükseldi. Tess onun devasa formu karşısında sinmemeye çalıştı ama korkmamak elde değildi.

"Evet, bu... bu doğru," dedi çenesini kaldırarak.

"İşte size inansanız iyi edeceğiniz bir şey daha, Prenses," diye hırladı, gözleri yeşil bir öfke yarığına dönüşmüştü. "Senin küçük orospunu becermek beni acıktırdı. Ve eğer *hemen* mutfağa gidip bana bir sandviç yapmazsan, suratına inen tokattan çok daha kötüsünü yiyeceksin."

Tess ayağa fırladı ve yatağı koydu.

"Bıktım bundan, beni dışarı çıkarmaya hiç niyetin yoktu, değil mi? Muhtemelen rezervasyon bile yaptırmadın!"

"Seni küçük *sürtük*..." Pierce bir anda yatağın etrafındaydı. Tess kaçmaya çalıştıysa da, gözünü kırpmasına fırsat vermeden onu boğazından yakaladı. "Beni kışkırtma, Prenses," diye bağırdı, Tess boğulurken ve nefese kalırken ona dik dik bakarak. "Beni kışkırttığında ne kadar üzüldüğümü biliyorsun."

"Bırak... bırak gideyim," diye hırıldadı Tess. "Ben... Ben..."

"Ne yapacaksın?" Pierce alay etti, sonunda onu serbest bıraktı. "Polisi mi arayacaksın? Ben polisim Prenses, unuttun *mu*? Ve unutma, mavili kardeşlerimden bazılarını çağırırsan bile, kime inanacaklar - iki kez cesaret madalyası almış saygın dedektife mi? Yoksa bir sürü yanlış alarmla 911'i arayan çılgın bir kadına mı?"

"Sen...sen beni...sen..." Tess çaresizce başını salladı. Pierce onu birkaç kez sebepsiz yere 911'i araması için kandırmıştı. Gecenin bir yarısı yangın çıktığını ya da birinin eve girdiğini söyleyerek onu uyandırmıştı. Tess aramayı yapmıştı ama yetkililer geldiğinde görececek hiçbir şey yoktu. Pierce onlara zihinsel sorunları olduğunu ve sadece dikkat çekmek istediğini söylemişti.

Bu numara Pierce'ın, herhangi bir otoriteye sahip hiç kimsenin Tess'in söylediklerine inanmayacağından emin olma yöntemi idi ve işe de yaramıştı. Tess, iki kez polis dedektifi unvanı almış kocasının kendisini dövdüğünü söylediğinde kimsenin ona inanmayacağını biliyordu. Tuzağa düşmüştü.

Öfkesi aniden umutsuzluğa dönüştü ve Tess yere yığıldı. O nasıl böyle olabilirdi? Hayalini kurduğu mükemmel, sevgi dolu evlilik nasıl olur da en ufak bir olayın bile onu cehenneme çevirdiği bu hale dönüşebilirdi?

acı, öfke ve incinmeyle dolu çarpık bir savaşı dönüşebilir miydi? Bu şekilde nasıl yaşayabilirdi?

Nasıl kaçabilirdi?

Bu düşünce aklından ilk kez geçmiyordu ama bu kez özgürlüğün cazibesini fısıldayarak oyalanıyordu. Günün her saniyesinde yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi hissetmek zorunda olmadığı bir hayat. Rostoyu çok pişirdiğinde... ya da az pişirdiğinde... ya da tam olarak 5:45'te servis etmediğinde dayak yemekten korkmak zorunda olmadığı bir hayat.

Pierce onun aklından geçenleri okumuş gibi eğildi ve yüzünü onunkine yapıştırdı.

"Bunu aklınızdan bile geçirmeyin Prens, siz *benimsiniz*. Ve benim olanı asla ." Onu ayağına kaldırdı ve vurgulamak için bir kez kabaca salladı. "Şimdi git bana o sandviçi yap. Ama önce şu orospu elbisesini çıkar. Sonra yakarım."

Altıncı Bölüm

Tess başını sallayarak o korkunç anıyı hatırlamaktan kurtulmaya çalıştı. Gözleri ıslanmıştı ama elinin tersiyle çabucak sildi. Tanrım, Pierce gerçekten de tam bir *piçti*. Ondan uzaklaşması neden bu kadar uzun sürmüştü? Muhtemelen değiştiğine söz verdiğinde aptalca ona inandığı içindi. Ama artık inanmıyordu. Ondan sonra değil... ama Pierce'ın sonunda onu temelli uzaklaştırmak için yaptıklarının acı hatırasını incelemek istemediği için bu düşünceyi bir kenara itti.

"Artık ondan kurtuldum. *Özgürüm*. Ve asla geri dönmeyeceğim." Tess çenesini kaldırdı. "İşte bu yüzden *bunu* giyiyorum." Eşleştirme Kuklası'ndan ödünç aldığı siyah dantel elbisenin içinde döndü. "Sence de biraz yaramazca değil mi Pinky? Pierce'ı kızdıran o aptal elbiseden çok daha yaramaz. Önemli değil, beni sadece sen ve diğer kızlar göreceksiniz. Burada "azgın erkekler" yok." Tess güldü. "En azından *benim* için öyle değil. Siz kızlar hepiniz onlardan payınızı alıyorsunuz."

Pinky onu görmezden geldi ve buzdolabı ünitesine gitti. Beş numaralı sarışının yaptığı gibi bir protein paketi çıkardı ve üç yudumda mideye indirdi. Sonra bir başkasına uzandı.

"Doğru kızım, formunu korumak zorundasın. Gerçi o saf protein yığınıyla beslenirken nasıl büyük beden kalmayı başardığını hiç bilmiyorum." Tess ürperdi. Bir keresinde meraktan kuklaların tek yiyeceği olan sıvı yapışkanın tadına bakmıştı. Parlak maviydi ve ona motor yağını hatırlatan kalın, yağlı bir kıvamda tamamen yavandı.

Pinky kahvaltısını bitirip mutfaktan çıkarken, şarj alanından başka bir kukla çıktı. Yalpalayan bir yürüyüşle yürüyordu.

Tess'in aklına çocukken izlediği eski Frankenstein filmleri geldi. Buzdolabına doğru giderken neredeyse ona çarpıyordu.

"Oha, Barbie!" Tess aceleyle yoldan çekildi ve kukla beceriksizce protein paketini ararken kaşlarını çatı. "Hey, sen iyi misin? Pek iyi görünmüyorsun," diye mırıldandı ve yapay kızı incelemek için yaklaştı.

Uzun, altın sarısı saçları, iri mavi gözleri ve inanılmaz büyüklükte göğüsleri olan Barbie, Tess'in çocukken oynadığı oyuncak bebeğe tıpatıp benziyordu. Ayrıca bu sabah biraz daha kötü görünüyordu.

"Neyin var senin?" Tess, gözlerini kuklaya dikerek konuştu. "Zor bir gece mi geçirdin?"

Barbie cevap vermedi. Onun yerine bir protein paketini kaptı ve ağzına . Tess onun ince parmaklarının kasıldığını gördü ama anlaşılan paketi çok fazla sıkmişti. Kalın protein karışımı dışarı fırladı ve yüzünü damlayan mavi bir balçık tabakasıyla kapladı.

"Ugh!" Tess geri sıçrayarak ateş hattından kurtulmaya çalıştı. "Çok iyi kavırıyorsun, Barbie. Bugün seni seçen Kindred olmaktan nefret ediyorum."

Barbie baykuş gibi gözlerini kırıştırdı, geniş mavi gözleri şimdi taktığı parlak mavi balçık maskesinden boş boş bakıyordu. Kullanılmış protein paketini attı ve salona doğru ilerlemeye başladı.

"Hiç sanmıyorum." Tess yavaşça onu yönlendirdi ve kuklayı sıska kürek kemiklerinden tutarak şarj dolabına doğru itti. Kukla duvardaki yerine geri dönerken, "Neden günü orada geçirmiyorsun?" diye mırıldandı. "Eminim bir ara bakım ekibi gönderirler. Onlar gelene kadar dinlensen iyi olur. Aksi takdirde birilerinin canı yanacak diye korkuyorum."

Salondaki eski moda duvar saati çaldı ve daha fazla Eşleştirme Kuklası gümüş üç çatalı pençelerinden ayrıldı ve şarj odasından çıktı. Tess yolundan çekildi ve onların protein paketlerini içmelerini ve Kindred müşterilerini beklemek üzere salona geçmelerini izledi.

Sabahın erken saatleri olduğu için henüz hizmet verecek kimse yoktu. Aslında, sadece öğleden sonra ve akşam saatlerinde gerçekten meşgul oluyordu, muhtemelen savaşçıların çoğunun işten çıktığı zamanlardı - burada Ana Gemide her ne iş yapıyorlarsa.

Tess kendi kahvaltısını hazırladı, gümüş rengi mikrodalga görünümlü makineye koymak için rastgele bir küp seçti. Buraya geldiğinden beri pek çok yeni yiyecek denemişti. Bazıları tuhaf görünüyordu ve bazıları iğrençti ama genel olarak tatları oldukça güzeldi. Arada sırada eski usul bir tabak krep ya da çizburger yemek dilese de, genel olarak uzaylı yemeklerinin tüm yeni tat ve dokularından hoşlanıyordu.

Kahvaltısını bitirdiğinde dikkatlice temizlendi ve bir kitap bulmak için salona gitti. Di, Tess'e "kitap okuyarak arayı kapatmasını" önerdiğinde şaka yapıyor olabilirdi ama yaptığı tam olarak buydu.

Kitaplıkta *Gurur* ve *Önyargı*'yı aradı ama yoktu. Kuşkusuz kuklalardan birindeydi, gözlerini dikmiş sayfalara bakıyor, hizmete çağrılmayı bekliyordu.

Tess iç çekti. "Pekâlâ, benim *P&P*'m kimde?" Pinky'nin kucağındaki ince, deri ciltli kitabı bulana kadar odanın içinde dolaşp kitap isimlerini kontrol etti. "Üzgünüm kızım, ama Bay Darcy'nin sende işi yok. Onun yerine bunu al. Deli karısını tavan arasına kilitleyen bir adam hakkında... Bu tür saçmalıklarla bir ömür boyu yetecek kadar karşılaştım." Neredeyse

Dışarıdaki eski moda ahşap verandada ayak sesleri duyulduğunda *Jane Eyre*'in bir kopyasıyla *Gurur ve Önyargı*'yı değiştirdi.

Olamaz! Tess donakaldı, iki kitabı da aniden sinirlenen elleriyle kavradı. Mutfağa ve güvenliğe açılan kapı odanın diğer ucundaydı. Ama açıkta yakalanamazdı - buradan çıkmak zorundaydı!

Kitapları Pinky'nin kucağına bırakarak sallanan kapıya doğru koştu ama kapının kapalı olduğunu gördü.

Barbie tam kapının önünde duruyordu, yüzünden hâlâ mavi yapışkan sıvı damlıyordu. Eşikten salona adım atmaya çalışıyor gibiydi ama nedense bir ayağı havada takılıp kalmıştı.

Tess'e göre kukla bir dövüş sanatları hareketini denemek üzere olan birine benziyordu. *Tekmeleyen vinç ya da onun gibi bir şey*, diye düşündü çılgınca. Ya Barbie'nin robotik beynindeki devreler yanlış çalışıyordu ya da mekanik eklemleri kilitlenmişti. Durum ne olursa olsun, kum saati figürüyle kapı aralığını dolduruyor, Tess'in geçmesi için bir santim bile bırakmıyordu.

"Çekil, Barbie," diye mırıldanarak kuklanın mükemmel gövdesini itti. Ancak dışı yumuşak etten olsa da, Eşleşen Kuklalar'ın iskeletleri katı metaldi. Barbie bir santim bile kıpırdamadı. Sanki bir hamam böceğini ezecekmiş ya da Meksika Şapkası Dansı yapmaya başlayacakmış gibi, yüzü mosmor kesilmiş ve ayağı havada öylece duruyordu.

Dışarıdan yine ayak sesleri geliyordu; bu kez daha yüksek sesle, sanki dışarıda her kim varsa yaklaşıyormuş gibi.

Panik yapma, daha çok erken. Belki dışarıda kim varsa sadece geçiyordur. Belki içeri bile girmezler, dedi Tess kendi kendine çılgınca.

Kapı tokmağı sallanmaya başladı.

Hızlı bir karar veren Tess tekrar odanın diğer tarafına atladı. Pinky'nin yanında hâlâ boş bir koltuk vardı. Rastgele bir kitap kaptı

Eşleştirme Kuklası'ndan bir parça aldıktan sonra aceleyle kanepeye uzandı ve kuklayı açtı.

Sonra ön kapı açılıp siyah saçlı, uzun boylu bir Kindred salona girdiğinde kalbi küt küt atarak yere baktı.

* * * * *

Garron sonunda kendini eve girmeye zorladı. Her zamanki gibi hafif bir yağ ve metal kokusu onu karşıladı ve burnunu tiksintiyle kırıştırmasına neden oldu. Neredeyse tekrar geri dönecekti. Ama bir şey onu durdurdu.

Bu sefer farklı bir şey vardı. Daha önce hiç koklamadığına yemin edebileceği yeni bir koku. Ve yine de... bir şekilde tanıdık geliyordu. Tatlı, taze ve her şeyden önce kadınsı bir kokuydu. Narin ve hafif olan bu koku, Eşleşen Kuklalar'ın kokusu tarafından neredeyse bastırılmıştı ama yine de onu bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

Ama nereden geliyordu?

Kanepelerin sıralandığı uzun, dar odada bir aşağı bir yukarı baktı. Kuklaların hepsi orada oturmuş, biri onlarla konuşana kadar her zaman yaptıkları gibi Dünya kitaplarına bakıyorlardı. Sadece bir tanesi ayakta idi ve onda bir sorun varmış gibi görünüyordu. Yüzü maviydi ve bir ayağını kaldırmış olduğu halde olduğu yerde donmuş gibiydi.

Garron sorunun ne olduğunu merak ediyordu ama taze, hafif koku burnunu kurcalamaya devam ediyordu ve bu kokunun arızalı kukladan gelmediği açıktı. Kısa sürede ilgisini kaybetti ve odayı taramaya geri dönerek baştan çıkarıcı kokunun kaynağını aramaya başladı.

Nereden geliyor? Hangisinden? O nefis kokuyu yayan kukla her neyse, istediği de oydu. Kanının kaynadığını hissedebiliyordu ve şimdiden dar siyah uçuşunun altında bir kaya gibi sertleşmişti

Pantolonlar. Kadının neye benzediği umurunda değildi, her kim olursa olsun ona sahip olmalıydı.

Ama onu nasıl bulacağız?

Garron gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve inanılmaz derecede hassas koku alma duyusunun gözlerinin yapamadığını yapmasına izin verdi - aradığı kızı seçti. Hoş, kadınsı kokunun belli belirsiz izini buldu ve körü körüne takip ederek kokunun hangi yönden geldiğini anlayana kadar döndü. Önce bir adım, sonra bir adım daha attı. Gözlerini açtığında, içinde iki kukla bulunan bir kanepenin önünde duruyordu.

Her ikisinin de güzel, dolgun vücutları vardı ki Garron çok sıksa olmayan kadınları tercih ettiği için bu güzel bir şeydi. Bir tanesinin özenle şekillendirilmiş, sarının garip bir kıızıl tonuna çalan saçları ve önünde durduğunda Garron'un gözleriyle buluşan geniş mavi gözleri vardı.

"Evet, savaşçı?" diye sordu yüksek, mekanik bir sesle. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

Garron kaşlarını çattı ve onu koklamak için eğildi. Burnuna hafif bir yağ ve metal kokusu geldiğinde burun delikleri kırışarak geri çekildi.

O değil.

Öyleyse bu diğer kukla olmalıydı; soluk, porselen tenli, kısa boylu, tombul bir kızdı ve uzun kıızıl kahverengi saçları yüzünün etrafına kalın bir perde gibi düşüyordu. Garron gözlerinin ne renk olduğunu göremiyordu çünkü kız hâlâ yere bakıyor, kucağındaki kitaba konsantre olmuş görünüyordu.

"Sen," dedi kabaca, omzuna vurarak.

Kukla ırkildi ya da öyle görünüyordu. Buna neden olan programındaki bir aksaklık olmalıydı çünkü Garron daha önce hiç böyle tepki veren bir kukla görmemişti. Yavaşça yukarı baktı.

"E-evet, savaşçı?" Sesi yumuşak, sevimli bir alto idi ve adamın sikinin kabarmasına neden oldu. "Ne... senin için ne yapabilirim?"

Garron ona baktı. Gözleri... neden tanıdık geliyordu? Koyu renk havuzlardı, siyah kirpiklerle kalınca saaklanmışlardı ve bir duyguyla doluydular. Korku muydu? Ama bu imkansızdı - Eşleşen Kuklalar hissetmezdi. Muhtemelen bu bir ışık oyunuydu. Ya da belki farklı bir tür programlamaydı.

Daha yakına eğildi ve kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekerek içine çekti. Evet, bu o kızdı - nefis kokunun geldiğı kız. Koku o kadar karmaşıktı ki, içinde belirsizliğın kokusunu bile alabiliyordu. Bu daha çok Kindred teknolojisi miydi? Belki de savaşcının kızın peşinden gitmek yerine onun peşinden gidiyormuş gibi hissetmesini sağlamanın bir yolu? Eğer yleyse, işe yarıyordu. Aletinin pantolonunun içinde daha da sertleştiğini hissetti ve yasak dürtüler zihninde ön plana ıktı.

"Ayağa kalk," diye emretti Garron kuklaya, sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "Sana bakmama izin ver."

Kız titriyor gibi görünen elleriyle kitabını bir kenara bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı, tıpkı onun emrettiğı gibi kendini ona gösterdi.

Garron onun gzelliğı karşısında nefesini tuttu. Dolgun göğüsleri ve giydiğı siyah dantel elbiseyi güzelce dolduran geniş, kıvrımlı kalçaları vardı. Uzun, gr saçları sırtından aşağı ipek gibi dökülüyordu ve yumuşak, pembe, plesi ağızı neredeyse gerçek bir kızinki gibi titriyordu.

Ama onu çeken görünüşü kadar kokusuydu da. Diğer Eşleşen Kuklaların her zaman sahip olduğu yağ ve metal kokusundan eser bile yoktu. Güzel kadınsı kokusu onu tamamen büyülemişti, neredeyse kızın onu baştan çıkardığını hissedecekti, ancak kız orada durup ellerine bakmaktan ve dikkat dağıtıcı bir şekilde erotik... ve kesinlikle *kukla gibi olmayan* bir şekilde gr alt dudağını ısırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Onları baştan çıkarıcı bulsa da kızın tavırları onu rahatsız etti. Garron kaşlarını çatı ve büyüleyici kokunun ötesini düşünmeye çalıştı. Bir kukla gibi *kokmuyordu* ve bir kukla gibi de *tepki vermiyordu*. Neden böyle olmuştu?

"Kimsin sen?" diye sordu, gözlerini ona dikerek. "*Nesin* sen?" "Sadece... sadece bir P-pairing P-puppet, savaşçı," diye kekeledi kız, solgun yanakları kıpkırmızı oldu. "Ben... Ben burada yeniyim."

"Yeni bir model mi demek istiyorsun?" Garron talep etti.

Hevesle başını salladı. "Evet! Bir... bir prototip. Ben... uzun zamandır burada değilim."

Bu her şeyi açıklıyor. Tatlı, taze koku, Kukla'nın görünüşteki alçakgönüllülüğü... hepsi şimdi anlam kazanmıştı. Garron bunu düşünmek için fazla zaman harcamak istemiyordu. Sonunda kullanmaya katlanabileceği bir Eşleştirme Kuklası bulmuştu, hatta onu kullanmak için sabırsızlandığını fark etti.

Ama sadece *kullanmak* değil... ince siyah dantel elbisesinin altında görebildiği kremsi, solgun tenin her santimini okşamak istiyordu. İpeksi saçlarının yumuşak şelalesini narin yüz hatlarından uzaklaştırmak ve o büyüleyici, karanlık gözlerin rengini deşifre etmek istiyordu. Eteğini kaldırıp okşamak, koklamak ve en önemlisi tatlı seksini *tatmak* istiyordu... halkı Rai'ku'nun tabu ve yasadışı saydığı o en yasak aktiviteyi...

Nella'yla yapmak istediğin her şeyi, diye fısıldadı kafasının içindeki suçluluk sesi. Garron onu güçlükle uzaklaştırdı.

"Seni istiyorum," dedi Kukla'ya kalın bir sesle. "Hayır, sana *ihtiyacım var. Şimdi.*"

"Oh, ben..." Kukla da kızardı, eğer bu mümkünse ve bir adım geri çekilmeye çalıştı. "Belki başka bir model, savaşçı. Ben... hala çok yeniyim."

"Hayır," diye hırladı Garron, şehveti ve onun tatlı kokusu çekingenliğini ve hatta suçluluk duygusunu bastırıyordu. "Sen. *Sana* sahip olmalıyım. Gel." Uzandı

bir elini uzattı ve Eşleşen Kukla bir an içinde itaatkâr bir şekilde elini onun elinin içine koydu.

"Benim... benim üst katta bir odam var," dedi tereddütle.

Ama Garron'un aklında hızlı bir karşılaşma yoktu. Yıllardır bastırdığı gizli dürtülerini keşfetmek için acele etmemesi gerekiyordu. Ve onu özel bir yere götürmesi gerekiyordu, en sonunda *cini* ortaya çıkarsa diye.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Benimle gelmene ihtiyacım var."

"Ben... ama ben..." Başını iki yana salladı, iri, koyu renk gözleri korkuya benzeyen bir ifadeyle irileşmişti.

Garron kaşlarını çatı. "Hizmet etmek için programlanmadınız mı?"

"Elbette... elbette öyleyim." Boğazını temizledi. "Ben sadece... Yani, beni affet savaşçı."

Birdenbire gözlerindeki korku onu etkiledi. Bunun sahte bir duygu olduğunu bilse de tepki vermekten kendini alamadı.

"Hey..." Döndü ve kızın yanağını avuçladı, çenesini kaldırarak gözleriyle buluşmasını sağladı. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi usulca. "Sadece istiyorum... Sadece ihtiyacım var... Rahatlamaya ihtiyacım var. Hepsi bu." Ve o anda bunu gerçekten kastetmişti. Kanının kaynadığını ve içindeki canavarın yüzeye yaklaştığını hissetmesine rağmen, nedense bu küçük Eşleştirme Kuklası'nın yakınında olmak onu gibiydi. İhtiyacı aynı derecede güçlüydü ama ona dokunduğunda, kanının artık patlayacağını hissedene kadar kaynamadığını fark etti.

Bunu yapabilirim, dedi kendi kendine. Onu incitmeden alabilirim. İçindeki cini yatıştırabilir ve dışarı çıkmasına izin vermeyebilirim. Bundan eminim. Ona dokunabildiğim sürece... onun tadını alabildiğim sürece, iyi olacağım.

Kız -kukla değil, *o sadece bir kukla*, diye hatırlattı kendi kendine- uzun bir süre gözlerini kocaman açarak ve titreyerek ona baktı. Sonra yavaşça başını salladı.

"Pekala. Ben de seninle geleceğim."

"Güzel." Garron onu alıp zorla götürmeye hakkı olduğunu biliyordu. Ne de olsa o sadece mekanik bir kuklaydı ve gemideki çiftleşmemiş Kindred'lerin ihtiyaçlarını karşılamak için üretilmişti. Ama bir dişiye böyle davranmaktan hoşlanmıyordu - yapay bir dişiye bile. "Gel," dedi ona, elini nazikçe çekerek.

Bir süre sonra onu takip etti.

Yedinci Bölüm

Aman Tanrım, delirdin mi sen? Ne yapıyorsun sen? Gerçekten onunla mı gidiyorsun? Tess'in kafasındaki küçük ses çığlık atıyordu ama yine de bir şekilde seçen büyük Kindred'in onu Eşleşmemiş Erkekler bölgesinin dar sokakları boyunca götürmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz hissediyordu. Diğer Kindredlar işlerine bakıyor, bir o yana bir bu yana yürüyor, konuşuyor, tartışıyor ve gülüyorlardı; hiçbiri Tess'in kim bilir nereye, kim bilir yabancı bir adamla ne yapmak üzere götürüldüğünü fark etmemiş gibiydi.

Tabii ki fark etmezler - önemli bir şey değil çünkü senin lanet olası bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşünüyorlar! diye bağırdı küçük ses. *Ve bu 'kim bilir nereye gidip kim bilir ne yapacağım' saçmalığıyla kendinizi kandırmayın! Tam olarak nereye gittiğinizi ve oraya vardığınızda sizden ne yapmanızın beklendiğini biliyorsunuz.*

Evet, bu yeterince doğrudu. Büyük Kindred ona baktığında parlak turkuaz gözlerinde açlık vardı. Hayır, sadece açlık değil, *açlıktan ölüyormuş* gibi görünüyordu ve Tess'in sonunda onun iştahını doyurabilecek kişi olduğunu düşünüyordu. Odasına döndükleri anda ne yapmak isteyeceğine hiç şüphe yoktu. Bu ateşli bakışın hatırası bile Tess'in tüm vücudunu ürpertti.

Biri ona böyle bakmayalı ne kadar olmuştu? Pierce'la o kadar uzun zamandır birlikteydi ki, ondan önce çıktığı iki erkekten birinin onu büyük savaşçının istediği kadar çok isteyip istemediğini hatırlamak zordu. Elbette Pierce'ın kendisi de onu hafife almıştı - onu reddetmesine ya da ilişkilerinden zevk almasına asla izin verilmemişti, bu yüzden seks mekanik bir eylem haline gelmişti - kocasını mutlu etmek için yapılması gereken başka bir angarya. Kocasının onu "cezalandırmasını" engellemek için.

Ve Şimdi, işte bu Kindred - dikenli siyah saçları ve Tess'in Şimdiye kadar gördüğü en muhteşem gözleri olan büyük, yakışıklı, kaslı savaşı

-Ona ihtiyaçı olduğunu söylüyordu. Hatta odadaki diğer tüm kızların yerine onu özellikle seçmişti. Doğru, oradaki tek gerçek kız oydu ama o bunu bilmiyordu. Blondie'yi ya da Barbie Şeklindeki kuklalardan birini seçebilirdi; minik bir eŐek arısı beli, kulaklarına kadar uzanan bacakları ve büyük E cup göğüsleri olabilirdi. Onun yerine kısa boylu, tombul Tess'i seçmişti. Neden seçmişti?

Neden olduğu önemli değil. Herkes arasından seni seçmiş olması da önemli değil. Onunla gidip ne isterse yapmasına izin veremezsin.

Tess kararsızca alt dudağını dişledi. Ka malı mıydı? Ama bu, büyük Kindred'ı onun iddia ettiği kişi -ya da daha doğrusu Şey- olmadığı konusunda uyatabilirdi. Bu da diğer Kindred'ların dikkatini çekmesine neden olabilirdi. Ve Ana Gemi'de yasadışı bir Şekilde saklandığını öğrenirlerse başı büyük belaya girebilirdi. Dünya'ya geri g nderileceğinden ve Pierce'ın onu muhtemelen yirmi dört saat içinde bulacağından bahsetmiyorum bile.

Ama cidden sırf başını belaya sokmamak için onunla seks yapacak mısın? diye sordu küçük ses. Yani, gerçekten Tess, buna değer mi? Onu tanı mıyorsun bile!

Tess o küçük sesin haklı olduğunu biliyordu. Ne kadar muhteşem olursa olsun bir yabancıyla seks yapamazdı. Ama onun Őüphesini uyandırmadan nasıl kaçabilirdi?

O kararsızca bocalarken, büyük Kindred daha çok bir ara sokağa benzeyen başka bir dar sokağa saptı ve yeŐile boyanmıŐ sürgülü metal bir kapının önünde durdu.

"Burası benim odam," diye gürledi, derin sesi Tess'in tüm vücuduna bir ürperti gönderdi.

Kız herhangi bir yanıt veremedi, yeşil metal panel kayarak açıldı ve adam içeri girerek kızı da yanına çekti.

Yeşil kapı sessizce yerine kaydığında Tess kalbi boğazına fırlayacakmış gibi hissetti. *Tamam, sorun yok. Bundan kurtulmanın bir yolunu bul. Sakin ol,* dedi kendi kendine çılgınca. Hızla atan nabzını sakinleştirmeye çalışarak etrafına bakındı ve bir apartman dairesine benzeyen bir yer gördü.

Bir köşesinde küçük bir mutfak, diğer köşesinde de küçük bir çalışma masası bulunan derli toplu bir bekâr eviydi. Üçüncü köşede büyük, rahat bir koltuk ve Tess'i şaşırtan bir şekilde, Eşleştirme Evi'nde bulunan eski moda kitaplardan oluşan küçük bir koleksiyon vardı.

Ama dördüncü köşeyi döndüğünde yavaşlamaya başlayan kalbi yeniden çarpmaya başladı. Koyu mavi bir örtü ve başucuna yerleştirilmiş birkaç kalın yastıkla özenle hazırlanmış kocaman bir yatak vardı.

Aman Tanrım, yatak onun yatağı, mırıldandı kafasının içindeki küçük ses. *Ve lanet olsun, Tess-şimdiden soyunmaya başladı!*

Gerçekten de öyleydi. İri savaşçı kraliyet mavisi üniforma gömleğinin düğmelerini açıp iri omuzlarından silkelirken Tess duygularının yüzüne yansımaması için mücadele etti. Kaslı göğsünün geniş düzlemleri ortaya çıkarken ağzı kuruyarak izledi. Pürüzsüz, bronz bir teni vardı ve omuzları onunkinin tam iki katı genişliğindeydi. Gömleği dikkatsizce yatağın üzerine fırlattı ve iri elleri kemerine gitti.

Tess'in kafasındaki küçük ses, *bu pantolonu yukarıda tutmak için kemere ihtiyacı varmış gibi görünmediğini* söyledi. *Hiç yardım almadan yukarıda duracak kadar darlar, özellikle de kasık kısmı!*

Bu doğrudu. Bakmamaya çalışsa da, dar siyah deri pantolonun içindeki devasa şişkinliği görmeden edemedi. *Tanrım, bu adam*

Pantolonunda piton mu taşıyor yoksa beni gördüğü için mutlu mu? Bunu öğrenmek üzere olduğuna dair bir his vardı içinde. Adam kemerini çözmeye başlamıştı bile ve her an devasa pantolon yılanı dışarı fırlayabilirdi ve Tess, yani o, bununla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Karar verme zamanı, dedi küçük ses. *Burada kalıp seni tam anlamıyla ikiye bölecek kadar büyük görünen bir adamla gerçekten seks yapacak mısın yoksa kimliğini açığa çıkarıp kaçacak mısın?*

Tess'in hiçbir fikri yoktu. Kalbi gittikçe daha hızlı atıyor, tüm vücudunu titrettiğini hissedebileceği kadar sert çarpıyordu. Ağzı korkudan kurumuştı ve avuçları nemliydi. Savaşçının iri ve biçimli ellerinin kemerini çözmesini olduğu yerde donmuş bir halde izledi.

Ne yapacağım ben? Tanrım, ne yapacağım ben?

Ama kemeri çözüldüğünde, pantolonunu açmak için hiçbir hareket yapmadı. Onun yerine Tess'e işaret etti.

"Buraya gel." Sesi derin bir ihtiyaçla doluydu ama yumuşaktı... neredeyse ikna ediciydi.

"Neden?" Tess, bunun robotik olmayan bir şey olduğunu fark etmeden önce ağzından kaçırdı.

Kaşlarını çattı. "Sana zarar vermeyeceğim, küçüğüm. Sadece daha önce sana sarılmam gerekiyor..."

Neyden önce? Tess sormak istedi ama bir Eşleştirme Kuklası'nın yapabileceklerinin ve söyleyebileceklerinin sınırını çoktan zorlamaya başlamıştı. Büyük Kindred'ı yeni bir prototip olduğuna ikna etmiş olsa da, söylediği her şeyi sorgulamaya ve emirlere itaat etmeyi reddetmeye devam ederse şüphelenecekti.

"Buraya gel," dedi tekrar ve Tess kendini bir adım öne çıkarken buldu.

Deli misin sen? Gitmeyin! Kaç! diye bağırdı küçük ses. Ama yine de ona doğru bir adım daha attı. Belki de onunla yumuşak bir şekilde konuştuğu içindi.

O derin, gürleyen bariton sesiyle. Ya da belki de ona "küçüğüm" diye hitap etmesiydi ama kendini geri dönemez, kaçamaz halde buldu.

Savaşçı ona doğru uzun bir adım attı ve Tess birden kendini onun kollarında buldu. Adam onu kendine doğru çekip uzun, kaslı kollarını titreyen omuzlarına dolayarak geniş göğsüne yaklaştırdığında önce kaskatı kesildi. Adam o kadar uzun boyluydu ki, göğüs kaslarına ancak ulaşabiliyordu ve o kadar büyüktü ki, kendini onun iri gövdesi tarafından tamamen kuşatılmış hissediyordu.

Tehlike, diye bağırdı kafasının içindeki küçük ses. Uzaklaş, dışarı çık, sana zarar verecek!

Ancak büyük Kindred böyle bir şey yapmak istemiyor gibi görünüyordu. Aslında, sadece ona sarılmak istiyor gibiydi.

Bu çok tuhaf, diye düşündü Tess bir dakika sonra ona .
Garip ama bir o kadar da hoş.

Güzel bir şeydi. Orada öylece durduklarında ve savaşçı cinsel bir şey yapmaya çalışmadığında, Tess kendini rahatlamış buldu. En son ne zaman böyle sarılmıştı? Belki Pierce'la çıktıkları zaman ama eski sevgilisi hiçbir zaman böyle sarılan biri olmamıştı. Seksin gerçekten önemli olan tek fiziksel sevgi ifadesi olduğunu düşünüyor gibiydi. Geri kalan her şey aptalca kız saçmalıklarıydı ve tamamen gereksizdi.

Onu tutan Kindred savaşçısı böyle hissetmiyor gibi görünüyordu. Aslında, ona yakın olmaktan gerçekten keyif alıyor gibiydi. En azından büyük, sıcak ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirmesi, omurgasını okşaması ve saçlarını okşaması bunun bir göstergesiydi.

Tess, tüm sağduyusuna rağmen kendini ona karşı erirken buldu. Onu tanı mıyordu, bugüne kadar hiç görmemişti. Ama yine de... bu adamda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onu saran kolları rahatlatıcıydı ve yanağına değen geniş, sert göğsü sıcak ve iyi hissettiriyordu.

Tess onun kalp atışlarını duyabiliyordu, düzgün ve yavaştı. Ayrıca, ona bu kadar yakinken, kesinlikle *harika* koktuğunu fark etmekten kendini alamadı.

Tanrım, bu koku da ne? Bir çeşit uzaylı tıraş losyonu mu? Ama bu sıcak, zengin koku Tess'in daha önce kokladığı tıraş losyonlarına ya da kolonyalara hiç benzemiyordu. Yapay hiçbir yanı yoktu -sıcak, temiz, koyu, baharatlı ve bir şekilde tamamen erkeksi bir miskti. Sanki biri temel erkek özünü şişelemeyi başarmış gibi, diye düşündü Tess hülyalı bir şekilde. Buna Ode de Hunk ya da Essence of Hottie gibi bir isim vermeliler...

Savaşçı onu daha da yakına çekti ve yüzünü saçlarına gömmek için başını eğdi.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye gürledi kulağına, sıcak nefesi boynunun hassas tarafını okşuyordu. "Ve kollarımda kendini iyi hissediyorsun." Derin bir iç çekti, geniş göğsü bu hareketle genişledi. "Seni çok geç olmadan bulduğum için çok mutluyum. Kanım kaynıyordu ama sen... sen onu yatıştırdın, küçüğüm."

Öyle mi? Nasıl? Daha hiçbir şey yapmadık.

İri savaşçı sanki onun düşüncelerini duymuş gibi biraz geri çekildi ve gözlerinin içine baktı.

"Gel," diye homurdandı usulca. Bir kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu birkaç kısa adımda yatağa götürdü.

Aman Tanrım! Tamam, işte başlıyoruz.

Tess'in neredeyse normale dönmüş olan kalbi yeniden çarpmaya başladı ve tüm vücudunun gerildiğini hissetti. Artık sarılması bitmiş miydi? Kabalaşacak mıydı? Giysilerini çıkarıp onu yatağa atacak ve-

Ama büyük Kindred büyük yatağın kenarına oturdu ve Tess'i bacaklarının arasına çekti. Tess orada kaskatı durmuş, yüzünü ona dönmüş, adamın ne istediğinden emin değildi.

"Daha yakına," diye mırıldanarak onu tekrar kollarına çekti. O kadar uzundu ki, kendisi otururken ve o ayakta dururken bile neredeyse yüz yüze geliyorlardı ama başını eğdi ve yanağını göğsüne, göğüs dekoltesinin hemen üzerine bastırdı.

Şimdi ne olacak? diye düşündü Tess. Ama onun bu hareketi bir şekilde kalbini sızlattı. Sanki büyük savaşçı yüksek sesle söylemese ondan teselli istiyor gibiydi. İstemedenden de olsa parmaklarını onun kalın, siyah dikenli saçlarında gezdirdiğini ve usulca mırıldandığını fark etti. Adamın göğsüne değen yanağı kirli sakaldan dolayı biraz pürüzlüydü ama Tess bunu umursamadığını fark etti; kaşınma hissini ve adamın teninin kendi tenine değen sıcaklığını seviyordu.

Onu bir yerden tanıdığına dair garip bir his vardı ama bu çılgıncaydı - onu hayatında daha önce hiç görmemişti, bundan emindi. Ne de olsa unutabileceği biri değildi. Kocaman, kaslı fiziği ve mürekkep siyahı kirpiklerle çevrili saf, derin turkuaz gözleriyle her yerde göze çarpardı.

"Tanrım, kalbini duyabiliyorum," diye mırıldandı sonunda.

Tess onun kollarında kaskatı kesilmiş, elleri saçlarında donup kalmıştı. "Ben... uh..."

"Bu Kindred teknolojisi gerçekten inanılmaz," diye devam etti ona sokularak. "Rai'ku'da böyle şeylere sahip olsaydık, belki..." İç çekerek sözlerini tamamladı.

Belki de ne? Tess onun gerçek kalp atışlarını inanılmaz yapay teknolojiye bağladığı için rahatlamıştı ama bu tek taraflı konuşma son derece sinir bozucu olmaya başlamıştı. Rai'ku neredeydi? O gerçekten

Kindred? Daha önce böyle olağanüstü gözlere sahip başka bir savaşçı görmemiş olmasına rağmen kesinlikle Kindred'e *benziyordu*. Ayrıca, adı neydi? Kendini sormak isterken buldu ama gerçek bir Eşleştirme Kuklası'nın bunu yapmayacağından korkuyordu. Gördüğü kadarıyla çok mekanik davranıyorlardı - müşterilerinin adını bilmek istemek muhtemelen programlarında yoktu.

"Keşke gerçek olsaydın," diye mırıldanarak onun düşünce zincirini kırdı.

Keşke bilseydin... Tess bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Belki durumunu açıklarsa anlayabilirdi. Belki...

"Ama sanırım daha iyi," diye devam etti.

Tamam. Sanırım çenemi kapalı tutacağım.

"Ne de olsa," diye devam etti. "Sadece bir kukla olduğun için seninle gerçekten konuşabiliyorum. Sana bazı şeyler anlatabilirim... başka kimsenin bilemeyeceği şeyler."

Ona baktı, o muhteşem gözleriyle yüzünü inceledi. Tess, kalbi yeniden çarpmaya başlamasına rağmen ifadesini soğukkanlı tutmaya çalışarak ona baktı. Ona cevap verip vermemesi gerektiğinden emin değildi ama adam sözlerinin onaylanmasını bekliyor gibiydi.

"Evet," diye mırıldandı sonunda, daha azının muhtemelen daha çok olduğuna karar vererek.

"Seninle bir şeyler yapabilirim." Gözlerindeki ateş aniden geri dönmüş, onu Eşleştirme Evi'nde ilk seçtiğinde gördüğü açlıkla alev alev yanmaya başlamıştı.

"Ben... şey... evet, sanırım..." diye fısıldadı, gergin hissetmeye başlamıştı. "*Yasak* şeyler," diye gürledi adam.

"Um... *ne*? Ne tür... yasak şeyler?" Tess kendini tutamadı. Tepkisinin olması gerektiği gibi olmadığını ya da gerçek bir Eşleştirme Kuklası olsaydı öyle olmayacağını biliyordu ama kelimeler ağzından kaçırıldı.

Gözleri parladı.

"Sana sarılmak istiyorum... her yerine dokunmak istiyorum. Ve *tatmak* istiyorum sen."

"BEN... BEN..." Tess'in nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu "tatmak" istediğini söylerken tam olarak ne demek istemişti? Düşündüğü şey bu değildi, değil mi?

"Kıyafetlerini çıkar." Adam çoktan Tess'in üzerindeki siyah dantel sabahlığı çekiştirmeye başlamıştı ve Tess ne olduğunu anlamadan kendini sütyenine ve iç çamaşırına kadar inmiş halde buldu.

En azından güzel, uyumlu bir takım giymişsin, dedi kafasının içindeki küçük ses yardımsever *bir* şekilde. Hem sütyen hem de külot siyah satendi, parlak ve pürüzsüzdü, önlerinde küçük fiyonklar vardı.

"Ben... ama ben..." diye itiraz etmeye başladı ama büyük savaşçı yanağını tenine sürtmeye başlamıştı bile. Bu hareket hem hayvani hem de garip bir şekilde şehvetliydi. Bir an için ona bir kediye anımsattı - gerçekten büyük bir kediye. Sanki onun her yerini kokuyla işaretlemek, onu kendine ait kılmak istiyor gibiydi.

Tess'in dili tutulmuştu; yüzünü göğüslerinin arasına, sonra da titreyen karnına sürterken onu durduramıyordu. Adam onu yavaşça yatağa yatırıp göbek deliğini geçerek yanağını doğrudan külotunun siyah saten kasıklarına sürtmeye devam ettiğinde bile donup kalmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı, sanki onun kokusunu içine çekmek istiyormuş gibi derin derin içine çekti. "Çok güzel kokuyorsun." Tekrar ona baktı. "Seni tatmak istiyorum, küçüğüm. Bu küçük giysiyi yırtıp atmak ve tatlı amını dilimle açmak istiyorum."

"Öyle mi?" Tess kekeledi. Adamın sıcak sözleri tüm vücudunun kızardığını hissetmesine neden oldu.

Yavaşça başını salladı. "Bacaklarının arasında saatler geçireceğim, her gizli kıvrımın haritasını çıkaracağım, seni tekrar tekrar boşaltacağım. Tanrılar..." Nefes aldı, gözleri yanıyordu. "Ne kadar sıcak ve ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. Balını kaynağından tatmak için sabırsızlanıyorum."

*Aman Tanrım... Aman **Tanrım!*** Tess iç çamaşırı hâlâ üzerindeyken bile kendini tamamen açıkta hissediyordu. Külotunun ince malzemesinden büyük savaşçının sıcak nefesini hissedebiliyordu ve istemese de vücudu ona tepki veriyordu, meme uçları sertleşiyor ve amı onu korkutacak şekilde sıcak ve ıslaktı.

hissetmemeliydim. Bu tehlikeli... yanlış...

Pierce onda böyle bir uyarılma belirtisi görmeyi hiç istememişti; onun zevk aldığını göstermesini ya da yeni bir şey ima etmesini hiç istememişti. *Bunun* gibi bir şey. Aslında, büyük savaşçının tarif ettiği şeyi daha hiç yapmamıştı...

İstedğin bu mu Prenses? Küçük, kaba bir ses, eski sevgilisinin sesi.

-Kulağına fısıldadı. *Yeni bir şey mi? Sapıkça bir şey mi? Sadece küçük bir **fahişenin** isteyeceği bir şey mi?*

Hayır, bunu düşünme. Hatırlama! Tess kendine şiddetle bunu söyledi. Yumruklarını iki yanında sıktı ve gözlerini tavana dikerek anıyı uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bu da ne?" Büyük savaşçının sesi kaşlarını çatmış gibi çıkıyordu.

Tess yere baktı ve onun uyluğunun iç kısmındaki küçük, beyaz yara izine baktığını gördü. İzi görmek, bastırmak için çok uğraştığı anıyı geri getirdi. Hissettiği sıcaklık omurgasında buza dönüştü ve midesi rahatsız edici bir gerginlik düğümüyle sıkıştı.

"Yeni olduğunu söylediğini sanıyordum. Bir prototip olduğunu," dedi savaşçı kaşlarını çatarak. "Ama bu bir yara izine benziyor, eski yara izine. Kim yaptı

Bunu sana kim yaptı, ufaklık? Seni kim incitti?" Tess aniden daha fazla dayanamadı.

Ondan uzaklaştı ve yataktan fırladı. Elbisesini yerden kaparak titreyen parmaklarıyla üzerine geçirmeye başladı.

"Ne...?" Savaşçı hâlâ yatağın önünde dizlerinin üzerindeydi. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Tamam, pekâlâ, beni yakaladınız," diye geveledi Tess. "Kimliğimi açığa çıkarmak istemedim ama bunu yapamam... yapamam. Ben bir Eşleştirme Kuklası değilim. Özür dilerim, *gerçekten* özür dilerim."

Yüzü karardı ve aniden ayağa kalkarak onun üzerinde yükseldi.

"Sen bir kukla *değil* misin? Nesin sen, bir çeşit casus mu?"

"Ne? *Hayır!*" Tess ondan uzaklaştı, kalbi küt küt atıyordu. Tanrım, neden bu kadar *büyük* olmak zorundaydı? Elbisesinin ters ve ters durduğuna dair bir fikri vardı ama umurunda değildi.

"Eşleştirme Evi'nde kukla kılığında ne yapıyordun?" diye sordu.

"Saklanıyordum, tamam mı?" Şimdi ondan uzaklaşıyor, kapıya doğru el yordamıyla ilerliyordu. İri savaşçının yüzündeki öfke korkutucuydu. Pierce'ın gözlerindeki bu bakışı daha önce de sık sık görmüştü ve ne anlama geldiğini biliyordu. *Bela geliyor...* Yüzünün her yerinde yazıyordu, bir fırtına gibi demleniyordu. Ve o da fırtına başlamadan önce yoldan çekilmek istiyordu.

"Sana bir şeyler *anlattım*," dedi, derin sesi öfkeyle zonkluyordu. "Bir şeyler yaptım... *yasak* şeyler."

"Hayır, yapmadın-gerçekten yapmadın!" Tess itiraz etti, hâlâ kapıyı arıyordu. "Yani biz gerçekten..."

"Yeterince yaptık. Benim gezegenimde yaptığımız şeyler... sana söylediğim şeyler..." Başını iki yana salladı. "Eski tabuları yıkmama izin verdin. İzin ver

"Gerçek olmadığına inandım, sırlarımı saklayacağına inandım." Hâlâ ona doğru ilerliyordu, yüzü bir fırtına bulutu gibiydi.

"Özür dilerim!" Tess sonunda kapıyı bulmuştu ama açılmıyordu. "Bak, gideceğim, tamam mı?" diye nefes nefese kaldı. "Ana Gemi'den ayrılacağım. Yetkililere teslim olacağım ve asla geri dönmeyeceğim, yemin ederim. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın."

"Yapamazsın-" diye başladı.

Ama tam o sırada, büyük bir rahatlamayla, metal kapı paneli nihayet kayarak açıldı.

Tess neredeyse içinden dar sokağa düşecekti.

"Bir dakika bekle." Bu kadar iri bir adamın yapabileceğinden çok daha hızlı hareket ederek, aniden kapıdan çıktı ve onu kolundan yakaladı.

"Bırakın beni!" Tess adamın iri elini çekiştirdi ama demir bir kelepçeyi de çekiştiriyor olabilirdi. Adam ona zarar vermiyordu ama onu serbest bırakmayacağı da açıktı. "Bırak beni!" diye tekrar ısrar etti.

"Hayır." Ona ters ters baktı. "Benimle geliyorsun."

"Ne? Hayır!" Kız hâlâ adamın elini çekiyordu ama adam onu dar sokakta yürütmeye başlamıştı bile. Kaçmak için hiçbir umut yok gibiydi. Tess umutsuzluğun üzerine çöktüğünü hissetti. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Ona kızgın bir bakış fırlattı.

"Yetkililere gitmek istediğinizi söylemiştiniz. Şimdi seni onlardan birine götürüyorum."

Sekizinci Bölüm

Süitinin kapısı açıldığında Komutan Sylvan şaşkın görünüyordu.

"Evet, Garron? Size nasıl yardımcı olabilirim?" Gözleri Garron'un kolundan tuttuğu uzun kızıl kahverengi saçlı ve koyu renk gözlü kıza kaydı. "Ve... bu kim?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama... Eşleştirme Evi'nde saklanıyordu." Garron kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldı. Akraba arasında böyle bir yere gitmiş olmak yadırganmasa da, böyle bir yeri ziyaret itiraf etmek onu derinden utandırıyordu.

Ama daha da aşağılayıcı olan, kızın bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşündüğü sırada ona söylediği ve yaptığı şeylerdi. *Onu kollarıma aldım ve kalbime yakın tuttum, beden bedene,* diye düşündü. Büyüdüğü yer olan Pax'ta böyle bir temas yasaktı. Rai'ku'lar, üreme döneminde bir erkek ve bir dişi olmadığı sürece insanlar arasında herhangi bir fiziksel temasa inanmazlardı. İçlerine kapanıktılar ve pazarlık yaparken ara sıra kollarını kavuşturmak dışında birbirlerine dokunmazlardı.

Ve ona sarılmaktan daha fazlasını yapmıştı. Yüzünü onun tenine sürmüş, tatlı özünü içine çekmiş ve onu kendine ait olarak işaretlemişti. Sadece bu da değil, ona *tatmak* istediğini de söylemişti. Böyle bir eylemin yarattığı utanç tarif edilemezdi, akıl almazdı. Ve bunu yapmak istediğini itiraf etmekle kalmamış, gerçekten de *yapmaya* başlamıştı. Eğer kız ayağa fırlayıp ondan kaçmasaydı, o da kaçacaktı. Eğer itiraf etmeseydi-

"Özür dilerim," dedi kız, onun düşünce zincirini kırarak. "Orada olmamam gerektiğini biliyorum. Ben sadece... Saklanacak başka yerim yoktu. Kendimden uzaklaşmak zorundaydım-" Başını salladı. "Ben sadece... Gerçekten üzgünüm."

Komutan Sylvan kaşlarını çattı. "Belki de açıklasanız iyi olur. Bir Kindred savaşçısıyla rüya paylaşımı yaptığınız için mi buradasınız? Belki de onu aramaya gelmişsinizdir?"

Bir an için kızın gözleri büyüdü ve Garron midesinin çukurunda garip bir his hissetti. Rüyasındaki kız, asla tam olarak göremediği kız. O kız... olabilir miydi? Ama sonra başını salladı.

"Hayır... öyle bir şey değil."

"Pekala..." Sylvan boğazını temizledi. "Ve Garron senin Eşleştirme Evi'nde saklandığını söylüyor?" Garron'a baktı. "Ve sen bunu ne zaman öğrendin..."

"Oraya gittim... için..." Garron yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. "Boş ," dedi Komutan Sylvan aceleyle. "Bunu yapmana gerek yok. Buna cevap ver. Aslında-"

"Sylvan? Tatlım?" Sylvan'ın eşi Sophia aniden arkasında belirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, endişeyle Garron ve kıza bakarak.

"Pek emin değilim, *Talana*." Sylvan kaşlarını çattı. "Garron bu dişiği getirdi-" "Garron'un arkadaşı mısınız?" Sophia merakla kıza baktı. "Hayır, tam olarak değil." Kız başını salladı, siyah saçları uçuşuyordu. "Ben sadece... saklanıyordum ama bunu... yapmak istememiştim..."

Sophia'nın yüzü endişeyle aydınlandı. "Biraz görünüyorsun...?"

"Tess," dedi kız yumuşak bir sesle. "Ve evet, daha iyi günlerim de oldu."

"Seni zavallı şey. İçeri gel de sana bir fincan çay getireyim. Birkaç arkadaşım gelecek - eğer Ana Gemi'de yeniysen ve takılmak için güzel kızlarla tanışmak istiyorsan."

Garron daha fazla dayanamayarak, "Buraya diğer kadınlarla arkadaş olmak için gelmedi," diye patladı. "O bir yalancı ve suçlu - olmaması gereken bir yerde saklanıyor ve orayı ziyaret edenlerin güvenliğini ihlal ediyor."

"Özür dilerim." Kız çenesini meydan okurcasına kaldırdı ama gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı. "Sana söylediğim gibi, gidecek başka yerim yoktu."

"Kimsiniz?" Kapıda aniden yeni bir yüz belirdi. Garron onun Becca olduğunu gördü, kardeşi Truth'un yeni geliniydi. "Hey, neler oluyor?" diye sordu, gözleri gömleksiz Garron'dan kolunu sıkıca kavradığı darmadağınık kıza kaydı. "O kim ve ona ne yapıyorsun Garron?"

"Hiçbir şey." Garron ne zaman yenildiğini biliyordu. Becca'dan hoşlanıyor ve onun iyi fikirlerine değer veriyordu. Burada durup, cinsel bir rahatlama ararken büyüleyici güzellikteki insan dışı tarafından kandırıldığını açıklamak istemesine imkân yoktu. Kızın kolunu bıraktı ve geri adım attı. "Hiçbir şey yok."

Sylvan başını salladı. "Hâlâ anlamıyorum. Benden ne yapmamı istiyorsun, Garron?"

"BEN... BEN..." Garron kendini aptal ve güçsüz hissederek başını salladı. "Sadece yaşadığı yerde yaşamasına izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Dünya'ya geri gönderilmeli."

"Ah? Nerede yaşıyordun?" Becca kıza belirgin bir ilgiyle baktı.

"I..." Kız ona bir bakış attı ve başını salladı. "Belki de söylemesem daha iyi olur."

"Belki bir fincan çay içmek için içeri gelmelisin. Yoksa kahve mi istersin?" Sophia ve Becca kızı çekmek için ellerini uzatmaya başlamışlardı bile.

Garron onun Komutan Sylvan'ın süitine girişini izlerken için için öldüğünü hissetti. Kadınların kendi aralarında nasıl konuştuğunu biliyordu. şimdi iyi fikirlerine değer verdiği herkes onun en karanlık, en gizli arzularını öğrenecekti.

"Garron?" Becca şimdi ona bakıyordu. "Kahve ister misin? Pax'ta bana verdiğin i gibi değil ama yine de oldukça iyi."

"zr dilerim ama olmaz Becca. Ben... gitmeliyim," diye homurdandı. "şimdi."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti ve kendisini küçük dünyalı dişiyi seçmeye ve onu en sapkın fantezilerine mahrem kılmaya iten kadere lanet okudu. Onu böyle davranmaya ve konuşmaya iten şey neydi? Ve Ana Gemi'deki herhangi birinin gözlerinin içine bir daha nasıl bakabilirdi?

Tam da hak ettiğin şey bu, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses - suçluluk duygusunun sesi. Nella'yı her zaman seveceğine anısını yaşatacağına yemin ettin ama bak ne yaptın ya da yapmaya çalıştın. Hiç utanman yok mu? Sevdiğine yemin ettiğin kişinin anısına hiç mi saygı duymuyorsun?

Ses haklıydı ve Garron bunu biliyordu.

"Affet beni, Nella," diye fısıldadı, elini saçlarında gezdirerek. "Bunu bir uyarı olarak kabul edeceğim. Seni bir daha asla unutmayacağıma ve hatırana ihanet etmeyeceğime yemin ederim."

* * * * *

"Elbiseni ters giydiğini biliyor muydun?" diye sordu uzun kahverengi saçlı ve yeşil gözlü kız, Tess'i pelş bir oturma odasına götürürken.

büyük boy, aşırı doldurulmuş mobilyalarla dağılmış bir alan.

Kanepede oturan iki kız daha vardı. Birinin sarı saçları ve gümüşü gri gözleri vardı, diğerinin ise Tess'inkinden çok daha parlak kızıl saçları vardı ve hamile olduğu belliydi. Aslında her an patlamaya hazır görünüyordu.

Kindred savaşçısının Becca adını verdiği diğer kız, "Bence de içi dışı bir," dedi. Kremsi moka rengi bir teni ve muhteşem bir yüzü vardı ama en iyi özelliği nazik ve anlayışlı gözleri olmalıydı.

"Muhtemelen." Tess titrek bir kahkaha attı. "Tekrar takmak için biraz acele ettim."

"Peki en başta neden çıkarttırdın?" Hamile kızıl saçlı ona bir kaşını kaldırdı ve alaycı bir şekilde sıırttı. "Sanki tahmin edemezmişiz gibi. Gördün mü Becca? Sana Garron'un şanslı bir kız bulacağını söylemişim. O gözlerle uzun süre bekâr kalmasına imkân yok."

"Aslında öyle değil," dedi Tess. "Yani, şu ana kadar adını bile bilmiyordum. Garron olduğunu mu söyledin?"

"Ne?" diye haykırdı sarışın kız. "Adını bilmiyor muydun? O zaman ikiniz ne yapıyordunuz?"

"Hiçbir şey!" Tess aceleyle onlara güvence verdi. "Yani, yapardık ama işler çok kızıışmadan ve ağırlaşmadan önce bir Eşleştirme Kuklası olmadığımı itiraf ettim." Mutsuzca iç çekti. "Yine de bana çok kızgındı. Onu suçladığımdan değil, sanırım..."

"Geri çekil... yavaşla..." Hamile kızıl saçlı bir "mola" hareketi yaptı. "Eşleştirme Kuklası gibi mi davranıyordun?"

Tess bütün yüzünün utançtan kızardığını hissetti.

"Şey, *evet*, ama ben Eşleştirme Kuklası faaliyetlerini gerçekleştirmiyordum, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Sadece Eşleştirme Evi'nde saklanıyordum ve arkadaşınız Garron beni kuklalardan biri sandı ve

hata. Kimliğimin açığa çıkmasını istemedim ve onunla gittim..." Başını iki yana salladı. "Onunla hiçbir şey *yapmak* niyetinde değildim."

"Ama yine de yaptın?" Becca nazikçe sordu. "Sorun değil tatlım, burada yargılama yok."

"Bunu takdir ediyorum ama biz hiçbir şey yapmadık." Tess başını sertçe salladı. "Yani, elbisemi çıkardı ve kemerini çözdü ama sonra sadece... sadece bana *sarıldı*."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, o güçlü kollarda hissettiği sıcaklık ve güven duygusunu hatırladı. Neden o -Garron- ona bir süre daha sarılmakla yetinememişti? İri bedeninin sıcaklığı, teninin koyu, baharatlı kokusu... çok... çok *güzeldi*. Bir an için neredeyse ağlamak istedi ama bu aptalca duyguyu geri itti. *Senin bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşünmüştü, elbette sana sarılmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu!* diye kendini azarladı. *Ne bekliyordun ki?*

"Yani seni öylece *tuttu* mu?" dedi kızıl saçlı adam kesin bir ifadeyle. "Gerçekten mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama bu doğru," dedi Tess ciddiyetle. "Ama onun düşündüğü gibi biri olmadığımı itiraf ettiğimde verdiği tepkiye bakılırsa, çok daha fazlasını yaptığımızı düşünebilirdiniz. Yaptığımızdan değil - çünkü yapmadık. Yani..."

"Sanırım neden bu kadar üzgün olduğunu biliyorum," dedi Becca. "Bilmek istersen sana anlatırım. Ama önce kendimizi tanıtmalıyız."

"Ah evet, çok üzgünüm!" diye haykırdı kahverengi saçlı kız. "Kendinizi yargılandığını gibi hissediyor olmalısınız ve bizi tanımıyorsunuz bile! Millet, bu Tess. Ben Sophie ve bu da ikiz kardeşim Liv." Oldukça benzer özelliklere sahip olan sarışın kızı işaret etti. "Ve bu alingan hamile kızıl saçlı bayan da Kat." Tess'e gülümseyen kızıl saçlıya başıyla işaret etti.

"Ben de Becca," dedi Becca gülümseyerek. "Oh, ve bize şahane güzelliklerle dolu bir tabak getiren bu tanrıça da Lauren." Tess'in o güne kadar gördüğü en çarpıcı kehribar rengi gözlere ve kremsi kahverengi bir tene sahip olan kadına başıyla işaret etti. Kadın koridorun önünden geliyordu ve kek, brownie, çörek ve diğer lezzetli görünen unlu mamullerle dolu kocaman bir tepsi taşıyordu. Uzaylı yiyecekleriyle geçirdiği bir haftanın ardından, tatlılar Tess'in ağzını sulandırdı.

"Merhaba Lauren, nereden geliyorsun?" Olivia söyledi.

"Sadece merhaba demek için uğradım," dedi Lauren. Kaşlarını çatı. "Hey, Sophie, bir şeyler mi oluyor? Senin süitine gelirken, alt rütbeli muhafızlardan biri tam arkamdaydı. Sylvan için acil bir mesaj olduğunu söyledi."

"Oh, kim bilir?" Sophie ellerini havaya kaldırdı. "Konsey'e girdiğinden beri *her şey* acil gibi görünüyor. Muhtemelen hiçbir şey değildir."

"Madem öyle diyorsun." Lauren hâlâ tedirgin görünüyordu.

"Unlu mamulleri görüyoruz ama bebek nerede?" Liv elindeki tepsiyi işaret sordu. "Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, *çok sevimli*."

"Azize biraz kestiriyor, o yüzden fazla kalamam." Lauren gülümsedi ve kocaman tepsiyi hamile Kat'in önündeki sehpaı bıraktı. "Kat'in tatlı bir şeyler yemek için can attığını duyduğum için bunları önünden geçirmek istedim."

"Ne zaman değil ki?" Liv kuru bir sesle, "Ama cidden," dedi. "Ama cidden Lauren, bebeği doğurduktan sonra hâlâ iyileşiyor olman gerekiyordu. Ayağa kalkıp etrafta dolaşmamalı ve önüne gelen her şeyi pişirmemelisin."

"Bayıldım," dedi Lauren. "Ayrıca, Xairn'e Ziza'yla bağ kurmak için bir bahane veriyor. Başta onu kırmaktan ölesiye korkuyordu, ona neredeyse hiç dokunmuyordu."

"Ciddi misin? Bu çok kötü!" Sophie öyle dedi.

"Evet, ama bu çok uzun sürmedi." Lauren sırıttı. "Ben dirseklerime kadar kek ununa batmışken ilk kez ağladığımda, onu kucağına almak *zorunda kaldı*. Onu düşürmeyeceğini anladığımda, ona tamamen aşık olmaya başladı."

"Eminim babasını da seviyordur," dedi Kat gülerek.

"Onu parmağında oynattığını zaten biliyor diyelim," dedi Lauren. "Xairn'in umurunda olduğundan değil - o adam Ziza konusunda kesinlikle aptal."

"Sadece bahse girerim." Liv'in sesi biraz hüzünlüydü. "Baird'in Daniel'la olan ilişkisini seviyorum ama bir sonraki kızın ben olmasını dilemekten de kendimi alamıyorum - her ne kadar ihtimallerin çok düşük olduğunu bilsem de."

Sophie rahatlatıcı bir sesle, "Boş ver rahim arkadaşını, Kara'yı istediğin zaman ödünç alabilirsin," dedi. "Ama sadece Kaleb'i de almak istiyorsan. Ne zaman ayrılırsalar ağlıyor."

"Çocuklar, sanırım Tess kendini biraz dışlanmış hissediyor," dedi Becca nazikçe araya girerek.

"Oh, üzgünüm bebek!" Kat haykırdı. "Hepimiz birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve ne zaman bir araya gelsek tam bir gevezelik festivaline dönüşüyor. Sadece oturun ve bir... ooh, Lauren- bunlar ekler mi?"

"Taze ve ev yapımı," dedi Lauren gururla. "Bunları dükkânda satmayı düşünüyorum. Ne düşündüğünüzü bana bildirin."

"Sorun değil!" Kat yapışkan ikramın üzerine atladı ve büyük bir ısırık aldı. Gözleri kafasının içinde yuvarlandı ve belirgin bir coşkuyla inledi. "*Mmmm...*"

Tess kendini tutamadı ve gülmeye başladı.

"Siz hep böyle misiniz?"

"Hemen hemen öyleler," diye itiraf etti Becca. "Onları birbirlerini tanıdıkları kadar uzun süredir tanımıyorum ama beni küçük bir kayıp kuzu gibi yanlarına aldılar."

"*Mecburduk* Becca," diye itiraz etti Kat bir lokma ekler yerken. "Ne de olsa düğünümde yediğin o büyük dilim azgın pasta yüzünden Truth and Far'la başının derde girmesi benim hatamdı."

Becca şaşkın Tess'e, "Adamlarım, İkiz Akraba ile çiftleştim ya da birleşme törenimizi planladığımız anda çiftleşeceğim," diye açıkladı. "Aslına bakarsanız, Garron Truth'un üvey kardeşi."

"Öyle mi?" Tess elini boğazına götürdü. "O zaman... bir yerlerde ikizi mi var?" Büyük savaşçı o kadar etkileyiciydi ki, herhangi bir kızın onun gibi iki erkekle aynı anda nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

"Olamaz!" Becca haykırdı. "Hayır, Garron bir İkiz Kindred değil - o yarı Kindred yarı Rai'ku."

"*Neyin* yarısı? Özür dilerim, ben sadece Canavar, Kan ve İkiz Akraba'yı duydum," dedi Tess. "Başka türler olduğunu bilmiyordum."

"Çoğu insan bilmez. Ve Rai'ku aslında Kindred'ın bir kolu değil çünkü Kindred Yüksek Konseyi onlarla resmi bir ticaret yapmayı reddetti," diye açıkladı Becca. "Çünkü onlar..." Kaşlarını çatı. "Belki de Garron'la birlikte olmamanız iyi bir şeydir diyelim."

"Neden? Bana zarar verir mi?" Tess, büyük Kindred'ın mücevher gibi gözlerindeki öfkeyi hatırladı. En az Pierce kadar öfkeli görünüyordu - sırlarını sadece bir Eşleştirme Kuklası'na değil, gerçek bir kıza anlattığını öğrendiğinde kesinlikle öfkelenmişti. Yine de, onu kolundan tutmuş olmasına rağmen, eski sevgilisinin sık sık yaptığı gibi onu sıkmamış, çimdiklememiş ya da morartmamıştı. Ve ona vurmamıştı, duvarda bir delik açacak kadar kızgın görüldüğünde bile.

"Hayır, tabii ki değil! Garron iyi bir adam," dedi Becca hemen. "Ama yine de tehlikeli olabilir. Ya da Rai'ku yarısı olabilir. Sadece onun *O'ahn* olduğundan tam olarak emin değiliz. Yani, öyle olduğunu *düşünüyoruz* ama-

"*Ne* olduğundan emin değil *misin?*" Tess sordu. "Üzgünüm ama bu biraz kafa karıştırıcı." "Pax'a gittiğimde ben de öyle düşünmüştüm," dedi Becca. "Bu Rai'ku ana dünya," diye açıkladı. "Ve ziyaret etmek için pek de hoş bir yer *sayılmaz*."

"Oh? Neden olmasın?" Tess bir keke uzandı - tatlı görünümlü çikolatalı bir kek. Diğer herkes yemek yiyor ve konuşuyordu ve kimse onun ve Becca'nın kendi küçük sohbetlerini yapıyor olmalarına aldırıyor gibiydi.

"Bir kere hava buz gibi." Becca da bir kek aldı - pembe kremalı vanilyalı bir kek ve kağıdını açmaya başladı. "Bir diğeri de buranın sakinlerinin yargılayıcı pislikler olması. Oops." Bir elini dudaklarına götürdü. "Ağzımdan kaçırduğım için özür dilerim. Erkeklerle aram bozulmadan önce rahibe olacağıma inanır mıydınız?"

"Gerçekten mi?" Tess ağzında eriyormuş gibi görünen kekten bir ısırık aldı. "*Mmm*. Bu çok lezzetli!"

"Uh-huh-Lauren bir çeşit pişirme sihirbazı gibi. Ama Rai'ku'ya geri dönelim. Kayınvalidemle ilk tanıştığımda -en azından Truth'un üvey annesiyle- bana fahişe dediğini biliyor musun?"

Tess neredeyse kek kırıntılarıyla boğuluyordu. "Ne? Yüzüne doğru mu? Neden?"

"Truth ve Far'ın kokusunu alabiliyordu ve ben..." Becca boğazını nazikçe temizledi. "Birlikte *olmuştuk*. Rai'ku'ların inanılmaz derecede hassas bir koku alma duyusu var - sıradan bir Kindred'inkinden bile daha iyi."

"*Ne kadar sıcak ve ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. Balını kaynağından tatmak için sabırsızlanıyorum,*" diye homurdandı Garron'un derin sesi kafasının içinde. Tess bu anıyı hatırlayınca yanaklarının ısındığını hissetti.

"Vay canına, bu... inanılmaz," dedi zayıf bir sesle ve kekten bir ısırık daha aldı.

Becca kendi kekinden bir ısırık alarak, "*Son derece* baskıcı insanlar," dedi. "Ve bunu size çok katı bir Katolik olarak yetiştirilmiş eski bir neredeyse rahibe söylüyor. Cidden, Rai'ku'lar benim tarikatımdaki rahibeleri parti kızları gibi gösteriyor."

"Nasıl yani?" Büyük Kindred'ı bir daha asla göremeyeceğini bilse de Tess, Garron'un ana dünyası konusunun kendisini büyülediğini fark etti.

"Bir birbirlerine dokunmuyorlar. Yani, *hiç dokunmuyorlar. Çocuklarına bile sarılmıyorlar.*" Becca'nın güzel gözleri büyüdü. "Bunu hayal edebiliyor musun?"

"Bu korkunç," diye mırıldandı Tess. *Bu kadar üzgün olmasına ve sürekli 'yasak' şeyler yaptığımızı iddia etmesine şaşmamalı. Eğer birbirlerine dokunmuyorlarsa, onun geldiği yerde sarılmak büyük bir yasak olmalı.*

"Burası hiç de hoş bir yer değil." Becca iç çekti. "Neyse ki Truth, Far ve ben artık orada istenmediğimiz için geri dönmem gerekmiyor. Olmak istediğimden değil. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter..." Tess'e başını salladı. "Peki ya sen? Eşleştirme Evi'nde saklanarak ne yapıyordun?"

"Peki orası nasıl bir yer?" Kat de sohbete katıldı. "Hep merak etmişimdir."

"Aslında oldukça sıkıcı," dedi Tess dürüstçe. "*Gerçi bütün kızlar - Eşleştirme Kuklaları - müşterileri beklerken kitap okuyormuş gibi yaptıkları için güzel kitaplar da var, sanırım siz onlara öyle diyorsunuz. Ben oradayken Gurur ve Önyargı ile Uğultulu Tepeler'i* tekrar okudum, yapacak başka bir şey yoktu."

"Yani bir nevi... uyum mu sağladın?" Kat'in sesi hâlâ şüpheli geliyordu.

"Herhangi bir 'müsterinin' geldiğini duyduğumda saklandım," diye açıkladı Tess. "Zor olmadı." Arkadaşı Di'nin başını belaya sokmak istemediği için Eşleştirme Evi'ndeki deneyimi ya da neden orada bulunduğu hakkında çok fazla şey söylemek istemiyordu.

"Ama en başta neden oradaydın?" Liv bilmek istiyordu. O, Sophie ve Lauren birden Tess'e bakmaya başlamışlardı. "Yani, saklanmak için daha iyi yerler olmalı."

"Beni bulamayacağı bir yerde değil," dedi Tess alçak bir sesle. Pierce'ı düşündü, ona vurmadan hemen önce yeşil gözlerini nasıl kısacağını. Gerçek ya da hayali herhangi bir ihlali için onu her zaman "cezalandırmak" zorunda kalışını.

"O mu?" Becca kaşlarını çatı. "O, kim?"

"I..." Tess başını iki yana salladı.
yeni arkadaşlarıyla *biraz* fazla rahattı. "Bunu söylememeliydim. Ben sadece
."

"Affedersiniz hanımlar." Garron'un onu görmesi için getirdiği uzun boylu sarışın Kindred -Tess, kahverengi saçlı Sophie'yle evli olduğundan emindi-aniden yanında belirdi.

"Ah, Komutan Sylvan," dedi Becca etrafına bakınarak. "Geldiğinizi duymadım. Kek ister misiniz? Lauren az önce taze bir parti getirdi ve harikalar."

"Korkarım buraya içki içmeye gelmedim." Sarışın Kindred'ın yüzündeki ifade ciddiydi ve Tess'e yönelmişti. Birden, yediği kekin kurşundan yapılmış olduğunu hissetti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Yani, başım belada mı?"

"Korkarım öyle," dedi sessizce. "Bağışlayın ama sizden benimle gelmenizi istemek zorundayım."

Dokuzuncu Bölüm

"Dünya'ya iade ediliyor. Onu bir daha görme konusunda endişelenmenize gerek yok."

Garron odasının kısa boyunda bir aşağı bir yukarı volta atarken Komutan Sylvan'ın sözleri kafasının içinde tekrar tekrar çınladı. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. *Mutlu*, sevinçli ve kendinden geçmiş olmalıydı.

Peki neden birisi onun yerine kalbini kurşuna batırmış gibi hissediyordu?

Aptallığı bırak, diye öfkeyle emretti kendine. Sahte bahanelerle Eşleştirme Evi'nde saklanıyordu. Bir Kukla gibi davranıp en karanlık sırlarınızı öğrendi ve sonra şüphesiz bunları Becca'ya ve tüm arkadaşlarına tekrarladı. Bu utanç verici bir durum, bu kadar çabuk çözüldüğüne sevinmelisin.

Ama sevinmeye çalışsa da sevinemedi. Ondan uzaklaşırken kızın gözlerindeki korkulu ifadeyi görmeye devam etti; sanki ona vurmasından korkuyordu. Sanki bir kadına vuracakmış gibi! Ne kadar kızgın olursa olsun, bu fikir bile ona iğrenç geliyordu.

Benden korkmasını sağladım, diye düşündü, yatağın kenarına çöktü ve başını ellerinin arasına gömdü. Bunu yapmak istememiştin.

Elbette senden korkuyordu -gerçekte ne olduğunu öğrendiğinde ona bağırıp çağırdın- bir Kukla olmadığını söyledi kafasının içindeki küçük bir ses. Ama seni gerçekten rahatsız eden bu mu Garron? Belki de seni üzen şey onun ne olduğunu bilmeden önce her şeyin nasıl olduğudur... onun gerçek olduğunu bilmeden önce.

Garron o küçük sesi uzaklaştırmaya çalıştı. Elbette onun bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşünmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Ona karşı verdiği tepkiler -arzuları konusunda açıkça gergin olması- onu uyarmalıydı. Ama onun nefis kokusunun kendisini kör etmesine izin vermişti. O koku ki şimdi bile küçük odasında hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Sadece bu da değil, kadın bir şekilde adamın kanındaki yangını yatıştırmayı başarmıştı. Ona yaklaştığı *anda* -yumuşak tenine dokunduğu anda- içinde uyuyan canavarın acil taleplerinin azalmaya başladığını hissetmişti. Sanki içinde yaşadığından emin olduğu *cini evcilleştirmeyi* başarmış gibiydi. Onu tanımasa da, içindeki canavar onun nazik dokunuşuna karşılık vermişti...

"Dur," diye mırıldandı Garron kendi kendine. "Sadece şimdi dur. Geç oldu ve o gitti. O senin için bir hiç."

Bunların hepsi doğrudu ama en önemlisi, kız Nella değildi. Onu düşünmemeliydi bile - kayıp aşkının anısına sadık kalmaya yemin etmişken değil.

"Onu unutun ve biraz uyuyun," diye kendi kendine öğüt verdi.

Kendini yatağa bıraktı ve yüzünü mavi örtüye gömüp biraz dinlenmeye çalıştı.

Bu bir hataydı.

Kızın tatlı, kadınsı kokusu hâlâ güçlüydü ve sadece onun için üretilmiş gizli bir parfüm gibi örtüye yapışmıştı. Garron kendine engel olamadı; derin bir nefes aldı ve kızın özünü sanki bir uyuşturucuymuş gibi içine çekti.

Tanrım! Aleti anında sertleşmiş, serbest kalmak için siyah uçuş derisinin sıkı sınırlarına karşı zonkluyordu. Kızın dokunuşuyla soğuyan kanı, arzuyla yeniden ısınmaya başladı. Yapmamaya çalışsa da, Garron kızın kollarında nasıl hissettiğini hatırlamadan edemiyordu.

O kadar esnek ve kıvrımlıydı ki, sıcak, yumuşak ve yuvarlaktı ve ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Vücutları aynı hizaya geldiğinde, olgun göğüslerinin yumuşaklığını, kalçalarının ve leğen kemiğinin yuvarlaklığını hissedebilmişti. Tanrım, onun güzel, dolgun vücuduna bayılmıştı! Ona karşı hissettiği duyguyu, onu kucakladığında kollarının arasında gevşemesini... ve daha sonra yüzünü göğsüne bastırduğunda saçlarını okşamasını...

O anda onun gerçek olduğunu anlamalıydım, diye itiraf etti kendi kendine. Hiçbir Eşleştirme Kuklası böyle bir şey yapmazdı. Jestinde gerçek bir şefkat vardı. Ne kadar kurnazca üretilmiş olursa olsun, hiçbir makine tarafından taklit edilemeyecek bir rahatlatma ve okşama arzusu.

Kesin şunu! Garron sırt üstü yuvarlandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Kes şunu... Artık onu unutmalısın. O Dünya'ya geri döndü. Ve eğer Sylvan'ın söyledikleri doğruysa bir çeşit suçluydu. Ondan kurtulman daha iyi. Nella'yı hatırla, onun anısını onurlandırmak için ettiğin yemini hatırla!

Kızı kucağına aldığı ve kokusunu içine çektiği anları unutmaya çalıştı ve bunun yerine Komutan Sylvan'ın ona söylediği diğer şeylere odaklandı.

Sylvan, "Görünüşe göre yerel polis departmanı, yani Dünya'da barışı koruyan yetkililer tarafından aranıyor," demişti. "Görüntü ekranında onlardan birinden, Dedektif Pierce Hughes'dan bir çağrı aldım. Tess'in Tampa, Florida'da işlediği bazı suçlardan dolayı arandığını söyledi."

"Hangi suçları işlediğini söyledi mi?" Garron sormadan edemedi.

Sylvan başını salladı. "Hayır ve ben de sormadım. Ama şüphesiz burada, Eşleştirme Evi'nde saklanması için nedeni buydu, Dünya'daki kovuşturmadan kaçmak için. Şimdi sınır dışı edildi ve Ana Gemi'ye girmesi yasaklandı, bu yüzden endişelenme Garron, asla geri dönmeyecek."

"Teşekkür ," demişti Garron. "Yaptıklarınız için minnettarım Komutan Sylvan."

"*Birinin* bilmesine sevindim." Sylvan iç geçirdi.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sophia bu konuda bana çok kızgındı. Tess' ona herhangi bir suçlu gibi gelmediğini ve Ana Gemi'de birinden saklanmakla ilgili bir şeyler söylediğini, çünkü bulunamayacağı tek yerin orası olduğunu söyledi."

"Saklanmak mı? Kimden?" Garron'un kalbi nedense daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Kim bilir?" Sylvan omuz silkti. "Sanırım Dünya yetkililerinden. Her neyse, bir saat içinde Tampa'ya geri dönecek. Yani içiniz rahat olsun, onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız."

Garron tekrar "Teşekkür ederim," dedi. Sylvan gitmiş ve Garron odasında düşünmek için yalnız kalmıştı... ya da o zamandan beri düşünmemeye çalışıyordu.

Bu çok saçma. Uyumam lazım. Kızı düşünmeye devam edemem. Tess'i... Garron kendine kesin bir dille söyledi. Tekrar yuvarlandı, yüzünü kızın kullanmadığı bir yastığa gömdü ve uyumaya çalıştı.

Onun yerine, kızın o küçücük iç çamaşırlarının içinde nasıl görüldüğünü hatırlayıp durdu. Teni siyah, parlak kumaşa karşı çok solgun ve kremesi görünüyordu. Ve titreyen karnından aşağıya, külotunun kasıklarına doğru öpücükler kondurduğunda...

Garron inledi ve tekrar sırt üstü yuvarlandı. Onu aklından *hiç* çıkaramayacak mıydı? Muhtemelen şimdiye kadar gitmiştir, Dünya'ya geri dönüyordur. Ve iyi ki de kurtuldu. O adi bir suçluydu. Kaçmak

Kim bilir ne korkunç suçlar işledikten sonra kendi gezegeninde kanun.

Ama onu cezalandırılması gereken aşağılık eylemlerde bulunurken hayal etmeye çalışsa da, tek görebildiği yatağına yayılmış, dolgun vücutlu dünyalı kızdı. Hatırlayabildiği tek şey onun tatlı, kadınsı kokusu ve ona tam olarak ne yapmak istediğini söylediğinde nasıl da ateşlenip ıslandığıydı.

Yine de onun da korktuğunu hatırlıyordu. Korkmuş ama aynı zamanda tahrik olmuştu. Neden?

Kadının kokusu ona hem uyarılmışlığını hem de korkusunu anlatmıştı ve Garron'un burnu ona asla yalan söylemezdi. Onun üzerinde gerçekleştirmek istediği yasak cinsel eylem konusunda gergin miydi? Şimdi bile kremi kalçalarını ayırma ve dolgun amını yalama fikri Garron'un aletini sertleştiriyordu. Yoksa başka bir şeyden mi korkuyordu? Kalçasında bulduğu küçük beyaz yara izi gözünün önüne geldi. Kasıtlı yapılmış gibi görünüyordu. Bunu oraya kim koymuştu? Neden korkuyordu? Ve neden onu düşünmeyi bırakıp Nella'ya verdiği yemini hatırlayamıyordu?

Sonunda, sorular beyninde dönmeye devam etse de, kendini yorulurken buldu. Hayır, sadece yorgun değil... *bitkin*. Son derece yorucu bir gün olmuştu. Biraz dinlenmesi gerekiyordu. Deri pantolonunu çıkardı ve daha rahat olmaya çalıştı.

"Işıkları kapat," diye mırıldandı ve otomatik sensörler odayı karanlığa gömdü. Garron iç çekerek yan döndü ve gözlerini kapattı. Artık küçük dünyalı kızın gitmesine izin vermenin zamanı gelmişti. Onunla ilgili tüm kafa karıştırıcı şeyleri unutmanın ve biraz uyumanın zamanı gelmişti...

* * * * *

Gözlerini bir sonraki farklı bir dünyadaydı.

"Evet Prenses, sonunda saklandığınız yeri buldum." Uzun boylu, kahverengi saçlı ve keskin yeşil gözlü bir insan, Kindred mekiğinden inen Dünyalı kız Tess'i selamladı.

Bekle, ne? Neredeyim ben?

Garron şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Birçok Kindred aracının park edildiği bir tür bekleme alanının ortasında gibi görünüyordu. Ayaklarının altında sert siyah bir zemin vardı ve tüm alanı bir tür metal çit çevreliyordu.

Ana Gemide saat gece yarısını geçmiş olsa da burada birkaç saat önce olduğu belliydi. Gökyüzü yumuşak bir maviydi, ufka yakın bir yerde alacakaranlığa doğru derinleşiyordu ve birkaç beyaz, kabarık bulut yukarıda süzülüyordu. Ilık bir meltem esiyor ve arsanın sonunda duran yabancıların uzun, akıcı yapraklarını karıştırıyordu.

Bekle, bir esinti mi? Park alanı mı? Az önce ışıkları kapatıp yatmamış mıydım? Odam nerede? Burası neresi ve ben buraya nasıl geldim? Ve burası neresi?

Garron etrafına biraz daha baktı ve kendi bedenini göremediğini fark etti. Pekala, demek ki görünmezdi - bu garipti. *Nerede* olduğuna gelince, Dünyalı kız Tess'in bir mekikten indiğine ve bir insanın onu karşılamak için beklediğine bakılırsa, Dünya'da olmalıydı. Muhtemelen Sylvan'ın iade edileceğini söylediği Tampa'da. Ve onu bekleyen bu adam da onu gözaltına alacak olan yetkili olmalıydı. Sylvan ona ne demişti? Dedektif... Direktif...? Bunun gibi bir şey, Garron hatırlayamadı.

"Pierce," dedi Tess kesin bir ifadeyle.

Dedektif Pierce Hughes, işte buydu! Garron hatırladı.

"Merhaba Prenses." Gülümsemesi daha çok alaycıydı.

Garron kaşlarını çattı. Eğer adam onu almak için gönderilmiş bir yetkili ise, neden ona bu kadar tanıdık bir şekilde hitap etmişti? Dünya'da bu normal miydi? Ama hayır, sanki birbirlerini tanıyor gibiydiler.

"Burada ne yapıyorsun?" Tess ona sordu. Sesi titremese de Garron onun gözlerinde korkuyu görebildiğini düşündü. İşlediği suçlar yüzünden cezalandırılacağı için mi korkuyordu? Yoksa başka bir nedenden mi?

"Sanırım bunun cevabını biliyorsunuz Prens." Adam öne doğru yürüdü ve onu kolundan tuttu ya da tutmaya çalıştı. Tess irkilerek ondan uzaklaştı ve tekrar servis şoförüne baktı.

"Lütfen! Bu adam-"

Ama mekik çoktan havalanmıştı; belli ki sürücü Ana Gemi'ye dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu *adam* seni almaya geldi, Tess." Pierce'ın yeşil gözleri kısıldı. "Ve sakın aklına şirin fikirler gelmesin, tutuklama emrim var."

"Hangi gerekçeyle?" diye sordu. "Başkalarının dairelerine giren ben değilim ve... ve..." Başını salladı, devam edemeyeceği belliydi.

"Ah evet, ortalığı biraz dağıttım, değil mi?" *Cık cık etti.* "Bunun için üzgünüm. Ama uyuz bir ite sahip olmanın seni güvende tutmayacağını bilmen gerekirdi; benim hakkım olanı geri almamı engellemeyecekti."

"Ben senin *değilim*. Hiçbir zaman olmadım," diye karşılık verdi.

Pierce'ın yeşil gözleri tekrar kısıldı ve eli dışarı çıktı. Tess hamlenin geldiğini görmüş olmalıydı çünkü eğilerek kurtulmaya çalıştı ama adam bir insana göre iriydi ve eli çok uzundu. Avucu Tess'in yüzüne kafasını bir tarafa çarpacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Garron şu ana kadar pasif bir şekilde durmuş, konuşmalarını izliyor ve anlamlandırmaya çalışıyordu. Ama erkeğin Tess'e vurduğunu görünce birden kanı kaynadı ve gözlerinin üzerine kırmızı bir öfke perdesi indi.

"*Seni piç!*" İleri fırladı... ancak fırlayacak hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Bu yeni dünyanın kokularını görebilmesine, duyabilmesine ve koklayabilmesine rağmen, onu hiçbir şekilde etkileyemiyor gibi görünüyordu. Sadece görünmez değil, cisimsizdi de; başka bir deyişle, küçük dişiyi korumak için aresizdi.

"Beni rahat bırak!" Tess bir adım geri çekildi, eli krem rengi yanağında büyüyen kırmızı gitti. "Seninle gelmiyorum."

"Evet ylesiniz, yoksa arama iznim olduğunu unuttunuz mu?" Ona doğru bir adım attı.

"Uzak dur." Aralarına mesafe koymaya çalışarak geri çekilirken sesi titriyordu. "Ben... Tüm HKR binasındaki herkese senin ne olduğunu, ne yaptığını söyleyeceğim. Sessizce gitmeyeceğim!"

"Evet, yle yapacaksın." Pierce ilerlemeye devam etti. "nk kaçan bir deliye ait olduğu yere kadar eşlik etmek için burada olduğumu herkese önceden bildirdim. Onlara bağırırsan, çığlık atarsan ya da çılgınca suçlamalarda bulunursan endişelenmemelerini söyledim - ne de olsa hayalperest insanlar bazen bunu yaparlar."

"Sen... bundan asla kurtulamayacaksın. Herkes sana inanmayacak." Tess'in sesi artık çaresiz çıkmaya başlamıştı.

"Eğer o lanet gemide saklanmanla bir ilgisi olduğundan emin olduğum iyi arkadaşın Di-'yi kastediyorsan, onun için endişelenme. Bugün onun izin günü. Yarın sabah geldiğinde sen çoktan gitmiş olacaksın."

"Hayır, yapmayacağım!" Kız kaçmaya hazır görünüyordu ama Pierce sadece güldü.

"Etrafına bak Prenses, nereye gideceksin? Bu alan tamamen çitle çevrili ve burada yapayalnızsınız. Tek çıkış yolu HRK binasından geçiyor."

"I..." Tess umutsuzca etrafı taradı. Avcının gölgesine yakalanmış ve kaçış olmadığını bilen avlanmış bir yaratığın görüntüsüne sahipti.

Pierce bunu biliyor gibiydi. İleri doğru uzun bir adım attı ve onu kolunun üst kısmından yakaladı. Garron, parmakları kızın yumuşak etini ısırırken Pierce'ın tutuşunun sıkılaştığını gördü.

Pierce onu kendine doğru çekerken Tess boğuk bir çığlık attı. Pierce acımasız, morartıcı bir öpücükle kısa kesti. Tess onu itti ve göğsüne vurdu ama Pierce onu uzun saçlarından kavradı ve hakimiyet kurduğunu hissedene kadar bırakmadı. Sonra öpücüğü aniden kesti ve kızın ağzına sert bir tokat attı.

Başka bir erkeğin Tess'e dokunduğunu, ağzını kaptığını, canını *yaktığını* gören Garron öfkeden patlayacakmış gibi hissetti. İçindeki *dr'gin* uyandı ve öfkeyle kükredi. Bu piç kurusu onu incitmeye nasıl cüret ederdi? Ona parmağını bile sürmeye nasıl cüret eder? *Onu öldüreceğim, paramparça edeceğim! Öldüreceğim!*

-

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Pierce'ın küçük dünyalı kızı öfkeyle sarsmasını izlemekten başka bir şey yapamazdı.

"Seni küçük *sürtük*," dedi alçak bir sesle, öfkeden zonkluyordu. "Şu giydiğin kıyafete bak, bir fahişeden farkın yok." Onu tekrar salladı ve üzerindeki siyah dantel elbiseye baktı. "Ama sanırım bu doğru çünkü duyduğuma göre lanet olası bir *genelevde* saklanıyormuşsun. Orada mutlu muydun, Prenses? Sonunda içini dolduracak kadar Kindred siki aldın mı?"

"Öyle bir şey değildi!" Tess hâlâ ondan uzaklaşmaya çalışarak itiraz etti. "Sadece saklanmak için bir yerdi. Ben kimseyle bir şey *yapmadım*! Ben asla _."

"Lanet olası küçük *yalancı*," diye hırladı. "O iri sarışın Kindred, Komutan Sylvan, onunla odasına gittiğinde müşterilerden biri tarafından yakalandığını söyledi. Onu becermeyeceksen odasında ne halt ediyordun?"

"Sadece bana *sarıldı*." Tess hâlâ cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu ama Garron gözyaşlarının sessizce yanaklarından aşağı yuvarlandığını görebiliyordu; Pierce'ın ona vurduğu yer kıpkırmızıydı. "Yemin ederim doğru söylüyorum. Başka bir şey yapmadık."

"Yalancı küçük fahişe." Pierce küçümseyerek yere tükürdü. "Buna inandığımı mı sanıyorsun? Hemen yalan söylemeyi kes yoksa seni eve götürdüğümde cezan daha da kötü olacak."

"Beni istasyona bile götürmüyorsun, değil mi?" Tess donuk bir ifadeyle konuştu. "Muhtemelen arama izniniz bile yoktur. Neden ihtiyacınız olsun ki? Rozetini gösterirsin ve herkes sana inanır."

"Tampa'nın en iyilerinden biri olmanın faydalarından biri, canım." Öfkeyle güldü ve onu kabaca büyük binanın arka kapısına doğru çekti. "Hadi, seni eve götürelim ve arındıralım. Aletimi tekrar içine sokmadan önce güzel ve temiz olmanı istiyorum."

"Bunu istemiyorum, bunu seninle bir daha asla yapmak istemiyorum." Tess'in sesi şimdi korkmuş gibiydi. "Eğer bunu bana yaparsan tecavüz olur."

Pierce yine güldü, bu kez sesi gerçekten eğlenmiş gibi geliyordu.

"Aptal küçük sürtük, bir koca kendi karısına tecavüz edemez. Kime istersen sor." "Neden gitmeme izin vermiyorsun?" Tess yalvardı onu sürüklerken Kapıya. "Neden, Pierce? Benimle ilgili özel bir şey yok. Neden benimle boşanmama izin ver ve git başka birini bul?"

"Başka kimseyi istemiyorum, Prenseler. Sadece seni istiyorum. Çünkü sana söylediğim gibi, sen *benimsin*. Cezalandırmak için benimsin, becermek için benimsin... Senden bıkana kadar ne istersem yapmak için benimsin. Davranışlarına bakılırsa bu çok yakında olabilir." Onu kabaca salladı. "O yüzden bir an önce kendine iyi olur."

"Olmadığım bir şeymişim gibi davranamam. Sana ait değilim, seninle birlikte olmak *istemiyorum*," dedi Tess umutsuzca. "Bunu neden anlayamıyorsun?"

Pierce ona dikkatle baktı.

"Eve gittiğimizde bu küçük sözün bedelini ödeyeceksin. Bir bakayım... Kemerini mi yoksa sopayı mı kullanayım? Çünkü etrafta fahişelik *yapmak kesinlikle* bir kırbaçlama suçudur. Bence kime ait olduğunuzu hatırlatmak için kışınızda birkaç çürüğe ihtiyacınız var Prenseler."

Tess'in iri kara gözleri büyüdü.

"Hayır-Pierce, *lütfe*."

Başını iki yana salladı. "Sanırım daha sonra karar vereceğim. Şimdilik o güzel çeneni kapat ve biz binanın içinden geçerken çeneni kapalı tut. Unutma, buradaki herkes senin deli ve suçlu olduğunu düşünüyor. Çene çalmak sana daha fazla cezadan başka bir şey getirmez."

Sonra kapıyı açtı ve onu HKR binasına sürükleyerek Garron'un görüş alanından çıkardı.

Garron takip etmeye, Tess'in nereye gittiğini, Pierce'ın onu nereye götürdüğünü öğrenmeye çalıştı. Ama faydası olmadı. Birden geriye, gökyüzüne doğru çekildiğini ve az önce tanık olduğu vahşet utanç sahnesinden uzaklaştığını hissetti. Başlı büyük dertte olduğu belli olan küçük dünyalı kızıdan uzağa.

Garron, Dünya'nın yüzeyi gerileyip uzayın karanlığında büyük mavi ve yeşil bir toptan başka bir şey olmazken, *"Onu içeri tıkmam sorun oldu,"* diye düşündü. *Onu ihbar ettim, gemiden attırdım ve o piç onu bekliyordu. Onu yalnız yakaladığı anda üzerine çullanıp Tanrı bilir ona ne yapmak için bekliyordu.*

Acı çekiyor... Tehlikede ve hepsi benim hatam. Hepsi benim hatam. Hepsi benim...

"Hata." Son kelimeyi yüksek sesle söyledi ve kendini yatakta dimdik otururken buldu.

Yatakta... O zaman bu sadece bir rüya mıydı? Ama hayır, hâlâ tropik havanın kokusunu alabiliyor, hâlâ Tess'in yalnız bırakılması için yalvaran yumuşak, kırık sesini duyabiliyordu. Hâlâ o piçin ona dokunduğunu... onu tehdit ettiğini... canını yaktığını görebiliyordu.

Bu rüya gerçektir. Gerçekleşiyordu. Garron nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Bu gerçektir ve bu konuda bir şeyler yapmalıydı.

Odasında hava hâlâ karanlıktı ama yatağının yanındaki ışıklı kronometre, uykuya dalmasının üzerinden sadece bir saat geçtiğini gösteriyordu.

"Işıklar!" diye kükredi ve daha ışıklar yanmadan, küçük odasını yumuşak bir parıltıyla aydınlatmadan yataktan kalktı. Uçuş derilerini, botlarını ve kraliyet mavisini üniforma gömleğini iliklemeye vakit bulamadan giydi. Sonra da arkasından kapandığından emin olma zahmetine bile girmeden kapıdan koşarak çıktı.

Şu anda Tess'ten başka hiçbir şey önemli değildi. Nella'nın anısına hâlâ sadıktı ama kayıp aşkının masum bir kıza işkence edilirken boş boş oturmasını istemeyeceğinden emindi. Dünyaya inmeli ve onu bulmalıydı. Çok geç olmadan onu bulmalıydı.

Onuncu Bölüm

Dünya'ya iniş yolculuğu istediğinden daha uzun sürdü ve Garron henüz bir Kindred mekiğini kullanma yetkisine sahip olmadığı gerçeğine lanet etti. Truth ona Pax'tan Ana Gemi'ye giderken bir mekiği nasıl kullanacağını öğretmişti ama baş uçuş eğitmeni Baird'den yetki sınavını geçene kadar Garron ulaşım için başkalarına güvenmek zorundaydı.

Sonunda Tampa HKR binasının arkasına indiklerinde, tüm korkuları ve şüpheleri doğrulanmıştı. Manzara tam olarak rüyasında gördüğü gibi olmakla kalmamış, Tess'in tatlı kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Narin ve kadınsı bir kokuydu ve korkunun acılığını da içinde barındırıyordu. Başka bir erkek bu kokuyu alamazdı - başka bir Kindred bile. Ama Garron artık ona tamamen uyum sağlamıştı. Onun kokusunu kilometrelerce takip edebilir ya da binlerce kişilik bir kalabalıktan onu seçebilirdi.

Ona karşı neden bu kadar güçlü bir bağ hissettiğini bilmiyordu; bunu açıklayamıyordu ve açıklamak da istemiyordu. Bunu çok yakından incelemek suçluluk duygusunun sesini yeniden uyandırabilirdi. Şu anda tek derdi onu bulmak ve güvende olduğundan emin olmaktı.

Ondan sonra da ona vuran o hasta piçle ilgileneceğim. O orospu çocuğu Pierce.

Dr'gin içinde kıpırdanarak onay hırıltıları çıkardı. Evet, yumruğunu tam o dar yeşil gözlerin arasına sokmak ve dişleriyle Pierce'ın boğazını parçalamak, kanında yıkanmak ve beynine ulaşmak için kafatasını yarmak harika bir his olacaktı...

Dikkatli ol! diye uyardı kafasının içindeki küçük bir ses. *Konuşan sen misin yoksa cin mi? Çünkü dışarı çıkmasına izin verersen, kimse güvende olmaz. Pierce*

zarar verdiğin tek kişi. Kendini ve içindeki canavarı kontrol edemezsen herkes ölecek.

Evet, bu doğruydu. Garron derin bir nefes aldı. Konsantre olması gereken ilk şey Tess'i bulmaktı. Rüyası onun nereye götürüldüğünü göremeden sona ermişti ama her zaman burnunu takip edebilirdi.

Bu doğrultuda, onun güzel kokusunu takip ederek sessiz ve az personelin çalıştığı HKR binasına girdi, ön kapıdan çıktı ve binanın önündeki, uzaylı araçlarının gidip geldiğı asfalt yola inen basamaklara çıktı.

Ama orada, dehşet içinde, koku izi sanki bir bıçakla kesilmiş gibi sona erdi. Garron yüzünü havaya kaldırarak kızın nereye gittiğini bulmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı. Yabancı araçların yanından vızıldayarak geçişini, yuvarlak siyah tekerleklerinin yolu kavrayışını ve lastik ve egzoz kokusu bırakışını izledi. Muhtemelen -hayır muhtemelen- Tess bu ilkel araçlardan birine zorla bindirilmişti. Pencerele ve kapılar kapalıysa, kokusunun kaçmasına imkân yoktu. Pierce onu evine götürüp onunla ne isterse yapabilirdi. Şimdi bile olabilir-

Garron bu düşüncayı bastırdı. Bunu düşünmeye dayanamıyordu.

Tam o sırada uzaylı araçlarından biri -küçük mavi bir araç- HKR binasının önünde cırtlak bir sesle durdu. Düzgünce kesilmiş, kırılmış saçlarıyla yaşlı bir Dünyalı kadın araçtan atladı ve Garron'a ikinci bir bakış bile atmadan merdivenleri çıktı. Kadının cam kapıyı açmasını ve binanın içini hızla taramasını izledi.

"Joseph? Joe!" diye bağırdı apartman görevlilerinden birine. "Bakın, az önce Maria'dan bir telefon aldım. Polisin kısa bir süre önce gelip buradan bir kızı götürdüğü doğru mu?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi bir erkek sesi. "Maria'ya sor."

Garron'un kalbi yerinden fırladı ve kadını hızla binaya kadar takip etti. Tess hakkında konuşuyor olmalıydı, belki de Pierce'ın onu nereye götürdüğünü biliyordu.

"Maria, lütfen..." Kadın, danışma bankosunun arkasında duran bir kızla konuşuyordu. "Bana telefonda bir kızın Kindred gemisinde saklanırken yakalandığını ve polis tarafından götürüldüğünü söylemişsiniz, doğru mu?"

"Şey, elbette." Kız önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Ama büyük bir olay değildi. Yani, ışıkları ve sirenleriyle falan gelmediler. Aslında sadece bir dedektifti, yeşil gözlü, hoş görünümlü bir adam. Bana rozetini falan gösterdi."

"Ve kız. Uzun, koyu kahverengi-kırmızı saçları ve iri siyah gözleriyle şu boylarda mıydı?" Kadın Tess'in boyunu göstermek için bir hareket yaptı.

"Hı-hı, evet." Kız kaşlarını çatı. "Neden, onu tanıyor musun? Yarın turistlere söyleyecek bir şeyler düşünmek zorunda kalırsan diye seni uyarmak için aradım. Bilmiyordum-"

"Peki bu ne kadar zaman önce oldu?" diye sordu kadın.

"Bilmiyorum, birkaç saat sanırım. Moladan çıkar çıkmaz seni aradım."

"Kahretsin!" Kadın elini alına götürdü. "Kahretsin, *kahretsin, kahretsin.*"

"Özür dilerim, Di. Ben sadece-"

"Hayır, sorun sende değil. Senin hatan değil; beni arayarak doğru şeyi yaptın. Teşekkür ederim Maria." Adının Di olduğu anlaşılan kadın bir elini düzgün gri saçlarında gezdirdi. "Kahretsin, o piç kurusu..." diye mırıldandı içinden, tezgâhtan uzaklaşarak. Bir el cihazı çıkardı ve ona dokunmaya başladı.

Bu Garron'a iyi bir zaman gibi göründü - bu kadının Tess'i tanıdığı açıktı, belki onun hakkında biraz bilgi edinebilirdi.

"Affedersiniz," diye söze başladı kadın cihazı kulağına götürürken.

"Şimdi olmaz." Ona bakmadı bile. "Alo? Tampa Polisi mi? Bu gece arkadaşımı gözaltına alıp almadığınızı bilmem gerekiyor. Evet, kefaletini ödeyebilmek için onu bulmaya çalışıyorum. Adı Tess... Tess Evans ya da Evans-Hughes olabilir. Evet, bekliyorum."

"Affedersiniz," dedi Garron tekrar, sinirlenmeye başlamıştı. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

Di adındaki kadın ona zar zor baktı. "Eğer turlardan birine katılmak istiyorsanız, danışma masasına kayıt yaptırmanız gerekiyor. Şurada." Omzunun üzerinden bir işaret yaptı ve cihazına geri döndü. "Evet, adını T-e-s-s E-v- diye heceliyorsun."

"Buraya tur için gelmedim," diye Garron. "Tess için buradayım."

"Ne?" Belli ki şimdi tüm dikkatini ona vermişti. "Tess hakkında ne biliyorsun? Ve onu nereden tanıyorsun?"

"Başının belada olduğunu biliyorum. Ve bunu bilmemin yolu..." İç çekti. "Çünkü onu oraya koyan benim."

"Ne?" Kişisel iletişim cihazının sarkmasına izin verdi. "Kim bu Sen?"

"Tess'i yetkililere ihbar eden bendim." Garron bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama yalan söylemenin de bir anlamı yoktu; çirkin gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. "Neden saklandığını ya da onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum," dedi alçak sesle. "Tek bildiğim kızgınlığının onun rol yaptığı kişi olmadığını öğrendiğimde ortaya çıktığı."

"Yani onu *beceremediğin* için kızdın, öyle mi?" Di istedi, gözleri alev alev yanıyordu. Eliyle göğsüne sert bir tokat attı.

serbest el.

Garron darbeyi kabul etti.

"Öyle değildi," dedi kısık bir sesle. "Ben... ona bir şeyler anlattım. Özel şeyler. Düşündüm ki-"

"Hayır, *düşünmedin*. Sinirlendin ve tam da o piç kurusu eski kocanın gelip onu alıp Tanrı bilir nereye götürmesi için onu teslim ettin..."

"Bilmiyordum!" Garron barışçıl bir jestle iki elini de havaya kaldırdı. "Eğer bilseydim, onu asla yetkililere götürmezdim. Şimdi işleri yoluna koymak için buradayım ama onu bulamıyorum. Kokusu binanın hemen dışında bitiyor ve ben bu dünyayı tanımıyorum. Yardım almadan onu daha fazla takip edemem."

"Şey, sen-" Tam o sırada el cihazı tekrar ciyaklamaya başladı. Di cihazı kulağına götürdü ve bir süre dinledi. "Evet, anlıyorum. Yine de teşekkür ederim." İletişimi sonlandırıyormuş gibi görünen bir düğmeye bastı. "Onu istasyona götürmedi." Sesi umutsuzluktan kısılmıştı.

"Bunu sana söyleyebilirdim," dedi Garron sakın bir sesle.

"Nasıl?" Kadın kaşlarını çatı. "Bunu nasıl bilebilirsin? Buradaki Kindred muhafızlarından bazılarıyla iletişim halinde falan mıydın?"

"Onun gibi bir şey." Garron ona rüyasını anlatmak istemedi. Bir kere kulağa çılgınca geliyordu. Ve bir diğeri de çok... mahremdi. Tess'i gerçekten tanımamasına rağmen onunla paylaştığı bir sır gibi.

"Görünüşe göre benden daha fazla bilgiye sahipsin - onu nereye götürdü?" Di talep etti.

"Bunu bilmeni umuyordum." Garron bir hayal kırıklığı dalgası hissetti
-Bu bir çıkmaz sokak mı olacaktı?

"Düşünmeme izin ver." İcini çekti. "Şey, onu karakola götürmedi ve dairesine de geri götürmedi - aylardır onu oradan çıkarmaya çalışıyordu. Onu kendi evine götürdüğüne dair oldukça güvenli bir bahis olduğunu söyleyebilirim."

"Pekâlâ. Nerede o?" Garron hemen gitmeye hazırды.

"Old Seminole Heights-Central Tampa'da bir evi var."

"Beni oraya götürebilir misin?" Sabırsızlıkla bir ayağından diğerine geçiyordu. "Lütfen, onu bulmak zorundayım. Bunu düzeltmek zorundayım."

Di başını acımasızca salladı. "Pierce'ı tanıyorsam, bu durum o kadar yanlış ki *kimse* bunu düzeltemeyecek. Ama sana katılıyorum, onu bulmamız gerek." Ona kaşlarını çatı. "Ama gitmeden önce, neden bu kadar önemsiyorsun? Bugünden önce Tess'i tanıımıyordun bile - o sadece senin ihbar ettiğin bir kızdı. Neden fikrini değiştirdin?"

"Bilmiyorum," dedi Garron dürüstçe. "Tek bildiğim onu bulmam ve güvende olduğundan emin olmam gerektiği. Lütfen, bana yardım eder misin?"

Ona uzun, spekülatif bir bakış attı ve sonra başını salladı.

"Tamam, koca oğlan. Hadi gidelim."

On Birinci Bölüm

"Tess tanışabileceğiniz en tatlı kızdır. Eskiden huzurevinde birlikte çalışırdık. HKR binasında işe başlamadan önce orada yöneticiydim."

Di, küçük mavi arabasıyla Tampa sokaklarında hızla ilerlerken sürekli bir yorum yapıyordu. Dizleri neredeyse kulaklarına kadar gelen Garron, yolcu tarafına sıkışmış, sadece başını sallayabiliyordu.

"Uh-huh. Bu araç daha hızlı gidebilir mi?" diye sordu gergin bir şekilde, penceresinin önünden geçip giden garip uzaylı evlerini ve bitki örtüsünü tarayarak.

"Ceza almadan gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum," dedi Di acımasızca. "Eğer polisin dikkatini çekersek bu bizi oldukça yavaşlatır. Yanlış memura denk gelirsek Pierce'ı arayıp geldiğimizi haber verebileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Pekâlâ. Mantiğın anlıyorum," diye homurdandı. Ama huzursuz hissetmekten kendini alamıyordu. O piç Pierce Tess'e ne yapıyordu? Garron'un yaralı gururu yüzünden şu anda nelere katlanıyordu? *Onu asla Sylvan'a götürmemeliydim. Eşleştirme Evi'ne geri dönmesine izin vermeliydim - en azından orada güvende olurdu!*

"Yakında orada olacağız. Her neyse, dediğim gibi, o her zaman çok tatlı bir çocuk olmuştur. Hastalarına karşı çok nazikti. Ama sürekli morluklar ve siyah gözlerle ortaya çıkıyordu-"

"Ne?" Şimdi Garron'un dikkatini çekmişti. "Onu dövdüğünü mü söylüyorsun?" Rüyasında şahit olduğu şeyin bir daha gerçekleşmeyeceğini umuyordu.

sık rastlanan bir durum değildi. Ama... Tess'in kalçasında gördüğü küçük, beyaz yara izini düşündü.

"Her zaman," dedi Di acımasızca. "Her zaman bahaneleri vardı -'Ah, kapı çerçevesine çarptım... Merdivenlerden düştüm... Karanlıkta takıldım...' Ama işaretleri görebiliyordum. İlk kocam dayakçının tekiydi; sonunda ondan kaçmadan önce beni neredeyse öldüresiye dövüyordu."

Garron kendi çocukluğunu düşündü. Babası Acı Hissediyor'un çılglık çılgıca, sarhoş sarhoş yaptığı konuşmaları. Annesine sözlü tacizde bulunmasını, Truth'u ve zaman zaman Garron'u da dövmesini. Eğer o ve kardeşi ona karşı koymasalardı, evdeki küçük çocuklar da onun şiddet izlerini üzerlerinde taşıyacaktı.

"Bu konuda bir şeyler biliyorum," dedi alçak bir sesle. "Kendi babam..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

"O zaman bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun - sürekli yumurta kabukları üzerinde yürümek, onu mutlu etmeye çalışmak, sinirlenip hıncını senden çıkarmaması için dua etmek." Di iç çekti. "Sonunda Tess'i bir kenara çektim ve ona bildiğimi söyledim. Önce inkar etti ama sonra yıkıldı ve ağladı. İlişkiyi yürütmek için *çok* çabalıyordu. Ona her vuruşundan sonra kendisini affetmesi için yalvarıyor, ona çiçek almak gibi güzel bir şey yapıyor ve bir daha asla olmayacağına yemin ediyordu."

"Evet." Garron başını salladı ve babasının sarhoş olduğu bir vahşet gecesinden sonra göstereceği pişmanlık dolu yüzü düşündü. "Ben... bu modele aşınayım."

"Ben de öyle. Sonunda canına tak ettiğinde onu terk etmesine yardım edeceğimi söyledim."

"Ve?" Garron ona bir kaşını kaldırdı.

"Ve birkaç ay önce o-" Di başını sallayarak sözünü kesti. "Hayır, bunu size söyleyemem. Sana biraz geçmişten bahsetmek istedim ama bu... bu kişisel bir şey. Benim anlatabileceğim bir hikâye değil."

Garron, Pierce'ın sonunda Tess'i onu terk etmeye ikna edecek ne yaptığını merak ediyordu. Her neyse, gerçekten korkunç bir şey olmalıydı. Ve onu o duruma geri göndermişti -şu anda ona her ne oluyorsa sorumlusu oydu. O piç onu dövüyor, morartıyor ya da daha kötü bir şey yapıyor olabilirdi. Hepsi onun kapısına bırakılabilirdi.

Tanrım, dayanamıyorum! Başını ellerinin arasına aldı ve inledi.

"Hey-iyi misin?" Di arabayı sürerken ona endişeli bir bakış fırlattı. "Ağrın falan mı var?"

"Sadece burada." Garron göğsüne bir yumruk indirdi. "Onu ihbar ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Keşke bilseydim... Çok *kızgındım*."

"Bilmiyordun," dedi Di. "Kimse bilmiyordu - Tess böyle olmasını istiyordu."

Direksiyonu çevirdi ve küçük araba keskin bir sola döndü. Garron'un görebildiği kadarıyla artık bir yerleşim bölgesindeydiler. Sessiz bir sokakta, yırtıcı hayvanlardan korunmak için ağaçların tepesine değil de yere inşa edilmiş tuhaf evler sıralanıyordu. Elbette, belki de Dünya insanların endişelenecek kadar büyük yırtıcıları ya da yeterince büyük ağaçları yoktu. Penceresinin önünden geçen ağaçların hiçbiri, bırakın birkaç tanesini, iyi büyüklükte bir konutu destekleyecek gibi görünmüyordu.

"İşte geldik." Di orta büyüklükte beyaz bir evin önünde durdu ve aracını park etti. "Arabasını göremiyorum, belki de gitmiştir."

Garron kalbinin ağzına fırladığını hissetti. "Eğer onu başka bir yere götürdüyse..."

"Bu kadar yol geldik. Emin olmak için önce evi kontrol edelim. Tess'i arardım ama telefonunu aldığından eminim, piç herif. Hadi ama sessiz ve dikkatli ol."

Evin önüne gittiler ama ön pencereler camı tamamen kapatan bir tür metal kafesle kaplıydı. İçini görebilecekleri kadar büyük delikleri vardı ama camın iç tarafında görüşü engelleyen kumaş paneller asılıydı.

"Bu yeni," dedi Di suratsızca, metal kafesli pencere kaplamalarını göstererek.

"Sizin dünyanızda böyle şeyler yaygın değil mi?" Garron pencerenin etrafına neredeyse bir kafes gibi sıkıca sabitlenmiş olan ağa baktı. "Belki de yırtıcı hayvanları dışarıda tutmak içindir diye düşünmüştüm."

"Onları kötü mahallelerde hırsızları uzak tutmak için koyuyorlar. Ama burası onlara ihtiyaç duyacağınız türden bir yer *değil*." Di başını salladı. "Ve Pierce'ın onları kimseyi dışarıda tutmak için yaptırdığını sanmıyorum. Bence Tess'i *içeride* tutmak istedi."

"Onu burada esir tutmaya mı niyetli?" Garron içinden bir öfke dalgasının geçtiğini hissetti.

"Bu onun genel yöntemi. Birlikte oldukları zamanlarda onun işe ya da markete gitmesine bile izin vermezdi. Onu sürekli kilit altında tutmak istiyor."

"Kapıyı deneyelim mi?" Bir tarafında topuzu olan kalın bir tahta parçasıydı. Garron kapıyı hemen açmaya hazırды ama Di başını salladı.

"Hayır, önce arkadan dolaşalım. Bakalım yatak odasında mı?"

Evin köşesini dönerek "arka bahçe" dediği, Garron'un daha önce hiç görmediği kadar gür, tropik bitki örtüsüyle dolu bir alana doğru ilerledi. Sıska gövdeli ağaçlardan daha çok vardı.

ve Di'nin "palmiye ağaçları" olarak adlandırdığı tepelerinden çıkan uzun yapraklar ve adını vermediği diğer bitkiler.

Önünden geçtikleri tüm pencerelerin üzerinde metal kafesler vardı ve önünde durdukları pencere de farklı değildi.

"İşte," diye fısıldadı Di, ağıdaki deliklerden bir uyku odasına bakarken. Burada da kumaş paneller vardı ama açık olduklarından yeşil ve gri yastıklarla dolu geniş bir uyku platformu görünüyordu. "Burası onun yatak odası ya da taşınmadan önce öyleydi."

O konuşurken Tess ortaya çıktı. Üzerinde göğüslerini saran uzun, beyaz bir kumaş vardı ve siyah saçları ıslaktı. Garron yüzünün yan tarafında Pierce'ın ona vurduğu yerde kırmızı izler olduğunu gördü. Kalbi göğsünde bir yumruk gibi sıkıştı. Bunlar rüyasında tanık olduğu darbelerden mi kaynaklanıyordu... yoksa daha yeni miydi?

Tess'in onları görmediği belliydi. Yavaşça hareket etti... sertçe, ilerlerken gözlerini aşağıda tuttu. Uyku platformunun kenarına geldiğinde, sırtı pencereye gelecek şekilde kendini dikkatlice aşağıya indirdi. Etrafına sardığı beyaz örtü biraz kayarak sırtının zarif kıvrımlarını ortaya çıkardı ve Garron onun yavaş ve dikkatli hareketlerinin nedenini görebildi.

"Tanrılar," diye mırıldandı kısık sesle. Midesi kasıldı ve neredeyse kalbini durduracak kadar güçlü bir öfke ve pişmanlık dalgası üzerine çöktü. Bakmaya dayanamıyordu ama yine de kendini zorladı. Ne de olsa onu bu yere o göndermişti. Bu onun hatasıydı. Sanki onu kendisi işaretlemiş gibi onun sorumluluğundaydı.

Sırtının soluk, pürüzsüz tuvali lekelenmişti; kremsi beyaz teni uzun kırmızı yaralar ve çürüklerle kaplıydı. Kesikler de vardı, çoğu kanıyordu. Tüm yaraların taze olduğu belliydi ve Tess'in hareketlerinden son derece acı verici oldukları anlaşılıyordu.

Garron onun yanında Di'nin nefesini tuttuğunu duydu. "O piç kurusu!" diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Bunlar benim taşıyacağım yaralar olmalı." Garron'un sesi kendi kulaklarına soğuk ve uzak geliyordu. "Onun acısı benim acım olmalı."

"Suçlu hissetmeyi boş ver." Di'nin son derece pratik sesi onu boşluktan geri çekti. "Önemli olan onu oradan çıkarmak. Pierce ortalıkta görünmüyor, bu yüzden şansımı deneyeceğim." Bir parmağını tel örgüden geçirerek tek tırnağıyla cama vurdu ve tısladı: "Tess! *Tess!*"

* * * * *

Tess son "ceza" turundan sonra yavaş hareket ediyordu. Sonunda Pierce "fahişelik yapmanın" gerçekten de bir kırbaçlama suçu olduğuna ve kemerin uygun bir seçim aracı olduğuna karar vermişti. Buna göre, eve gider gitmez onu *toka* ucuyla kırbaçlamıştı. Sivri dilli sert metal derisini yırtmış ve hareket etmesini son derece acı verici hale getirmişti.

Pek hareket ettiği söylenemezdi; çoğunlukla köşeye sinmiş, kollarıyla başını ve yüzünü korumaya çalışıyordu. Pierce vurmaya başladığında darbelerin nereye indiğine pek dikkat etmiyordu ve o da bir gözünü kaybetmek istemiyordu.

Keşke Lifetime filmlerindeki o cesur, gözü pek kadın kahramanlardan biri olsaydım. Hani şu eline kasap bıçağı ya da kızartma tavası alıp tacizci kocasının kalın kafasını onunla parçalayanlardan!

Ama bu gerçek hayattı, ilham verici bir film değil. Pierce ondan daha iri ve güçlüydü; ondan daha ağır basıyordu ve *hızlıydı*. Üniversitede oyun kurucuydu ve o hızının bir kısmını hâlâ koruyordu.

Etrafindan dolaşmak ya da ona *ulaşmak* mümkün değildi; yapabileceği tek şey yüzünü ve hayati organlarını korumaya çalışmak ve bu sefer onu öldürmemesi için dua etmekte.

şimdi ise Pierce bir cinayet davasında çalışmak üzere çağrıldığı için kısa bir erteleme yaşıyordu. Tess birinin ölümüne sevinmenin yanlış olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu; kısa bir süreliğine de olsa gittiği için çok minnettardı. Elbette, o yokken dışarı ıkamayacağından emindi, bu da onu eskiden kendi evi olan yerde bir mahkum haline getirmişti ama yine de en azından şu anda dayak yemiyordu... ya da daha kötüsü.

Çünkü Pierce *ok* daha ktlerinin olacağına söz vermişti ve Tess ona inanmıştı.

"Duş al seni pis fahişe," diye emretti gitmeden önce. "Döndüğümde temiz olsan iyi olur. *Sikişecek* kadar temiz."

Canımı yakacak. Bu sefer gerçekten canımı yakacak.

Tess ıslak saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı ve parmaklarını bir anlığına göz kapaklarına bastırarak ağlamamaya çalıştı. Saçlarını kurutmaya çalışmıştı ama ellerini başının üzerine kaldırmak çok acı veriyordu. Bir süre sonra pes etti ve bunun yerine etrafına bir havlu sardı, saçlarını omuzlarının etrafında gevşek ve ıslak bir şekilde bıraktı.

Yatağa oturdu, Pierce'ın ona ne yapacağını düşünmemeye çalışıyor ve aynı zamanda bundan korkuyordu. Onunla seks yapmak hiçbir zaman tam anlamıyla keyifli olmamıştı - onu sevdiğine inandığı ilk zamanlarda bile. Ama Pierce daha önce hiçbir zaman seksi acı verici hale getirmek için elinden geleni yapmamıştı. şiddetli dürtülerini yumruklarıyla dışarı vurmaktan memnun görünüyordu.

Tess bu sefer bununla yetinmeyeceğini hissediyordu. Ona kemerle attığı dayak, şüphesiz *direniişinin bir parçası* olacak vahşet senfonisine giden ısınma turuydu sadece.

Bu sefer beni öldürebilir, diye düşündü usulca. Beni "cezalandırmaya" başlayacak ve ben ölene kadar da durmayacak...

Pencereden gelen sert bir tıkırtı hastalıklı düşüncelerini böldü.

"Ne be?" Hızla döndü, sırtını acıtan ve dudaklarından acı dolu bir tıslama çıkaran bir hareketti bu. Ama gördüğü şey onu o kadar şaşırtmıştı ki, neredeyse ne kadar acıdığını unutacaktı.

Di orada duruyordu, gözleri kıpkırmızıydı ve kısa saçları, üzgün olduğunda alışkanlık haline getirdiği gibi iki elini saçlarında gezdirmiş gibi dağınıktı. Ve hemen yanında turkuaz gözlü Kindred savaşçısı Garron duruyordu. O gözler şimdi ona alev alev bakıyordu ve korkutucu bir duygu yoğunluğuyla doluydu.

Ne oluyor be? Burada ne işi var? Tess havlusunun sarktığını fark etti ve hemen toparladı.

"Di?" Yataktan kalktı ve yaralı sırtına *Ave Maria*'yı söyleten bir çabayla pencereyi açtı. İçeri giren serin ve nemli hava titremesine neden oldu. "Di," dedi tekrar. "Sen ne-"

"Seni dışarı çıkarıyorum," diye araya girdi arkadaşı. "Pierce gitti mi? Ön kapıya gel ve bizi içeri al."

"Yapamam." Tess başını salladı.

"Ne, seni yatak odasına mı kilitledi?" Di talep etti. Tess başını salladı. "Şaşırdın mı?"

"Hiç de bile. O pislik." Di gerçekten üzgün görünüyordu. "Dışarı çıkamazsan endişelenme, gelip seni alabiliriz. Koca oğlan ön kapıya ciddi bir hasar verebilecek gibi görünüyor." Savaşçıya başıyla onay verdi.

"Hayır!" Tess haykırdı. "Pierce bir şekilde bubi tuzağı kurmuş, arka kapıyı da. Eğer içeri girmeye çalışırsan ciddi şekilde yaralanabilirsin."

"Tuzaklar beni ilgilendirmez," diye Kindred. Sesi derin ve öfkeliydi. "Seni oradan çıkarmak ilgilendiriyor."

"Bakın, tuzaklarda dolu av tüfekleri var. Ciddiyim, sakın denemeyin," diye uyardı Tess. "Hem sen neden buradasın ki?"

Kaşlarını çattı. "Sorular için daha sonra vakit var. Eğer kapılar geçit vermiyorsa, başka bir yol bulmalıyız."

"Başka yolu yok," dedi Tess kuru bir sesle. "Bacadan yukarı kıpırdayamayacak kadar *tombulum* ve Pierce her pencereye bu 'hırsızlığa karşı' paravanları taktırdı. Betondan bir tane çıkaramazsan burada sıkışıp kalacağım."

Şaka yapıyordu çünkü dürüst olmak gerekirse yapabileceği başka bir şey yoktu. Pierce'ın onunla ilişkisini kesmesi gerçekten de ironikti. Evinde birden fazla şekilde kapana kısılmıştı ve şimdi bile, Di kurtarmaya geldiğinde, Tess'in kaçmasına yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu. Bundan emin olmuştu.

Ama bu sözleri bir şaka olarak söylemiş olsa da, büyük Kindred -*Garron*, adı *Garron*, diye hatırlattı kendine- bir adım geri çekildi ve pencereyi kaplayan metal ağa dikkatle baktı.

"Hey," dedi, sanki zayıf noktalarını arıyormuş gibi tam bir dakika boyunca inceledikten sonra. "Şaka yapıyordum, biliyorsun. Sen güçlü kuvvetli bir adamsın ama bu ekranlardan birini kaybetmek için kollarını yuvalarından çıkarırsın. Tamamen geçilmez olacak şekilde yapılmışlar, mümkün değil."

"Bir yolu *var*." Tekrar öne doğru bir adım attı ve kızın gözlerinin içine o rahatsız edici derecede yoğun bakışlarıyla baktı. "Ama bu tehlikeli."

"Tess'i Pierce'ın biraz daha dövmesi için orada bırakmaktan daha mı tehlikeli?" Di talep etti.

"Muhtemelen." Tess'e ciddiyetle baktı. "Ben yarı Rai'ku'yum, yani içimde... öteki olan bir şey var."

"Diğer?" Tess bir ürperti geçtiğini hissetti. "Ne demek *diğer*?"

Garron başını salladı. "Anlayamazsın. Mesele şu ki, güç için onu çağırabilirim ama eğer yüzeye çok yaklaşırsa... eğer onu tamamen uyandırırsam..."

"O zaman... ne?" Tess, Becca'nın onun hakkında yaptığı tuhaf uyarıyı hatırladı. İyi bir adamdı ama tehlikeliydi. Kastettiği şey bu muydu?

Tekrar başını salladı. "Emin değilim ama bundan iyi bir şey çıkmaz. İçimdeki öteki şu anda uykuda ama uyanırsa çok ama *çok* aç olacak."

"Yani... ne? Bölünmüş bir kişiliğiniz mi var? Bipolar Bozukluk mu? Ne?" Di başını salladı. "Bize ne söylediğinden bile emin değilim."

"Beni çıkarabileceğini ama büyük bir risk olacağını söylüyor," dedi

Tess. Garron başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Yani şansımı denemek isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" "Evet," dedi tekrar.

Tess, Pierce'ın onu dövdüğü zaman yeşil gözlerindeki ölümcül bakışı, eve gelip daha kötüsünü, çok daha kötüsünü yapacağına dair verdiği sözü düşündü. Buradan çıkmak için risk almak istiyor muydu?

"Kalırsam beni öldürür," dedi usulca, Di ve büyük Kindred'dan çok kendi kendine konuşarak. "Öldüreceğini biliyorum - zaten bunun için çalışıyor. Beni öldürecek ve kimse bir şey yapmayacak çünkü bir suç mahallinde nasıl çalışılacağını çok iyi biliyor. Biri içeri girmiş ya da ben kaza geçirmişim gibi gösterecek ya da cesedimi saklayacak ya da-" Aniden sözünü kesti.

"Tess... tatlım?" Di usulca söyledi. "Ne sen?"

"Beni dışarı çıkarın diyorum." Tess başını kaldırıp büyük Kindred'a baktı. "Riskler umurumda değil. Beni buradan çıkarın."

." Ciddiyetle başını salladı ve Di'ye baktı. "O halde aracınıza geri dönüp beklemenizi rica ediyorum."

"Ne? Cehennem gibi yapacağım!" Di itiraz

etti. "Lütfen. Bu senin kendi güvenliğin için."

O kadar ciddi görünüyordu ki Tess arkadaşına başıyla onay verdi.

"Di, lütfen yap şunu."

"Ne yapmayı planlıyor ki?"

"Bilmiyorum ama tehlikeli olduğunu söylüyorsa ona inanırım."

"Pekâlâ, tamam." Di sertçe başını salladı. "Ama beş dakika boyunca bir şey duymazsam geri geleceğim."

Döndü ve arka bahçeye doğru sert adımlarla yürüdü, dar omuzlarının duruşundan sinirlendiği anlaşılıyordu.

Garron o gidene kadar sabırla bekledi ve sonra Tess'e baktı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Peki ne yapmalıyım?"

"Sadece geri çekil." Uzun parmaklarını metal ağıdaki deliklerden geçirerek iyice kavramaya başlamıştı bile. "Ve eğer herhangi bir şekilde form değiştirmeye başladığımı görürsen, kaç ve kendini banyo odana kilitle. Eğer seni görmezsem, içimdeki... öteki başka bir hedef aramakla yetinecektir."

"Vay canına... tamam." Tess titrek bir kahkaha attı. "Bu konuda gerçekten şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Lütfen geri çekilin, sizi kurtarmaya çalışacağım."

Tess bir adım geri çekildi ve onu dikkatle izledi. Şimdi iki eli de ağa takılmıştı ve çekmeye hazırlanırken kollarındaki büyük kasların esnediğini görebiliyordu. Başını eğip uzun bir süre aşağıya baktı ve Tess onun önündeki göreve kendini hazırlıyormuş gibi derin derin nefes aldığını görebiliyordu. Meditasyon yapan ya da dua eden bir adama benziyordu.

Sonra adam tekrar başını kaldırdı ve kızın nefesi kesildi. Gözleri -bir mercan kayalığının tropik sularına benzeyen o muhteşem saf turkuaz gözleri- gerçekten de *parlıyordu*. Gece yanan meşaleler gibi parlıyorlardı ve bir an için vahşi bir hayvanın bir şekilde yatak odasının penceresini bulduğunu ve aç bir şekilde ona baktığını hissetti.

Sonra Garron çekmeye başladı.

Uzun kolları gerildi, kasları şişti ve Tess onun geniş göğsünün derinliklerinden gelen alçak hırıltıyı duyabildi. Boğazının yan taraflarında tendonlar göze çarpıyor ve şakağında bir damar zonkluyordu. Keskin yüz hatları titreyen bir alaycı ifadeye bürünmüştü ama yine de çekmeye devam ediyordu, her şeyini ortaya koyduğu belliydi.

Tanrım, kendini öldürecek! Kalbini patlatacak ya da kollarını yuvalarından sökecek!

"Dur!" diye bağırdı. "Kendini öldüreceksin."

"Durmak... yok." Sesi alçak, hayvani bir hırıltıydı. "Sen... özgür olana kadar değil. Ya da ben ölene kadar."

Aman Tanrım, gerçekten bunu demek istiyor! Tess hayretler içinde ona baktı. Bunu neden yapıyordu? Onu serbest bırakmayı neden bu kadar önemsiyordu? Hatta en başta neden buradaydı ki?

O izlerken, Garron farklı görünmeye başladı... bir şekilde daha büyük, sanki çabasına başladığından bu yana geçen birkaç saniye içinde büyümüş gibiydi. Ağzından çıkan ses insandan çok hayvana aitti ve gözleri o kadar parlak parlıyordu ki gecenin içindeki ışıldaklar gibiydiler.

Ona ne oluyor? Tess, form değiştirirse kaçması için yaptığı uyarıyı hatırladı. Ama *hangi* forma dönüşecekti? İçinde taşıdığı *diğer* şey neydi? Ve serbest bırakılırsa ne yapabilirdi?

Tess ona tekrar durması için yalvarmak üzere ağzını açmıştı ki pencerenin sağ üst köşesinden gelen alçak, ufalanan bir ses duydu. Küçük bir kırık beton yağmuru aşağıya döküldü ve ardından aynı şey sol üst köşede de oldu.

Garron şimdi çabalarını alt köşelere yoğunlaştırmış, kısa ve sert darbelerle kafesi çekip kurtarmaya çalışıyordu. Yüzü çabalamaktan kızarmış, keskin siyah kaşları çatılmıştı. Tess daha önce hiç bu kadar kararlı bir adam görmediğini düşündü. Onu hapishaneden çıkarmak için kendini incitmeye ya da öldürmeye hazırdı ve onu tanı mıyordu bile. Bunu neden yaptığını tekrar merak etti.

Sonunda alt köşeler gevşemeye başladı. Büyük savaşçının gırtlığından gelen hırıltı kreşendoya yükseldi ve son bir keskin sarsıntıyla metal kafesi pencere çerçevesinden koparıp yere fırlatırken gırtlaktan gelen bir kükremeye dönüştü. Gece havasında yankılanan donuk *bir çınlamayla* yere düştü ve Tess'in irkilmesine neden oldu. Sonra işi biten Garron, pencerenin hemen dışında başı öne eğik, nefes nefese durdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Tess, tamamen dehşete düşmüştü. "Aman Tanrım, *başardın*." Sonra adamın ellerinin kanadığını fark etti. Ay ışığında neredeyse siyah görünen kıpkırmızı damlalar, geniş göğsü çaba ve duyguyla kabarıırken kapalı yumruklarından damlıyordu.

"Yaralanmışsın!" Onun acısından başka bir şey düşünemez halde pencereye koştu ve ona doğru uzandı.

"Hayır..." Garron'un sesi alçak ve garip bir şekilde çarpıktı ve başını kaldırdığında gözleri hâlâ mavi-yeşil kömürler gibi parlıyordu. Bir adım geri çekildi. "Hayır, bana dokunma. Bu... güvenli değil. Kanım kaynıyor. *Dr'gin* çok yakın. O istiyor-"

"Ama yaralısın." Tess onun uyarısını görmezden geldi. Pencereden eğilerek, yaralı sırtını şiddetle acıtmasına rağmen ona doğru uzandı. "Sen-oh!"

Aynı anda hem kendisinin düştüğünü hem de havlunun kaydığını hissetti. Pencere bel hizasıdaydı ama Florida'daki pek çok ev gibi ev de yükseltilmişti. Yere düşmek için dört ya da beş metrelik bir mesafe vardı ve canı çok yanacaktı...

Ancak iki büyük, güçlü kol onu vuramadan yakaladı.

"Ah!" Başını kaldırdı ve Garron'un onu bir bebek gibi kucağına aldığını fark etti. İkinci fark ettiği şey ise havlusunun artık beline dolandığı ve göğüslerini ay ışığında tamamen çıplak bıraktığı oldu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim!" El yordamıyla havluyu bulup üstünü örtmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Alt yarısının etrafına ve gevşemek istemiyordu. "Bunu yapmak istememiştim... Yani... yani..."

Sözünü kesti çünkü adam ona bakıyordu. Göğüslerine değil, gözlerine. Belki eskisi kadar parlak olmasa da kendi gözleri de hâlâ parlıyordu.

"Kollarını boynuma dola." Sesi alçak ve boğuktu.

"Ama..." Tess tereddüt etti, ne yapacağından emin değildi. "Tehlikeli olduğunu söylediğini sanıyordum. Ben-"

"Yap şunu. *Lütfen.*" Bu sözler onun biraz çaba harcamasına mal olmuş gibiydi ve kadın onun bir tür iç mücadele yaşadığını hissetti. Şiddetli bir irade savaşı. Belki de "öteki" dediği şeyle savaşıyordu? Her ne *ise*, Tess'in hiçbir fikri olmasa da, ona dokunmasının yardımcı olabileceğini düşünüyor gibiydi.

"Pekâlâ." Tereddütle, dikkatle uzandı ve kollarını onun boynuna doladı. Adamın üzerinde koyu mavi bir gömlek vardı ama düğmeleri açtı, çıplak göğsünü ve karnını gösteriyordu. Bu yüzden ona sarılmak için uzandığında, ten tene temas etmişlerdi.

Bu hareket sırtındaki yaraları açtı ama Tess bunu neredeyse hiç hissetmedi. Hissettiği şey, gecenin serin havasıyla sertleşen çıplak meme uçlarının adamın göğsünün geniş ve düz düzlemlerine sürtünmesiydi. Adam çok sıcaktı, neredeyse güneş yanığı ya da ateşi varmış gibi sıcaktı. Ve kokusu... koyu baharatıyla duyularını istila etmiş, mantığını tamamen elinden almıştı. Ona biraz sarılıp sonra geri çekilmek istemiş olsa da, Tess kendini ona daha da yaklaşırken buldu, ten tene temas eden o lezzetli temastan daha fazlasını istiyor, onu içine çekmek ve asla bırakmamak istiyordu.

Garron da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Onu sıkıca kendine çekti ve yüzünü boynunun kenarındaki nemli saçlara gömüp derin derin içine çekti.

"Tanrılar," diye mırıldandığını duydu Tess, derin sesi titriyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun? Sadece dokunuşunla kanımı nasıl sakinleştiriyorsun?"

"*Neyi* nasıl yapacağım?" Sonunda geri çekildi ve onun yüzüne baktı.

Şimdi daha sakin görünüyordu ve gözleri normale dönmüştü. Yani hâlâ hayatında gördüğü en muhteşem saf, berrak turkuaz tonunda olsalar da artık parıldamıyorlardı.

"Kanımı nasıl sakinleştiriyorsun? Yanıyordum... *Dr'gin'im*in -size bahsettiğim diğerinin- yukarı ve dışarı doğru tırmandığını hissettim. Kendimi *hissedebiliyordum.*

Değişiyordum. Ve sonra...sonra sen bana dokundun."

Adam ona hayretle baktı, sanki tek yaptığı havlusunun yarısını çıkararak ona sarılmak olan kadın bir tür mucize gerçekleştirmişti.

Tanrım, havlusu! Adamın kollarında hâlâ neredeyse çıplaktı. Bu korkunç derecede utanç vericiydi ve ayrıca onu nazikçe tutmasına rağmen sırtı *gerçekten* acıyordu.

Tess kıpırdandı, havluyu çekiştirdi ve yaralı etini sıyırdıkça yüzünü buruşturdu.

"Bakın, gerçekten üzgünüm ama sırtım..."

"Oh, elbette. Beni affedin." Adam onu dikkatle yere bıraktı ve Tess sonunda havlusunu düzeltebildi, çok rahatlamıştı. Aşağı baktığında, beyaz havlu kumaşın üzerinde kanlı bir el izi gördü ve bu ona neden ona uzandığını ve en başta neden pencereden düştüğünü hatırlattı.

"Ellerin..." Havlunun sıkıca düğümlendiğinden emin olduktan sonra kendi ellerini uzattı. "Bir bakayım."

"Onlar bir şey değil." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hak etmediğim hiçbir şey."

"*Bu* da ne demek oluyor?" Tess talep etti. "Sen ne-" "Hey, beş dakika doldu. Neler oluyor?"

Di aniden oradaydı, yüzünde sabitlenmiş bir kaşla evin köşesinden adımlarını atıyordu. Tess'in çimenli arka bahçede durduğunu görünce konuşmayı kesti. Sonra gözleri yerde atılmış bir böcek kabuğu gibi duran metal kafese kayd. Gözleri genişledi ve Garron'a hayretle baktı.

"Vay canına koca oğlan, bunu sen mi yaptın?"

"Kesinlikle öyle," dedi Tess. "Ama şimdi Pierce geri gelip bizi bulmadan önce buradan gitmemiz gerekiyor. Bir cinayet üzerinde çalışıyor ama asla

bunun ne kadar süreceğini söyleyemem."

"Gitmeliyiz," dedi Garron. "Gitmeden önce buradan almak istediğin bir şey var mı?"

Tess evlilik hayatının çoğunu geçirdiği beyaz eve uzun uzun baktı - bir zamanlar kocasının onu sevdiğini sandığı ama sonra aksini öğrendiği eve. Pierce'ın onu hapishaneye çevirdiği eve; Garron onu kurtarmaya gelmeseydi şüphesiz tabutunu hazırlayacağı eve.

Bir an için gözleri yaşardı ama burnunu çekti ve gözlerini şiddetle kırıştırdı. *Geçmiş için yas tutmayacağım. Şimdi geleceği düşünmek zorundayım - dünyada ne yapacağımı. Saklanacak yerim kalmadı.*

"Tess?" Garron usulca gürlledi ve Tess başını kaldırıp ona baktı, ilk kez adını söylediğini fark etti. "Buradan istediğin şey var mı? İstedğin herhangi bir şey?" diye sordu.

Tess gözlerini sildi ve başını salladı.

"Hayır, bir şey yok. Hadi gidelim."

On İkinci Bölüm

Bana dokundu ve değişme ihtiyacım azaldı. Tatlı kokusu ve ellerinin yumuşaklığından başka hiçbir şey yapmadan içimdeki cini yatıştırdı. Bunu nasıl yaptı? Beni neden bu kadar etkiliyor?

Garron, Di'nin küçük aracının arkasında başka bir yere koyacak yer olmadığı için koltuğun üzerinde duran siyah botlarına baktı. Tess uzun bacakları nedeniyle onun öne binmesini istemişti ama o bunu kesinlikle reddetmişti. Sırtı yaralıydı ve onu arkada sıkışık bir şekilde yolculuk ettirerek acısını arttırmak istemiyordu. Yine de klostrofobik olmaması iyi bir şeydi. Fosil yakıt kokan bu minicik insan taşıma aracında dizleri neredeyse burnuna değiyordu. Bu gürültülü, sıkışık, pis kokulu araçlarda seyahat etmeye nasıl dayanıyorlardı ki?

Ancak rahatsızlığı dikkatini uzun süre toplayamadı. Evinin dışındaki sahneyi tekrar tekrar gözünün önüne getirdi. Kelimenin tam anlamıyla kollarına düşüşü, yumuşak, gür kıvrımlarının ona karşı verdiği his, ay ışığında gümüş gibi parlayan güzel göğüslerinin yuvarlak dolgunluğu... Tanrım, çok güzeldi - o kadar muhteşemdi ki onu *acıtıyordu*. Gerçekten. Zonklayan aletine yer açmak kalçalarını daha fazla ayırmaya çalışarak etrafında döndü. Aşağı inmesini diledi ama bunun için çok az şansı vardı - arabanın yağ ve duman kokusuna rağmen onun tatlı, taze kokusunu alabiliyorken değil.

Onun için bu şekilde hissetmemelisin, diye fısıldadı suçluluk duygusunun sesi. *Yeminini hatırla. Nella'yı hatırla.*

Onu unutmadım, diye karşı çıktı huzursuzca. Onun anısına sadık kalacağım ama Tess'in kokusunun beni etkilemesine engel olamıyorum...

Sonra kokusundan daha fazlası ona ulaştı. Tess'in alçak, tatlı sesi kulaklarına geldi ve Di ile tartışıklarını fark etti.

Tess arkadaşına, "Bak, beni evime götür de birkaç şey alayım ve senin yakandan düşeyim," diyordu.

"Saçımdan çekil" mi? sanmıyorum! Benimle kalıyorsun."

"Ne yani, seni de tehlikeye atayım diye mi? Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, Di-Senin evinde kalmayacağım. Pierce gittiğimi anlar anlamaz ilk bakacağı yer orası olur. Zaten Ana Gemi'de saklanmama yardım edenin sen olduğundan şüpheleniyor."

"Seni bir sığınağa götürmeliyiz."

"Hayır." Tess başını sertçe salladı. "Çocuklu kadınlar için o noktalara ihtiyaçları var ve ayrıca Pierce bir dedektif. Yerlerin gizli olduğunu biliyorum ama içimden bir ses bana ulaşmanın bir yolunu bulacağını söylüyor. Tek bir yerde kalırsam, 'güvenli' olduğu varsayılsa bile, kolay hedef olurum." İç çekti. "Sanırım yola devam etmem gerekecek."

"Peki bu büyülü gizemli turu nasıl finanse edeceksiniz?" Di açıkça sordu. "Happy Rest'te sana ödedikleri abartılı maaştan biriktirdiklerinle mi? Unutma, ben eskiden orada yöneticiydim. Paranın ne kadar boktan olduğunu bilirim."

"O kadar da kötü değil - bize zam yapmıştın, hatırladın mı?" Tess söyledi. "Ayrıca, dikkatli olursam beni bir süre idare edecek kadar az param var."

"Hiçbir yere gitmene gerek yok," dedi Garron konuşmayı bölerek. "Benimle birlikte Ana Gemi'ye dönmen dışında."

"Ne?" Tess ona bakmak için koltuğunda iki büklüm oldu ama bunu yaparken sırtının belliydi. "Sanmıyorum, oradan men edildim. Yasaklandığım için

hayat. Ayrıca, neden seninle geleyim ki?"

"Neden yapmayasın ki?" Garron kaşlarını çatarak söyledi. Onun tek başına gitmek isteyeceği hiç aklına gelmemişti. Di'yle "yola çıkmak" hakkında konuştuğu süre boyunca, onun da kendisiyle birlikte olacağını varsaymıştı. Onu tehlikeye atmıştı, onu korumak onun sorumluluğuydu. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Şey, çünkü ben... Oh, bak, işte benim yerim, içeri çek."

Küçük mavi araba diğer araçlarla dolu bir park alanına girdi ve Tess arabadan inmeye başladı. Sonra bir elini alnına götürdü.

"Kahretsin, anahtarlarım!"

"Yedek parçan burada tatlım." Di ona küçük, düz bir metal parçası uzatmaya başlamıştı bile. "Seninle gelmemi ister misin? Pek olası değil ama Pierce çoktan eve varmış ve seni gitmiş bulmuşsa, buralarda bir yerde olabilir."

"O halde *ben* de onunla gidiyorum," diye Garron.

Di, "İtiraz *ederdim* ama sanırım buradaki koca oğlan benden daha korumacı," dedi. "Tess?"

"Um..." Tess nedense oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu. "Bilmiyorum..."

Di, "Hadi ama Tess, burada fazla zamanımız yok," dedi. "Pierce eve gelip de senin gittiğini anladığı an, seni bulmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Aramaya geleceği ilk yer burası olacak, hatta benim evimden bile önce."

Tess dudağını ısırdı. Sonunda Garron'a, ", " dedi. " gel."

Arka koltuktan kalktı ve onun yavaş ilerleyişini takip ederek, içinde birden fazla konut varmış gibi görünen büyük bir binaya ulaştı - Ana Gemi'nin Eşleşmemiş Erkekler bölgesindeki konutlara benziyordu.

Tess havlusunu göğüslerine sıkıca tuttu ve ikinci kattaki konutun merdivenlerini tırmanırken endişeyle etrafına bakınmaya devam etti.

Sonunda üzerinde 113B yazan kapının önünde durduklarında, "Bu kadar ürkek olduğum için özür dilerim," diye mırıldandı. "Gecenin bir yarısı eve sadece havluyla gelmeye alışık değilim. Ayrıca Pierce'la olan şu şey..."

"Endişen anlaşılabilir," diye mırıldandı, onu yatıştırmayı umarak. "Ama lütfen şunu bil ki, seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim." Bu düşünceyle boğazında alçak bir hırıltının yükseldiğini hissetti. "*Asla.*"

Tess uzun süre ona baktı, anahtar elinde unutulmuş gibiydi. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?"

"Aksi takdirde bunu söylemezdim." Garron ona güvence verdi. Yanağını okşamak, ona bir şekilde dokunmak, güven vermek istedi. Ancak birbirlerini tanıdıkları kısa süre içinde onu iki kez kucağına almış olsa , halkı arasında böyle bir temas yasaktı ve hafifletici nedenler olmadığında bu tabunun üstesinden gelmekte zorlanıyordu. *Ayrıca, ona hiç dokunmak istememelisin*, diye fısıldadı kafasının içindeki suçlu ses. *Nella'yı hatırla!*

Garron onun güzel koyu renk gözlerine bakmakla yetindi. "Neden buradasın?" dedi sonunda, yüzüne bakarak.

"Seni korumak için." Kendine daha fazla engel olamadı... uzandı ve parmaklarının ucuyla kızarmış yanağını hafifçe okşadı. Tanrım, teni ne kadar yumuşaktı! "Yemin ederim bir daha sana yaklaşırsa onu öldürürüm," dedi. Bu bir tehdit değildi... sadece bir gerçeği ifade ediyordu. Bu küçük, kıvrımlı dünyalı kıza karşı neden bu kadar güçlü hisler beslediğini bilmiyordu ama hissediyordu. Ve eğer ona vuran ve vahşice davranan o piç onu bulmaya gelirse, Garron onu paramparça edecekti. Kelimenin tam anlamıyla.

Tess'in yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Komşularım neler olduğunu merak etmeye başlamadan önce içeri girsek iyi olur."

"Anlaştık." Başını salladı. "Yolu göster."

Yassı metal anahtarı kilide soktu ve mekanizma küçük, keskin bir tıklama sesi çıkarana kadar çevirdi. Sonra kapıyı iterek açtı.

Kurumuş kan ve bir tür hayvan tüyü kokusu Garron'un yüzüne çarptı ve irkilmesine neden oldu. Tess duvardaki bir levhaya bastığında tepedeki sert ışıklar yanıp sönmeye başladı ve Garron kokunun kaynağını gördü.

Ön odanın ortasında bir tür yemek hazırlama alanı gibi görünen küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde solmuş çiçekler ve cam kırıkları vardı. Masayı kaplayan ve yere damlayan kurumuş kan gölünün içinde yatıyorlardı.

Dikkatsizce yığılmış kâğıtlar da vardı. Garron daha yakından bakınca bunların küçük, yoğun yazılarla kaplı olduğunu gördü. Birçoğunun kenarları kahverengiydi, kanı emmişlerdi.

Dağınık sahnenin etrafına dağılmış birkaç tutam hayvan kürkü vardı. Garron kokuya bakarak kan ve kürkün aynı hayvana ait olduğunu söyleyebilirdi... ve masanın üzerinde yere dökülen su birikintisinin büyüklüğüne bakılırsa, hayvanın hâlâ hayatta olduğundan şüpheliydi.

"Oh Tanrım..." Tess'in yumuşak sesi boğuktu. "Seni uyarmadığım için çok özür dilerim. Ben... Buranın ne kadar kötü olduğunu unutmuşum. Sanırım gözümünden kaçmış."

"Ne oldu burada?" Garron sessizce sordu.

"Ben... benim..." Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Pierce'ı bırakıp buraya taşındığımda kendime bir köpek aldım. Çok büyük bir köpek değil, barınaktan aldığım melez bir köpek. Hiçbir zaman bir köpek insanı olmadım ama barındaki kadın bana Gus'ın -pardon, adı buydu- iyi bir bekçi köpeği olduğunu söyledi. Yanlış bir şey olursa beni uyaracağını söyledi."

"Ve yaptı mı?"

"Hiç şansı olmadı. Pierce bunu ben işe gittiğimde yapmış." Bir elini gözlerine götürdü. "Eve geldiğimde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Anahtarımı kilide sokarken Gus hep havlardı, hep beni beklerdi. Beni gördüğü için çok mutluydu. O gün hiçbir şey yoktu... sessizlik."

Kendisi de bir an sessiz kaldı, eli hala gözlerinin üzerindeydi, sanki her şeyi tekrar görmemeye çalışıyordu.

Garron'un kalbi onun acısına sempati duyarak yandı. Ona, eğer istemiyorsa daha fazla konuşmak zorunda olmadığını söylemek istedi. Ama bir an sonra derin, titrek bir nefes aldı ve devam etti.

"İçeri girdiğimde Gus... masanın ortasında ölüydü. Kırık vazoyu görüyor musun?" Etrafa saçılmış vazo parçalarını işaret etti. "Pierce bunlardan birini kullanarak... onu bıçakladı ve... boğazını kesti." Gözlerini hızla kırıştırdı ve Garron onun ağlamamaya çalıştığını anlayabildi. "Böylece suç duyurusunda bulunmaya kalkarsam, köpeğin ona saldırdığını ve kendini savunmak için elindeki en yakın şeyi kullanmak zorunda kaldığını söyleyebilirdi. 'Gördünüz mü Sayın Yargıç? Burada kasıt yok. Sadece bazı evrakları bırakmak için geliyordum ve o vahşi köpek...'" Sesi bir an için kesildi ve devam etmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. "O da böyle söylerdi. Ama bunu Pierce'ın planladığını biliyorum - bana bir mesaj göndermek istedi."

"Hangisiydi?" Garron sordu.

"Bana sahip olduğunu. Asla gerçekten kaçamayacağımı." Uzandı ve kurumuş kanla kaplı buruşuk bir kâğıt aldı. "Bunlar ona imzalaması için gönderdiğim boşanma belgeleri. *Aylardır* yasal yolları kullanarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Medeni olmaya çalışıyordum, dostane bir şekilde ayrılmaya çalışıyordum. Burada yaşamaya devam etmek, HCC'de hemşirelik programına girip RN diplomamı almak istiyordum. Ama bunu gördüğümde... ne yaptığını gördüğümde

Gus'a..." Başını iki yana salladı. "Benim için geleceğini ve beni geri alırsa bir daha asla zgr olamayacağımı biliyordum."

"Tess..." Garron başladı ama sonra nasıl devam edeceğini bilemedi.

İ ekti. "Bu yüzden Gus'ı Di'nin evine götürdüm ve arka bahçesine gmdm ama temizlemek için buraya gelmeye cesaret edemedim. Beni izleyeceğini biliyordum. İşte o zaman Ana Gemi'ye taşındım. Gidecek başka bir yerim yoktu."

Garron'un tüm varlığı acı ve utançla sızladı. "Ve seni buraya geri gönderdim," dedi alçak bir sesle. "Dvlmen ve terörize edilmen için."

"Bilmiyordun," dedi nazikçe, bir elini onun koluna koyarak. "*Seni suçlamıyorum - gerçekten.*"

"nemli değil." Onun hafif dokunuşundan uzaklaştı - dokunmayı arzulasa da, onun rahatlığını hak etmiyordu. "Kendimi suçluyorum."

Tess derin bir nefes aldı. "şu anda Pierce gelene kadar burada dikilmeye devam edersek ikimiz de suçlu olacağız. Birkaç kıyafet alıp çıkmam gerek."

"Ben bekleyip gözcülük yapacağım. Yardıma ihtiyaın yoksa tabii?"

"Hayır, sanırım idare edebilirim." Camın ve biriken kanın etrafından dikkatlice dolaşarak yemek hazırlama alanından çıktı ve konutun arka tarafına doğru ilerledi.

Garron gözlerini sıkıca kapadı ve şakaklarına masaj yaparak kurumuş hayvan kanı ve tüylerinin kokusunu almamaya çalıştı. Tanrılar, bu piçin onun tek arkadaşını öldürdüğünü düşünmek! Bakmak ve sevmek zorunda olduğu tek canlıyı. Eski eşi ne tür bir kalpsiz orospu *ocuğuydu?*

Ona ulaşmak için her şeyi göze alacak biri, diye fısıldadı zihninin gerisindeki küçük bir ses. *Bu da onu korumak için iki kat daha dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor.*

Onu.

Garron öyle olacağına dair kendi kendine yemin etti. Nella'yı hatırlama ve onun anısına sadık kalma yeminini tutacaktı ama bu durum onun sorumluluğundaydı. Tess'in güvende olduğunu bilene kadar yanından ayrılmayacaktı. Pierce sonsuza dek hapsedilene, ona zarar veremeyene kadar... ya da ölene kadar.

Gözlerini açtı ve etrafındaki dağınık yemek hazırlama alanına baktı. Belli ki bu manzara Tess'i çok rahatsız etmişti ve iyi bir nedeni vardı. Fazla bir şey yapacak zamanı olup olmadığını bilmiyordu ama belki biraz temizleyebilirdi. Temizlik aletlerini nerede saklıyordu acaba...?

* * * * *

Tess büyük spor çantasını hazırlamayı bitirdiğinde, çantanın kaldırılamayacak kadar ağır olduğunu fark etti.

Bunların bir kısmını geride bırakmalısın. Yola çıkıyorsun, hafif seyahat etmelisin. Tekrar açtı ve annesinin ona on ikinci yaş gününde hediye ettiği küçük müzik kutusu hariç, giysilerin yarısını ve gerekli olmayan tüm ıvır zıvırları attı. Bu özel bir şeydi ve ona sahip olmalıydı. Birkaç seyahat boyu şampuan ve saç kremi şişesi ile içinde en sevdiği kitapların ve resimlerin bulunduğu e-okuyucusunu aldı. Gerisini bıraktı.

Komodininin alt çekmecesini çıkardı ve altına bantlanmış zarfı yokladı. İçindekilere -yaklaşık yedi yüz dolar- dokunulmamış olduğunu görünce rahatladı. Tüm birikimiydi - çok değil ama dikkatli olursa onu bir süre idare etmeye yeterdi. Parayı evinde saklıyordu çünkü bankalara güvenmiyordu.

-İşlemlerin izini sürmek çok kolaydı. Özellikle de Pierce gibi rozetini gösterip istediği bilgiyi alabilen bir adam için.

Arındırma işlemini bitirip iç cebine sakladığı parayla birlikte çantayı yeniden doldurduğunda, spor çantası sadece biraz daha hafiflemişti. Yine de biraz daha idare edilebilirdi ve Tess bununla başa çıkabileceğini düşündü. Ama kayışı kesik ve morarmış omzunun üzerinde taşımak hâlâ canını yakıyordu.

Aslında, sırtının düşündüğünden daha büyük bir sorun olabileceğinden korkmaya başlamıştı. Pierce onu daha önce de dövmüştü, bu yüzden çürüklere ve yaralara alışkındı. Ama kesikler... onlara müdahale edemediği sürece iyi iyileşmeyeceklerdi ve kendi sırtına ulaşamıyordu.

Banyoya gitti ve artık çok daha kötü durumda olan kirli havluyu çıkardı. Muhtemelen onu da paketlemeliydi; üzerinde hem kendi hem de Garron'un kanı vardı. Bir an için beyaz havlu üzerinde kurumuş olan büyük, kanlı el izine baktı. Karşılaştırmak için kendi elini kaldırdı. Kindred'ın eli onunkinin iki katından daha büyüktü - gerçekten de iri bir adamdı. Ama yine de onun neden burada olduğunu ve onu korumak için bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordu.

İç çekerek havluyu kapalı klozet kapağının üzerine örttü ve banyo tezgahının altına uzanarak bir şişe hidrojen peroksit aldı. Açılmamıştı ve kapağın etrafındaki koruyucu ambalajla bir süre mücadele etmek zorunda kaldı. Hâlâ Pierce ile birlikte yaşadığı zamanlarda, içinde bandaj, gazlı bez, peroksit ve antibiyotik merhem bulunan bir ilk yardım çantası bulundururdu. Kendi evine taşındığında bunların hepsini geride bırakmıştı. Şişeyi satın almak bir refleks, bir alışkanlık olmuştu. Alışveriş paketini açarken şişeyi gördüğünde, aslında suratsızca gülümsemiş ve "*Artık buna ihtiyacım olmayacak*" diye düşünmüştü. Sonra onu banyo dolabının altına itmiş ve unutmuştu.

Koruyucu film nihayet sıyrılırken kuru bir sesle, "Görünüşe göre bunu iyi ki almışım," diye mırıldandı. "Pierce yine saldırıyor. *Tam anlamıyla.*"

Bunu hafife almaya çalışıyordu ama anısı hâlâ sırtını kaplayan çürükler ve kesikler kadar taze ve acılıydı. Metal toka etini defalarca yırtarken kollarını başına sararak bir köşeye sinmek... Pierce'ın bağırıp çağırmasını dinlemek... *"Aklını başına getirmek için ihtiyacın olan şey bu mu seni küçük sürtük? Seni küçük fahişe? Başka erkekler için bacaklarını açmaman gerektiğini hatırlatmak için ihtiyacın olan şey bu mu?"*

Şimdi bunu düşünme, diye emretti Tess kendi kendine. Lavabonun üzerindeki aynaya belli bir açıyla bakacak şekilde dönerek başını çevirdi ve çıplak sırtını iyice görmeye çalıştı. Gözlerini karşılayan şey korktuğundan da kötüydü. *Vay canına, beni gerçekten fena benzetti. Bir süre ağrıyacak.*

Yarası iyiydi; başa çıkamadığı şey enfeksiyon kapmasıydı, özellikle de antibiyotiklere erişimi olmadan kaçacaksa.

Tess yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden uzandı ve peroksiti yaralı etinin döktü, köpürüp aşağı doğru inerken acıya karşı dudağını ısırdı. Tanrım, bu gerçekten *acıtmıştı*. Ama en azından artık bir süreliğine enfeksiyon konusunda endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu.

İşlemi tekrarladı ve sonra temiz bir havluyla sırtını nazikçe kuruladı. Hâlâ yarım şişe peroksit kalmıştı ve onu da daha sonra kullanmak üzere çantasına koydu.

Şimdi soru ne giyileceğiydi?

Sütyen yoktu. Yanına birkaç tane almıştı ama sırtı yara bere ve yeni kesiklerle doluyken sütyen takması mümkün değildi. Tess bundan hoşlanmamıştı - göğüsleri *doğal* olmak için fazla büyüktü. Destek olmadan kendini sallantılı ve müstehcen hissediyordu. Ancak sıkı elastik kayışları yaralı omuzlarının üzerinden ve sırtının ortasından geçirme düşüncesi bile onu irkiltti. İsteksizce, şimdilik sütyensiz olmaya karar verdi.

Genellikle uyumak için kullandığı pembe bir tişört buldu ve yumuşak pamuğun kesiklerine yapışmasını engellemeye çalışarak yavaşça üzerine geçirdi. Muhtemelen onları sarabilseydi daha iyi olurdu ama hiç bandajı ya da antibiyotik merhemi yoktu. Bir çift külot ve siyah yoga pantolonu giyerken kendi kendine *"Sonra alırım"* dedi. Pantolonlar vücuda oturuyordu ama rahattı ve kemerin vurduğu kalçalarını ve belini acıtmıyordu.

Son olarak eski bir çift babet buldu. Rahat ve çok yönlüydüler - seyahat için iyiydiler. Ve yakın gelecekte çok fazla seyahat edecek gibi görünüyordu.

Tek başına mı? diye sordu kafasının içindeki küçük bir ses. *Yoksa Garron'la bir yere mi gidiyorsun?*

Tess bilmiyordu. Büyük Kindred'in motivasyonlarını hâlâ anlamamıştı. Tek bildiği, o saf, berrak turkuaz gözleriyle ona baktığında doğru düşünmekte zorlandığıydı. Bunun başlıca nedeni, onun bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşündüğünde kendisine yapmak istediği "yasak" şeyleri hatırlayıp durmasıydı. Ayrıca... kaşlarını çattı... şimdi gerçekten düşününce, adam ona bir şekilde birini *hatırlatıyordu*. Elbette bu çok saçmaydı. Ona benzeyen birini tanımıyordu, nasıl tanıyabilirdi ki? Herhangi bir erkek modelle de arkadaş değildi. Ama bir şekilde tanıdık geliyordu. Neden böyle oldu? Beyninin tam ucundaydı, eğer sadece...

"Tess? Yardıma ihtiyacın var mı? Hemen gitmeliyiz." Garron'un mutfaktan gelen derin sesi konsantrasyonunu bozdu.

"Oh, uh, geliyorum." Haklıydı, gitmeleri gerekiyordu. Tess spor çantasını kaptı ve düşünmeden omzuna atmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Küçük bir acı tıslaması çıkardı ve lanet şeyi sürüklemeye karar verdi. Bu doğrultuda, çantayı çekerek yatak odasından çıktı.

Başını eğmişti ve neredeyse yatak odasının dışındaki kısa koridorda duran Garron'a çarpıyordu.

"Ah!" İçgüdüsel bir korku devreye girerek ondan bir adım geri çekildi. Adam o kadar *büyük* ki kızın üzerinde öylece duruyordu, geniş omuzları koridorun duvarları arasındaki küçük boşluğu ancak bir santim kadar dolduruyordu. Işık arkasındaydı, yüzünü gölgeler içinde bırakıyor, onu karanlık... tehlikeli... tehditkâr yapıyordu.

"*Sorun ne, seni küçük fahişe? Cezanı çekmekten korkuyor musun?*" Pierce'ın sesi kulaklarında tısladı. Tess'in kalbi aniden göğsünde delice çarpmaya başladı, nefesi sert, soluk soluğa geliyordu.

"Lütfen... Lütfen, hayır..." Bir adım daha geri attı, sonra bir adım daha, neredeyse çantaya takılıp düşüyordu.

"İyi misin?" Garron onu yakalamak için yıldırım hızıyla uzandı, büyük eli düşmesini engellemek için kolunun üst kısmını destekliyordu.

Garip bir şekilde, onun dokunuşu korkusunu yatıştırdı. Belki de Pierce onu asla bu şekilde yakalayamayacağı içindir. Düşmesini engellemek için kolunu tutardı, tamam, ama sonra onu çimdikler ya da çok sıkar ya da acı çekmesine neden olacak başka küçük, kaba bir yol bulurdu. İlişkilerinin ilk günlerinde bunu bir şaka olarak geçiştirmiş olsa da, onu incitme fırsatını asla kaçırmazdı.

"Hadi ama, *kız* gibi davranma," derdi eğer şikayet ederse. "Sadece seninle oynuyorum, Prenses."

Pierce ile oynamanın her zaman acı içermesi dışında.

Garron'la öyle değildi. Dokunuşu sert ama nazikçe destekleyiciydi ve ona bakmak için başını eğdiğinde gözleri endişeyle doluydu.

"İyi misin?" diye tekrar sordu.

"Peki." Tess titrek bir kahkaha attı. "Sen sadece... beni korkuttun, hepsi bu. O kadar büyüksün ki buraya ilk geldiğimde seni bir tür canavar falan sandım. Aptalca, değil mi?" Tekrar gülmeye çalıştı ama boğazı çok sıkıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam korkusunun gerçek nedenini anlamış gibi görünüyordu.

"Korktuğun bir canavar değildi - sana vuran o piçti, değil mi?"

"I..." Tess'in ağzı konuşamayacak kadar kurudu.

Garron ciddiyetle, "Seni karanlık bir koridorda sıkıştırmamalıydım," dedi. "Yaşadıklarından sonra olmaz. Beni affet."

"Sorun ." Tess boğazını temizledi.

"Hayır, öyle değil. Seni korkutmamalıydım."

"*Sen yapmadın, cüssen yaptı.* Orada karanlıkta dururken çok *büyük* görünüyordun. Bana şunu hatırlattı-" Dudağını ısırarak durdu.

"Ondan," diye bitirdi Garron yumuşak bir sesle. "Dediğim gibi."

"Şey... *biraz*," diye tereddütle itiraf etti. "Pierce gibi bir şey olduğundan değil. Sen sadece... gerçekten iri bir adamsın. Hepsi bu."

Büyük Kindred iç çekti. "Cüsseme ya da gücüme engel olamıyorum Tess, onlar benim bir parçam. Ama sana karşı asla kullanılmayacaklarına söz verebilirim. Ben dişilere vurmam. *Asla.*"

Tess başını salladı. "Sana inanıyorum. Sadece şu anda biraz gerginim. Yakında iyi olacağım."

Kafasının içindeki küçük bir ses, *yakında haftalar ve haftalar anlamına gelmedikçe olmaz, diye* fısıldadı. *Haftalar ve haftalar süren kabuslar gibi. Çünkü tahmin et ne oldu, Tess? İçimden bir ses eski sevgilinle yaşadığın bu küçük olayın tüm o sefil döngüyü yeniden başlatacağını söylüyor. Umarım biraz uyku yoksunluğuna hazırsındır. Ya da çok fazla.*

Tess iç geçirdi - küçük ses muhtemelen haklıydı. Nihayet taşındıktan sonra haftalarca Pierce'ın onu bulup "cezalandırdığına" dair kâbuslar görmüştü. Aslında bu kâbuslar ancak diğer rüyayı görmeye başladığında azalmıştı... hatırlayamadığı rüyayı. Bir an için tekrarlayan unutulmuş rüyasını düşünmek onu rahatsız etti ama sonra Garron çantasını taşıyıp taşıyamayacağını sordu.

"Elbette, sanırım." Kayışı ona uzattı ve ağır çantayı bir tüy kadar hafifmiş gibi kaldırmasını izledi. *Sanki şaşırman gerekiyormuş gibi...* diye fısıldadı küçük ses. *Az önce onun beton bir duvardan metal bir kafes çıkardığını gördün. Ve sen pencereden düştükten sonra, seni bir oyuncak bebekten daha ağır değilmişsin gibi tutuyordu ki durumun öyle **olmadığını** biliyoruz. Koca kışlı çantanı kaldırmak bir şey değil.*

Bunu düşününce, Pierce'ın evinden kaçmasına yardım ederken ellerini incittiğini hatırladı.

"Hey..." Dirseğine dokundu. "Bir dakika bekle. Bir dakikalığına banyoya gidelim, böylece ellerini görebilirim."

"Vakit yok. Buradan gitmeliyiz."

"Bir dakika içinde ellerinize bakar bakmaz bakacağız. Hadi gel." Tess onu dirseğinden çekiştirerek bir lavabo, bir ayna ve bir tuvaletten oluşan küçük misafir banyosuna götürdü. "Ellerini uzat," dedi. "Bir dakika şu çantayı açmama izin ver, içinde bir şişe hidrojen peroksit var."

Şişeyi çıkardı ve büyük savaşçı isteksizce ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatana kadar bekledi.

Gördüğü şey Tess'in acıyla tıslamasına neden oldu. İri ellerinin avuç içleri ve parmakları çiğdi ve birkaç yeri kanıyordu.

"Bu acı verici görünüyor! Bir şey söylemeliydin," diye azarladı peroksit şişesinin kapağını açarken.

Garron yumuşak bir sesle, "Sırtın kadar acı verici değil," dedi.

"Oh, şey..." Tess nedense yanaklarının ısındığını hissetti. "İyi olacağım. Sadece birkaç ibuprofen alacağım. Şimdi, işte-bu muhtemelen acıtacak."

Ellerini lavabonun üzerinde tutturdu ve hidrojen peroksiti kesiklerinin üzerine döktü. Fokurdayıp köpürürken irkilmedi bile, sadece elinden geldiğince temiz kağıt havlularla ellerini kurulamasını sabırla izledi.

"Antibiyotik merhem ve bandaj bulana kadar bu işimizi görür," dedi. "Şimdilik onları kirletmemeye çalışın. Daha sonra daha derinlemesine ilk yardım yapabilirim."

"Teşekkür ederim." Garron ciddiyetle başını salladı ve banyodan çıkıp koridorda ilerlemeye başladılar.

Mutfaktan geçerlerken Tess durup bakmak zorunda kaldı. Kan, kırık vazo ve buruşturulmuş boşanma kâğıtlarının hepsi gitmişti. Küçük yuvarlak mutfak masası tamamen çıplaktı... ve tertemizdi. Yerler de öyle.

"Sen..." Garron'a inanamayarak baktı. "Bunu sen mi yaptın? Sen mi *Temizlenmiş mi?*"

"Evet." Endişeli görünüyordu. "Gelmemi istemiyor muydun? Yemek hazırlama alanınızdaki... dağınıklık sizi çok rahatsız ediyor gibiydi. Yardım etmek istedim."

Tess şaşkınlıkla başını salladı. Dünyada yemek pişiren, temizlik yapan ve genellikle ev işlerine yardım eden erkekler olduğunu biliyordu. Ama böyle bir adam *olduğunu* bilmekle gerçekten *tanışmak* farklı şeylerdi. Pierce yardım etmek için kesinlikle *hiçbir şey* yapmamıştı.

ev kadınlarının işlerini yapmakla meşguldü. Ve şimdi Garron, kendisine sorulmasına bile gerek kalmadan, sırf onu rahatsız ettiğini anladığı için gerçekten pis bir yeri temizlemişti.

"Vay canına," dedi sonunda ona bakarak. "Teşekkür ederim. Sadece... teşekkür ederim." "Buradan gideceğimizi ve bir daha geri dönmeyeceğimizi biliyorum," dedi. "Ama ben ...yaşadığınız yere dair son kötü olmamalı."

"Teşekkür ederim," dedi Tess tekrar. İç çekti. "Öteki türlü hatırlamak yerine bu şekilde hatırlayabildiğim için mutluyum. Bu daire genel olarak benim için iyi bir yer oldu." Elbette Pierce'la geçirdiği evlilik yıllarından sonra ondan uzakta herhangi bir yer iyi olabilirdi. Ama yine de orada yaşadığı birkaç ay içinde küçük yuvasını sevmeye başlamıştı.

"Gitsek iyi olacak," dedi

Garron. Tess başını salladı.

"Haklısın."

Dışarı çıktılar ve kadın ışıkları kapatıp ön kapıyı kilitlemeden önce son bir kez baktı. Sonra onu geride bıraktı -muhtemelen sonsuza dek. Çünkü o gittikten sonra Tampa'ya geri dönmenin güvenli olacağı herhangi bir senaryo hayal edemiyordu.

Arkasında, banyoda, üzerinde kanlı bir el izi olan havlu unutulmuş bir şekilde duruyordu...

On Üçüncü Bölüm

Tess'in arkadaşı Di, küçük aracına döndüklerinde ağlıyordu.

"Di? Tatlım, iyi misin?" Garron kendini arkaya attıktan sonra Tess yolcu tarafına geçerken sesi son derece endişeli geliyordu.

"Ben iyiyim. Üzgünüm..." Yaşlı dünyalı kadın burnunu çekti ve küçük bir bezle gözlerini sildi. "Siz ikiniz yukarıdayken bir telefon aldım."

"Ve?" Tess'in sesi hâlâ endişeli geliyordu.

"Jackson Amca..." Di yine derin derin kokladı. "Sonunda vefat etti. Nöbetçi hemşirenin söylediğine göre yaklaşık bir saat önce."

"Oh, hayır! Çok özür dilerim." Tess de ağlayacak gibi görünüyordu. "Onun yanında olmalıydım, her zaman en sevdiği hemşireydim."

"Happy Rest'ten iyi bir sebepten dolayı ayrılmak zorundaydın. Jack Amca bunu anlayışla karşıladı." Di burnunu sümküdü ve iç çekti. "Bunun olacağını bir süredir biliyorduk. Kanseri yayıldığından beri..."

"Biliyorum." Tess gözlerini kaçırdı. "Sadece... ne kadar hazırlanmaya çalışırsan çalış, asla gerçekten hazır olamazsın. Anlıyor musun?"

"Biliyorum. Ve haklısın." Di doğruldu. "Her neyse, bu bana bir fikir verdi. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum."

"Neyi düşüneyim?" Tess şaşkın görünüyordu.

Di ıslıl ıslıl gülümsedi ve tekrar gözlerini sildi.

"Nereye kaçabileceğini biliyorum."

"Nerede?" Tess'in sesi pek umutlu gelmiyordu. Garron şaşırmamıştı. Çocukluğundan beri Pierce gibi bir adamla -onunki gibi bir adamla- yaşamının

Baba, herkesin neşesini ve iyimserliğini emebilir.

"Jackson Amca'nın Asheville, Kuzey Carolina'nın dışında bir kulübesi vardı. Kanser kötüleşene kadar orada yaşadı ve ben ona bakabileyim diye buraya, Tampa'ya gelmek zorunda kaldı," diyor Di. "Mükemmel - uzak ve özel ve hepsinden önemlisi, benim ama henüz benim adıma değil."

"Yani sana kadar izini sürebileceğimiz... ve seni bana bağlayabilecek bir belge yok." Tess ihtiyatlı bir iyimserlikle konuşmaya başlamıştı. "Bu kulağa iyi geliyor. Ama oraya gitmek için bir yola ihtiyacım olacak. Eğer arabamla gitmeye çalışırsam Tampa'dan çıkamadan durdurulurum, Pierce bunu görecektir." Kaşlarını çatı. "Belki de otobüse binmeliyim..."

"Hayır, hayır-biletin izini sürebilir." Di başını salladı. "Hayır, Jack Amca'nın kamyonetini alabilirsin. Çirkin ve eski ama idare eder."

"Otomatik mi? Çünkü ben vitesli araba kullanmayı bilmiyorum."

"Sürüşü paylaşabilirim," dedi Garron sessizce. "Bahsettiğiniz kamyon şu anda içinde bulunduğumuz araç gibi çalışıyorsa, yönetimi son derece basit olmalı."

"Um..." Tess dönüp ona baktı ve bu hareket hiç şüphesiz incinmiş sırtını sızlattığı için yüzünü buruşturdu. "Çok nazıksın Garron ama... ne diyeceğimi bilemiyorum. Buraya neden geldiğini hâlâ anlamış değilim. Yani beni korumak istediğini söylediğini biliyorum ama bunu *neden* istediğini anlamıyorum."

"Ben... seni hayal ettim." Bunu itiraf etmek şaşırtıcı derecede zordu ama açıklamak için başka bir yol düşünemiyordu. "O piç Pierce'ın HKR binasının park alanında sana ne yaptığını gördüm. Ben... senin tehlikede olduğunu bildiğim halde hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Senin için gelmek zorundaydım. Ne de olsa içinde bulunduğun durum benim hatamdı."

Tess içini çekti. "Pek sayılmaz. Pierce sen sahneye çıkmadan uzun zaman önce de kötü niyetli bir pislikti. Ve Ana Gemide bana kızgın olduğun için seni suçlamadım. Sana verdim..." Yanakları ve yere baktı. "Sana *yanlış* bir izlenim verdim."

"Bu yaptığının mazereti olamaz," diye itiraz etti Garron. "Beklemeliydim, hikayeni dinlemeliydim. Öfke gözümü bu kadar kör etmeseydi..." Boğazını temizledi ve başını salladı. "Mesele şu ki, benim yüzümden bu ikilemdesiniz. Bu nedenle, güvende olana kadar seni terk etmeyeceğim. Bir Kindred ve bir savaşçı olarak onurum bunu gerektiriyor."

"Çok nazıksınız ama ben eski kocamdan kaçıyorum, kendisi piçin teki olsa da oldukça iyi bir dedektiftir. Bu yüzden seni de yanımda götürebilir miyim bilmiyorum. Yani, pek de *göze çarpmayan* biri değilsin." Gözleri sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Kaç boyundasın... 1.80 mi, 1.80 mi? Ve o gözlerle..."

"Gözlerimin nesi var?" Garron kaşlarını çatarak sordu.

"Hiçbir şey." Yanakları tekrar kızardı ve boğazını temizledi. "İnsanlık dışı derecede muhteşem olmaları dışında. Ben sadece... Yani, kalabalığın içinde göze çarpıyorsun."

Garron'un elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve yırtık etin keskin bir şekilde zonklamasına neden oldu. "Seni bırakmayacağım." Tess'e baktı. "*Yapamam.*

Eğer bana izin vermezsen

sana eşlik edersem, eski arkadaşını bulmalı ve ona meydan okumalıyım.

Sırıtıyorsun."

"Bir ne?" Kadın ona boş boş baktı.

"Ölümüne bir dövüş," diye açıkladı Garron.

"Ne, düello gibi mi?" Di inanamaz görünüyordu. "Bak, koca oğlan, Tess'i korumak istemen çok hoş ama bunu yapamazsın. Pierce bir polis.

sizi vurur ve sonra da bunun görev sırasında onu tehdit ettiğiniz için falan olduğunu söylediler."

"Seninle dövüşmeyi kabul etse bile, bir polisi öldürdüğün için ömür boyu hapse atılırsın," dedi Tess. "Hayır, sadece onun yolundan çekilmem gerekiyor. Burada, Tampa'da kalamam."

Garron, "Benimle birlikte Ana Gemiye geri dönebilirsin," dedi. "Sana koydukları yasak bir yanlış anlaşılmaydı. Konuyu Kindred Yüksek Konseyi'ne götürmek ve düzeltmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

"Sahip *olmadığınız* şey zaman," dedi Di kesin bir ifadeyle. "Tess'in bu gece yola çıkması gerekiyor. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Di haklı." Tess başını salladı. "Davetiniz için minnettarım ama Kindred Konseyi'nin gemiye dönmeme izin verip vermeyeceğini görmek için bekleyemem. Pierce beni ararken olmaz - ki eve gelir gelmez gittiğimi görecektir."

Garron, "O zaman bu kulübeye birlikte gideriz," diye vurguladı. "Bu arada arkadaşınız HKR binasındaki görüntü ekranını kullanarak kardeşimi arayabilir. Arayıp izin aldığımızı bildirir bildirmez, en yakın İnsan/Kızılderili İlişkileri merkezini bulup bir mekikle Ana Gemiye geri döneceğiz."

"I..." Tess başını salladı. "Bilemiyorum. Yani, kulağa hoş geliyor ama dürüst olmak gerekirse, seni çok az tanıyorum. Neden seninle geleyim ki?"

"Böylece daha önce de söylediğim gibi seni koruyabilirim." Garron onun bunu sorduğuna bile inanamıyordu. Birlikte kalmaları gerektiği ona çok açık görünüyordu; böyle bir tehlike altındayken onu bırakamayacağı ya da yalnız bırakamayacağı çok açıktı. "Beni tanımadığını söylüyorsun," diye mırıldandı gözlerinin içine bakarak. "Ama bunun tamamen doğru olduğuna inanmıyorum."

"Ne..." Rahatsızca kıpırdandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Rüyamda seni gördüm," dedi Garron usulca, gözlerini hâlâ kendi gözleriyle tutarak. "Ve hatta o rüyadan önce başka rüyalar da gördüm - koyu renk gözleri olan bir dişinin saklandığı ve onu asla tam olarak göremediğim rüyalar. Sanırım o diş sendin, Tess." Ona dikkatle baktı. "Benimle ilgili hiç rüya görmediğini dürüstçe söyleyebilir misin?"

"I..." Tess bunu inkâr edecek gibiydi ama sonra durdu ve dudağını ısırdı. "Bazı rüyalar gördüm," diye itiraf etti alçak sesle. "Uyandığımda onları asla tam olarak hatırlayamıyordum ama rüyamda aynı kişiyi -aynı adamı- tekrar tekrar gördüğümü biliyordum."

"Yani bu kadar mı? Birbirinizi dolambaçlı bir şekilde hayal ettiğiniz için mi birlikte olmanız gerekiyor?" Di'nin sesi şüpheli geliyordu. "Yani, beni yanlış anlamayın, bu romantik bir şey ama-"

"Buna rüya paylaşımı deniyor," dedi Garron, gözlerini hâlâ Tess'in gözlerinden ayırmadan. "Kindred'lar arasında bu... önemli kabul edilir."

Becca ve arkadaşları ona anlatana kadar kendisinin de hiç duymadığından bahsetmedi. Şu anda sadece Tess'in ona güvenmesi ve yanında kalmasına izin vermesi için bir nedene ihtiyacı vardı. Onu korumalı, Pierce denen o piçin onu araması ihtimaline karşı yanında .

Onu öldüreceğim, diye düşündü. Ona bir daha dokunursa öldürürüm... Hatta ona yaklaşırsa...

Ama onu korumak için onunla birlikte olmak zorundaydı. Sadece Tess'in birlikte kalmaları gerektiğini anlayabileceğini umuyordu.

Kaşlarını çattı. "Bir konuda açık olmak istiyorum, herhangi bir ilişki aramıyorum. Sanırım oldukça zor bir ilişkiden çıktığım çok açık ve iyileşmek için zamana ihtiyacım var." Bir omzunu hüznle kaldırarak sırtını gösterdi. "Birden fazla şekilde."

Garron ciddiyle başını salladı. "Hiçbir beklentim ya da talebim yok. Aslında, bir başkasının anısına sadık kalacağıma dair yemin ettim. Sizden tek isteğim yanınızda kalmama ve sizi korumama izin vermeniz; şerefim bunu gerektiriyor."

"Ne kadar süreyle?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Güvende olduğunu ve bir daha asla tehlikede olmayacağını bilene kadar." *O piç kurusu eski arkadaşın ölene kadar.* Bunu yüksek sesle söylemedi ama Tess bunu gözlerinde görmüş olmalıydı.

"Pierce tehlikeli, biliyorsun," dedi sessizce. "Silah taşıyor ve onu nasıl kullanacağını biliyor. Ayrıca deli gibi kıskanç ve benim ona ait olduğumu düşünüyor. Benimle birlikte olarak hayatını riske atıyor olabilirsin."

Garron ona, "Almaya fazlasıyla istekli olduğum bir risk," diye güvence verdi. Sesinin alçak bir hırıltıya dönüşmesine izin verdi. "Ve istediğim zaman ben de tehlikeli olabilirim."

Tess ürperdi ve gözlerini kaçırdı. "Sana inanıyorum. Tamam, birlikte gideceğiz."

"Güzel." Garron göğsünde bir yumruk gerginliğinin gevşediğini hissetti. Onun yanında kalabilir ve onu koruyabilirdi. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ bilmiyordu - küçük Dünyalı dişinin onun için neden bu kadar hayati önem taşıdığını anlamamıştı - ama umurunda da değildi. Hâlâ Nella'nın anısına sadık kalmaya niyetli olsa da, gerçek şu ki, en azından şimdilik, kaderleri birbirine bağlıydı ve onunla birlikte olması gerekiyordu. Onu güvende tutması ve o piçin bir daha ona zarar veremeyeceğinden emin olması gerekiyordu.

Bölüm On Dört

"kimdi?" Truth, Far ve onunla paylaştığı yatak odasına girerken Becca başını kaldırarak sordu. Kadın esnedi. "Hem bu kadar erken saatte ne diye aramışlar ki? Daha kalkma vakti bile gelmedi."

Kara ikiz kaşlarını çattı.

"Tanıdığım biri değildi ama görünüşe göre Garron'un bir arkadaşı. Ya da en azından bir tanıdığı."

"O mu?" Far sordu. Üç kişinin paylaştığı büyük yatakta Becca'nın solunda oturuyordu. Truth'un yeri her zaman sağ taraftaydı ve Becca ortada olmaktan mutluydu. "Kardeşin ne zamandan beri Dünya'da birilerini tanıyor?"

"Oraya gittiğinden beri." Truth'un sesi acımasızdı.

"*Neyden* beri?" Becca sırtını yastıklara yaslamış, dinleniyordu ama şimdi yatakta dimdik oturuyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Bu gece erken saatlerde. Beni arayan kişiye göre -sanırım adı Ki ya da Di gibi bir şeydi- daha önce Ana Gemi'den sınır dışı ettiği kızın peşinden gitmiş."

"Kim-Tess?" Becca sordu. "Onu çok severdim ama Garron'un sevdiğini sanmıyordum."

"Onunla ilgili bir rüya görene kadar bunu bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandı Truth.

"Rüya paylaşımı mı?" Far bir kaşını kaldırdı.

"Öyle görünüyor." Truth başını salladı.

"Peki neden Dünya'ya dönmek yerine şimdi burada değiller?" Far sordu.

Truth kaşlarını çatı. "Ne yazık ki Garron'un dişiye karşı şikayeti ciddiye alındı ve Ana Gemiden men edildi. Ancak Dünya'da başı dertte ve Garron da bu sorun çözülene kadar onu korumak için yanında kalıyor. Bu arada benden Yüksek Konsey'e hitap etmemi ve yasağının kaldırılmasını sağlamamı istedi."

"Bunu yapacaklar mı?" Becca sordu.

Kara ikiz omuz silkti. "Neden olmasın anlamıyorum. Sylvan'dan bu konuda beni desteklemesini isteyeceğim ve eğer dışının potansiyel bir eş olduğu gerekçesiyle geri dönmesine izin verilmesini tavsiye ederse, diğer Konsey Üyelerinin neden karşı çıkacağını bilmiyorum."

"Peki ya Konsey Başkanı-Şansölye Terex?" Far söyledi. "O şimdi dönmedi mi? Kendisinden bizzat izin almanız gerekmiyor mu?"

"Sanırım. Ama Sylvan'dan duyduğum kadarıyla o genellikle Konsey'in genel isteklerine uyuyor." Truth içini çekti ve Becca'nın sağ tarafındaki yatağa uzandı. "Yine de hâlâ endişeliyim."

"Ne hakkında?" Becca nazikçe sordu. "Açık ve kapalı bir dava gibi görünüyor - Konsey Garron ve Tess'in rüya paylaştıklarını duyduktan sonra, Ana Gemiye geri dönmelerine nasıl izin vermeyeceklerini anlamıyorum."

"Mesele o değil." Truth başını salladı ve elini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi. "Sorun Garron. Yaklaşık bir hafta önce bana geldi, Kindred dürtüleri ve... diğer şeyler hakkında konuşmak istiyordu."

Far, "Zaten bu yüzden onu Eşleştirme Evi'ne gönderdik," dedi.

"Ne, onu gönderen siz misiniz?" Becca ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Hangi dürtüler? Ve başka ne gibi şeyler? Siz ikiniz neden bana söylemediniz?"

Far omuz silkti. "Bu bizim sırrımız değildi Becca. Garron zaten yeterince utanmıştı ve senin iyi fikirlerine değer veriyordu."

Becca bir elini kalçasına koydu. "Lütfen! Sanki *cinsel dürtüleri* olduğu için bir erkeği daha az düşünecekmişim *gibi*."

Truth içini çekti. "Burada, Ana Gemide normal kabul ettiğimiz bazı şeylerin damgalanmasını hâlâ anladığını sanmıyorum. Çiftleşme sırasında yapmadığınız sürece dışınızı vücudunuza yakın tutmak istemeniz anormal kabul edilir. Ve bir Kindred'in dışisine yapmak istediği diğer şeyler..."

"Yani onu tatmak gibi mi?" Far usulca sordu.

"Evet. Kesinlikle." Truth Becca'ya uzun uzun baktı. "Şimdi bile... yasak gibi geliyor."

Becca, onun üzerine ilk kez indiğinde neredeyse kontrolünü nasıl kaybettiğini hatırladığında omurgasından aşağı doğru küçük bir ürperti hissetti.

"Oh?" diye sordu biraz nefes nefese. "Bu seni durduracak gibi görünmüyor." Kara ikizin başka bir şey yapmaktansa onun amının tadına bakmayı tercih etmesi üçü arasında bir şaka haline gelmişti. Her zaman onun bacaklarının arasına girmeye hevesliydi, öyle ki Far şaka yollu, Truth'un sıra kendisine gelmeden önce ona kaç orgazm yaşatabileceği konusunda bir sınır koymaya başlamak zorunda kalacaklarından yakınıyordu.

"Truth'un bu kadar çok istemesinin nedeni yasaklanmış gibi hissetmesi," dedi Far sessizce.

"Bunu sadece istemiyorum... bu bir *ihtiyaç*." Truth'un gözleri Becca'nın gözlerinde parladı ve Becca'nın onun yoğun bakışları altında kıvranmasına neden oldu. "Anlamaya başladım

Kindred mirasımı tanıdıkça bunu daha iyi anlıyorum; bir savaşçının leydisini tatma arzusu, onu mutlu etme isteğinin çok ötesine geçer."

"Öyle mi?" Becca sordu.

Truth başını salladı ve Far, "Bu öyle derin ve büyük bir arzu ki, onunla savaşmak mümkün değil," dedi.

"Hayatınız boyunca bunun yanlış olduğu size öğretilmiş olsa bile," diye mırıldandı Truth. "Deneyimlerimden bildiğim gibi. Dediğim gibi, bu bir *ihtiyaç*."

Far, "Şüphesiz Garron'un da hissettiği bir ihtiyaç," dedi.

"Ama cinsel arzuyla birlikte başka sorunlar da ortaya çıkıyor - en azından Garron gibi yarı Rai'ku olan biri için." Truth sıkıntılı görünüyordu. "Onun isim günü -ilk dönüş için geleneksel zaman- yaklaşıyor."

"Evet, ama en azından şimdiye kadar dönmedi. Bana kendisini *O'ahn* ilan etmiş olmayı dilediğinden bahsetti," dedi Becca.

"Bir erkeğin böyle bir beyanda bulunması, bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Garron'un durumunda, korkarım ki öyle değil," dedi Truth. "Bana içindeki *cinin* kıpırdadığını hissettiğini ve sonunda kendini belli ettiğini söyledi."

"Öyle mi? Peki, bu ne anlama geliyor?" Becca kendi de endişelenmeye başlamış bir halde sordu.

"Etrafındaki herkes için tehlike anlamına gelebilir - ona yakın olan herkes için." Truth içini çekti. "Bir *dr'gin* ilk kez ortaya çıktığında neler olduğunu sana anlattığını biliyorum. Bir erkeğin ilk dönüşümü sırasında, çiftleşmek istediği dişiyi bulmadan önce en az bir ve muhtemelen daha fazla insanı öldürmesi ve yemesi beklenebilir. Ancak beslendikten sonra diğer, daha mantıklı formuna geri dönebilir."

"Yani birini yediği anda normal haline geri dönebilir mi?" Becca sordu.

Truth başını salladı. "Ama sadece kısa bir süreliğine. İşte bu yüzden *dr'gin'inin* seçtiği dişiyi hemen, geri döner dönmez çiftleştirmesi çok önemli."

"Ama ya dönüşmeden önce istediği kişi o değilse?" Becca, Garron'la Pax'ta yaptığı konuşmayı hatırlayarak sordu. *Dr'gin'inin* sevdiği kızı öldüreceğinden ve sonunda hiç umursamadığı biriyle çiftleşeceğinden korkmuştu.

"Fark etmez," dedi Truth. "İçindeki *dr'gin* son seçimi yapar ve buna uymalıdır - o da uymalıdır."

"Ama ya az önce *cin* formundayken yuttuğu kız onun en iyi arkadaşı ya da kız kardeşiye ve az önce onun kendisini yemesini izlediyse?" Becca itiraz etti.

Pax'ta gördüğü pullardan ve tüylerden yapılmış uzun, kıvrak yaratıkları hatırlayıp duruyordu. *Dr'gins* ona biraz Çin Yeni Yılında gördüğünüz stilize kâğıttan ejderhaları hatırlattı, eğer bir şekilde canlanmış olsalardı. Zarif vücutları havada yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyor, mükemmel hareketleriyle tüm fizik kurallarını çiğniyor gibiydiler. Ayrıca uzun keskin pençeleri ve çivili kuyrukları vardı - bıçak gibi dişleri ve uzun, kırmızı dilleri olan devasa, aslan başlarından bahsetmeye gerek bile yok. Böylesine ölümcül bir şeyin sevdiği birini öldürmesini izlemeyi ve bir dakika sonra onu içinde tutan erkekle çiftleşmesini beklemeyi hayal bile edemezdi. Bu düşünülemezdi.

Far, "Bu çok garip bir çiftleşme ," diye belirtti.

Truth alçak bir sesle, "Bu garipten de öte, çoğu zaman oldukça vahşice," dedi. "Bir Rai'ku erkeğinin iki yarısını bir araya getiren şey çiftleşme -dişisini çiftleştirme- eylemidir. Dişi erkeği kabul ettiğinde hem erkeği hem de erkeğin tüm evcilleşmemiş, doymak bilmez iştahıyla birlikte *dr'cinini* de kabul etmiş olur."

"Bu korkunç," diye haykırdı Becca. "Yani sevdiği ya da en azından tanıdığı birini öldürmesini izliyor ve hemen ardından onunla seks -gerçekten *sert* seks-yapmak zorunda mı kalıyor?"

"Erkek ona bilerek zarar vermez," diye itiraz etti Truth. "Tabii *dr'gin* formunda yediği kişi ya da kişiler zalim ya da sadist bir kişiliğe sahip değilse. İlk dönüş sırasında kurban olarak dişilerin tercih edilmesinin bir başka nedeni de budur. Genellikle daha ılımlı mizaçları vardır, bu da ilk üremenin vahşetini en azından bir nebze kontrol altında tutar."

"Tüm bunların Pax'ta olağan olduğunu biliyorum ama Becca'ya katılıyorum, bu son derece sert görünüyor. Dişinin ilişkiden geri çekilmesine izin veriliyor mu?" Far sordu.

"Asla." Truth başını sertçe salladı. "Unutuyorsun kardeşim, burada dişilerin ciddi şekilde Pax'tan bahsediyoruz. *Dr'gin'in* kendisini seçtiği erkekle çiftleşmeyi reddeden herhangi bir dişi muhtemelen tüm köy tarafından öldürüsiye dövülürdü."

"*Jaeled*? O da ne?" Becca sordu.

"*Jael*, Pax'taki *jaelos* çalısında yetişen sert ve ağır bir cevizdir," diye açıkladı Truth. "Bir tarafında keskin, sert, zehirli dikenler çıkar. Tüm köy *jaelosları* alır ve kan kaybından ya da kafatası çatlağından ölene kadar saldırgan dişiye fırlatır. Bu şeylerden ölmese bile, sonunda yine de yenik düşecektir - dikenlerdeki zehir, yığılıp kalana kadar etini yemeye başlayacak ve kimse ona yardım etmeyecektir."

Far kaşlarını çatarak, "Sadece biriyle çiftleşmek istemediğin için vahşi ve acımasız bir cezaya benziyor," dedi.

"Öyle," dedi Truth. "Ama bu gerekli."

"Ne?" Becca öfkeyle söyledi. "Bunu nasıl *söylersin*? Ne kadar kadın düşmanı bir *saçmalık*!"

Truth başını salladı. "Dışarıdan bakan biri için neden böyle görüldüğünü anlayabiliyorum ama öyle değil Rebecca. *Dr'gin* formundan normal formuna yeni geçmiş bir erkek çok tehlikeli bir durumdadır. Eğer *dr'gin'inin* kendisi için seçtiği dişiyle çiftleşemezse, *dr'gin* formuna *geri* dönecek ve bir *D'fex*, yani haydut bir *dr'gin* olacaktır. Kendini tamamen hayvan formunda kaybedecek, akli gidecek ve açlık ve avlanma dürtüsünden başka bir şey bilmeyecek."

Becca isteksizce, "Kulağa kötü geliyor," diye itiraf etti.

"Öyle," dedi Truth acımasızca. "Bir *D'fex* sonsuza dek o ilk, akılsız formda sıkışıp kalmış bir *dr'gin'dir*. Ve zaten canlı etine karşı bir zevki var, bu yüzden köy onun birincil hedefi. O öldürülmeden önce pek çok kişi hayatını kaybedecek ve bunların hepsi de şansı varken çiftleşmediği için olacak."

"Ama diyelim *ki* her şey yolunda gitti ve yeni dönüşen erkek zamanla çiftleşti," dedi Far. "Bu ilk dönüşümden sonra, bir Rai'ku *dr'gin* formunda da diğer formunda olduğu kadar iyi düşünebilir, doğru mu?"

Truth başını salladı. "Aynen öyle."

"Ama hâlâ çok büyük ve korkutucular. Dişilerinin etrafında ileri geri değişiyorlar mı? *Dr'gin* formundayken dişilerini hiç yaralıyorlar mı?" Becca sordu.

Truth başını salladı. "Neredeyse hiçbir zaman. Bir *dr'cin'in* vahşi ya da yumuşak olması, diğer yarısı olan erkeğin mizacına bağlıdır. Aslına bakarsanız, bazılarının *dr'cin* formunda *daha* nazik olduğu söylenir. Onlar daha... Dünya'da nasıl denirdi...?" Kaşlarını çattı. "Ah evet-daha *sevimli*."

"*Sevimli mi? Gerçekten mi?*" Becca başını salladı. Çin folklorundan bir ejderha ile bir aslanın karışımı gibi görünen bir boz ayı kadar büyük ve güçlü bir şeyle kucaklaşmak isteyeceğini hayal bile edemiyordu.

"Evet, gerçekten," dedi Truth sanki hiç şaşırtıcı değilmiş gibi. "Pax'ın ne kadar soğuk olduğunu biliyorsun; gece barınaktan uzakta yakalandıklarında eşlerini donarak ölmekten kurtardıkları biliniyor."

"Şey..." Becca tereddütle konuştu. "Bir dişi olarak konuşursam, sanırım *normal* formunuzda sarılmak tamamen tabu olsaydı, elde edebileceğiniz her şeyi alırdınız. Bu bir canavarla kucaklaşmak anlamına gelse bile."

"Biz Pax'tayken size nasıl göründüklerini biliyorum ama bilişsel yeteneklerini korumak için zamanında çiftleştikleri sürece, gerçekten canavar değiller," dedi Truth. "Aslında, içinde bir *dr'gin* olmasının pek çok olumlu yanı var."

"Ne gibi?" Far bir kaşını kaldırarak sordu.

"Rai'ku erkeklerinin dillerinde şifa olduğu söylenir. *dr'gin* formu," diye devam etti karanlık ikiz.

"*Bu* ne anlama geliyor?" Becca sordu.

Truth, "Dişilerinin yaralarını yalayarak iyileştirebiliyorlar - tıpkı bir Blood Kindred'ın yapabildiği gibi," dedi. "Bazıları bu yeteneğin, zehirli pençeleriyle eşlerini tırmalamaları ihtimaline karşı geliştirildiğini söylüyor."

"Ama panzehiri bu yüzden geliştirdiklerini sanıyordum," dedi Becca. Far'a yan gözle baktı. "Bildiğimiz gibi bu her zaman çok etkili olmuyor." Işık ikizi aslında bir *dr'gin*'in pençelerinden zehirlenerek ölmüş ve sonra tekrar geri getirilmişti - ya truthonium tılsımı ya da Kindred Tanrıçası tarafından - Becca hâlâ hangisinin olduğundan emin değildi.

"Çok geç alınırsa pek etkili olmaz, *cin* zehri çok uzun süre bırakılırsa her zaman ölümcüldür. Ama söylenene göre yara temizlenirse

iziği yapan aynı canavar tarafından hemen, hiçbir kötü etkisi olmadan iyileşebilir." Kaşlarını attı. "Dişileri zehre karşı aşılamacla uğraşmamalarının bir başka nedeni de bu. Eğer onu yaralayan *dr'gin* onu eş olarak almak niyetindeyse, genellikle onu kendisi iyileştirir. Yaralanan diğerlerinin önemsiz olduğu düşünülür ve ölüme terk edilirler."

"Ugh..." Becca ürperdi. "Kindredlerin kadınlara bakış açısını Rai'kularınkine tercih ederim."

Truth parmak uçlarıyla onun yanağını hafifçe okşadı.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum, Rebecca."

"Ama yalamanın ve tatmanın tabu olduğunu sanıyordum?" Far kaşlarını çatarak söyledi.

"*Dr'gin* zevk vermek için değil, iyileştirmek için yalıyor," dedi kara ikiz sertçe.

"Un-huh..." Becca alaycı bir şekilde mırıldandı. "Peki ya, uh, *yara* İyileşmeleri gereken yer hanımlarının kalçasının yukarısı mı? O zaman ne olacak, hmm?" Truth'un şehvetli ağızının bir köşesi yukarı doğru seğırdi.

"Şimdi tam da eskiden içimde bir *cin* olmasını istememin nedenine değindiniz. Genç bir erkek olarak odamda yalnızken buna benzer pek çok senaryo hayal ederdim."

"Eminim öyledir." Becca dirseğiyle onu dürttü ve Becca'nın yanakları kızardı.

"Ne diyebilirim ki? Her zaman bir dişinin tadına bakmayı arzulamışımdır - bunu kendime itiraf etmediğim zamanlarda bile."

Far, "Elbette yaptın Kardeşim, Kindred tarzı budur," dedi. "Ama Garron'a geri dönersek, ortaya çıkarsa *dr'gin'inin* neye benzeyeceğini düşünüyorsun?"

"Garron'un *dr'gin'inin* zalim olmayacağına eminim... en azından ilk açlığı doyurulduktan sonra," diye cevap verdi karanlık ikiz.

"Yani onu yuttuktan sonra zalim olmayacak. O zamana kadar çok geç olacak, değil mi?" Becca sordu. "Sence oraya gidip onu geri getirmeye çalışmalı mıyız? Sence Tess tehlikede mi?"

Far, "Bence Garron onun tehlikede olduğunu düşünseydi, kendisi gönüllü olarak geri gelirdi," dedi.

Truth başını salladı. "Far haklı. Küçük kardeşimi tanırım; değer verdiği bir dişiye zarar vermemek için her şeyi yapar. Yıllardır ortaya çıkmaya hazır olan bir parçasını bastırmak da buna dahil."

"Evet," dedi Becca düşünceli bir ifadeyle. "Bana defalarca onun için nasıl "bakireleri topladıklarını" ve her seferinde değişemediğini anlattı - Nella'ya zarar vereceğinden korktuğu için *cinini* dışarı çıkaramıyordu. Ama Gerçek..." Elini kara ikizinin dizine koydu. "Garron bu yönünü *yıllardır* saklıyor ve doğum gününün, yani isim gününün yaklaştığını kendin söyledin. Ya zamanı geldiğinde artık... yapamazsa? Kendini tutamazsa?"

Truth içini çekti ve bir elini kısa siyah saçlarında gezdirdi. "İtiraf ediyorum, ben de aynı korkuyu yaşıyorum."

"Garron ve Tess Dünya'dayken ve üçümüz de buradayken bu gece bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Far pratik bir şekilde. "Ve Garron'un isim gününe daha çok var. Neden yarın Konsey'le görüştükten sonra onu aramak için bir Think- me kullanmıyorsun? Konuşurken ona -yuvarlak bir şekilde- bu kıza zarar vermekten korkup korkmadığını sorabilirsin."

"İyi fikir." Truth başını salladı. "En iyisi onu Ana Gemi'ye geri götürmek ve ilk dönüşünden sonra beslenebileceği birkaç Eşleştirme Kuklası sağlamak olacaktır."

"Neden Eşleştirme Kuklaları olmak zorunda? Eğer *dr'gin* açsa, neden ona bir inek ya da başka bir büyük Dünya hayvanı vermiyorsunuz?" Far sordu.

Truth başını salladı. "Keşke bu kadar kolay olsaydı! Ama *dr'gin* hissedebilen bir varlıktan beslenmeli."

Far, "Eşleştirme Kuklaları çok zeki olmasalar da son derece sınırlı bir duyarlılığa sahipler," diye onayladı. "Ama neden bir *dr'cin'in* beslendiği yaratık düşünen bir yaratık olmak zorunda?"

Gerçek kaşlarını çattı. "Çünkü böyle bir varlığı yutmak onun düşünen kısmını uyandırır ve bir canavardan daha fazlası olmasını sağlar. Ve zaman içinde eşleştiği ve *D'fex'e* dönüşmediği sürece, düşünme ve muhakeme yeteneğini koruyacaktır."

"Peki ya şu bakire meselesi?" Becca umutla sordu. "Belki bu Tess'in kurtarmasını sağlar. Daha önce biriyle birlikte olmuşsa doktoru onu rahat bırakır mı?"

"Ne yazık ki değil," dedi kara ikiz kaşlarını çatarak. "Bakirelerin toplanması Rai'ku'lar arasında sadece bir gelenek. Sayıları erkeklerden üç kat fazla olduğu için dişiler harcanabilir kabul edilir. Ancak yeni dönüşmüş *dr'cinlerin* önlerine çıkan herkesi yedikleri biliniyor. Çiftleşmemiş dişileri *tercih ederler* ama iştahları onlarla sınırlı değildir."

"Eşleştirme Kuklaları hâlâ en iyi seçeneğimiz gibi görünüyor," dedi Far. "Çiftleşmemiş dişiler gibi görünüyor, davranıyor ve kokuyorlar ve bazı sınırlı düşünceler üretebiliyorlar - umarım bu *Dr'gin'in* et arzusunu tatmin eder."

"Ama bu sadece sorunun yarısını ortadan kaldırır," diye belirtti Becca. "Peki ya beslendikten *sonra*? Tekrar değiştiğinde ve çiftleşmeye ihtiyaç duyduğunda?"

Far omuz silkti. "Başka bir Eşleştirme Kuklası sanırım."

"Ne? İnsan dişiyle rüyasını paylaşırken mi?" Truth gücenmiş görünüyordu. "Yapamazdı, *yapmazdı*."

"Bu doğru." Far düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Kaderindeki dişiyle rüya paylaşımına başlayan bir Kindred erkeği, başka hiç kimseyle veya hiçbir *şeyle* çiftleşme arzusu duymaz. Eşleştirme Kuklası gibi dişinin mükemmel bir bile."

"O zaman *bu* bir sorun olacak," dedi Becca. "Çünkü gerçek kan akıttığını ve muhtemelen gerçek çığlıklar attığını varsaydığım iki ya da üç canlı benzeri kuklayı parçalayıp yemesini izledikten sonra bir erkekle seks yapmayı kabul edecek bir insan kız tanımıyorum. Bunu yaparken başka bir formda *olsa* bile."

Truth, "Çiftleşme için bir Eşleştirme Kuklası kullanmanın başka bir sorunu daha var," dedi. "Tipik olarak ilk dönüşüm seksi bir Rai'ku Kindred için bağlanma seksidir. Garron bir kuklaya bağlanamaz, bağlanabilse bile bunu istemezdi."

"O zaman Tess olmalı." Becca ürperdi. "Gerçi *Dr'gin'in* birini yiyip bitirdiğini gördükten sonra nasıl olur da aşk havasına girebilir, aklım almıyor."

"Tess'in dönüşün ilk kısmını görmesi için hiçbir neden yok," dedi Far sessizce. "Ve bir dişinin neyi edip etmeyeceği konusunda çok emin olma. Unutmayın *ki* siz de ikimizi birden istemeyeceğinizden oldukça emindiniz."

"Ve şimdi üçümüze bir bakın," dedi Truth, yanağındaki bir bukleyi . "Far ve ben seni sık sık ve iyi bir şekilde doyuruyoruz ve sen hiç şikâyetçi görünmüyorsun."

"Bu... bu farklı," diye itiraz etti Becca biraz nefessiz kalarak. "Yani, en azından yolu kolaylaştırmak için bağlayıcı meyvelerim var. Ayrıca, ikiniz bir arada

sağ formlarınız. Hiçbiriniz Çin Yeni Yılı geçit törenine aitmiş gibi görünen tüylü, kürklü, pullu bir canavara d n şmeyeceksiniz!"

Truth yumuşak bir sesle, "Konsey toplantısından sonra Garron'un yanına gittiğimde tüm bunları onunla konuşacağım," diye homurdandı. "Ama şimdilik kendimi başka şeylere konsantre olmak isterken buluyorum." Becca'ya yaklaştı ve yanağını okşadı. "ok daha tatlı şeyler."

"Sana katılıyorum kardeşim." Far aniden onun tam arkasındaydı ve çıplak omzunu öpüyordu. "Biliyor musun Becca," diye mırıldandı kulağına. "  m z n de kalkmasına daha bir saat kadar var. Bunu uyuyarak geçirebiliriz..."

"Ya da başka şeyler yapmak," diye bitirdi Truth onun yerine.

"Bu doğru..." Becca'nın aklına yaramaz bir fikir geldi. "Ne yapmak istediğimi biliyorum, Truth'un bazı fantezilerini duymak istiyorum. Kendine ait bir *cini* olmasını dilediği zamanlarda hayal ettiklerini." Titredi. "Tanrı biliyor ya, olmadığı için mutluyum."

Truth bir kaşını kaldırdı. "Bunlar çok özel düşüncelerdi biliyorsun," dedi usulca. "Onları *paylaşmaya* hiç niyetim yoktu."

"Tabii ki öyleydiler, bebeğim..." Becca onun yanağını okşadı. "Ama bizimle her şeyi paylaşabilirsin, bunu biliyorsun." Biraz daha yaklaştı ve beyaz dantel geceliğinin zar zor örttüğü göğüslerini Becca'nın koluna sürttü. "Lütfen?"

"Belki de onları canlandırabiliriz," diye önerdi Far usulca. "Becca bana yaslanıp yaralı dişi rolünü oynayabilir ve Truth da onu iyileştirmeye niyetli *dr'gin* olabilir... ya da onu yetiştirmeye, hangisini seçersen, Kardeşim."

" kisini de seçiyorum," diye hırladı Truth. "Ama sana sırtını istemiyorum Far. EĞer bu işi doğru yapacaksak daha hayvani olması gerekiyor."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Becca ona kararsızca bakarken kalbi göğsünde tekliyordu.

"İşte sana göstereceğim." Truth onu dizlerine kadar çekti ve iç çamaşırının dantelli eteğine uzandı. Hızlı bir hareketle, başının üzerinden geçirdi, göğüslerini ortaya çıkardı ve onu örtmek için sadece küçük dantel külotunu bıraktı.

"Ah!" diye soludu Becca, içgüdüsel olarak göğüslerini kapattı.

"Hayır, yapma..." Far onun arkasında diz çöktü ve kollarını çekti. "Kendini göstermelisin, *mi'now*," diye mırıldandı kulağına. "Onu kabul etmeye istekli olduğunu göstermelisin."

"Ben... Ben deneyeceğim," diye fısıldadı Becca. Truth'un soluk gri gözleri gümüş bir ateş gibi parlıyor, Becca'nın kendini çırılçıplak ve ateşli hissetmesine neden oluyordu. O ve Far her zamanki gibi mavi ipek uyku pantolonlarını giymişlerdi ama şimdi sanki karşılıklı rıza göstermişler gibi ikisi de pantolonlarını çıkarıp Becca'yı yatakta iki iri yarı, çırılçıplak Kindred savaşçısıyla baş başa bıraktılar.

Tanrı aşkına, ikisi de son derece zor, diye düşündü Becca, kalbi küt küt atarken. Bu noktada günlük bir doz bağlayıcı meyve yediği için gerçekten memnundu. Aksi takdirde, erkeklerinin bacakları arasında yükselen kalın shaftlardan bir mil koşmak isterdi.

"Hanımefendimize nasıl ihtiyacın var, kardeşim?" Far, Becca'nın göğüslerini avuçlamak ve meme uçlarıyla oynamak için uzanarak sordu. "Sırt üstü yatıp bacaklarını açmasını ister misin?"

"Hayır." Karanlık ikizin sesi alçak bir hırıltıydı. "Elleri ve dizleri üzerinde, kalçaları ardına kadar açık olmalı. Dilimi amina sokmaya hazır olmasını istiyorum."

"Oh..." Becca fısıldadı.

Truth şimdiye kadar mümkün olan her pozisyonda onun altına yatmıştı ama en sevdiği pozisyon, kadın sırt üstü yatarken bacaklarının arasına uzanmak gibi görünüyordu. O

Ona daha fazla erişim sağladığını ve rahatlamasına izin verdiğini, böylece onu daha uzun süre tatmin edebileceğini iddia etti.

Ama bir şey ona bunun farklı olacağını söylüyordu. Karanlık ikiz bu gece am yalama maratonu ile ilgilenmiyordu - bunun yerine, bu sert, hızlı bir amcık alıştırmaları olacaktı, onu o kadar ateşli hale getirecek bir şey olacaktı ki, kalın horoz için bacaklarını açmaktan kendini alamadı.

"Onu duydun Becca," diye mırıldandı Far onun kulağına. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve kalçalarını iyice aç."

"Ben... deneyeceğim. Ona karşı... açık olmaya çalışacağım," diye fısıldadı Becca, tüm vücudunun kızardığını hissederek.

"Sana yardım edeceğim, *mi'now*," diye mırıldandı hafif ikiz. Konuşurken sırtını yatak başlığına dayadı ve Becca'nın önünde elleri ve dizleri üzerine çökmesine yardım etti. Becca kendini savunmasız hissederek diz çöktü ama korkmadı çünkü Far tam önündeydi; ona ihtiyacı olduğunda yaslanabileceği kadar yakındı. Sadece onu isterse öpebilecek kadar yakındı.

"Bu iyi. Tam isabet." Truth'un arkasından homurdandığını duydu ve bir an için sesinin tam bir canavara benzediğine yemin etti. Tüm vücudundan derin bir ürperti geçti ve sonra Truth parmaklarını külotunun kırılğan dantellerine geçirdi ve onları tamamen kopardı.

"Hey!" diye soludu Becca, omzunun üzerinden bakarak. "Ne... Nesin sen...?"

"Onu sabit tut, Far." Truth'un gri gözleri ona bakarken alev alev yanıyordu. "Fantezimi mi öğrenmek istiyordun Rebecca? İşte bu, seni iyice ıslatana kadar amını yalamak ve emmek istiyorum - sikim için yeterince ıslak. Sonra içine gireceğim ve seni derin, uzun ve sert bir şekilde becereceğim. İstedğin bu mu?"

"BEN... BEN..." Becca içinden bir ürperti daha geçtiğini hissetti ve bunun korkudan mı yoksa şehvetten mi ya da her ikisinden mi kaynaklandığını anlayamadı.

"Sorun yok Becca," diye mırıldandığını duydu Far saçlarını okşarken. "Truth sadece vahşi tarafını biraz ortaya çıkarmak istiyor. Ama ben hâlâ buradayım, her şey boyunca senin yanında olacağım."

Başını eğdi ve onu öptü, aynı anda Truth'un sıcak nefesini çıplak kıkırda hissederken ağzını yakaladı.

"Tamam," diye inledi sonunda öpüşme bittiğinde. "Eğer o... o beni alırken bana sarılacağına söz verirsen."

"Elbette yapacağım, *mi'now*." Far, şu anda kalçalarının ve üst uyluklarının yumuşak etini yalayan ve ısırarak Truthun tam tersine yanağını şefkatle okşadı.

Becca, adamın keskin dişlerinin savunmasız iç uyluğunu sıyırdığını hissettiğinde küçük bir çığlık attı. Bir *dr'gin* tarafından ele geçirilmek böyle bir his miydi? Kendini canavara teslim etmek? Gözlerini kapatırsa, Truth'un da onun gibi davrandığını hayal edebilirdi; yalnızca en derin açlıklarını onunla doyurmaya kararlı, akılsız bir hayvan.

Bu korkutucu bir düşünceydi. O kadar korkutucuydu ki, adamın başparmaklarıyla arkadan amını araladığını hissettiğinde Becca, geniş göğsünün yanağına değmesini isteyerek Far'ın kollarına atıldı.

"Her şey yolunda Becca," diye mırıldandı ışık ikizi, onu alnından öperek. "Sadece rahatla ve Gerçeğe açık ol."

"Deniyorum. O sadece... *oh!*" Becca'nın nefesi kesildi çünkü tam o sırada karanlık ikizin sıcak, ıslak dilinin amına girdiğini hissetti. Derinlere bastırdı, sanki dili yerine şaftıyla onu beceriyormuş gibi içine girdi. Becca, adamın kanalının içine doğru kaymasının sıcak ve ıslak hissini duyduğunda inledi. "Gerçek!" diye fısıldadı. "Lütfen!"

Yumuşak bir şekilde homurdandı ve onun açgözlülükle yaladığını, amından ve iç uyluklarından gelen suları yaladığını, şişmiş klitorisini sıcak, ıslak diliyle yıkadığını hissedebiliyordu.

"İyi hissettiriyor mu?" İkizi onu yalamaya devam ederken Far kulağına sordu. "Truth'un senin tatlı amını yalaması hoşuna gidiyor mu, *mi'now*? Tatması için bol bol bal mı yapıyorsun?"

"I..." Becca dudağını ısırды. "Bilmiyorum," diye fısıldadı aslında bildiği halde. Truth and Far tarafından kendisine Kan Soyu'nun *numalla* dediği şey olduğu söylenmişti - çok fazla kedi balı yapan bir dişi. Kalbi çarpmasına, gergin ve kararsız olmasına rağmen vücudu hâlâ erkeklerine karşılık veriyordu. Ne kadar ıslandığını hissedebiliyordu - Truth'un onu dilleyerek ve iç kıvrımlarını yalayarak ne kadar ıslattığını.

Diliyle klitorisinin hassas düğmesini okşadı ve sonra ağzına çekip, kız bir nefes verip tüm vücudunun kasıldığını hissedene kadar tatlı bir işkence yaptı.

"Oh..." diye inledi ve adamın ağzının çıplak, savunmasız amına karşı verdiği bağımlılık yaratan zevki daha fazla tatmak için çaresizce geri bastırdı. "Oh, lütfen... Sanırım yaklaştım... çok yaklaştım."

"Yakında boşalacak mısın Becca?" Far mırıldandı, olgun meyveler gibi sarkan meme uçlarını bükmek için altına uzandı. "Truth amını yalarken boşalacak mısın? O senin tatlı sularını kaynağından tadarken mi?"

"BEN... BEN..." Becca cevap veremedi ama vermek zorunda da değildi. Kadının zevki doruğa ulaştığında, Far onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Truth onun kaygan taç yapraklarını dilleyip emerek yıldızlar görece kadar sert boşalmasını sağlarken, ılık ikizi onun yumuşak iniltilerini kendi ağzında yakalayıp yuttu

açgözlülükle, sanki zevkinin tadını en az kardeşi kadar seviyordu.

Truth ona asla doyamıyor gibiydi ama Becca onun ağzına daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Tam bu yoğun zevke daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda Truth yalamayı bıraktı.

Far'la öpüşmeyi kesti ve omzunun üzerinden bakarak onun zor nefes aldığını, ağzının ve çenesinin onun sularıyla parladığını gördü.

"Gerçek mi?" diye sordu .

"Hazır mısın kardeşim?" Far ikizine bakarak sordu. "Hanımefendimizin tatlı amcığını sakinle sahiplenmeye hazır mısın?"

"Hazır," diye yankılandı Truth ve bu bir kelimedenden çok hayvani bir hırlamaydı. "Geniş aç Rebecca. Bu gece içine derinlemesine girmem gerek."

Becca onun dediğini yapmaya çalıştı, kalçalarını eğdi ve ona daha fazla erişim sağlamak için kıcını geriye doğru bastırdı. Aynı anda kalbi o kadar sert atmaya başlamıştı ki vücudunun her yerinde aynı anda çarptığını hissedebiliyordu. Truth ona karşı hiç sert olmamıştı, hiçbir erkeği de olmamıştı. Ama bu gece derin ve kapsamlı bir sikiş yaşayacağına dair bir his vardı içinde. Karanlık ikiz kızışmış bir canavar gibiydi ve istediği tek şey - *ihtiyacı olan* tek şey - onun amının derinliklerine dalmak ve tohumunu atmadan önce kendini kabzasına kadar gömmekti.

Adamın sikinin geniş başının kaygan kıvrımlarının üzerinde kaydığını hissetti ve Far'ın kollarında titredi.

"Her şey yolunda," diye mırıldanarak Becca'nın yanağını öptü. "Tamam Becca. Sadece açık ol. Bana karşı rahatla ve Truth'un tatlı amını sikmesine izin ver."

Becca'nın aklına ani bir düşünce geldi.

"Ama sen olmadan bana girerse, acı çekmez mi?"

"Aldırmayacaktır," diye mırıldandı Far. "İçinde bulunduğu durumda, bu sadece onun zevkini "

"Peki ya sen?" Becca, Truth'un geniş tepesi girişini yararken ve kalın şaftı varlığının merkezine doğru kaçınılmaz kayışına başlarken sordu. "Senin de canını yakmayacak mı?"

İkiz Akraba'nın çok özel bir bağı vardı. Zevkleri iki katına çıkıyor ve acıları yarıya iniyordu çünkü paylaşabiliyorlardı. Ancak bu bağı bazı dezavantajları da vardı; örneğin ikizlerden birinin ortak dişilerine dokunması veya nüfuz etmesi, diğer ikizin aynı anda ona dokunmaması veya nüfuz etmemesi durumunda acı vericiydi.

"Ben iyiyim." Far onun yanağını okşadı ve usulca dudaklarından öptü. "Truth'un istediği, ihtiyacı olan şey bu. Ona bunu vermek için biraz rahatsızlığa dayanabilirim."

"Ama neden yapasın ki?" Becca mırıldandı, aklına başka bir fikir gelmişti. "Eğer ihtiyacın yoksa?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Yani... *bunu*."

Karanlık ikizin uzun, sert şaftı nihayet içine girdiğinde, başını eğdi ve hafif ikizin horozunu hafifçe yaladı.

Far alçak sesle inledi ve onun saçlarını okşadı. "Oh, *mi'now-bu* harika. Ama yapmak zorunda değilsin..."

Becca bir an için başını kaldırarak, "İstiyorum," diye mırıldandı. Truth, sanki bu küçük alışverişin bitmesini bekliyormuş gibi içinde hareketsiz duruyordu, böylece onu ciddiyetle becermeye başlayabilirdi. "Hepinizi istiyorum, ikinizi de. Her zaman," dedi basitçe. Ve sonra başını Far'ın sikinin geniş başını emme ve yalama tatlı görevine eğerken, Truth amından neredeyse sonuna kadar çekti ve tekrar içeri itti...

Becca daha sonra bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Anıları bölük pörçüktü -koyu renkli ikizinin aletinin amına derinlemesine girip çıkması... hafif renkli ikizinin aletini emip yalarken ve kalın aletini boğazından olabildiğince aşağı çekerken, onun dölünün tuzlu-tatlı tadı... vücudunun her yerinde büyük, sıcak ellerin hissi ve üçünün birlikte zirveye tırmanırken çıkardıkları inleme sesi.

Sonunda bu kadarı da fazla geldi.

Becca tekrar orgazm olduğunu hissetti - orgazmın üzerine çöktüğünü, meme uçlarını sıkıldığını ve seksinin Truth'un istilacı shaftının etrafında sıkılmasını sağladığını hissetti. Aynı zamanda, paylaştıkları zihinsel bağlantı aracılığıyla erkeklerinin de zirveye ulaştığını hissedebiliyordu.

Çok hevesle emdiği kalın shaftın etrafında inledi ve her ikisinin de aynı anda nabzının attığını hissetti - ağzında Far ve amında Truth. Ve sonra boşalıyorlardı - hepsi aynı anda- bir araya geliyor ve birbirlerini tekrar sahipleniyorlardı.

Becca, Far'ın tohumunun ilk nabzını yuttu ve sonra kreminin geri kalanını çıplak göğüslerinin üzerine pompalamak için kalın horozunun dudaklarından kaymasına izin verdi. Aynı anda, Truth'un içine doğru bastırdığını ve amını dölleriyle doldurduğunu hissetti. Tanrım, iki erkeği tarafından tamamen sahiplenilmek çok iyi hissettiriyordu; aşklarını içinde, etrafında, her yerinde hissetmek! Onların kendisine ait olduğunu ve kendisinin de onlara ait olduğunu bilmek.

Hepsi bir yığın halinde yere yığıldı ve nefes nefese birbirlerine yaslandılar. Becca'nın başı Far'ın göğsüne yaslanmıştı ve Truth'un kendi başını onun yan tarafındaki kıvrıma yasladığını hissedebiliyordu. Güzeldi... rahattı ve kendini tamamen mutlu ve tatmin olmuş hissediyordu.

Memnuniyetle inledi ve iki güçlü, erkeksi elin kendisini okşadığını hissedince sırtını dikleştirdi. Nasıl olur da iki harika erkeğe hayat için bağlanmaktan endişe duyabilirdi? Kat

Tamamen haklısın, bir değil iki tane leziz Kindred savaşçısının tamamen senin zevkine ve memnuniyetine odaklanmış olması inanılmazdı.

"Böyle düşünmene sevindik, Mi'now," dedi Far, tüm Kindredlerin bağlı eşleriyle paylaştığı bağlantı aracılığıyla.

Becca ona tembel bir gülümseme verdi ve dudaklarını yaladı. *"Oh, bunu duydun, değil mi?"*

"Kesinlikle öyle yaptık." Truth'un zihnindeki sesin de en az konuşurkenki kadar gür olması ilginçti. *"Ve nefesimizi toplar toplamaz size haklılığınızı tekrar kanıtlamaktan mutluluk duyacağız."*

"Katılıyorum," diye mırıldandı Far. *"Ama bu sefer hanımefendinin amını yeme sırası bende. Senin onu tatmanı izlemekten ne kadar keyif alsam da, kardeşim, zaman zaman ben de onu yalamaktan hoşlanıyorum."*

Truth dudaklarını yalayarak, *"Buyurun,"* dedi. *"Leydimiz için sakıncası yoksa... ne diyorlar buna? İkinci raunt mu?"* Becca'ya soru sorarcasına baktı.

"İkinci raunt başlıyor çocuklar..." Becca ağzının kenarlarında tembel bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. *"Ama önce ikinizin beni temizlemesi gerekecek."* Eliyle kendini işaret etti. *"Korkarım burada biraz dağınıklık bırakmışsın."*

Far'ın siyah gözleri şehvetle yarı kapalı hale geldi ve Truth onaylayarak homurdandı.

"Bizim için zevkti leydim," dedi ışık ikizi. *"Gerçekten de büyük bir zevkle..."*

On Beşinci Bölüm

"Gece için durmalıyız. Ya da neredeyse şafak söktüğüne göre gündüz için," diye gürledi büyük Kindred, Tess'e kamyonun sürücü tarafından bir bakış fırlatarak. "Yorgun görünüyorsun."

"Bütün arabayı sen kullanırken nasıl yorgun olabilirim ki?" diye itiraz etti, eski deri koltuk yaralı sırtına o kadar sert baskı yapmasın diye kayarak. "Bu kadar hızlı toparlandığına hâlâ inanamıyorum."

Omuz silkti, geniş omuzları hareketle birlikte yuvarlandı. Arabanın ışıkları altında muhteşem gözleri belli belirsiz parlıyor gibiydi.

"Kindredler pilotlukta ve dillerde iyidir. En azından ben yeni evim Ana Gemide bunu öğreniyorum."

"Sen..." Koltuk ağrıyan sırtını tekrar ovarken Tess yüzünü buruşturdu. "Hep orada değil miydin o zaman? Bekle, tabii ki değildin. Yengen Becca bana geldiğin gezegenle ilgili her şeyi anlattı. Adı neydi?"

"Pax." Dolgun, şehvetli dudakları gerildi ve Tess yanlış bir şey söylediği hissine kapıldı. Kendi gezegeninden bahsetmemesi mi gerekiyordu? Ama ona yeni evi olan Ana Gemi'de neler öğrendiğinden bahsederek bir giriş yapmıştı...

Kahretsin, ne yapmam ya da söylemem gerektiğini bilmiyorum. Benimle gelmeyi neden bu kadar çok istediğini bile hâlâ bilmiyorum. O beni hayal etti, ben de onu hayal etmiş olabilirim, ne olmuş yani? Şimdi en iyi arkadaş mı olmamız gerekiyor?

Büyük Kindred'in onun hakkında gerçekten ne hissettiğinden bile emin değildi. Ana Gemideyken ondan etkilenmiş gibi görünmüştü ama o zaman

onun bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşünüyordu. Şimdi burada, Dünya'da, onu Pierce'ın bekleyen kollarına geri gönderdiği için gerçekten pişman görünüyordu - neredeyse onu serbest bırakmak için kendini öldürecekti. Sonra, kız herhangi bir ilişki istemediğini açıkça belirtmesine rağmen, onunla gelme konusunda kararlı davranmıştı.

*Sanki seninle bir ilişki yaşamak istiyormuş gibi, Tess, diye alay etti kafasının içinde Pierce'a benzeyen küçük bir ses. Elbise bedeninin çift haneli rakamlarda ve o her türden muhteşem. İsteddiği her kadınla birlikte olabilir. Ayrıca, bir çeşit yemin ettiğini söylemişti. Yani seninle birlikte olmak istese bile **olmazdı**. Seni Pierce'a geri gönderdiği için kendini suçlu hissediyor.*

Kapa çeneni, dedi o küçük sese acımasızca. Neden benimle olduğu neden umurunda olsun ki? Asıl mesele... asıl mesele... lanet olsun... asıl mesele ne? Artık doğru düzgün düşünemiyorum bile!

İç çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. Sırtı bu kadar ağrımasaydı düşünmek daha kolay olurdu. Ağır metal tokenin en sert vurduğu yerler ağrıyor ve etini yırtıp parçaladığı kesikler batıyordu. Di'nin amcası Jackson'a ait olan bu eski Ford Pikap'ta saatlerce oturmak da hiç yardımcı olmuyordu.

O haklı, durmalıyız. Bir pire torbası motel bulup birkaç saat dinlenelim. Ne de olsa artık Florida'nın dışındayız, bu Pierce'ı yavaşlatır, hatta belki de tamamen vazgeçirir.

Eski sevgilisinin bu kadar kolay caydırılabileceğini düşünmemişti. Pierce istediği bir şeyi gördüğünde, bir kemiğin peşinden koşan kuduz bir buldogun vahşiliğiyle onun peşinden giderdi. Ve şu anda o kemik Tess'ti.

Neyse ki bana eşlik edecek bir bekçi köpeğim var. Gerçi Garron'un pek de köpeğe benzediğini düşünmüyordu. Hayır, eğer bir hayvan olsaydı muhtemelen bir aslan olurdu ya da, hayır... kaşlarını çatı. O olabilirdi

Başka bir şey. Vahşi ama güzel bir şey. Bir şahin gibi belki? Avını aramak için gökyüzünden dalan bir şey. Gözlerini kapatsa neredeyse onun bulutlardan aşağıya doğru dalıp çıktığını görebilecekti...

"Hey!" İri, kaslı bir kol göğsüne doğru savruldu ve ince tişörtünün altında çıplak olan göğüslerine temas ettiğinde Tess'in sıçramasına ve nefesinin kesilmesine neden oldu. "Özür dilerim, seni tutmak istememiştim." Garron kolunu hemen geri çekti. "Öne doğru savrulmaya başlamıştın ve emniyet kemeri seni durdurmadı. Kafanı çarpmandan korktum."

"Oh, ben..." Tess gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, dalmış olmalıyım. Bu emniyet kemerleri de eski, sanırım olması gerektiği gibi çalışmıyorlar."

"Sen de öyle." Ona sert bir bakış attı. "Bu şekilde devam edemezsin. Biraz dinlenebilmen için bir süre durmamız gerekiyor."

Tess onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Zaman ve para harcamaktan nefret etse de, ayakları yere basmıyordu ve sırtı yanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Bu sefil bir kombinasyondur; hem yorgun hem de uyuyamayacak kadar acı içindeydi.

Belki soğuk bir duş alıp karanlık bir odada yüzüstü yatarsam...

"Kulağa mükemmel geliyor," diye gürledi Garron ve bu düşüncüyü yüksek sesle söylemiş olması gerektiğini fark etti. "Şimdi böyle bir odayı nerede bulabiliriz? Gezegeninizin yerlileri dost canlısı mı - geçmekte olduğumuz bazı evlerde bir gecelik konaklama isteyebilir miyiz?"

Tess neredeyse gülüyordu.

"Pek sayılmaz. Yani, belki bir zamanlar insanlar bu kadar arkadaş canlısıydı ama artık değil.

Bir otel odası tutmamız gerekecek." "Ne odası?" Kaşlarını çatı.

"Bak, şurada-" Tess otoyolun kenarında birkaç otel ve motelin yanı sıra bir McDonalds ve bir Krispy Kreme'den bahseden bir tabelayı işaret etti. "Bir sonraki çıkışa gir. Birkaç ucuz seçenek var - bunlardan biri iş görür."

Garron dönüş sinyalinin verdi, trafiğin birkaç şeridini geçti ve tek kelime etmeden sorunsuzca çıktı. Sadece kamyonun çalışma şeklini değil, yolun kurallarını da kadar çabuk öğrenmesi şaşırtıcı değildi. Belki de söylediği gibi, bu konuda genetik bir yeteneği vardı.

Tess, genetik tüccarlar olarak Kindred'ların kendilerini yeni bir kültüre mümkün olduğunca çabuk ve sorunsuz bir şekilde asimile edebilmeleri gerektiğini düşündü. Muhtemelen buna yeni bir yerde dolaşabilmek de dahildi. Muhtemelen büyük Kindred'e bir atın dizginlerini, bir uçağın direksiyonunu ya da uçan bir halının kumandalarını verseydi de aynı şeyi yapardı. Genetik olarak nerede olursa olsun iyi geçinmeye yatkındı - en azından Kindred tarafı öyleydi.

Kısa bir süre onun diğer tarafını merak etti - Becca ona ne demişti? Raccoon? Rai'quse? Onun gibi bir şey. Bunu ona sormalı mıydı? Pax hakkında soru sorduğunda dudaklarının nasıl inceldiğini hatırladı. Tamam, belki de sormamalıydı. Ama muhtemelen sormaması gerekse de gerçekten bilmek istiyordu. Büyük Kindred savaşçısı en hafif tabirle ilgi çekiciydi.

"Bu işyerlerinden herhangi biri kabul edilebilir mi?" Garron, sıra sıra dizilmiş alışveriş merkezleri, moteller ve fast food restoranlarının önünden geçerlerken sordu. "Peki ya şu?" Bir rehin dükkanına başıyla işaret etti. *Altın için büyük paralar ödüyoruz*, diye bağırıyordu neon tabela kireç yeşili harflerle. "Altın karşılığında bir şey teklif ediyor gibi görünüyorlar. Üniforma gömüğümün düğmeleri altın kaplama..."

Kalın, ipeksi saten bir malzemeden yapılmış gibi görünen koyu mavi gömüğüne baktı. Gerçekten de altın düğmeleri vardı.

Her birinin üzerinde Tess'in bir tür Kindred sembolü olduğunu düşündüğü küçük bir işaret vardı.

"Hayır, orası bir rehinci dükkânı" dedi. "Orada değerli eşyalarınızı para karşılığında satarsınız ama sırtınızdaki gömleği satmanızı beklemiyorum. Biraz birikmişim var ama iki oda tutmaya gücüm yetmez, kusura bakma."

Garron kaşlarını çatı. "Benim için ödeme yapman fikri hoşuma gitmiyor. Aşağı inmeden önce Ana Gemi'den biraz Dünya parası almalıydım ama rüyamdan uyandığımda o kadar telaşlıydım ki-" Sözünü aniden kesti, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Boş ver."

Tess onun ne söyleyeceğini merak ederek, "Parayı dert etme," dedi. "Arabayı sen kullanıyorsun, bunu gerçekten takdir ediyorum."

"Hâlâ doğru değil." Mutlu görünmüyordu. "Buraya sana bakmaya ve seni korumaya geldim, senden almaya değil."

Tess buna ne diyeceğini bilemedi. Yine onunla ilgilenmesi gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Bundan ne anlam çıkarması gerekiyordu? Ve neden bu kadar önemsiyordu?

"Oh, işte bir Holiday Inn." Tanıdık yeşil tabelayı işaret etti, konuyu değiştirebildiği için rahatlamıştı. "İçeri çek de boş odaları var mı bir bakalım."

Garron kendisine söyleneni yaptı ve arabayı otelin önüne getirdi.

"Güzel," dedi Tess kapının kolunu tutup onunla boğuşmaya başlarken. "Şimdi gidip... içeri gireceğiz ve bir odaları olup olmadığına bakacağız. Kahretsin!" diye bitirdi, hayal kırıklığı içinde pes etti. "Bu kapı yine sıkışmış!"

"Ben hallederim." Garron bir anda kamyonundan inmiş ve yolcu tarafına geçmişti. Paslı kapıyı kolayca açtı ve ona doğru tuttu.

"Teşekkürler." Tess biraz utanarak ona gülümsedi. Görünüşe göre Kindredlar centilmenlik konusunda da doğuştan yetenekliydi. "Sanırım şövalyelik tam olarak ölmemiş."

Elini kaldırırma doğru uzatırken kaşlarını çattı. "Ölü olmayan ne?"

Tess nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı.

"Şövalyelik. Bu bir Dünya kavramı. Bir erkeğin bir bayana saygılı davranması ve kapısını açmak, valizini taşımak gibi küçük şeyler yapması gerektiği fikri... bunun gibi şeyler." Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. "Bu çok saçma, gerçekten... Sadece bu konuda doğuştan yetenekli olduğunu düşünüyordum."

"Teşekkür ederim," dedi, ağır çantasını arka koltuktan kaldırırken. "Ama ben sadece her erkeğin her kadın için yapacağı şeyi yapıyorum."

"Ah... tabii." Tess başını salladı ve Pierce'ın bunların yapmadığını düşündü. Zaten çok fazla seyahat ettikleri de söylenemezdi. Eski kocası onu hafta sonu kaçamakları yapamayacak kadar kilit altında tutmayı seviyordu.

Birkaç saat sonra ilk kez birkaç adım atarken yüzünü buruşturdu. En son Jackson Amca'nın Ford'unu doldurmak için bir benzin istasyonunda durmuşlardı ve o zamandan beri oldukça sertleşmişti.

"Tess..." Garron'un derin sesi o kadar endişeli geliyordu ki kız ona baktı.

"Ne? Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Sırtın..." Eliyle işaret etti, endişesi yüzünden okunuyordu. "Daha kötü görünüyor, çok daha kötü."

Tess omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Kurumuş kan dışında pek bir şey göremiyordu ve hareket sırtını ve boynunu gerçekten acıyordu. Acı, hissedebildiği gerginlik düğümüyle güzel bir uyum içindeydi.

karnında büyüyordu. Sırtının kötü göründüğünü biliyordu -nasıl görünmesin ki? Çiğ hamburger gibi hissediyordu. Ama bunu tekrar tekrar göstermesi gerekmiyordu.

"Şaşırmadım," dedi suratsızca. "Bu tür şeyler iyileşmeden önce daha da kötüleşir. Seni iğrendirdiyse özür dilerim, odaya girdiğimizde bununla ilgileneceğim. Bu arada bana spor çantasından kazağımı ver."

Siyah süveterin içine dikkatlice omuz silkti. Çok rahat değildi ama en azından gömleğinin arkasındaki kanlı lekeleri kapatıyordu. Aynı zamanda göğüslerini de örtüyordu ki bu iyi bir şeydi; soğuk gece havasında dışarıda durduğu için kendini daha açıkta hissediyordu.

"Beni hasta hissettirdiğinden değil, en azından düşündüğünüz sebepten değil." Sesi boğuk çıkıyordu. "Sanki alışkınmışsın gibi konuşuyorsun - bu düzeyde bir vahşete. Ben sadece... O piçin nasıl olup da..."

"Beni kemeriyle dövdü, tamam mı?" Tess tersledi. "Toka ucuyla, ki bu bir ilkti. Ama peşimden ilk kez gelmiyordu. Yani evet, ne beklemem gerektiğini biliyorum. Artık otel odasına gidebilir miyiz lütfen?"

Ses tonunun savunmacı olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Büyük Kindred "kurbanı suçlayan" birine benzemiyordu ama sözleri ona öyle insanlarla tanıştığını hatırlattı. *"Peki neden ona geri döndün? Aklından ne geçiyordu? Değiştiğini ona gerçekten inandın mı?"*

Böyle insanlara kendinizi nasıl kapana kısılmış hissettiğinizi, arkadaşlarınızdan ve ailenizden koparılıp ülkenin öbür ucuna, hiç bilmediğiniz bir kasabaya taşındığınızda, okulu bitirmenize ya da düzgün bir işte çalışmanıza izin verilmediğinde ne kadar yalnız kaldığınızı açıklayamazdınız. En azından onların anlayacağı bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi Garron alçak bir sesle. "Seni üzmemiştim."

"Hayır, *ben dilerim.*" Tess iç çekti. "Sadece canım çok acıyor ve gerçekten çok yorgunum."

ve şu anda huysuzum. Piercedan aylar önce ayrıldım ve sanırım...

Hayatımın bu kısmının bittiğini sanıyordum." Sırtını işaret etti. "Sanırım yanlışmışım."

"Hayır." Gözleri parladı. "Haklıydın. Sana bir daha asla dokunmayacağını söylemedim mi?"

Tabii, sen istediğin sürece. Ta ki suçluluk duygunuz bitene ya da rüyanızda başka birini gördüğünüze karar verip Ana Gemi'ye geri dönmek isteyene kadar.

Tess bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Sadece başını salladı ve ona sıkı bir gülümseme verdi.

"Bir dakikalığına beni unutun, elleriniz nasıl?" dedi olabildiğince hafifçe, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Daha iyi." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı ve hırsızlık önleme ağını pencereden çekerken aldığı sıyrıkların neredeyse iyileşmiş olduğunu görünce şaşırdı.

"İnanılmaz!" İçindeki hemşire onları daha yakından incelemek istedi. Adamın ellerinden birini çok daha küçük olan kendi ellerinin arasına aldı ve yakından baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkti. "Akrobalar insanlardan daha çabuk iyileşir."

"Şey, bu... oh!" Bir baş dönmesi dalgası onu vurdu ve destek için onun elini tutmasına neden oldu.

"Tess? İyi misin?" Garron'un sesi gerçekten endişeli geliyordu. Diğer eliyle de ona destek olmak için uzandı ama Tess başını salladı ve geri çekildi. Derin bir nefes alarak, sırtını biri ateşe vermiş gibi hissettirse de dimdik ayağa kalktı.

"İyiym, iyiym. Sadece çok yorgunum. , bir oda tutalım."

Garron daha fazlasını söylemek ister gibi baktı. Bunun yerine, onun peşinden sözsüz bir şekilde otelin lobisine girdi ve uykulu bir gece görevlisi, saat neredeyse sabahın dört buçuğu olmasına rağmen onlara tek kişilik bir oda vermeyi kabul etti. Sessizce üçüncü kata çıkan asansöre bindiler ve odalarını buldular.

Garron çantasını taşıdığı için Tess anahtar kartıyla kapıyı açtı. Garron onu odaya kadar takip etti, ancak Garron onu banyoya kadar takip etmeye çalışınca Tess çizgiyi çekti.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, bir elini kapının kolunda tutarak. "Burası özel bir yer. Tuvaleti ve duşu görüyor musun? Bu odada insanlar soyunuyor ve ben senin önünde soyunacak değilim. Yani, sırf beni daha önce havlunun yarısını çıkarmış halde gördün diye..." *Seni sadece görmedi, sana sarıldı... ona bastırıldığını hissetti*, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Ben sadece... Kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

"Neden kendine zaman ayırmak istediğini biliyorum." Garron kaşlarını çatı. "Ve bu sadece alçakgönüllülükle ilgili değil. Sırtına bakmaya çalışacaksın ama bu tür yaraları tek başına tedavi edemezsin."

"İyi olacağım." Tess rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Dürüst olmak gerekirse, ben bir hemşireyim ya da neredeyse öyleydim. LPN'im var ama RN'im yok. Her neyse, önemli olan şu ki, idare edebilirim."

"Hayır, yapamazsın." Derin sesi sertti. "Ve denemeyeceksin de. Yapmak istediğin buysa yıkanmak için biraz zaman ayır. Ondan sonra dışarı çık ve sana yardım etmeme izin ver."

Tess çenesini tuttu. Onun kendisine yardım etmesine izin vermeyecekti - daha önce sırtı konusunda çılgına döndükten sonra olmazdı. Ayrıca, onu daha önce yarı çıplak görmüş olsa da, bu performansı tekrarlamak niyetinde değildi. Kadın

Çıplak dolaşmak için çok fazla büyük kız vücudu sorunu vardı - özellikle de Garron gibi mükemmel formda olan ve *Men's Health*'in ön kapağından çıkmış gibi bir adamın önünde.

"Sanmıyorum," dedi kısaca.

." Adam ona baktı, mücevher tonlarındaki gözleri kızın gözlerinde parlıyordu.

"Ne düşündüğün gerçekten umurunda değil." Kulağa çocukça geldiğinin farkındaydı ama umurunda değildi. Kurban gibi hissetmekten nefret ediyordu ve erkeklerin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden bıkmıştı.

"Tess-"

"çıkacağım. Merak etmeyin, sıcak suyun hepsini kullanmayacağım."

Kapıyı adamın suratına sertçe kapattı ve sonra derin bir nefes alıp alnını kapıya dayadı. Neden ona karşı bu kadar şirret davranıyordu? Ne de olsa sadece yardım etmeye çalışıyordu.

*Ama yardıma ihtiyacım **olsun istemiyorum**. Kendimi böyle yaralı, köşeye sıkışmış, savunmasız hissetmekten hoşlanmıyorum.* Aslında, onun gerçek olmadığını düşündüğü zamanlarda, yani herhangi bir gerçek sorunu ya da kişiliği olmayan yapay bir kız olduğu zamanlarda bu durumdan çok daha hoşlanıyordu. En azından o zaman o muhteşem gözleriyle ona acıyarak bakmamıştı. En azından ona olanlar karşısında dehşete kapılmamıştı.

Tess içini çekerek kazağını ve yoga pantolonunu çıkardı -ama külotunu çıkarmadı- ve gömleğini çıkarmaya başladı. Ya da çıkarmaya çalıştı ama gömlek bir türlü çıkmıyordu.

Pembe pamuklu tişört sırtının derisine yapışmıştı. Gerçekten de kumaş, Pierce'ın tokasının onu özellikle derin kestiği yerlere yapışmış gibi görünüyordu.

Tess, tişörtün küçük bir parçası yerinden çıkarken acı dolu bir tıslama ve bu sırada derisi tekrar yırtıldı. Sıcak bir kan damlası aşağıya doğru aktı.

Geri.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı nefesinin altında. "O kadar aptalca şey varken..."

"Tess?" Banyo kapısı çalındı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır!" dedi hemen. Tişörtü tekrar çekti ve derisi daha fazla yırtıldı. "Kahretsin..." İç çekti. Kapının dışında sessizlik vardı ama bu dinleyen bir sessizlikti, sanki büyük Kindred orada durmuş, onun çaresizliğini kabul etmesini bekliyordu.

"Tess?" dedi bir süre sonra tekrar.

Tess yenilmiş bir halde iç çekti. Tişörtü tek başına çıkarmasının hiçbir yolu yoktu. Garron'un yardım etmek için ne yapabileceğini bilmesede sonunda kapıyı açtı.

"Pekâlâ, içeri gel. Aptal tişörtüm sırtıma yapıştı ama bu konuda ne yapabileceğinizi bilmiyorum."

Adam bir an için pembe tişörtünün kırmızı benekli arkasını inceledi ve kadın da aynada onun yüz ifadesini gizlice izleyerek tiksinti belirtileri aradı. Yine de yüzünde hiçbir şey yoktu - dikkatle boş tutuyordu. Sadece saf turkuaz gözlerinin parıltısı herhangi bir duyguya ihanet ediyordu.

"Sanırım ne yapacağımı biliyorum," dedi sonunda. "Buraya gel." Onu banyo küvetine götürdü ve duşu önce suyun sıcaklığını dikkatlice test etti. Sonra geri adım attı. "Gir içeri."

"Bütün kıyafetlerim üzerimdeyken mi?" Aslında üzerinde sadece tişörtü ve külotu vardı, bunun son derece farkındaydı. Ama yine de...

"Eğer o pembe giysiyi çıkarmak istersen, evet. İşte - banyo alanı kaygan olabilir gibi görünüyor." Kollarını sıvadı ve ona elini uzattı. "Sana yardım edeyim."

Sonunda Tess'in yorgun beyni onun aklından geçenleri anlamaya başladı.

"I olabilir yönetin." o dedi sertçe ve sonra mahvolmuş onu göster Duşun yanına bile yaklaşmadan yorgun bir şekilde sallanarak bağımsızlığını ilan etti. "İşte." Garron uzanarak onun kolunu sıkıca tuttu ve ona dikkatlice küvetin içine. "Şimdi sadece spreyn altında durun."

Ilık su iğneleri yaralı sırtına çarptığında Tess tısladı ama bir süre sonra duşun işini yaptığını hissetti. Sırtında sert bir şekilde kurumuş olan pamuklu kumaş sonunda gevşemeye başladı. Sonunda, tişörtün kalçalarının etrafında gevşek, ıslak kıvrımlar halinde sarmak üzere serbest kaldığını hissedebiliyordu. Bu sırada saçları da ıslanmıştı ama neredeyse umurunda bile değildi. Uzun, sıkışık yolculuktan sonra su ferahlatıcı gelmişti ve sıcaklığı ağrıyan, morarmış sırtına iyi gelmişti.

Garron'un derin sesi kulağına "Pekâlâ, sanırım şimdi daha iyi oldu," dedi ve su aniden kesildi.

Tess duştan aldığı zevkle yerinden sıçradı, adamın hemen yanında durduğunu neredeyse unutmuştu.

Küvetin önündeki beyaz havlu kumaştan banyo paspasını göstererek, "Paspasın üzerine çık," dedi. "Ama önce ıslak giysilerini çıkar ki seni bununla sarabileyim." Beyaz bir havlu uzattı ve başıyla onu işaret etti.

"Ne? Hayır." Tess başını sertçe salladı. "Sana söyledim, senin yanında soyunmayacağım."

Garron iç çekti. "Çok güzel bir vücudun var Tess ama şu anda yaralısın. Umarım şu anki durumunda senden faydalanacak bir erkek olduğumu düşünmüyorsundur."

"Senin *ne* tür bir erkek olduğunu gerçekten bilmiyorum," diye tersledi Tess ve kaba davrandığı için hemen üzüldü. Ne de olsa ona yardım etmeye çalışıyordu.

"Yani, gerçekten iyi birine benziyorsun, sadece... seni o kadar uzun zamandır tanımıyorum. Hepsi bu," diye oldukça zayıf bir şekilde bitirdi.

"Hayır, haklısın. Beni tanımıyorsunuz." Garron'un yüz ifadesi kapalıydı. "Temkinli olduğun için seni suçlamıyorum. Gözlerimi kapatsam yardımı olur mu?" Konuşurken gözlerini kapattı ve hâlâ açık tuttuğu havluyla işaret etti.

"Şey..." Tess dudağını ısırды ve ona güvenmek zorunda olduğuna karar verdi. Ne *de* olsa şimdiye kadar ondan faydalanmaya çalışmamıştı ve iyi birine benziyordu. *Pierce da öyle... ilk başta* kafasının içinde bir ses fısıldadı ama onu itti. "Pekâlâ," dedi sonunda, büyük Kindred gözleri kapalı öylece durup beklerken. "Bana sadece bir dakika ver."

"İstedığınız kadar zaman ayırın."

"Teşekkürler." Sırtındaki morarmış kasları çekiştirmemeye çalışarak, ıslak pembe tişörtünden olabildiğince dikkatli bir şekilde çıktı. Tanrım, sırtınızı sakatlayana ya da bir başkası sizin için sakatlayana kadar onu ne kadar kullandığınızı asla bilemezsiniz.

Kıpırdama, kaltak! Kıpırdama ve kırbacını ye! Pierce kafasının içinde bağırdı.

Tess derin bir nefes aldı ve anıyı bir kenara bıraktı. Acının o kısmını da yeniden yaşamamanın bir anlamı yoktu.

Külotunu çıkarmayı da düşündü ve sonunda çıkarmaya karar verdi. Alçakgönüllülük, en azından bu gece için, rahatlığın yerini almak zorundaydı. Başparmaklarını düz beyaz külotunun bel bandına soktu -şimdi tişört gibi sıırıslıklamdı- külotu aşağı itti ve tekmeledi. Sonra yavaşça, dikkatlice küvetten çıktı.

Garron hâlâ orada durmuş, gözleri sımsıkı kapalı, kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde siyah yelpazeler gibi beklemekteydi. Tess merak etti.

ya da gözlerini kapalı tutacağına söz verdiği için memnun olup olmadığını merak ediyordu. Muhtemelen ikincisi. Yine de güzel bir vücudu olduğunu söylemişti...

Boş ver ve sadece örtün, diye kendi kendine öğüt verdi. Buna uygun olarak, beyaz havluya adımını attı ve onu etrafına çekti... Ya da kaba otel bezi yaralı sırtına zımpara kağıdı gibi gelmeseydi öyle yapacaktı. Acıyla tısladı ve kaba kumaştan sıçrayarak uzaklaştı.

"İyi misin?" Garron'un sesi endişeli geliyordu ama hâlâ gözlerini açmamıştı.

"Tamam, ben sadece... işte, havluyu bana ver lütfen." Beyaz havluyu aldı ve arkadan sarmak yerine göğsüne bastırdı. Şimdi kıcı dışarıdaydı ama en azından önü örtülüydü. Bu pozisyonda havlu sadece bir acı noktasına sürtündü; sol göğsünde, meme ucunun hemen üzerinde küçük bir kesik. Bu, Pierce'ın koruyucu bir çömelme pozisyonuna geçmeden önce aldığı ilk darbeydi ve sadece bir bakıştı, bu yüzden o kadar da acımadı. "Tamam," dedi sonunda, havluyu sıkıca yerinde tutmaya çalışarak. "Artık gözlerini açabilirsin."

"Pekâlâ." Gözlerini açtı ve bakışları sanki bir yara arıyormuş gibi hızlıca üzerinde gezindi. Hızlı ama kapsamlı bir incelemeden sonra, "En azından ön tarafınız çoğunlukla zarar görmemiş görünüyor," dedi.

"Çünkü yüzümü korumak için yerde top gibi yatıyordum," dedi Tess acımasızca. "Yaralı bir sırt, kırık bir çeneden ya da... "dan çok daha hızlı iyileşir. Adamın yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak. "Bunu yapmamalıydım... Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

"Üzgün olmanı bir şey yok." Yüzü gergindi, çenesi sıkılmıştı. "Sana daha önce ulaşmalıydım. En başta seni Ana Gemi'den hiç göndermemeliydim."

"Sana söyledim, bu senin hatan *değil*." Tess iç çekti. "Bak, bunun daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamış biri için ne kadar korkunç göründüğünü biliyorum-"

"Ama ben bununla başa çıktım," dedi sessizce ve onu şaşırttı. "Bak," diye devam etti, belli ki onun yüzündeki şüpheci ifadeyi görmüştü. Gömleğinin düğmelerini açtı ve omuzlarından aşağı doğru kaydırıldı. Dönerek geniş, çıplak sırtını ortaya çıkardı.

Tess nefesini tuttu. Onu daha önce gömleksiz görmüştü ama sadece önden. Şimdi, lavabonun ve tezgâhın üzerine monte edilmiş sert floresan ışıkları altında, adamın pürüzsüz, bronz teninde, neredeyse omuzları boyunca uzanan çizgiler gibi uzun, beyaz yara izleri olduğunu görebiliyordu. Sanki uzun zaman önce, o büyümeden önce yapılmış gibi siliktiler ama yine de fark edilebiliyorlardı.

Hiç düşünmeden uzanıp parmak ucuyla bir tanesinin izini sürdü. Büyük Kindred onun dokunuşu altında titredi ama uzaklaşmaya çalışmadı.

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Bunlar acı bitkisinden kesilmiş bir bastonun izleri." "Acı bitkisi mi? Kulağa korkunç geliyor." Tess ürperdi.

"Yaranın ateş gibi yanmasına ve daha yavaş iyileşmesine neden olan bazı kimyasallara sahiptir, böylece acı daha uzun sürer." Kaşlarını çatı. "Üzerimde kullandığında sekiz ya da dokuz yaşındaydım. O zamandan beri izleri taşıyorum."

"O... kim?" Tess başını salladı. Kim küçük bir çocuğa böyle zalimce bir şey yapabiliirdi ki?

"Benim apa-babam. O... senin eski eşine çok benziyordu." Yüzünü tekrar ona döndü, gömleğini tekrar yerine çekti ama bol ve düğmesiz bıraktı.

"Öyle miydi?" Tess ona bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Sana ve annene zarar mı verdi?"

"Annem değil, hayır." Garron başını salladı. "Sanırım sana yapılanlar konusunda beni en çok rahatsız eden şey de bu. Ona ya da herhangi bir kadına asla el kaldırmadı. Tüm saldırganlığı kardeşime ve bana yönelikti."

"Yani sen... bu tür şeylerle mi büyüdüñ?" Tess tereddütle sordu.

Başını salladı. "Kardeşim elinden geldiğince öfkesini başka yöne çekmeye çalıştı ama bunun her zaman mümkün olmadığı zamanlar oldu, özellikle de babam çok sarhoşken. O..." Garron başka tarafa baktı. "O zamanlar durdurulamazdı, ta ki öfkesini birinden çıkarana kadar. Çoğu zaman bu kişi kardeşim Truth olurdu. Ama bazen... bazen de sıra bana gelirdi."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Tess. Beklenmedik bir şekilde, midesindeki gerginlik düğümünün erimeye başladığını hissetti. "Sana çok ters davrandığım için özür dilerim. Anlamadığımı düşünmüştüm. Ama şimdi anladığımı görüyorum, anlamalısın."

"Empati kurabiliyorum," dedi. "Ama bir insanın böylesine güzel bir kadını nasıl işaretleyebildiğini ya da size nasıl şiddet uygulayabildiğini *asla* anlayamayacağım."

"Oh, şey..." Tess yanaklarının ısındığını hissetti. "Bu gerçekten..." "Doğru," diye bitirdi Garron onun yerine. Elini uzattı ve onun sıcak elini okşadı. parmak uçlarıyla yanağını okşadı. "Olanları durdurmak için zamanında gelemediğim için üzgünüm. sana. Bunu telafi etmeme izin verecek misin?"

Kadın başını salladı. "Nasıl?"

"Seni iyileştirerek."

Tess belirsiz bir şekilde ona baktı. "Emin değilim... Ne sorduğunuzu anlıyorum."

İç çekti. "Ben de değilim. Daha önce hiç böyle bir şey denemedim ama işe yarayacağını düşünüyorum."

"Ne gibi bir şey?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bunun gibi bir şey. Kolunuzu görebilir miyim?" Sol ön kolunu işaret etti, kemerin vurduğu yerde bir çürük ve kesik vardı. Pierce'ın yaraladığı tek yer sırtı değildi, sadece en acı verici olanıydı.

"Oh, şey... tamam, sanırım" Tess sağ koluyla havluyu göğsüne bastırdı ve ne yapacağını merak ederek sol kolunu ona doğru uzattı.

"Teşekkür ederim. Ve dediğim gibi, bunun işe yarayacağından emin değilim ama sanırım..." Cümlesini bitirmedi. Onun yerine gözleri yeniden parlamaya başladı, tıpkı Pierce'ın evindeki pencerenin etrafındaki betondan metal hırsızlık önleme perdesini çıkarmaya çalışırken olduğu gibi.

Ötekisi -içindeki tehlikeli olduğunu söylediği parça- şimdi ona erişiyor mu? Onu bir şekilde kullanıyor, öne çıkmasına izin mi veriyor?

Tess sormaya cesaret edemedi. Sadece dudağını ısırды ama adam eğilip yaralı uzvunu ağzına götürürken geri çekilmeye çalışmadı. Uzun, yavaş ve yumuşak darbelerle diliyle yırtık eti yıkadı.

Tess nefesini tuttu. Tenindeki ağzı sıcak, ıslak... ve şehvetliydi. Ama bir şekilde onun kendisini baştan çıkarmaya çalışmadığını biliyordu. Aslında ona bir şekilde yardım edebileceğini düşünmüştü ama bunu nasıl bekleyebilirdi ki...

Adam geri çekilip yaralı kolunu ortaya çıkarınca düşünceleri kuruyup gitti. Artık incinmemiş olan incinmiş kolunu.

Çürük hâlâ oradaydı ama kesik gitmiş, soluk beyaz bir çizgiye dönüşmüştü ve o izledikçe bu bile soluyor gibiydi.

"Bunu nasıl... nasıl yaptın?" Tess'in nefesi kesildi. Kolunu havaya kaldırdı ve her açıdan inceleyerek ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Bu bir çeşit uzaylı büyü falan mı?"

Garron başını salladı. "Sihir değil, kimya. Benim kimyam Dr'gin."

"Neyiniz?" diye sordu şaşkınlıkla ona bakarak.

"Benim ötekim," diye açıkladı. "İçimde yaşayan öteki. Bana yardım etmesi için onu çağırdım ve o da yardım etti. Daha doğrusu, onu iyileştirici güçlerini kullanacak kadar yüzeye çağırdım."

"Ama... bana bunun tehlikeli olduğunu söylememiş miydin? Çıkmasına izin vermenin... dışarı?" Tess hâlâ iyileşmiş koluna bakmaktan kendini alamıyordu.

"Sen olmasaydın öyle olurdu. Onu bir şekilde susturuyor gibisin. Onu evcilleştiriyorsun." Sanki el yordamıyla bir açıklama arıyormuş gibi görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Bunu daha iyi açıklayamadığım için üzgünüm ama sana dokunduğumda kendimi *daha* kontrollü hissediyorum. Kanımdaki ateşi yatıştırıyorsun."

Tess onu ilk kez kucağına aldığı anda da benzer şeyler söylediğini hatırlıyordu, onun bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşündüğü zamanlarda ve ayrıca kafesi pencereden çekip kollarını boynuna dolması için ona yalvardıktan sonra.

"," diye fısıldadı ona bakarak. "Şimdi ne olacak?" "Şimdi sırtını da iyileştirmek istiyorum... eğer izin verirsen."

"I..." Kararsızca dudaklarını ısırdı. "Sırtımı yalamak mı istiyorsun?" Başını salladı. "Tek yolu bu."

"Ama ben... bilmiyorum."

"Tess..." Onun elini tuttu ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Taşıdığım bu yaralar eski - yaralar açıldığında bana yardım edecek ya da iyileştirecek kimse yoktu. Ama seninkiler hala taze. Eğer onları iyileşmeye vakit bulamadan iyileştirirsem..."

"Bunu gerçekten yapmak istiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı onun yüzünü izlerken.

Garron başını salladı ve bir an için gözlerini kapattı. "... onun izlerinin sende kalıcı olduğunu düşünmeye ." Derin sesi gergindi. "Lütfen... onları silmeme izin ver."

Tanrım, bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum. Tess, ince havlunun arkasında kendini inanılmaz derecede savunmasız ve çıplak hissederek yer değiştirdi.

"Ve... tüm yapacağının bu olduğuna yemin ? Sadece... beni iyileştirecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Hatırlıyor musun, sana bir başkasının anısına sadık kalmak için özel bir yemin ettiğimi söylemiştim? Sevdiğim birinin?"

"Oh, evet... öyle dedin. Özür dilerim. Tabii ki sadece iyileştirici olabilir." Tess yanaklarının kızardığını hissetti.

"Elbette," diye tekrarladı.

Tess ciğerlerindeki tüm nefesin çekildiğini hissetti. *Sorun yok*, dedi kendi kendine. *Beni iyileştirmekten başka bir şey yapmak istemiyor. Yani her şey yolunda gidecek.*

"Peki o zaman..." dedi yüksek sesle, keşke sesi bu kadar titrek çıkmıyaydı. "Pekâlâ."

On Altıncı Bölüm

Karanlık yatak odasına girdiler ve Tess tek ışığın kapalı perdelerin arasından gelen ince bir şerit olmasına sevindi. Adamın onu çok iyi göremediğini bilmek kendini daha az bilinçli hissetmesini sağlıyordu.

Garron, "Yüzüstü uzan," diyerek onun büyük boy yatağa uzanmasına yardım etti.

Tess onun dediğini yaptı, havluyu göğsüne sıkıca tuttu ve çıplak arkasını da örtebilmeyi diledi. Ne yazık ki, küçük otel havluları tam olarak kendisi gibi büyük beden kızlar için yapılmamıştı. Ne kadar denerse denesin, her zaman biraz açıkta kalıyordu.

"Üstünü örtmek konusunda endişelenme, sadece rahat etmeye çalış." Büyük Kindred'in derin sesi, başının ve kollarının altına bir yastık koyarken nazikti. Sonra kendini onun yanındaki yatağa bıraktı.

"Deniyorum." Sesi biraz boğuk çıkmıştı. Karanlıkta tepesinde iri yarı, güçlü bir erkeğin belirmesi pek de rahatlatıcı bir deneyim sayılmazdı.

Kıpırdama seni küçük sürtük ve cezayı çek!

Tess dudağını ısırdı ve yastığını sıkarak koruyucu bir topun içine kıvrılma dürtüsüyle savaştı. Garron üzerine eğildiğinde tüm vücudu gerilmişti. Tanrım, bunu neden kabul etmişti?

Her nasılsa, tıpkı daha önce dairesinin karanlık koridorunda olduğu gibi, onun gerginliğini hissediyor gibiydi.

"Tess," diye mırıldandı, sıcak nefesi yanağındaki bir tutam saç karıştıracak şekilde alçaldı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Ben sadece... bu... düşündüğümden daha zor."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldandı.

Tess gülmeye çalıştı ama sesi soluğu kesilmiş bir olarak çıktı. "Bu kadar açık mı?"

"Benim gibi duyuları olan biri için, evet. Korkunun kokusunu alabiliyorum."

"Ne yapabilirsin?" Yüzünü çevirip ona baktı. "Ciddi misin?" Başını salladı, gözleri loş odada usulca parlıyordu.

"Evet. Ve neden korktuğunu biliyorum. İhanete uğradıktan sonra tekrar güvenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama lütfen şunu bil... Seni *asla* incitmeyeceğim." Bir tutam saçını okşayarak gözlerinden uzaklaştırdı. "Asla, Tess."

Tess dudağını ısırды ve onun güzel, insanlık dışı gözlerine baktı. "Ben... Ben sana inanmak istiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman yap, bana güven. Benimle güvendesin. Sadece rahatla ve seni iyileştirmeme izin ver."

"Denerim." Yapabileceğinin en iyisi buydu.

"Teşekkür ederim." Onun yanağını okşadı. "Yavaş gideceğime söz veriyorum. Ve eğer iyileşme çok... yoğun olursa beni istediğin zaman durdurabilirsin."

Tess onun "yoğun" derken neyi kastettiğini sormak istedi ama tam o sırada adam tekrar üzerine eğildi ve Tess onun sıcak nefesini yaralı sırtında hissetti.

İçgüdüsel olarak donakaldı - ilk darbenin inmesini bekliyordu. Bir yumruğun ilk darbesini, bir kemerin ilk tokadını, bir bastonun ilk şaklamasını...

Onun yerine sadece yumuşaklık hissetti... sıcak, ıslak yumuşaklık. Dudaklarını yaralı omzuna bastırması... dilinin savunmasız etinin üzerinde rahatlatıcı bir şekilde kayması. Kısa süre sonra o kesiğe eşlik eden yakıcı sızı eriyip gitti; ağzının nazik hareketiyle hafıfledi.

Tess korkusunun azaldığını ve yerini farklı bir gerginliğe bıraktığını hissetti. Onu sadece iyileştirmiyordu, onu daha iyi öpüyordu. Kelimenin tam anlamıyla her kesiği öpüyordu.

ve metresinin ağzını öpen bir aşık gibi şefkatle ve nazikçe sarıyordu. Dudaklarının her dokunuşunda, dilinin her darbesinde derin bir karıncalanmanın tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Bir şekilde yırtılmış sırtından meme uçlarının sıkı uçlarına ve kalçalarının arasındaki sıcak, ıslak noktaya kadar uzanan bir karıncalanma.

Adamın ağzı aşağıya doğru inip Pierce'ın kemerinin sırtının alt kısmında açtığı kesikleri bulduğunda kadın bir iniltiyi bastırdı. İri elleri onu hafifçe yerinde tutuyor, şefkatli öpücükleri aşağıya ve daha da aşağıya doğru takip ederken kalçalarının kıvrımına dayanıyordu.

Adamın ağzını kalçasının üst kıvrımında hissettiğinde, içinden bir sıcaklık yükseldi. Tess dudağını ısırды. Tanrım, artık onun acıyan yerlerini öpüyor muydu? Yoksa sadece istediği için mi onu öpüyordu? *Hayır, hayır*, diye kendine hatırlatmaya çalıştı. *Benimle o şekilde ilgilenmiyor, sadece yardım etmeye çalışıyor.* Ama yine de gerilim artmaya devam etti, ta ki adamın durup durmayacağını merak etmeye başlayana kadar. Ve daha da kafa karıştırıcı olan soru, onun durmasını *istiyor muydu?*

Tess kıpırdandı ve havlunun sert malzemesi göğüs uçlarına sürtünerek ağrılarına neden oldu. Sol meme ucunun hemen üzerindeki küçük kesik de acıyordu ama düşünmesi gereken başka sorunları vardı. Amcığı bacaklarının arasında zonkluyor, şişmiş, sıcak ve çok ama *çok* hassas hissediyordu. Gerginliği biraz olsun hafifletmek için kendini bacaklarını açarken buldu. Tanrım, ona neler oluyordu? Koca Kindred'ın ellerinin ve ağzının üzerinde olması onu gerçekten bu kadar etkiliyor muydu?

Kes şunu, dedi kendi kendine huzursuzca. *O sadece seni iyileştiriyor. Başka bir şey yapmıyor.*

Ancak şimdi sıcak ağzı kalçasının kıvrımından aşağı inmiş ve kalçasının vücuduyla birleştiği yeri öpüyordu. Tess, adamın dilinin neredeyse tam arasına girip çıktığını hissetti. Yumuşak bir ses çıkardı,

Boğazının derinliklerinden gelen açlık sesini ve sıcak nefesinin am dudaklarına doğru üflediğini hissetti.

Tess birden Ana Gemi'de ona söylediği bazı şeyleri hatırladı; o zamanlar hâlâ onun bir Eşleştirme Kuklası olduğuna inanıyordu.

"Seni tatmak istiyorum, küçüğüm," dedi. "Tatlı amını dilimle açmak istiyorum."

Ama bunları sadece benim gerçek olmadığımı düşündüğü için söyledi - muhtemelen sadece rahatlamaya ihtiyacı vardı ve bunu bir kuklayla yapmanın yeminini ihlal etmeyeceğini düşündü. Yapay bir seks oyuncağı değil de gerçek bir kız olduğumu öğrendiğinde tüm ilgisini kaybetti... değil mi?

Eğer bu doğruysa, neden onu bu kadar nazıkçe, bu kadar mahrem bir yerden öpüyordu... Tess'in hiç yara almadığından emin olduğu bir yerden? Ve buna izin vermemeye çalışmasına rağmen neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

Birden kafasının içine başka bir ses girdi -Pierce'in sesi. *"Sadece fahişeler bundan hoşlanır, sadece orospular kendilerine yapılmasından zevk alır. Bunu mu istiyorsun? Seni küçük sürtük!"*

"Um..." Kalçalarını sıkıca birbirine bastırarak hızla uzaklaştı. Garron onu hemen bıraktı.

"İyi misin?" Sesi loş odada boğuk çıkıyordu.

"Evet, iyiyim. Ben sadece... Sanırım artık iyileştim. O yüzden... gerek yok... gerek yok..."

"Ama istiyorum." Gözleri daha önce hiç görmediği kadar parlak parlıyordu.

"Sen... söz vermiştin." Havluyu göğsünde tutmaya dikkat ederek yuvarlandı.

"Sadece... sadece beni iyileştireceğini . Yeminin yüzünden, hatırladın mı?"

"Ben de öyle yaptım." Garron derin bir nefes aldı ve elini yüzünde gezdirdi. Bir an için yere baktı ve tekrar yukarı baktığında gözleri daha sönüktü. "Beni affet. Bir an için yeminimi unuttum... arzunun kokusu beni ele geçirdi."

"Ben...benim...arzum?" Tess doğrulup oturdu, hâlâ havluyu tutuyordu.

"Kukun," dedi açık açık, gözleri parlayarak. "Çok tatlı, sıcak ve Tanrıça'nın lanet *olası ıslaklığı* gibi kokuyorsun." Derin bir nefes aldı, lezzetli bir kokunun tadını çıkarır gibi burnundan soludu.

Tess yine içinde bir sıcaklık parıltısı hissetti... ardından soğuk bir korku parmağı.

"Ben... Ben... Ben asla..." diye inkar etmeye başladı.

Garron kaşlarını çatı. "Burnum yalan söylemez, özellikle de senin kokun hakkında, Tess." Tekrar kokladı. "Ve şimdi de korkunun kokusunu alıyorum. Neden kendi arzundan korkuyorsun? Sana yasak mı?"

"I..." Tess dudağını ısırđı ve seks sırasında birazcık bile olsa eğleniyor gibi görüldüğünde Pierce'ın ne kadar sinirlendiğini düşündü. Eğlenilecek pek bir şey olduğundan değil - her seferinde bam-bam-thank-you-ma'am oldu. Ama yine de...

Garron alçak bir sesle, sanki bir sır veriyormuş gibi, "*Bana* yasaklanmıştı," dedi. "Ama muhtemelen bunu kardeşimin eşi Becca'yla konuştuğundan zaten biliyorsundur."

"Bana birkaç şey söyledi," dedi Tess dikkatle. "En çok da halkınızın biraz yargılayıcı olduğunu. Ve birbirinize sarılmadığınızı."

"Dokunmayız. Benim halkım çiftleşme dışında asla dokunmaz."

"Yani sarılmak yok... yok... yani hiç sevgi belirtisi yok mu?"

"Fiziksel bir belirti yok zaten." İcini çekti. "Hiç yaşamadığın bir şeyi özleyemezsin derler. Ama büyürken, birine yakın olmayı özlerdim. Sarılmayı ve sarılmayı..."

Sesi o kadar hüzünlüydü ki Tess onun için göğsünün sızladığını hissetti. Annesi genellikle iki işte birden çalışan bekar bir ebeveyndi ama Tess'e asla kötü davranmamış ya da şefkatini esirgememişti. Tess'in küçükken sarılıp öptüğü o kadar çok mutlu anısı vardı ki... annesinin saçlarını okşaması... kucağına oturması... yatmadan önce sıcak bir yorganın altında güzel bir kitap okurken birbirlerine sarılmaları...

Sadece bu düşünce bile gözlerini yaşartmaya yetmişti; annesini hâlâ çok özliyordu. Yine de, en azından bu anıların üzerine döküp besleyecekti. Garron'un söylediğine göre, onun böyle bir şeyi yoktu. Hiç kimseye dokunmadan ve hiç büyümek nasıl bir şey olurdu? Hiç sarılmamak, öpülmemek ya da herhangi bir fiziksel sevgi ifadesi görmemek nasıl bir şey olurdu?

"Yalnız," diye mırıldandı yüksek sesle. "Çok yalnız olmalısın..."

Omuz silkti ve başka tarafa baktı. "İdare ettim. Kardeşim Truth'a yakındım, bunun biraz yardımı oldu."

"Ama hiç sarılmamış olmak... bunun yasak olduğunu bilmek..."

"Yasak olan tek şey bu değil." Ellerine baktı. "Senin bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşündüğümde sana söylediğim şeyler... Sormam gerek, kardeşimin eşiyle konuştuğunda, sen-?"

"Hiçbirini tekrarlamadım," diye aceleyle güvence verdi Tess. Adamın ona bacaklarının arasında saatlerce diliyle amının gizli kıvrımlarını haritalamak istediğini söylediğini hatırlayınca kızarmamaya çalıştı. Gerçekten böyle mi hissediyordu? Yoksa onun gerçek olduğunu düşünmediği için mi böyle söylemişti?

"mı?" Adam hızla başını kaldırıp ona baktı.

"Hayır, tabii ki yapmadım. Bu... özel bir konu."

"Teşekkür ederim." Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Becca'nın iyi fikirlerine değer veriyorum. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemem."

"Bunu yapmak istediğin için senin hakkında daha az düşüneceğinden şüpheliyim..." Tess boğazını temizledi. "Bana söylediğin şeyler. O kadar da korkunç değiller... hiç de korkunç değiller, gerçekten."

"O zaman neden onlardan korkuyorsun? Sana olan arzumdan ve sana dokunduğumda... seni tattığımda vücudunun vereceği tepkiden neden korkuyorsun?"

Tess ağzının kuruduğunu hissetti. "Beni gerçekten *tatmadın*. Yani, gemide bahsettiğin şekilde değil. Benim Kuklalar'dan biri olduğumu düşündüğün zaman," diye çabucak açıkladı. "Yani, muhtemelen bunları sadece söylüyordun. Sen gerçekten..."

"Seni tatmak ister misin?" Gözleri loş odada parladı. "Elbette isterim. Nasıl yapmam?"

"Ama... neden?" Konuyu değiştirmesi ve başka bir şey hakkında konuşması gerektiğini biliyordu. Ama bir şekilde soru yine de ortaya çıktı.

"Kokun çok tatlı ve sıcak ve buradan geliyor..." İri eli havlunun amını örten kısmına dokundu. "Yüzümü bacaklarının arasına gömüp o tatlılığı kaynağından tatmayı nasıl istemem?"

Kalp atışları bir kademe daha hızlandı. "Sen... Ben... Ben o şeyleri gerçek olmadığımı düşündüğün için söylediğini sanıyordum - çünkü benim bir Eşleştirme Kuklası olduğumu düşünüyordun."

Yere baktı. "Senin Kuklalardan biri olduğuna inandığım için istediğimi söylemekte, yasak dürtülerime göre hareket etmekte daha özgür hissettiğim doğru."

"Anlıyorum. Ve ettiğin bu yemin..." Ona yakından baktı. "*Sevdiğin biri için olduğunu söylemiştin. Ondan ayrıldınız mı?*"

"O öldü," dedi Garron kısaca. "Ve ben onun anısına sadık kalacağıma yemin ettim. O... o her zaman kalbimde olacak."

"Elbette." Tess rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Bir yandan, ölen kız arkadaşı için ettiği yemin yüzünden bir ilişkiyle ilgilenmediği açıktı. Böylece onun yanında bu kadar gergin ve ürkek hissetmeyi bırakabilirdi. Öte yandan, bir ilişki istediğine karar verse bile adam müsait değildi.

Aptal olma, Tess, diye öğüt verdi kafasının içindeki küçük ses. Yeni bir ilişki şu anda ihtiyacın olan son şey! Özellikle de hala eskisinden kaçıyorken!

"Kaybınız için üzgünüm," dedi yüksek sesle.

Başını iki yana salladı. "Bir süre önceydi. Sevdiğim kişinin anısına sadık kalmak için çok uğraştım ama Eşleştirme Evi'nde sana geldiğim sırada kanım kaynıyordu ve... ötekim yüzeye çok yakındı. Bir rahatlamaya ihtiyacım olduğunu hissettim."

"Hiç aldın mı? Yani... ben gittikten sonra?" Tess bu soruyu ağzından çıkar çıkmaz sorduğuna inanamadı ama Garron alınmamış görünüyordu.

"Hayır." Başını hızla salladı. "Hayır, beni çeken senin kokundu. Diğerlerinin hiçbiri ilgimi çekmedi." Kaşlarını çattı. "Kokudan bahsetmişken, üzerinde hâlâ kan kokusu alıyorum. Çok değil ama başka bir yara mı var? Daha önce gözden kaçırdığım bir yara?"

"Düşünmüyorum-" Tess rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve sert havlunun sol göğsündeki küçük kesğin üzerine sürtündüğünü hissetti. "Şey..."

"Var, değil mi?" Daha yakına eğildi. "Lütfen Tess, eğer seni işaretlediği başka bir yer varsa, bırak ben ilgileneyim."

"Ben... Yapmamalıyım," diye fısıldadı. "Bu... biraz garip bir noktada."

"Utanmana ya da korkmana gerek yok." Derin sesi nazikti. "I

"Sadece seni iyileştirmek istediğime yemin ederim."

"Şey..." *Bunu yapmamalısın*, diye fısıldadı beyninin içindeki paniklemiş küçük bir ses. *Sorun yok*, diye karşılık verdi Tess. *O sadece beni iyileştirecek, hepsi bu. Ayrıca, bir yemin etti!* Yavaşça, titreyen elleriyle havlunun sol göğsünü örten kısmını aşağı çekti. Sonra adamın muhtemelen ona gösterdiklerini göremediğini fark etti; ne de olsa oda oldukça loştu. Sadece yüz ifadelerini görebiliyordu çünkü gözleri hafifçe parlıyordu. Yine, onu göremediğini bilmek işleri biraz daha kolaylaştırdı. "İşte burada," dedi elini tutup göğsüne götürerek. "Tam burada."

Sadece işaret parmağını küçük kesiğin üzerine koymak istemişti, böylece tam olarak nerede olduğunu bilebilecekti. Bunun yerine, bir şekilde onun büyük, sıcak elinin tüm göğsünü kavradığını fark etti.

"Burası mı?" diye mırıldandı, başparmağı göğüs ucunun hemen üzerindeki kesik yeri okşadı.

"Evet." Tess sesinin soluksuz çıkmasını engellemeye çalıştı ama başaramadı. Tanrım, ona dokunma şekli... öyle yumuşak... öyle nazik... Bir erkek ona bu şekilde dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Göğsünü şefkatle tutan elin aniden zalimleşip hassas etini acı vermek için çimdikleyeceğinden ya da bükeceğinden endişelenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Seni orada iyileştirebilir miyim?" Garron yumuşak bir sesle sordu.

"Lütfen..." Tess boğazını temizledi. "Lütfen yap," diye fısıldadı. *Bu cinsel bir şey değil*, dedi kendi kendine sertçe, içindeki paniklemiş küçük sesi susturmaya çalışarak

Kafatasının arkasında bunu yapmaması gerektiğini söyleyen bir şey vardı.
Bu...bu tıbbi. Hepsi bu!

Büyük Kindred başını eğip sıcak dilini meme ucunun üzerindeki acıyan yerde gezdirene kadar neredeyse buna inanacaktı. Dilinin ucuyla onu sonsuz bir an boyunca nazıkçe okşarken, omurgasından aşağı gerilim ürpertileri aktı. Sonra kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

"Ne... ne ?" Tess nefes nefese sordu.

"Diğerleri gibi iyileşiyor gibi görünmüyor," diye gürledi Garron. "Belki de onu iyileştirmek için çok bekledik. Ya da belki de çok hassas bir noktada olduğu içindir."

"Oh, şey..." Tess dudağını ısırdı. "Belki... belki tekrar denemelisin?"

Düşünceli görünüyordu. "Olabilir. Sanırım tüm bölgeyi tamamen ağzıma alabilseydim..."

Tess'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki tüm vücudunu sarsıyormuş gibi hissediyordu.

"Yani... meme ucumu ağzına mı alıyorsun?"

Başını salladı. "Tüm dikkatimi buna verebilmem gerekiyor - gerçekten yaralı bölgeye konsantre olabilmem için."

"Ben... ama ben..." Tess ne diyeceğini bilemedi. "Ama bu... cinsel olmayacak mı?" diye fısıldadı sonunda.

Gözleri alev alev yanarak ona baktı.

"Sen istemezsen olmaz," diye usulca homurdandı.

"Peki, o zaman..." Şüphelerini ve korkularını bir kenara itmek çaba ama bir şekilde başardı. "Cinsel olmadığı sürece..." diye mırıldandı. Garron kelimelerle

cevap vermedi. Başını tekrar eğdi ve

Meme ucunun tamamını nazıkçe ıslak, sıcak ağzına aldı. Sonra onunkini çalıştırmaya başladı

Dilimi kızın hassas areolasının etrafında dolaştırdım.

Tess inledi ve ellerinin bir şekilde onun kalın, koyu renk saçlarının arasına girdiğini fark etti. Yumuşak saç telleri parmaklarını gıdıklarken, göğsünü dışarı doğru bastırarak onun göğüslerine daha iyi erişmesini sağladı ve sessizce daha fazlası için yalvardı.

Büyük Kindred ona istediğini verdi. Derin, aç bir sesle, sanki göğsünün olabildiğince büyük bir kısmını ağzına almaya çalışıyormuş gibi daha sert emdi. Aynı zamanda, dili meme ucunun hassas tomurcuğuna vurarak, hassas tepesinden doğrudan kalçalarının arasındaki sıcak, ıslak noktaya zevk kıvılcımları gönderdi.

Tess kıpırdandı, bacaklarını birbirine bastırdı ve nefesini kontrol etmeye çalıştı. Pierce'la birlikteyken böyle hareket etmek ve inlemek anında "cezalandırılmak" anlamına geliyordu. Ama Garron'la birlikteyken bir türlü hareketsiz kalamıyordu.

Bunu yapmamalısın, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses. Bu kötü... tehlikeli...

Ama durmak istemedi, adamın büyük, sıcak elinin havluyu indirip diğer göğsünü kavradığını hissettiğinde bile. Göğüs ucunu parmağı ve başparmağı arasında yuvarlayarak onunla alay etti ve ağrıyan amına daha sıcak kıvılcım yağmurları gönderdi. Hiç bu kadar ateşli hissetmiş miydi? Bu kadar ıslak, şiş ve muhtaç mıydı? Eğer öyleyse, ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu...

Birden aklına adamın iri elini tutup bacaklarının arasına götürmek için uzandığı geldi. Adam onun amını, göğsünü avuçladığı gibi nazikçe avuçlayacak ve sonra o uzun, güçlü parmaklar şişmiş am dudaklarını aralayıp kaygan iç kıvrımlarına doğru yol bulacaktı. Tess onun parmak uçlarının klitorisinin ağrıyan tomurcuğunun üzerinde kaydığını, dilinin meme ucunun etrafında döndüğü gibi döndüğünü neredeyse hissedebiliyordu. Ve sonra daha aşağıya inecek, parmaklarını onun derinliklerine kaydırarak ve onu dolduracaktı...

Tess tekrar inledi, sonra sesini bastırmaya çalıştı. Tanrım, bu şekilde tepki vermemeli, böyle şeyler düşünmemeliydi! Bu onun başını belaya sokacaktı! Bunu durdurmak zorundaydı... işler çok ileri gitmeden onu durdurmak zorundaydı...

"Garron..." dedi, sesi nefes nefese ve yüksek çıkıyordu. "Ben... biz... yapmamalıyız."

Büyük Kindred ona baktı, gözleri aç mavi ateşle doluydu ve meme ucu hâlâ dudaklarının arasındaydı. Kızın yüzündeki belirsizliği görmüş olmalı ki onu serbest bıraktı ve hassas tepe noktasının dudaklarının arasından yavaşça, duyuşal bir şekilde kaymasına izin verdi.

"Affet beni." Derin sesi boğuktu. "Kendimi . Çok güzel göğüslerin var." İlgisi yüzünden hâlâ sert ve ağırlı olan meme ucuna baktı. "Ama şimdi iyileşmiş görünüyor."

Tess rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Görebiliyor musun? Ben sadece... bilmiyorum... nerede olduğunu hissediyorsun sanıyordum. Karanlıkta."

"Burası benim için karanlık değil," diye mırıldandı. "Mükemmel bir gece görüşüm var."

"Öyle mi?" Havlusunu çekerken adamın yüzüne hızlı bir bakış atma riskini göze aldı. "*Ne kadar* mükemmel? Yani, gözlerinin parladığını biliyorum ama... Bu ışıktaki okuyabileceğini düşünmemiştim."

"Kolayca. Neden?" Adam başını kaldırıp ona baktı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"*Evet,*" diye haykırdı Tess. "Bir saattir bu lanet havlunun içinde koşturuyorum ve yatağın üzerinde yuvarlanıyorum ve beni üstsüz görmene izin veriyorum ve beni iyileştirmene ve..." Yanaklarının ısındığını hissetti. "Ben sadece... Beni bu kadar iyi görebildiğini bilseydim muhtemelen bunu yapmazdım."

"Neden?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu. "Seni şu anki halinle görmem seni rahatsız ediyor mu?"

"Tabii ki öyle!" diye patladı. "Yani, sadece bir havluyla etrafta koşturmak için doğru bedende değilim."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani ben... *zayıf* değilim" Tess havluyu tutmayan eliyle kendini işaret etti. "Yakınından bile geçmiyorum."

"Biliyorum." Sesindeki derin açlık onu şaşırttı. "Kıvrımların çok tatlı. Onları örtme ihtiyacı hissetmen çok yazık."

"Ben... ama ben..." Tess başını salladı. "Anlamıyorum."

"Anlayacak ne var ki?" diye kaşlarını kaldırarak karşı çıktı. "Çok güzelsin, bunu biliyor olmalısın." Kaşlarını çattı. "Tabii Dünya'daki güzellik standartlarınız benimkinden çok farklı değilse."

"Hımm... Eminim öyledir," dedi Tess. "Ama... bunu söylemen çok hoş."

"Kibarlık yapmıyorum, sana duygularımı söylüyorum. Kalbimin duygularını." Sıkılmış yumruğunu geniş göğsüne dayadı. "Harikasın, Tess. Dolgun, olgun kıvrımların ve tatlı kokunla..." Ona baktı, gözleri parlıyordu ve yarı kapalıydı. "Kendimi senin içinde kaybedebilirim. Kendimi tamamen kaybedebilirim. Seni iyileştirirken çok ileri gittiğim için beni affet. Yeminimi bozduğum için. Üstesinden gelmiştim. Kaybolmuştum."

"I..." Dudağını ısırды. "Teşekkür ederim, sanırım. Bu... daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı."

"Gerçek bu." Bir parmağının ucunu hafifçe omzunda gezdirerek onun titremesine neden oldu. "Sanırım şimdi arkadan ve önden iyileştin. Hâlâ biraz morluk olabilir ama yaraların hepsi geçti."

"Teşekkür ederim," dedi Tess usulca. "Bu gerçekten inanılmazdı. Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim."

"İzin verdiğiniz için teşekkür " dedi usulca.

Gözleri buluştu ve o kadar uzun süre öylece kaldı ki Tess, kalbinin göğsünde attığını duyup duymadığını merak etti. Eğer gözleri karanlıkta okuyabilecek kadar iyiye ve onu ne kadar tahrik ettiğinin kokusunu alabiliyorsa -*gerçekten tahrik olduğumdan* değil, diye fısıldadı beyninin içindeki panik içindeki küçük ses- o zaman muhtemelen kalbini sorunsuzca duyabilirdi.

"Tess," dedi yumuşak, derin bir sesle ve kadın bir şekilde yakınlaştıklarının farkına vardı. *Öpülecek kadar yakınlaşmışlardı.* Bu kadar yakinken onun sıcak, erkeksi kokusunu alabiliyordu - Ana Gemi'de onu kollarına aldığı da aynı koyu baharat onu sarmıştı. Duyularını istila ediyor gibiydi, öne doğru eğilip dudaklarını çok hafifçe dudaklarına bastırduğunda bile geri çekilmek için çaresiz kalmasına neden oluyordu.

Öpücük yumuşak, tatlı ve tüy kadar hafifti ama kalbinin kaburgalarından kopup kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpmasına neden oldu. Umutsuzca ona doğru eğilmek, onun şefkatli hareketinin ardında hissettiği tutkuya karşılık vermek istedi. Ama bir şey onu durdurdu.

Sürtük, diye fısıldadı Pierce'ın sesi kafasının içinde. Bunu istiyorsun, değil mi? Tabii ki istiyorsun, orospu.

Aniden geri çekildi. "Yatmak için giyinmeliyim. Sonra da biraz uyuyalım. Hâlâ Kuzey Carolina ve Asheville'e kadar gitmemiz gerekiyor..."

"Her şey yolunda." Bir tutam saçını gözlerinden okşadı ve ayağa kalktı. "Anlıyorum. Vermeye hazır olmadığın bir şeyi aldıysam beni affet."

"Sorun o değil, sadece..." Tess onu gerçekten rahatsız eden şeyi, yani kendisiyle her türlü cinsel arzu arasına koymaya çalıştığı engeli ona söylemeyi düşündü. Çünkü böylesi daha iyiydi... daha güvenliydi.

"Evet?" Adam orada durmuş ona bakıyor, bekliyordu.

"Hiçbir şey." Yere baktı. "Çantayı uzatır mısın lütfen? Giyecek bir şeyler almam lazım."

"Elbette." Ona verdi. "Bir dakikalığına taze odaya gireceğim ve sizi biraz yalnız bırakacağım."

"Teşekkür ederim." Tess onun gidişini izledi ve sonra çantasına baktı. *Unut gitsin*, dedi kendi kendine. *O harika biri ve senin de öyle olduğunu düşünüyor ama Pierce'ın hâlâ senin peşinde olduğuna bir aylık maaşına bahse girerim. Şu anda kimseye aşık olacak vaktin yok, özellikle de ölmüş kız arkadaşının anısına sadık kalacağına yemin etmiş ateşli, esrarengiz bir uzaylıya. Bir uzaylı her an Ana Gemi'ye geri dönmeye karar verebilir. O yüzden unut gitsin, Tess. Unut gitsin.*

Spor çantasını karıştırmaya, bir gece gömleği aramaya ve kendi tavsiyesine uymayı dilemeye başladı. Ama bir şekilde o parlayan turkuaz gözlerin ve dudaklarının tüy kadar hafif fırçasının anısı aklından çıkmıyordu.

On Yedinci Bölüm

"Bu da ne böyle?" Dedektif Pierce Hughes, evinin önünde atılmış bir kabuk gibi duran metal hırsızlık önleme ekranına -şirket temsilcisi tarafından tamamen kaçışa karşı dayanıklı olduğu bizzat kendisine söylenmişti- baktı. "Burada neler oluyor böyle?"

Bir davada çalıştıktan sonra Tess'in cezasına devam etmeye hazır bir şekilde eve dönmüş, ancak onu gitmiş bulmuştu. Küçük sürtük, bubi tuzaklarından birini bile tetiklemeden kümeden kaçmıştı. Bunu nasıl başarmıştı?

Açık pencereyi ve kayıp paravanı bulmak sorunun sadece bir kısmını cevaplamıştı. Hırsızlık önleyici kafesi nasıl aşmayı başarmıştı? Onu tekmeleyerek dışarı atmasının imkânı yoktu; yeterince güçlü değildi. Kimse değildi, en azından bir insan. Bir arkadaşını -belki de o meraklı yaşlı kaltak Di'yi- kafese bir zincir bağlaması ve onu çıkarmak için bir araba ya da kamyon kullanması için ikna etmiş olması mümkün müydü?

Ancak kalın metal ağırları incelediğinde bir zincir ya da zincirin olabileceği herhangi bir iz bulamadı. Ayrıca, küçük arka bahçede bir araba için yer yoktu ve lastik izleri de yoktu. Burada ne halt olmuştu böyle? Ağır şeye dokunmak için uzandı, parmaklarını içinden geçirdi ve deneysel olarak kaldırdı.

Ağırlık neredeyse kolunu yuvasından çıkaracaktı. Çok ağırdı ve tamamen sağlamdı. Nasıl çıkmıştı?

Ağın sessiz bir *çınlamayla* düşmesine izin verdi ve elini geri çekti. Parmaklarında yapışkan bir şey vardı. Elini otomatik olarak pantolonuna silmeye başladı ve sonra durdu.

Perdeleri hayalet gibi geceye savrulan açık pencereye bir adım daha yaklaşarak elini ışığa tuttu. Parmaklarına tanıdık, koyu kırmızı bir madde bulaşmıştı.

Pierce kaşlarını çattı ve parmaklarını birbirine sürttü. Kandı ama kimin kanı? Birisi gerçekten de bu metal kafesi betonun içinden güç kullanarak mı çekip çıkarmıştı? Ama bunu kim nasıl yapabilirdi ki? Pierce hırsızlık önleyici ekranların kaliteli olduğundan ve düzgün takıldığından emindi -Süreci kendisi denetlemiş. Yani malzemelerde herhangi bir zayıflık yoksa, bunu çıkaran kişi inanılmaz derecede güçlü olmalıydı.

Bir örnek aldı ve az önce çalıştığı cinayetten takım elbisesinin cebinde bıraktığı plastik kanıt torbasına kazıdı. Sonra cevap aramak için arabasıyla kadının dairesine gitti. Kapı kilitliydi ama Pierce açmakta . İçerisi boştu ama temizdi. Kaşlarını çattı. Birisi uyarı olarak bıraktığı dağınıklıktan kurtulmuştu. Boşanma belgelerinin ve onu uzak tutmaya çalışmak için aldığı o aptal köpeğin tüm izleri gitmişti - sanki özenle sahnelediği sahne hiç yaşanmamış gibi temizlenmişti.

Dar koridorda ilerlerken yatak odasına baktı ve yatağın üzerinde bir sürü atılmış giysi ve ıvır zıvır buldu. Görünüşe göre sevgili küçük Prensesi hızlıca toplanmış, çok fazla eşyası olduğuna karar vermiş ve gitme telaşıyla yarısını atmıştı. Ama madem bu kadar acelesi vardı, neden mutfakı temizlemek için zaman ayırmıştı?

Banyoda tezgahın üzerinde su olmayan bir sıvı vardı -muhtemelen hidrojen peroksit- bu Tess'in en sevdiği ilk yardım malzemelerinden biriydi. Onu cezalandırırken derisini yüzmek zorunda kalması ihtimaline karşı her zaman yanında bulundururdu. Gerçi bu onun hatasıydı - eğer bu kadar çok hata yapmasaydı, Pierce onu bu kadar sık işaretlemek zorunda kalmazdı.

Tuvaletin karşısında çok daha ilginç bir şey duruyordu. Büyük beyaz bir havlu -evdeki havlularından biriydi- yakından incelediğinde fark etti. Ve havlunun üzerinde kocaman kanlı bir el izi vardı. Bir insana ait olamayacak kadar büyük bir el izi.

Daha önce yaptığı değerlendirmeyi düşündü - hiçbir insan hırsızlık önleme kafesini çıkaracak kadar güçlü değildi. Anahtar buydu, tek bir *insan bile*. Peki Tess son bir haftadır nerede saklanıyordu? Neden, Ana Gemi'de o lanet uzaylılarla, Kindred'larla birlikte tabii ki!

Bir insan ekranı çekip çıkarabilir ya da bu el izini bırakabilir miydi? Hayır. Ama şimdi bir Kindred... onlar büyük orospu çocuklarıydı. Büyük ve son derece güçlü. İçlerinden birinin metal bir perdeyi betondan çekip çıkaracak kadar güçlü olabileceğine inanmak zordu ama belki de bu özel bir türdü.

Pierce'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnakları avuçlarını ısıırıyordu. Tess onunla o lanet gemide tanışmış olmalıydı - o küçük hilekâr fahişe! Hâlâ ona, Pierce'a ait olduğunu bilmiyor muydu? Kemerle verdiği ceza ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Anlaşılan öyle değilmiş. Muhtemelen şu anda onunla birlikte bir otel odasına kapanmış, onun beynini sikiyordu, küçük sürtük! Onun büyük uzaylı siki için bacaklarını açıyor ve her dakikasından zevk alıyordu...

"Oh, Prenses..." diye mırıldandı kalın kalın, insanlık dışı büyüklükteki el izine bakarak. "Korkarım kendine bir ceza daha hak ettin. Ve bu sefer söz veriyorum, işim bitene kadar seni cezalandırmayı bırakmayacağım..."

On Sekizinci Bölüm

Garron, Tess'e gece kıyafetlerini giymesi için zaman tanımak amacıyla fresher'a doğru sıvıştı. Oradayken kendini toparlamaya çalıştı. Lavaboyu çevreleyen tezgâha ve derin bir nefes aldı, siki dar siyah uçuş pantolonunun hapisanesinde zonkluyordu. Tanrım, o kadar güzeldi ki... o kadar mükemmeldi ki.

Bunu yapmamalıydım, diye fısıldadı suçluluk duygusunun sesi. Yeminine ne oldu? Nella ve onun anısına sadık kalmak ne olacak?

Kayıp aşkının yüzünü çağırmaya çalıştı ama onun yerine Tess belirmeye devam etti. Tess yarı çıplaktı ve aralarında o ince kumaş parçasından başka bir şey yoktu. Dolgun göğüs ucunu dudaklarının arasında hissetmek, dilini yumuşak etinde gezdirirken çıkardığı yumuşak, çaresiz inilti... amını yaladığında ne tür sesler çıkaracağını merak etmesine neden oldu. Kalçalarını aralayıp yüzünü onu çığına çeviren o tatlı, kadınsı kokunun kaynağına bastırsa...

Ama ona yüzünü kalçalarının arasına gömmek ve tatlı amının tadına bakmak istediğini söylediğinde arzusu aralarındaki havayı koklamış olsa da Garron korkusunun da kokusunu almıştı. Her ne kadar arzulasa da nedense yakınlaşmaktan korkuyordu. Bu bir gizemdi... görmezden gelmesi gereken bir gizem. Ne de olsa buraya onu sahiplenmek için gelmemişti, sadece onu koruması gerekiyordu. Yine de onun arzudan korkmasının nedenlerini bilmeyi dilemekten kendini alamıyordu. Bunun eski eşiyle bir ilgisi var mıydı? O... ona bir şey mi yapmıştı?

Garron'un iri elleri bu düşünceyle yumruk oldu. Tanrım, o piçle sadece beş dakika yalnız kalmak için neler yapmazdı! Alırdı

İnsan erkeğini parça parça ayıracak ama süreç boyunca onu canlı bırakacaktı ki her bir parça merhamet çılgınları atabilsin - Garron'un asla vermeyeceği bir merhamet.

Onu incittiği, dövdüğü için acıdan başka bir şeyi hak etmiyor. Yavaş, acı dolu bir ölümden başka bir şey değil. Garron da bunu sağlamaktan mutluluk duyacaktı. Aslında, Tampa'ya geri dönüp bu erkekle başa çıkmak istiyordu. Ona ölümüne *bir Y'grin* dövüşü için meydan okuyacaktı. Ama görünüşe göre Dünya'da işler böyle yürümüyordu.

Sadece kısa bir süreliğine kaçıyoruz, diye kendini teselli etti. *Truth'tan Tess'in Ana Gemi'ye kabul edildiğini öğrenir öğrenmez, onu güvende tutabileceğim bir yere götüreceğim. Ona zarar veren o piçi bir daha asla görmek zorunda kalmayacak.*

Ve sonra, güvenli bir şekilde tehlikeden uzaklaştığında.

Sonra geri gelip onu öldüreceğim.

İçindeki *dr'gin* yükseldi, şiddetli dürtüyle aynı fikirdeydi - kavgaya dahil olmak için yalvarıyordu. Garron derin bir nefes alarak onu sakinleştirmeye, yüzeyin altına geri itmeye çalıştı.

İçindeki canavar son zamanlarda giderek daha sık ortaya çıkıyordu ama bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Ne de olsa sadece bu gece iki kez çağırmıştı onu; bir kez Tess'i hapishanesinden kurtarmak için, bir kez de yaralarını iyileştirmek için. Her iki seferde de *dr'gin'inin* ondan hoşlandığı, onu bir şekilde tanıdığı ve onunla birlikte olmak istediği izlenimini edinmişti.

Bu garip bir duyguydu; Nella'yla bile daha önce hiç yaşamadığı bir duyguydu. Ama sonra, ilk dönüşü sırasında *dr'gin'in* onu öldüreceğinden o kadar korkmuştu ki, daha önce onu yüzeye çıkarmaya hiç cesaret edememişti. Aslında yıllarca varlığından şüphe etmişti.

Artık şüphe duymuyordu. İsim günü bir kez daha yaklaşıırken, kıpırdadığını hissedebiliyordu... uyandığını. *Ben O'ahn değilim, içimde bir dr'gin var. Güçlü, aç bir tane.*

Sonunda ortaya çıktığında ne yapacaktı?

Ama belki de, diye düşündü, her şeye rağmen ortaya çıkması gerekmiyordu. Eğer Tess onu evcilleştirebilirse. Ona yakın olmak, ona dokunmak bir mucize gibiydi. İçindeki vahşi canavarı tam olarak uyutmuyordu... daha çok onun varlığı onu sakinleştiriyordu. Batıkta kalmaya istekli hale getirdi.

İç çekti. Tek sorun, sakinleştirici etkisinin *sadece* ona dokunduğunda, yani ten tene temas ettiklerinde işe yarıyor gibi görünmesiydi. Tampa'dan buraya gelirken, üzerindeki baskının arttığını ve *Dr'gin'in* giderek daha da huzursuzlaştığını hissetmişti. Onu iyileştirmek -sırtını ve omuzlarını, kıcının tatlı yuvarlaklarını ve uyluklarının yumuşak etini öpmek- onu önemli ölçüde sakinleştirmişti. İyileştirmek için meme ucunu emmesi daha da büyük bir etki yaratmıştı - orayı iyileştirmeyi bitirdikten sonra *Dr'gin'in* tembel bir memnuniyetle mırıldandığını neredeyse duyabiliyordu.

Ama onunla bu kadar yakın temasta bulunmak yeminini, Nella'ya sadık kalacağına dair kendine verdiği sözü bozmak anlamına geliyordu.

Durmam gerekiyor. Bunun aramızdaki ilk ve son yakınlaşma olmasını sağlamalıyım, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Ama... Peki ya *cini*? İçindeki canavarın dışarı çıkmasına izin vermek bir seçenek değildi. Eğer tamamen yüzeye çıkıp onu ele geçirir ve form değiştirmesine neden olursa, etrafındaki en yakın kişiyi yutabilirdi ki bu muhtemelen Tess olurdu.

Bunun olmasına izin veremezdi, buna izin vermezdi. Yıllardır yaptığı gibi onu kontrol etmeye ve içinde tutmaya devam edecekti. Sakinleşmek için Nella'ya dokunmasına hiç gerek olmamıştı... ve Tess'e de dokunmayacaktı. Bu gece yaptığı gibi değil. Onu yalnız bırakacaktı ve her şey girecekti. Bir kez yukarı çıktıklarında

Ana Gemi, sorununa bir çözüm bulacağından emindi. Bu yüzden o zamana kadar dayanması gerekiyordu.

Her şey yolunda, dedi kendi kendine. Yakında Ana Gemi'ye döneceğiz...

* * * * *

"Üzgünüm ama cevabım hayır."

"Ne?" Truth şaşkınlık ve inançsızlık içinde Şansölye Terex'e baktı. "Özür dilerim Şansölye, anlamıyorum."

"Daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum Savaşçı. Dünya dışısı Ana Gemiye tekrar hoş geldiniz."

"Ama..." Truth buna inanamayarak başını salladı. Konsey'in bu erken oturumuna, talebinin kısa sürede kabul edileceğinden emin olarak gelmişti. "Ama o rüyasını kardeşim Garron'la paylaşıyor. Büyük ihtimalle onun eşi, yani birbirlerine aitler."

"Bırakın Dünya'da onunla kalsın o zaman."

"Affedersiniz, Şansölye." Truth Konsey'e sunumunu yaparken sessiz kalan Sylvan boğazını temizledi. "Sanırım dışının başı bir tür tehlike ya da belada olabilir, bu yüzden Garron onu daha iyi koruyabilmek için geri getirmek istiyor."

"Bu bizim sorunumuz *değil*." Şansölye Terex kaşlarını çattı ve geleneksel olarak Yüksek Konsey Başkanı tarafından giyilen dökümlü, törensel cübbesini düzeltti. "Bu kadın bir sebepten ötürü yasaklandı - Ana Gemiye yasadışı yollardan geldi ve kim bilir hangi hain amaçlar için bir güneş haftasından fazla bir süre burada, Eşleştirme Evinde saklandı. Geri dönmesi istenmiyor."

"Ama-" Truth bir kez daha denedi.

"Yasak devam ediyor!" Terex, Şansölye'nin geleneksel enstrümanı olan Konuşma Taşı'nı çelik ahşap masaya vurarak son bir *çatırtı* sesi çıkardı. Truth bir an için onun soluk mavi gözlerinin hınzır bir kırmızıyla parladığını düşündü ama bu bir ışık oyunu olmalıydı. Bir an sonra yüzü yine o sert ve soğukkanlı ifadesine büründü.

Truth, Sylvan'a bir bakış attı, o da mutsuz bir ifadeyle omuz silkti. Açıkçası yapabileceği başka bir şey yoktu. Yüksek Konsey'in başkanı olarak Terex her kararda son sözü söyleme hakkına sahipti ve belli ki fikrini değiştirmeyecekti.

"Teşekkür ederim Şansölye," dedi Truth sert bir sesle, geri çekilirken Terex onu sadece hafifçe başını sallayarak onayladı.

"Ve şimdi," dedi diğer Konsey üyelerine hitaben. "Anladığım kadarıyla ilgilenmemiz gereken çok acil işlerimiz var. Dünya hükümetleri gelin çağırma hakkımız hakkında neler söylüyorlar...?"

On Dokuzuncu Bölüm

Tess banyodan gelen kısık seslerle uyandı. Ya da hayır, daha yakından dinlediğinde tek bir ses olduğunu fark etti: Garron'un sesi. Ama sanki biriyle konuşuyor gibiydi. Telefon görüşmesi mi yapıyordu? Sesine bakılırsa, belki.

Normalde başka birinin çağrısına kulak asmazdı ama işemesi gerekiyordu - aslında çok fena işemesi gerekiyordu. Ucuz motel yatağında yattığı süre uzadıkça bu dürtü daha da kötüleşti ve mesanesinin patlamak üzere olduğunu hissetti.

Belki de kapıyı çalıp içeri girip giremeyeceğini sorabilirdi. Sesi içeride duş almak ya da tıraş olmak gibi başka bir şey yapıyormuş gibi gelmiyordu. Muhtemelen onu uyandırmamak için telefona banyoda cevap vermiştir. Bu onun yapacağı türden düşünceli bir şeye benziyordu.

*Başka ne düşünceli biliyor musun? Dün gece seni iyileştirmek için her yerini yalaması. Sen inleyip yatağın içinde kıvrana kadar meme uçlarını ağzına alması. Bu **çok** düşünceli bir davranıştı, diye fısıldadı beyninin içindeki küçük yaramaz ses. Seksi, ateşli ve inanılmaz derecede tahrik edici olduğundan bahsetmiyorum bile...*

Tess yataktan kalkarken sesi itmeye çalıştı ama çok da zorlamadı. Uzun zamandır duymadığı bir sestti ama tanıdıktı. Üniversite yıllarında, eski sevgilisiyle tanışmadan önce bu mutlu ve seksi düşünceleri aklından hatırlıyordu. Belki de bu küçük sese Tess BP-Pierce'den Önce adını vermeliydi.

O günlerde kendini özgür bir kadın gibi hissediyordu - kampüste yaşıyor, kendi yolunu çiziyor, istediği kişiyle çıkıyordu... Her ne kadar sadece

Pierce'tan önce iki ciddi ilişkisi olmuştu, dışarı çıkmayı ve yeni insanlar tanımayı seviyordu.

Tess özlemle o zamanlar ne kadar mutlu olduğunu düşündü - LPN programında çalışan o kızın ne kadar farklı bir insan olduğunu. O kız nereye gitmişti? Pierce, garson fazla cilveli davrandığı için onu ilk kez tartakladığında ve Pierce da onun flört ettiğini düşündüğünde ortadan kaybolmuş muydu? Markette söz verdiğinden on dakika daha fazla kaldığı için gözünü ilk kez kararttığında saklanmaya mı başlamıştı? Ya da Tess BP, Pierce onu annesinin cenazesinden sürükleyip götürdükten ve ona haber vermeden kasabadan ayrılmaya cüret ettiği için bileğini kırdıktan sonra tamamen kaçmış mıydı?

Titredi. *Bunu düşünmek istemiyorum - tüm o kötü zamanları*, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses. *Onun yerine Garron'u düşünmeye ne dersin? Sana nasıl nazıkçe dokunduğunu hatırlamaya ne dersin? Sıcak dilinin göğüs uçlarında gezinişini...?*

Kapa çeneni! Tess korkuyla karışık bir arzu sızısı hissetti. *Bunu düşünmemeliydim... hatırlamamalıydım... istememeliydim...* Ama yine de buharlı anıyı uzaklaştırmak zordu.

Sonunda yoğun işeme ihtiyacına odaklanarak bunu başardı. Tanrım, dün gece kadar çok su içtiğini hatırlamıyordu ama patlayacakmış gibi hissediyordu! Parmak uçlarında banyo kapısına biraz daha yaklaştı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

"Ne demek Ana Gemi'ye geri dönmesi hoş karşılanmıyor?" Garron kapalı kapının içinden talepte bulundu.

Tess dondu kaldı. Kendisi hakkında mı konuşuyordu? *Peki son zamanlarda Ana Gemi'den men edilen başka kimi tanıyorsun? diye sordu*, daha çok normal iç monologuna benzeyen alaycı bir ses. Garron ondan bahsediyor olmalıydı. Ama eğer Ana Gemi'de hoş karşılanmıyorsa

o zaman ne yapacaktı? *Muhtemelen sensiz geri dönecek*, diye fısıldadı ses. *Ne de olsa sonsuza dek burada kalmasını bekleyemezsin.*

"Hayır... hayır, bu bir seçenek değil," diye homurdanarak konuşmasına devam ettiğini duydu. "Hayır, kesinlikle olmaz!"

Seçenek olmayan ne? Geri dönmek mi? Burada kalmak mı? Ne? Tess ne yaptığını bilmeden kapıya yaklaştı ve dikkatle dinledi.

"Hayır, seni suçlamıyorum kardeşim. Denedin ve bunun için sana minnettarım." Garron içini çekti ve neredeyse onun bir elini gür siyah saçlarında gezdirdiğini görebiliyordu. "Evet, her ne kadar ona istediğim kadar zamanında ulaşamamış olsam da durumu iyi. O... onu işaretledi." Derin sesi boğuk çıkıyordu. "Şimdilik bu konuda daha fazla bir şey söyleyemem ama o yanımda ve güvende."

Sanki diğer uçtaki kişinin söylediklerini dinliyormuş gibi bir an durakladı. Tess, ona "*Kardeşim*" dediğine göre muhtemelen *Truth* adındaki *Kindred*'dı, diye düşündü.

"Evet, duygulara teslim olmanın *dr'gin*'i yüzeye yaklaştırdığını biliyorum. Benim ağabeyim olmana rağmen, sen *O'ahn*'sın. Bana böyle şeyler hakkında ders vermeyi düşünme. Senin içinde, adının verildiği gün ortaya çıkmayı bekleyen açgözlü bir canavar yok."

Ötekisinden, içinde yaşayan şeyden bahsediyor. Pierce'ın evinden kurtarmak ve iyileştirmek için yardım istediği şey. Ama onun isim günü ne? Ve ne kadar yakın? Tess daha da dikkatle dinledi, her ayrıntı için kulaklarını zorladı.

Bir dinleme duraklaması daha ve Garron tekrar konuştu.

"Tehlikede olduğunu düşünseydim tabii ki yapardım! Beni ne tür bir erkek sanıyorsun? Değer verdiğim bir dişiyi tehlikeye atmam, bunu sen de biliyorsun kardeşim."

bir kadın, diye fısıldadı Tess BP kafasının içinde ve içinde küçük bir heyecan hissetti.

"Hayır, dinle," diye devam etti Garron. "Onu evcilleştiriyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama o bana her dokunduğunda ya da ben ona her dokunduğumda -onun teni benimkiyle her temas ettiğinde- içimdeki *dr'gin*'in sessizleştiğini hissedebiliyorum. Açıklaması zor ama sanki ondan *hoşlanıyor* gibiyim."

Vay canına, demek diğeri de senden hoşlanıyor. Hadi kızım, adını Tess Beastmaster olarak değiştir... ya da Beastmistress ya da her neyse... Tess BP alkışladı.

Tess kaşlarını çatı -kendisinin üniversite çağındaki şımarık amigo kız versiyonu bir yana, bu ciddi olabilirdi. Garron ötekinin tehlikeli olduğundan bahsetmişti ama tam olarak neydi, neye dönüşüyordu? Her yıl ya da her ay belirli bir zamanda değişmeye mahkum bir tür uzaylı kurt adam mıydı? O-

"Hayır, sesim nasıl çıkarsa çıksın endişeli *değilim*. Size söylüyorum, onun dokunuşu kanımdaki yanmayı dindiriyor."

Tess onun parlayan gözlerini ve metal kafesi Pierce'ın penceresinden çıkardıktan sonra kollarını ona dolaması için yalvarışını hatırladı. Ona sarılana kadar neredeyse çılgına dönmüş gibiydi. Ve sonra, neredeyse anında rahatlamış ve onun kanını nasıl sakinleştirdiğine dair bir şeyler mırıldanmıştı.

"Hayır, tabii ki ona neler olabileceğini söyleyemem!" Garron'un sesi artık kırılgan geliyordu. "Neler dair hiçbir fikrin yok. Benden korkmasını istemiyorum. Cüssem ve gücüm zaten yeterince korkutucu, bir de ondan fiziksel taleplerde bulunmayayım."

Fiziksel talepler... Tess dudağını ısırıldı. *Ne tür fiziksel talepler? Diğerini mutlu etmek için ne kadar temasa ihtiyacı var?*

"Ayrıca, kendime ettiğim yemini hatırlamam gerekiyor - Nella'yı hatırlama yeminini. Onu kontrol etmem gerekiyor - bunu onun dokunuşu olmadan yapmam gerekse bile. Evet, tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama söz veriyorum eğer-"

Tess aniden burnunda bir gıdıklanma hissetti ve hapşıracağını anladı. Bir eliyle ağzını kapattı ama tek yapabildiği kısa ve keskin hapşırığı bastırmak oldu.

Garron bir an için sessizliğe gömüldü.

"Bekle," dedi. "Sanırım bağlantıyı koparsak iyi olacak. Onun kıpırdadığını duyuyorum."

Paniğe kapılan Tess döndü ve parmak uçlarında yatağa kadar koştu. Banyo kapısı açıldığı anda yorganın altına daldı ve yüzünü yastıklara gömdü.

"Tess?" Garron'un derin sesi . "Uyanık mısın?"

"Ha?" Tess ucuz polyester örtünün üzerinden halsizce baktı ve ona göz kırptı. "Ne dedin sen?" diye sordu ve bir esneme uydurdu.

*Bu doğru değil. Ona her şeyi duyduğumu söylemeliyim. Ona neler olduğunu bildiğimi söylemeliyim. Şey, **sınırlı** bir şekilde.*

Doğru ama koca Kindred onun özel konuşmasına kulak misafiri olduğunu bilse ne hissederdirdi? Tess bunun ona kendisini sevdireceğinden şüpheliydi ve gerçekten kızabilirdi. Eski Tess -Tess BP- bir şeyler söylerdi. Ama son birkaç yılda farklı bir insan olmuştu. Görünüşe göre kendini korumayı dürüstlükten daha çok önemseyen biri olmuştu. Bu yüzden uykulu görünmeye çalıştı ve bir esneme numarası daha yaptı.

"Kıpırdadığını duyduğumu sandım." Odanın içine doğru bir adım daha attı ve Tess birden onda farklı bir şeyler olduğunu fark etti.

"Hey," dedi yatakta doğrulup. "Üniforma gömleğin nerede? O giydiğin de ne?"

"Beğendin mi? Tek uyan buydu ama dükkândaki adam bunun bu bölgedeki yerel kültüre uyum sağlamama yardımcı olacağını söyledi."

Kaslı göğsüne yapışan dar siyah bir tişört giymişti. Üzerinde koyu kırmızı harflerle *"Tabağında Tanrı'nın tüm yarattıklarına yer var..."* sloganı yazıyordu.

Tess gülmemeye çalıştı. "Şey, evet. Burası Güney, eminim yardımcı olur. Üzerinde 'Soğuk, ölü parmaklarımı çekip aldığında silahımı alabilirsin' yazan bir tişörtün yoksa daha iyisini yapamazdın."

Garron kaşlarını çattı. "Böyle bir gömleği vardı ama bana uymazdı." "Tamam ama asıl gömleğin nerede?" Tess kaşlarını çattı. "Bana söyleyemezsin Birdenbire göğsünüze komik bir slogan takma arzusu duyduunuz."

"Hayır..." Boğazını temizledi ve kaşlarını çattı. "Diğer gömleğim gitmiş. Buraya gelirken geçtiğimiz dükkanda sattım."

"Ne, rehinci dükkânı mı?" Tess kaşlarını çattı.

Başını salladı. "Görünüşe göre Kindred hatıraları, onun deyimiyle, çok talep görüyor. Özellikle de otantik kıyafetler." Dar siyah deri pantolonunun cebine uzandı ve bir tomar para çıkardı. "Sanırım bunun için bana çok makul bir fiyat verdi. Pantolonumu da satın almak istedi ama giyecek başka bir şeyim yoktu ve çıplak gezmenin sosyal olarak kabul edilebilir olacağını düşünmedim."

"Bu konuda haklıydın ama Garron, tatlım..." Tess ne söyleyeceğinden emin olamayarak başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değildin!"

"Ben istedim." İnatla kaşlarını çattı. "Ve şimdi bunu yaptığıma memnunum. Az önce bazı haberler aldım... Korkarım kötü haberler."

"Ah?" Tess onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünmeye çalıştı. "Ne oldu?"

"Az önce Ana Gemideki kardeşim Truth ile konuştum."

"Ve...?" Kalbi çarpıyordu ama bunu belli etmemeye çalıştı.

"Ve ne yazık ki Kindred Yüksek Konseyi yasağı kaldırmayı reddetti. Yani gemiye geri dönemezsiniz."

"Oh, şey..." Tess umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti. "Bu çok kötü oldu. Ben kulübeye gideyim o zaman. Ama sanırım..." Gözlerini kaçırды, onun gözleriyle buluşamadı. "Sanırım kendin geri dönmek isteyeceksin, ha?"

"Sensiz geri dönmemi mi öneriyorsun? Seni burada bırakmamı mı?" Garron talep etti.

"Şey, tabii, sanırım..." Tess başını kaldırıp ona baktı ve ucuz örtüyü çekiştirerek hızla gözlerini kaçırды. *Umurumda değil*, dedi kendi kendine sertçe. *Gitmesi umurumda değil. Önemli bir şey değil. Onu çok iyi tanımıyorum bile. Umurumda değil.*

"Hayır." Garron iki uzun adımda yatağın kenarına geldi. Kenara oturdu ve onun elini daha büyük olan elinin içine aldı. "Seni bırakmayacağım, Tess. Eğer sen Ana Gemi'ye geri dönemezsen, ben de gitmiyorum."

"Oh, şey..." Sözlerinin ona verdiği hazzı görmezden gelemedi. Gülümsemesini gizleyemeyerek ona baktı. "Bu gerçekten çok... kalmayı seçmeniz çok hoş."

"Benim için başka seçenek yok." Ona ciddiyetle baktı. "Senin olduğun yer benim ait olduğum yer." Gözlerini kızın gözlerine dikmiş, ona öyle dikkatle bakıyordu ki Tess nefessiz kaldığını hissetmeye başladı.

"Ben... um... bana bir dakika izin verir misiniz?" dedi. "Çok hızlı bir şekilde tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Çok uzun sürmesin," dedi kadın yataktan zıplarken. "Korkarım sana verdiğim ilk yiyecek soğuyacak."

"Ne?" Tess az önce ne dediğini gerçekten bilmek istiyordu ama mesanesi şimdi ona tuvalete gitmesi ya da patlaması gerektiğini söylüyordu. "Lafını unutma!" diye haykırdı adam açıklamak için ağzını açtığı anda. "Hemen döneceğim."

Ellerini yıkadıktan sonra aynaya baktı ve kumral saçlarını düzeltmeye çalıştı. Çok uyumaktan gözleri biraz şişmişti.

-Tanrıya şükür kötü bir rüya görmemişti ama bunun dışında çok da kötü görünmüyordu. Pierce yüzüne birkaç kez tokat atmıştı ama ilk kez Garron'un iyileştirdiği sırtı dışında kalıcı bir hasar bırakmamıştı. *Hiçbir şey için teşekkürler Pierce*, diye düşündü, onun dar yeşil gözlerini hatırladı, öfke saçıyordu...

Hayır, bunu düşünme. Hoş bir şey düşün, dedi kendi kendine kararlılıkla. İyi görüldüğünden emin ol.

Büyük tişörtlerinden birini daha giymişti - bu sefer bebek mavisi bir tişörttü ve sadece kalçalarının üst kısmına kadar iniyordu. Yine de yeterince düzgün olduğunu düşünüyordu. Normalde uyumadığı külotunu da giymişti. Ama dün gece Garron'un onu "iyileştirme" şeklinden sonra, bir istisna yapmanın akıllıca olacağını düşünmüştü.

Otel, içinde diş macunu olan tek kullanımlık plastik diş fırçalarından birkaç tane vermişti, bu yüzden dişlerini fırçalamak için hızlıca bir dakika ayırdı. *Onu öpecek değilim ya*, dedi kendi kendine sertçe. *Ama yine de taze bir nefese sahip olmak güzel.*

İyi görüldüğünden emin olunca banyodan çıktı ve Garron'a gülümsedi.

"Tamam, şimdi, ilk önce ne hakkında konuşuyordunuz... neydi o?"

"İlk yemek. Sanırım sizinkiler buna kahvaltı diyor?" Odanın uzak köşesindeki küçük yazı masasına başıyla işaret etti ve Tess

Strafor paket servis kabı orada duruyordu. "Görünüşe göre odamızın fiyatına tezgâhtarın 'açık büfe' dediği şey de dahilmiş ama onu belli bir saatte sökeceklermiş. Sizi rahatsız etmek istemedim, bu yüzden uyandığınızda yemeniz için biraz getirdim."

"Oh, Garron..." Masaya ilk tabağa uzandığında kalbinin küçük bir sıçrama yaptığını hissetti. "Bu çok..." Çıkarma kutusunu açtı ve sözünü bitiremeden uzun bir süre bakakaldı. "Çok düşünceli," diye zayıfça bitirdi.

Strafor kabın içinde akla gelebilecek tüm Güneyli kahvaltı yiyeceklerinin bir karışımı gibi görünen bir şey duruyordu. En altta çıtır çıtır bir Belçika waffle'ı vardı, ki bu mükemmel olurdu... çırpılmış yumurta ve peynirle doldurulmuş olması dışında. Tess, içinde küçük soğan, jambon ve jalapeño parçacıkları olan çırpılmış yumurta ve peynirleri dehşetle gördü. Yumurtaların üzerinde bir kat irmik ve onun da üzerinde kremalı, etli iyiliği her yere damlayan cömert bir porsiyon sosis sosu vardı.

Tüm bunlar sorun olmayabilirdi; sonuçta Denny's ya da herhangi bir yağlı kaşıқта satın alabileceğiniz bazı kahvaltı tavası kombinasyonlarından daha tuhaf değildi. Ancak her şeyi kaplayan son bir katman daha vardı; yaban mersini şurubuna benzeyen ince, yapışkan bir tabaka.

Jalapeno peynirli yumurta ve tuzlu sosis sosuyla karıştırılmış yapay yaban mersini kokusu burnuna hücum etti ve midesi bulandı. Tess yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. *Ugh!*

"Bu doğru yapılandırma mı?" Büyük Kindred'in sesi endişeli geliyordu. "Bir insan erkeğinin tıpkı böyle bir tabak yaptığını gördüm, bu yüzden doğru olanın bu olduğunu düşündüm."

"Bu... harika görünüyor." Tess zorlukla yutkundu ve adamın özenle hazırladığı plastik çatalı eline aldı. "Yani tıpkı bunun gibi bir tabak yapan bir adam gördüğünü mü söylüyorsun?"

Garron başını salladı. "Tatlı, yapışkan sos hariç. Şekerli maddeler yemesine izin vermeyen bir sağlık sorunu nedeniyle yiyemeyeceğini söyledi. Ama ben senin gayet sağlıklı olduğunu biliyordum, o yüzden düşündüm ki..." Kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Yanlış yaptım, değil mi? Portakallı sıvıyı da eklemeliydim. Ama bak, biraz getirmiştım."

Kapalı bir bardağın kapağını kaldırdı ve Tess içinde portakal suyunun şırıldadığını gördü. Adam suyu strafor kutunun içindekilerin üzerine dökmek üzereydi ki Tess aceleyle elini adamın bileğine koyarak onu durdurdu.

"Hayır, hayır-bu iyi!" Çatalı sapladı ve bunu kanıtlamak için büyük bir ısırık aldı. Yaban mersini şurubu, sosis sosu, peynirli ve jalapenoslu çırpılmış yumurta tatlari aynı anda diline saldırdı ve neredeyse öğürmesine neden oldu. Waffle ve irmik merhametli bir şekilde yumuşaktı ama ağızındaki garip doku karışımına katkıda bulundular. Bir şekilde yutmayı başardı.

Garron izlerken kaşlarını çatıyordu. "Turuncu sıvıyı istemediğine emin misin?"

Boğuk bir sesle, "Bu portakal suyu, sen iç," dedi. "İşte, izin ver..." Bardağı adamın elinden aldı ve diğer kahvaltılıklerin tadını bastırmak için büyük bir yudum aldı. "Mmm..." Ona gülümsemeye çalıştı. "Lezzetli. Çok teşekkür ederim."

Garron gülümsedi. "Her şeye rağmen konfigürasyonu doğru yaptığımı sevindim. Odadan çıkmadan önce hâlâ biraz vaktimiz var; siz ilk yemeğinizi bitirirken ben de duş alacağım."

"Elbette, gidin. Keyfinize bakın." Tess gülümsedi, onu yalnız bırakmasını umuyordu, böylece kahvaltılıklerin tuhaf karışımından kurtulabilecekti.

"Yiyeceğim ama önce bir ısırık almamın sakıncası var mı? İlgimi çekti - Becca'nın arkadaşı Lauren'in sağladığı unlu mamuller dışında pek Dünya yemeği yemedim."

"Tabii..." Tess kabı ona doğru itti. "Buyurun."

Garron bir çatal daha aldı ve kahvaltısının her katmanından bir parça aldığından emin olarak büyük bir ısırık aldı. Sonra ağzına attı ve çiğnemeye başladı.

Yüzünün kızarması uzun sürmedi ve bariz bir çabayla yutkundu.

"Ugh-bu-"

"Al." Tess portakal suyunu ona doğru itti. "Bu, tadını temizler."

Susamış bir şekilde yutkundu ama bardağı indirdiğinde kaşları çatıktı.

"Tess..." Derin sesi sertti. "Bu korkunç bir şey. Bana burada ilk yemek olarak bunu yediğinizi söyleyemezsiniz."

"Şey..." Dudağını ısırdı. "Yapıyoruz... sadece hepsini şekilde yıgmıyoruz."

"Ama önümdeki erkek-"

Tess, "Bir tür tuhaftı," diye onu temin etti. "Ama aslında buradakilerin çoğu tuzlu, yaban mersini şurubuyla süslemeseydiniz o kadar da kötü olmazdı."

"Ama ben düşündüm ki..." İçini çekti ve başını salladı. "Ne düşündüğümü boş ver, belli ki yanılmışım. Ama bana söylemeliydin."

Tess dudağını ısırdı. "Duygularını incitmek istemedim. Çok hoş bir jestti."

"Kendimi iyi hissetmemi sağlamak için bana yalan söylemektense, bana karşı dürüst olmanı ve duygularımı incitme riskini almanı ederim."

Tess küçük, sert otel koltuğunda kıvrandı. Keşke bilseydi...

"Özür dilerim," dedi gözlerini kaçırarak. "Sadece... uzun zamandır kimse bana kahvaltı getirmeyi düşünmemişti. Şikayet ederek bunu mahvetmek istemedim."

"Oh, Tess..." Garron elini saçlarında gezdirdi ve iç çekti. "Ben sadece sizin ihtiyaçlarınızı karşılamak istedim, yanlış yaptıysam özür dilerim. Bu..." Yere baktı. "Koruduğu dışının ihtiyaçlarını karşılamak bir Kindred savaşçısının içgüdüdür. Onu beslemek, doyurmak ve rahat ettiğinden emin olmak. Ama ben başarısız oldum."

Sözleri kalbine dokundu ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Garron, tatlım, hazırladığın bu çılgın yaban mersini-sosis-gravy- waffle sürprizi umurumda değil. Yeterince paramız olduğundan emin olmak için sırtındaki gömleği sattın! Ve sırf Pierce yüzünden kendini suçlu hissettiğin için Ana Gemi'ye dönmek yerine burada kalıyorsun-"

"Suçluluk değil," diye sözünü kesti Tess'in, gözleri turkuaz ateşiyle parlıyordu. "Hâlâ yeminime sadık kalmak niyetindeyim ama seninle kalmak *istiyorum* Tess. Ve senin güvende olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Teşekkür ederim." Onun sözleriyle kalbi kabardı. Düşüncesizce parmak uçlarında durdu ve kollarını onun boynuna doladı. "Çok teşekkür ederim, Garron."

Bir an öylece durdu, kolları ne yapacağından emin değilmiş gibi iki yanında sallanıyordu. Sonra kollarını ona doladı ve sert, sıkı vücudunun her açısı onunkine bastırılana kadar onu kendine çekti.

"Tanrım, çok güzel ve yumuşaksın," diye mırıldandı saçlarına. "Ana Gemi'ye gitmene izin vermek zorunda kaldığımdan beri sana tekrar böyle sarılmak istiyordum, beden bedene."

"Oh, ben..." Adamın sıcak nefesi boynunun hassas tarafındaki tüyleri karıştırırken Tess arzu ve korkudan küçük bir ürperti hissetti. *Onun gezegeninde rahatça sarılmak yok*, diye hatırlattı kendine. *Muhtemelen ona asıldığını düşünüyordur.*

Eğer karnına battığını hissettiği uzun, sert çıkıntı bir gösterge ise, Garron tam olarak böyle düşünüyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama bir şekilde kendini ona doğru bastırırken buldu. O şeyin büyüklüğüyle gerçek miydi? Elbette hiç kimse *bu kadar* büyük olamazdı. Zihninde bir elini aşağıya doğru sarkıtarak onun sıcak uzunluğunu kavrayıp kendi gözleriyle görmek vardı... ama hayır, bu yanlış. Tehlikeliydi. Buna bir son gerekiyordu.

Kız bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, adam onu nazikçe itti. "Affet beni." Derin bir nefes aldı. "Dün gece Nella'yı hatırlamak için ettiğim yemini tutacağıma dair kendime söz verdim. sana tekrar dokunmak. Ama kötü bir başlangıç yapmışım gibi görünüyor."

"dilerim, demek istemedim..." Tess boğazını temizledi. "Sadece sana sarılmak ve bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür etmek istedim."

"Ah, tabii ki." Kısa bir süre başını salladı ve kaçırdı. "Bir kucaklaşma."

"Eğer öyle göründüysem özür dilerim... eğer ben..." Tess sözünü nasıl bitireceğini bilmiyordu. Bir adım geri çekildi, utançtan her tarafı ateş basmıştı. *Onu kandırdığını mı düşünüyordu? Onu baştan çıkarmaya çalıştığını mı? Yeminini tutmaya çalıştığını söyledi ve ben burada gecelik ve külotumdan başka bir şey giymeden onun etrafında dolanıyorum. Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyordur.*

Sürtük, diye fısıldadı Pierce'ın sesi kafasının içinde. *Seni küçük fahişe.* Dudağını ısırarak bir adım daha geri çekildi.

Garron iç çekti. "Sanırım artık duşumu almalıyım. Yakında buradan ayrılmak zorundayız."

"Elbette." Tess hızla başını salladı. Aralarında ne hissediyor olursa olsun, büyük Kindred sınırların dışındaydı. Bunu hatırlaması iyi olurdu.

Garron ona son bir kez, içini yakıp kavuran yoğun bir bakış attı ve ardından banyoya yöneldi.

Tess onun gidişini izlerken tüm vücudunun kızardığını hissetti. Tanrım, neden onu bu kadar etkilemişti? Ve kim bilir ne kadar süre ormandaki küçük bir kulübede onunla birlikte kalmayı nasıl başaracaktı?

Yirminci Bölüm

"İyi düşün Maria... Dün gece görevde olduğunu biliyorum. Ben şüpheliyle birlikte ayrıldıktan sonra aşağı inen kimliği belirsiz Kindred var mıydı?" Pierce küçük masa memuruna dikkatle baktı ve ona en korkutucu polis suratını verdi.

"Ben...uh..." Kararsızca ona baktı. "Düşünmeye çalışıyorum."

"Acele etmeyin." Pierce hemen büyüleyici iyi polis kişiliğine büründü. Kadının kolunu okşadı ama aslında yapmak istediği şey -küçük kaltağın hak ettiği şey- onu yakalamak ve ihtiyacı olan bilgiyi çılgık çılgığa söyleyene kadar kabaca bükmekti.

"Biri *vardı*. İri yarı bir adam, hepsi de iri yarı adamlar." Elleri anlamlı bir şekilde çırpındı.

"Kesinlikle öyleler. Herhangi bir profesyonel defans oyuncusunu utandırırılar." Pierce içtenlikle güldü ve kız da biraz tereddütle ona katıldı. "Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?"

"Ah, evet. Evet biliyorum." Gülümsedi, belli ki daha rahatlamıştı. "Siyah saçları vardı, o kadar siyahtı ki neredeyse mavi gibiydi. Ve gözleri..." Başını iki yana salladı. "Bu renk gözleri hiç görmedim. Bir Kindred'de bile."

"Ne renk?" Pierce yüzündeki neşeli gülümsemeyi korumak için mücadele etti. *Acele et seni küçük sürtük! Acele et lan!*

"Turkuaz." Kızın orta derecede güzel yüzünde Pierce'ın onu tokatlamak istemesine neden olan hafif hülyalı bir ifade vardı. "Gerçekten saf, berrak bir turkuaz, tropik bir okyanusta mercan kayalıklarının yanındaki suyun rengi gibi, bilirsin işte?"

"Doğru, kulağa gerçekten farklı geliyor." Yardımsever bir şekilde başını salladı. "Ve dün gece gelen tek Kindred bu ?"

Başını salladı. "Bir şey ya da birini arıyor gibiydi. Ama hiç gelip yardım istemedi - en azından benden." Kaşlarını çatı. "Düşündüm de, Di-'yle konuşmuş, o da denetçilerden biri. O ilgileniyor..."

Evet, o her şeye burnunu sokan yaşlı kaltağın neyle uğraştığını biliyorum, diye düşündü Pierce, kız konuşmaya devam ederken yüzünü boş tutarak. *Karımı benden çalmakla uğraşıyor.* Bu kaltak bunu daha önce de yapmıştı -Pierce, Tess'in o olaydan sonra onu terk etme cesaretini bulmasına yardım edenin o olduğundan emindi. Ve Tess'e bir daire tutması için borç para verenin de o olduğundan emindi, böylece *Chez Hughes* dışında kalacak bir yeri olacaktı. Evet, araştırmaya devam ederse Di'yi bu işin dibinde bulacağını biliyordu. Bu kaçınılmaz bir sonuçtu.

"Yani amiriniz şu mavi gözlü büyük Kindred ile mi ayrıldı?"

"Evet, birlikte gittiler. Ama gözleri mavi-yeşildi. *Turkuaz.*" Kızın yüzünde yine Pierce'in yumruğuyla silmek istediği o hülyalı ifade vardı.

"Evet, . *Turkuaz.*" Elini yumruk yaptı ve tırnakları avucunun etini ısırırken çekici bir şekilde gülümsedi. "Nereye gittiklerini söylediklerini duydun mu?"

"Hayır, ama Di şu anda ofisinde. İstersen onu çağırabilirim." Kız gitmeye başladı ama Pierce eliyle kolunu tutarak onu durdurdu.

"Hayır, buna gerek yok." Di'yle burada, herkesin içinde konuşamazdı. Diğer insanların onu duyabileceği bir yerde değil. Onu evde yakalamak daha kolay olurdu.

onun evi. Orada çok daha *ikna edici* olabilirdi. "Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim. Kindred'ın adı hariç. Gelip giden herkesin kaydını tutmanız gerektiğini biliyorum. Bunu bana verebilir misin?"

"Elbette." Kız bilgisayarının başında tıklamaya başlamıştı bile. "Bir saniye... işte başlıyoruz. Garron." Yukarı baktı. "Soyadı yok ama her zaman soyadları olmaz. Sadece Garron. Kulağa neredeyse Fransızca gibi geliyor, değil mi?"

"Uh-huh." *Karımı beceren uzaylı piçin sesine benziyor.*

"Tabii ki Fransız değil, Kindred, bunu söylemeye gerek yok. Ama bazılarının çok sıra dışı-"

"Seni kısa kesmek istemem canım ama gitmem gerek." Pierce ona büyüleyici bir gülümseme daha attı. "Ama bak ne diyeceğim, bu küçük konuşma aramızda kalsın, tamam mı?"

"Tamam." Kız hevesle başını salladı.

"Güzel." Pierce onun elini okşadı. "Çok yardımcı oldun. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, Dedektif Hughes." Kızardı ve gülümsedi. "Görüşmek üzere."

"Eminim yapacaksın, tatlım." Ona göz kırptı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi HKR binasından dışarı çıktı. Oysa içeride fokur fokur kaynıyordu.

Karımı becermek... Malımı alıp kaçmak... Lanet olası uzaylı pisliği! Avuç içleri kanlı hamburger gibi olacaktı ama Pierce acıyı memnuniyetle karşıladı. Bu, önemli olan şeye odaklanmasına yardımcı oldu: Tess'i geri almak ve onu bir daha *asla* terk edemeyeceği kadar iyi cezalandırmak. Ve sevgili olarak edindiği o Kindred orospu çocuğuna gelince...

Bunu ödeyeceksin, dostum. Oh, nasıl da ödeyeceksin...

Evet, ama önce Pierce'ın o her şeye burnunu sokan kaltak Di'yle halletmesi gereken bir mesele vardı. İşten çıkar çıkmaz onu bekliyor olacaktı. Karısının en iyi arkadaşıyla dostça küçük bir sohbet yapmanın zamanı gelmişti.

Pierce'ın tırnakları yine derisine battı.

Belki de o kadar dostça *değildi*.

Yirmi Birinci Bölüm

"Anlamıyorsunuz - benim kızım sınırların dışında!" Senatör Hastings, Şansölye Terex'e öyle bir baktı ki, diğer Dünyalıların yüreğine korku saldığına şüphe yoktu. İri yarı bir adamdı -neredeyse bir Kindred kadar-, tuzlu ve biberli saçları ve ilerlemiş yaşına rağmen sağlam bir fiziği vardı. Kindred'larla ilişkiler söz konusu olduğunda Dünya'daki yönetici organ olan Dünya Konseyi'ndeki koltuğu uzun yıllardır sağlamdı ve bu da onu gezegendeki en güçlü adamlardan biri yapıyordu.

Senatörün sağlam yapısının aksine kızı, ensesinde sert bir topuz haline getirdiği uzun, düz siyah saçları ve insanların "gözlük" adını verdiği tuhaf gözlüğün arkasına sakladığı iri, korkmuş gözleriyle çelimsiz, küçük bir şeydi.

Terex -daha doğrusu içinde yaşayan iblis Ur- küçümseyerek gülümsedi. Kindred Yüksek Konseyi'nin başkanı olmaktan oldukça keyif alıyordu ve görebildiği kadarıyla diğer Konsey üyelerinden hiçbiri ondan zerre kadar şüphelenmiyordu. Gücünün sınırlarını yavaş yavaş zorluyor ve test ediyordu ama yine de kimse onun kararlarına itiraz etmiyordu. Bu toplantı, daha ne kadar zorlayabileceğini görmek için iyi bir test olacaktı.

"Konsey Üyesi Sylvan, bu Konseyin sesi olarak cevap vermenize izin vereceğim," dedi yumuşak bir sesle ve sağındaki Kan Akraba'sına döndü. "Senatör'ün itirazları hakkında ne söyleyeceğiz?"

"Senatör," diye başladı Sylvan makul bir ses tonuyla. "Kızınız Mei-Li Hastings askere çağrıldı, yani bir Kindred savaşçısıyla rüya paylaşmaya başlarsa, askere çağrılmak zorunda ve çağrılacak."

"Ama bunlar sıradan rüyalar değil!" Senatör Hastings kızına döndü. "Anlat onlara, tatlım."

"Ben... Nereden başlayacağımı bilemiyorum." Mei-Li zorlukla yutkundu ve ellerine baktı. Çelimsiz ve narin görünüyordu, çok daha büyük Kindred'lar için hazırlanmış olan Konsey masasına çekilmiş bir koltukta oturan bir çocuk kadar küçüktü.

Sylvan nazikçe, "Sadece rüyalarınızda ne gördüğünüzü anlatın," dedi. "Burada masada oturan hepimiz, dostlarımızla tanışmadan önce onlarla paylaştığımız rüyalar gördük. Ne derseniz deyin sizi yargılamayacağız."

Diğer Konsey üyeleri başlarını sallayarak mırıldandılar.

"Şey, ben..." Tekrar yutkundu. "Büyük, karanlık bir odada başlıyor. Bilgisayar odası ya da teknik bir yer gibi bir şey sanırım. Görmesi zor ama gölgelerde yanıp sönen ve parlayan ışıklar var. Havada yağ ya da metal gibi bir koku var. Makine sanırım. Daha önce hiçbir şeyin kokusunu alabildiğim bir rüya görmemiştim ama bu... çok *canlı* bir rüya."

"Rüya paylaşımı sırasında alışılmadık bir şey değil." Sylvan kaşlarını çatarak başını salladı. "Devam et."

"Şey..." Kucağında sinirli bir şekilde dönen ince parmaklarına baktı. "Rüyamda biliyorum... köşede bir şey, hayır, *biri* olduğunu biliyorum. Onu görmek istemiyorum ama yine de... kendime engel olamıyorum. Ayaklarım beni ona doğru götürüyor."

"Peki sen ne görüyorsun?" Sylvan'ın kaşları iyice çatılmıştı.

"Anlıyorum..." Tekrar yutkundu ve boğazından kuru bir tıkırtı sesi geldi. "Duvara dayanmış bir tabuta benzeyen bir şey görüyorum. Büyük, metal bir kutu, lahit şeklinde ama içinden kablolar çıkıyor.

o. Ve içinde, sadece orada duran bir..." Başını iki yana salladı. "Ona erkek diyebilir miyim, onu bile bilmiyorum."

"Neye benziyor?" Sylvan'ın sesi endişeli geliyordu.

"Devasa ama onu bu kadar korkutucu yapan bu değil. Üzerinde... metal var. *Yüzünde.*"

Diğer Konsey üyelerinden biri "Piercing gibi bir şey mi demek istiyorsun, bazı insanların yaptırdığı gibi kulaklarına ya da burnuna metal bir halka mı?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Hayır, sanki... yüzü yarı robot gibi. Özür dilerim, bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Ve sonra..." Derin bir nefes aldı. "Sonra gözlerini açar."

"Ve?" Sylvan yumuşak bir sesle sordu.

"Bir tanesi normal, en azından karanlıkta görebildiğim kadarıyla. Ama diğeri şu garip kırmızı ışıldak görünümlü şey. Parlıyor ve bana baktığında hareketlerimi takip ediyor gibi görünüyor."

"Anlıyorum." Sylvan başını salladı. "Peki bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?"

"Evet." Başını endişeyle eğerek onayladı. "O derin, tuhaf sesiyle hep aynı şeyi söylüyor. 'Burada bulunma izniniz yok. Seni bulacağım ve bu izinsiz girişini sana ödeteceğim' diyor. Sonra uyanıyorum."

"*Çığlık atarak ve ağlayarak uyanıyor,*" diye söze girdi senatör, eklemleriyle masaya vurarak. "Beyler, çoğunuzun kızı değil oğlu olduğunu biliyorum ama inanın bana, küçük kızınız gecenin bir yarısı kötü bir rüya görüp ağlayarak uyandığında, o öcüyü uzaklaştırmak için elinizden geleni yapmak istersiniz. *İşte bu* yüzden bugün burada Ana Geminizdeyim."

"Ben artık küçük bir kız değilim baba," diye itiraz etti Mei-Li, yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Ben kariyeri ve hayatı olan yetişkin bir kadıyım."

"Eğer bu konuda bir şeyler yapmazsak senden alınmak üzere olan bir hayat Mei-Li," diye homurdandı babası.

"Ama rüyamda öcü falan görmüyorum, o sadece bir Kindred." Titredi. "Gerçekten *tuhaf* biri sanırım." Sylvan'a baktı. "Halkınız alınmasın ama Ana Gemi'de rüyamdaki adama benzeyen birini görmedim."

Sylvan iç çekti. "Çünkü sıradan bir Kindred erkeğiyle aynı rüyayı görmüyorsun."

"Ne? Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu senatör. "Küçük kızımı anormal birine mi verdiğinizi söylüyorsunuz-"

"Rüya paylaşımı, bir savaşçının zihni kaderindeki eşinin zihniyle aynı hizaya geldiğinde gerçekleşen bir Kindred fenomenidir," dedi Sylvan sert bir şekilde. "Ne ben ne de bu Konsey'deki hiç kimse bir başkasını bir başkasına 'atayamaz'. Bu Tanrıça'nın görevidir."

"Sorumlu her kimse, bundan hoşlanmıyorum! Bu rüyalar -bu *adam*- kızımı korkutuyor. Ve o bu şekilde korkutulmayı hak etmiyor. Onun ne iş yaptığını biliyor musunuz? O bir çocuk sosyal hizmet uzmanı." Senatör Hastings vurgulamak için masaya tekrar vurdu. "Şimdi beyler, anlamadıysanız açıklayayım. Risk altındaki çocukları *koruyor*. Benim param ve bağlantılarımla, onun notları ve zekasıyla ülkedeki herhangi bir hukuk ya da tıp fakültesine gidebilirdi. Ama hayır, onun kalbi o kadar büyük ki-"

"Baba, *lütfen*," diye yalvardı Mei-Li, Terex/Ur'u hem eğlendiren hem de tiksindiren bir şekilde kıpkırmızı kesilerek. "Beni utandırıyor sun."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum, Pun'kin." Kaşlarını çattı. "Senin görevini inadına yapmayı reddeden şımarık, küçük, zengin bir kız olmadığını bilmeleri gerekiyor. Önemli bir işin var ve Dünya'da değerli bir hizmet veriyorsun; seni kaybetmeyi göze alamayız."

"Ben sadece bir sosyal hizmet uzmanıyım," diye itiraz etti. "İşimi seviyorum ama..." Sylvan'a çekici bir şekilde baktı. "Bak, eğer bu rüyalar bu kadar... bu kadar garip olmasaydı çağrılmayı umursamazdım. Rüyalarındaki bu adam beni *korkutuyor*. O kadar ki onu görmemek için geceleri uyumamaya çalışıyorum. Lütfen, bana onun ne tür bir Kindred olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Sylvan iç çekti. "Rüyada gördüğün kişi -eğer tarifi doğruysa- Karanlık Soy'un bir üyesi."

Mei-Li'nin narin yanakları solgunlaşırken babasının yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ne?" diye patladı. "*Karanlık Türler*" mi? Ne biçim bir isim bu? bu mu?"

"Kendilerine Gelişmiş Olanlar diyorlar," dedi Sylvan. "Ama onların grubu birçok döngü önce dağıldı. Ve hiçbir zaman hiçbir türden dışıyla paylaşmayı hayal etmezler. Asla gelin almamaya yemin etmişler - en başta ayrılmalarının sebebi de bu."

"Ama... bu benim için ne anlama geliyor?" diye sordu senatörün kızı. "Rüyalarımı tekrar tekrar biriyle paylaşıyorum. Ama bu bir rüyadan çok kabus gibi."

Sylvan başını salladı. "*Neden* bir Karanlık Akraba ile paylaşmayı hayal ettiğinizi anlamıyorum; onlar duyguları sevmezler ve içlerindeki tüm duyguları yok etmek için büyük çaba sarf etmişlerdir. Ayrıca, Dünya ile genetik ticaretimizin bir parçası değiller. Bu yüzden bir Talep Etme dönemini birlikte geçirmeniz gerektiğini düşünemiyorum-"

Terex/Ur, "Evet, öyle olacak," diye araya girdi.

"Ne?" Sylvan dönüp ona baktı. "Ama Şansölye o bir Karanlık Akraba. Ana Gemiye terk edip Gelişmiş Olanlara katılmayı seçtiklerinde tüm dışileri reddettiler. Ayrıca, hayatlarını nerede geçirecekler ki?"

İddia Dönemi mi? Vega Prime'ın yüzeyine inmesine asla izin verilmezdi - bu haliyle geliştirilmemiş olarak."

Terex/Ur kaşlarını çatarak, "Bunlar, onu almaya geldiğinde paylaşmayı hayal ettiği savaşçıyla çözebileceği sorunlar olacak," dedi. Kaşlarını çatmak için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyordu çünkü gülmek istiyordu - bundan son derece keyif alıyordu.

"Ne diyorsunuz siz?" diye patladı Senatör. "Küçük kızımı, kadınlardan bile *hoşlanmayan, tehlikeli* olabilecek garip bir Kindred grubuna teslim etmek istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Terex/Ur sanki bu onun elinde değilmiş gibi omuz silkti. "Sevgili Senatör, biz Akrabayız ve bu nedenle, ne kadar uzaktan akraba veya ne kadar... *tuhaf* olurlarsa olsunlar, kardeşlerimizin iddialarını desteklemeliyiz."

Umduğu gibi, bu insan erkeği gerçekten harekete geçirdi.

"Hayır!" Senatör Hastings ayağa fırladı ve yumruğuyla Konsey masasına vurdu. "Buna izin vermeyeceğiz!"

"Öyle olacak," dedi Terex/Ur. "Kızınız askere alındı - şimdi çağrılıyor. Eğer çağrıya cevap vermez ve kendisini seçen Kindred ile birlikte gitmezse, anlaşmamızı ihlal etmiş olacak."

"Belki de bu anlaşmanın sona ermesinin zamanı gelmiştir," diye homurdandı Senatör uğursuzca. "Senatör, lütfen," diye başladı Sylvan. "Buna gerek yok-"

"Ben her zaman Kindred'ın güçlü bir destekçisi oldum," diye devam etti Senatör, onun üzerinden konuşarak. "Bizi Bela'dan kurtardınız; bunun için size borçlu olduğumuzu kimse inkâr edemez. Ama şimdiden kaç Dünyalı kızı çağırdınız? Kaç tanesi gelip yabancı bir ırka katılmak ve sizin için çocuk doğurmak üzere kendi gezegenlerini terk etmek zorunda kaldı?"

"Kimse kimseyi zorlamıyor!" Sylvan itiraz etti. "Dünya dışileri, eğer istemezlerse, Talep Döneminden sonra ayrılmakta özgürler-"

"Ne diyorsunuz Senatör?" Terex/Ur araya girdi. Şu anda gerçekten eğleniyordu ama yüzünü boş tutmaya dikkat ediyordu.

"Borcun ödendiğini söylüyorum! Hem de defalarca." Senatör masaya tekrar vurdu. "Bu taslağa kesin olarak bir son vermemiz gerektiğini söylüyorum. Ve Beyler, Dünya Konseyi'nin bir sonraki oturumunda da *tam olarak* bunu söyleyeceğim. Artık size ihtiyacımız yok.

-Hayatınıza devam edip kızlarımızı rahat bırakmanın zamanı geldi!"

"Senatör, lütfen!" Sylvan itiraz etti ama Senatör çoktan Konsey odasının yolunu yarılamıştı.

"Pun'kin, ," diye homurdanarak kızını kolundan tuttu.

Sylvan ve diğer birkaç Konsey üyesi onu ikna etmek için ayağa fırladı ancak Terex/Ur oturmalarını işaret etti.

"Senatörü bırakın gitsin. Kendisi görüşlerini son derece açık bir şekilde ortaya koymuştur."

İnsan erkek yanında kızıyla hışımla dışarı çıkarken, Sylvan ona döndü.

"Şansölye, bunu neden yaptınız? Onları kışkırtmanın ne anlamı vardı?"

Terex/Ur ona bir kaşını kaldırdı. "Hakkımız talep etmek düşmanca bir davranış mı? Bence değil."

"Ama insanlarla olan durumumuz hassas," diye itiraz etti bir başka Konsey üyesi. "Senatör Hastings eskiden en büyük destekçilerimizden biriydi, şimdi ise bize karşı cephe aldı. Ve artık yolumuza devam etmemizin zamanının geldiğini söyleyen ilk insan da o değil."

"Konsey Üyesi Gora haklı," dedi Sylvan. "Bu durum tırmanmaya devam ederse, Dünya'dan gelin çağırma kabiliyetimizi kaybedebiliriz."

"Bu ancak biz *izin* verirse gerekleŖebilir," dedi Terex/Ur. Masanın etrafına bakındı. "Ve biz bunun izin *vermeyeceğiz*. Vermek isteseler de istemeseler de bize vaat edilenleri alacağız."

Sylvan ona boş boş baktı. "Şansölye Terex, korumaya yemin ettiğimiz bir gezegenle savaşa girmemizi önermiyorsunuzdur herhalde?"

Terex/Ur omuz silkti. "Eğer gereken buysa. Gelinleri başka türlü çağıramayacaksak, öyle olsun."

"Ama savaşçılarımızın kadınları zorla almasına izin veremeyiz! Bunu yapamayız!" Konsey Üyesi Gora itiraz etti. Diğer Konsey Üyelerinden birkaçı da ona katıldı.

"Yapmamalıyız-"

"Kindred ve savaşçılar olarak onurumuz-"

Terex/Ur kaşlarını çattı. Yani henüz savaşı düşünmeye hazır değillerdi. olsun. Yakında olacaklar.

"Şimdi, şimdi..." dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Konsey üyeleri, lütfen. Henüz savaş hakkında konuşmaya gerek yok, işin noktaya gelmeyeceğinden eminim. Aslında, Dünya halkına karşı bir iyi niyet jesti olarak, bir süreliğine gelinleri aramayı bırakmamızı öneriyorum."

"Ne?" Sylvan haykırdı. "Gelinleri aramayı bırakmak mı? Ama az önce istediğimizi almamız gerektiğini söyledin. Peki ya zihinleri Dünya'daki dişilerle hizalanan çiftleşmemiş erkekler ne olacak? Rüya paylaşımı yapanlar ve Sahiplenme dönemlerine başlamak üzere olanlar ne olacak?"

"Biraz bekleyebilirler. Sadece bir güneş haftası... ya da bir ay... ya da iki." Terex/Ur ona kaşlarını çattı. "İkisini birden yapamazsınız Konsey Üyesi Sylvan. Dünya ile savaşa girmek istemediğimizi söylüyorsunuz ama ben bunu önerdiğimde

İnsan dostlarımızı yatıştırmak için alınan tedbirlere de itiraz ediyorsunuz. Kararınızı verin."

Sylvan kaşlarını çattı. "Ben de aynı şeyi sizin için söyleyebilirim, Şansölye Terex."

Terex/Ur ellerini iki yana açtı. "Ama kararımı verdim. İnsanları yatıştırmak için bir iyi niyet jestinin gerekli olduğunu düşünüyorum." Masanın etrafına bakındı. "Şimdi, bir süreliğine -sadece bu sorun çözülene kadar- gelin çağırmayı bırakmaktan yana olanlar bir kez kapıyı çalsın. Kabul etmeyenler iki kez çalsın."

Masanın etrafına baktı ve her bir Konsey Üyesini sabit bir bakışla süzdü. Yavaşça, teker teker, her Konsey Üyesi masaya vurdu. On iki kişinin çoğu bir kez vurdu. Konsey Üyesi Sylvan ve diğer birkaçı iki kez vurdu.

Terex/Ur, Konsey Üyelerinin çoğunun kendi istediği yönde oy kullandığını görmekten memnun oldu. Gerçi bunun bir önemi yoktu, iktidar oyuna sahipti. Ancak en azından bir kısmı kendi tarafında olmazsa, amacına ulaşması zor olacaktı. Onları sert bir el ile yönetecek ve tamamen kendi kontrolü altına girene kadar yavaş yavaş yönlendirecekti.

Oylama bittiğinde başını sallayarak "Güzel," dedi. "Anlaşmaya vardık - şimdilik gelinleri aramayı bırakacağız."

Konsey Üyesi Gora, "Eğer gelinleri çağırmayı bırakırsak, o zaman başka hiçbir Kindred grubu da onları çağıramaz," dedi. "Buna Karanlık Soy da dâhil."

Terex/Ur kaşlarını çattı ama bundan başka bir yol göremiyordu. "Pekâlâ, bunu kabul ediyorum," dedi sonunda.

Her neyse, insan senatöre verilen zarar çoktan verilmişti, diye kendini teselli etti. Bu noktada kızın kaçırılmasına gerek yoktu. Babasının onun her an kadınlardan nefret edilen ve aşağılanan korkunç ve karanlık bir gezegene *götürülebileceğini* düşünmesi yeterliydi.

"Çiftleşmemiş erkekler bu durumdan hiç memnun olmayacak," dedi Sylvan alçak bir sesle. "Çoğunun bu ticarete katılmayı kabul etmesinin nedeni bir gelin çağırma ihtimaliydi."

"Bırakın streslerini Eşleştirme Evi'nde atsinlar," dedi Terex/Ur küçümseyerek. "Eşleştirme Kuklaları bunun için var, değil mi?"

"Bir Eşleştirme Kuklasının ruhu yoktur. Fiziksel bir rahatlama için iyi olabilir ama bir savaşçıyla gerçekten bağ kuramaz ya da bir dişiyle bağ kurma ihtiyacını karşılayamaz," dedi Sylvan.

Terex/Ur ona, "Ama bir hafta kadar stres atmak için yeterince iyiler," diye hatırlattı. *Ya da en azından ben onlarla ilgilenene kadar,* dedi kendi kendine, bir sırtışı bastırarak.

"Sanırım." Sylvan ikna olmuş gibi görünmüyordu ama Terex/Ur'un umurunda bile değildi. Yüksek Konsey'in diğer üyeleri anlasa da anlamasa da bu toplantıda bir şeyi tespit etmişlerdi: Ur, bu yönetim organının lideri ve komutanıydı. Bu onu, yıkıcı silahlardan oluşan cephaneliği ve eğitilmiş savaşçılardan oluşan ordularıyla tüm Ana Gemi'nin komutanı yapıyordu. O hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Bu Konsey dağılmıştır," dedi ve ayağa kalkarak Konuşma Taşı ile masaya üç kez vurdu. "Gidebilirsiniz. Konsey Üyesi Sylvan, Konsey Başkanı olarak, artık Dünya'dan gelin çağırmayacağımızı duyurma görevini size bırakıyorum."

"Herhangi bir zaman sınırı koyabilir miyim?" Sylvan sesi gergin bir şekilde sordu. "Çiftleşmemiş erkeklere bu süre zarfında tutunabilecekleri *bir şey* verebilir miyim?"

"Onlara bunun geçici bir önlem olduğunu söyleyin," başını salladı Terex/Ur. "Hepiniz gidebilirsiniz."

Konsey üyeleri birer ikişer Konsey odasını terk ettikten sonra sandalyesine gömüldü ve parmaklarını göğsünde birleştirdi. Bu

Etten olmak güzeldi, fiziksel bir bedene sahip olmak güzeldi. Ama bu lanet olası Kindred'ları tam olarak istediği yerde tutmak daha da iyiydi.

Başlangıçta, yapabildiği her şekilde onlara acı çektirmek istemişti. Ufak tefek jestlerle başlamıştı; Truth'un kardeşinin gelinini Ana Gemi'ye geri getirmesine izin vermemek bunlardan biriydi.

Ancak zihninde çok daha büyük bir plan oluşmaya başlamıştı. Kindred çaresizliğini ve Dünya'nın nihai hâkimiyetini içeren bir plan.

Konsey masasındaki bir paneli yukarı kaydırarak holografik bir ekran ortaya çıkardı. Birkaç hızlı hareketle Eşleştirme Evi'nin özelliklerini çağırdı. Ekranı ikiye böldü ve tipik bir Eşleştirme Kuklası için ana devre planını çağırdı.

"Hmmm," diye mırıldandı, uzun bir süre her ikisine de baktı. "Evet, bu son derece basit olmalı..."

Çiftleşmemiş erkekler artık Dünya'dan dişileri gelin olarak çağırmayacaklarını duyduklarında üzüleceklerdi. Ve öfkeli Dünyalı senatörün Konsey üyelerini fırçaladığı söylentileri yayıldığında, iki ile ikiyi bir araya getirmeye başlayacaklardı. Şüphesiz ki Dünya'dan gelin çağırma yasağının mutsuz insanlar yüzünden olduğunu düşüneceklerdi - Bela tehdidinin yaklaşmakta olduğu zamanlarda yapılan anlaşmayı bozmak isteyen insanlar.

Çiftleşmemiş erkekler huzursuz ve tedirgin olurlardı ama ara sıra serbest kalmalarına yardımcı olacak Eşleştirme Kuklaları olduğu sürece isyan etmezlerdi.

"Ama onlara uzun süre sahip olamayacaklar," diye mırıldandı Terex/Ur kendi kendine. "Bakalım Dünya'ya savaş ilan edilmesine ne kadar karşı çıkacaklar. Hadi... sadece... görelim..."

Bölüm Yirmi İki

"Merhaba güzel bayan. Sizi daha önce buralarda görmemiştim."

Tess ilk başta arkasındaki garip sesin başka biriyle konuşuyor olabileceğini düşündü. Ne de olsa üzerinde genellikle bahçede giydiği bir kot pantolon ve birkaç kez yıkanmış koyu mavi bir tişört vardı. Kıyafet çimen lekeli ve soluktu ama rahattı. Ayrıca hiç de seksi değildi, Tess de bu yüzden onu seçmişti. O sabah Garron'la aralarında yaşanan gerginlikten sonra, kıyafeti ne kadar az kışkırtıcı olursa o kadar iyi olacağına karar vermişti. Seçebileceği çok fazla seksi kıyafeti olduğundan değil - Pierce bunu görmüştü. Ama yine de, lekeli kot pantolon ve soluk gömlek kombinasyonu kesinlikle baştan çıkarıcı spektrumun uzak ucundaydı.

"Güzel bayan? Seninle konuşuyorum," dedi ses tekrar. Biri omzuna dokundu ve Tess arkasını döndü.

"Merhaba," dedi kararsızca, kendisiyle konuşan adama bakarak. Adam saksıda pişirilmiş, kurutulmuş ve konserve et reyonunun tam ortasında duruyordu -sadece Güney'de bir bu tür yiyeceklere ayrılmış koca bir reyon olabilir, diye düşündü Tess- ve iki eksik dişini gösterecek şekilde ona bakıyordu.

Geri kalanı da pek çekici değildi. Seyrelmiş kahverengi saçları, küçük, kısık gözleri vardı ve o kadar lekeli ve yırtık mavi bir kot pantolon giymişti ki, Tess'in kendi kot pantolonu neredeyse hiç bozulmamış gibi görünüyordu. Beyazdan çok gri olan beyaz bir tişört, devasa bira göbeğinin üzerine gerilmişti. "*Şişman Piliç Aranıyor!*" yazıyordu.

"Sana da merhaba, kızım." Keyifle sırıttı. "Şehirde yeni misin? Seni daha önce buralarda görmemiştim."

Tess düşünmeden önce, "Buraya yeni taşındım," dedi. "Uh, yani, sadece buradan geçiyordum," diye düzeltti kendini aceleyle.

Kaşlarını çattı. "Peki hangisi? Eğer şehre yeni taşındıysanız size etrafı gösterebilirim. Eğer sadece buradan geçiyorsanız, size *gösterebileceğim* bazı şeyler var."

"Um... Ben..." Tess başını salladı. Bu adam gerçek miydi? Piggly Wiggly marketinin ortasında ona gerçekten asılıyor muydu? İçgüdüsel olarak etrafına bakındı. Pierce'la birlikte olduğu zamanlarda, onunla flört eden ya da ona uzun süre bakan herhangi bir erkek ona "ceza" verirdi. *Artık o pislikle birlikte değilsin*, diye hatırlattı Tess BP ona. *Artık onun seni "cezalandırması" konusunda endişelenmene gerek yok*. Ancak zihinsel güvence bile kalbinin etrafında hissettiği panik çırpınısını durduramadı.

"Peki, ne diyorsun?" Adam, kadının hemen dükkânı terk edeceğini ve onunla birlikte arabasına gideceğini düşünmüş gibi davranıyordu. Deli miydi yoksa sadece çaresiz miydi?

"Teklifin için teşekkürler ama yanımda biri var." Tess ona soğuk ama kibar bir gülümseme verdi ve koridora geri döndü.

"Seni kimseyle görmüyorum." Adam göz açıp kapayıncaya kadar kızın önüne geçerek yolunu kesti.

Tess keşke el sepeti yerine bir alışveriş arabası alsaydım diye düşünmeye başlamıştı. Böylece en azından bu pislikle arasına koyabileceği sağlam bir şey olurdu.

"Çünkü erkekler tuvaletinde," dedi doğaçlama yaparak. Aslında Garron'un nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen Piggly Wiggly'nin başka bir egzotik bölümünü keşfediyordu. Görünüşe göre gezegende bakkalları yoktu, onun yerine yetiştirmeyi tercih ediyorlardı.

tüm yiyeceklerini kendileri yapıyorlardı. İşlenmiş, önceden paketlenmiş yiyecek fikrini ilgi çekici buldu, bu yüzden akşam yemeği için birkaç şey ve Jacks Amca'nın kulübesini doldurmak için bazı temel malzemeleri alırken onu reyonlarda dolaşmaya bıraktı.

Nihayet öğleden sonra ulaştıkları kulübe şaşırtıcı derecede düzenli ve temizdi ama birkaç tozlu etli mantı konservesi dışında yiyecek hiçbir şey yoktu. Di'nin amcasının ölmeden önce birkaç yıl boyunca Happy Rest huzurevinde kaldığı düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Tess alışveriş gezileri sırasında Garron'u kendi haline bıraktığı için mutluydu. Bütün gün boyunca Garron gittikçe daha gergin ve içine kapanık bir hal almıştı, ta ki Tess yanında başka bir insan yerine saatli bir bomba oturuyormuş gibi hissedene kadar. Onun sorununun ne olduğundan emin değildi - Ana Gemi'ye onsuz dönmeme kararından pişmanlık mı duyuyordu? Yoksa Asheville çevresindeki dağlarda araba kullanmak -dik, dar, virajlı yollardan geçmek- onu tedirgin mi ediyordu? Ne de olsa nispeten yeni bir sürücüydü, en azından burada, Dünya'da. Sebep her ne olursa olsun, kendisi et ve ürün reyonuna yönelirken onun dondurulmuş gıdalar reyonunu keşfetmesine izin vermekten mutluluk duymuştu.

Ancak şimdi, görünüşe göre saksılı et reyonuna yanlış bir dönüş yapmıştı ve büyük Kindred'in onunla birlikte olmasını dilemeye başlamıştı.

"Affedersiniz," dedi, ısrarcı talibini yine atlatmaya çalışarak. " sanmıyorum kızım," dedi iki dişi eksik ve *şişman* adam.

Piliç Aranyor! tişörtü onun yolunu kapatıyordu. Öne eğildi ve kısık bir sesle fısıldadı, "Sanırım biraz *gerginsin*. Gerçi öyle olmana gerek yok, denediğimde gerçekten tatlı olabiliyorum ve senin gibi küçük bir kız için denemeye hazırım."

"Teşekkürler ama almayayım." Tess onun bayat bira kokan nefesinden irkilerek uzaklaştı. Tamamdemek *bu* yüzden *bu* kadar güçlü geliyordu - muhtemelen Piggly'nin karşısındaki bardan içeri girmişti

Wiggly. Adı The Sore Elbow'du; kötü çizilmiş bir iskelet dirseği ve bira bardağı tutan bir elin olduğu ucuz neon tabelayı yanından geçerken görmüştü. "Bak, sadece buna ihtiyacım var," dedi, el yordamıyla bir şeyler aldı ve kaynak suyuyla paketlenmiş bir kutu light ton balığı buldu. "Ve sonra benim... benim..." Garron onun için neydi? Erkek arkadaşı değildi, kesinlikle. Koruması mı? Koruyucusu mu? Erkek diyebilirdi ama Garron bir erkek değildi - en azından bir insan değildi. O bir Kindred erkeğiydi. "Benim erkeğim," diye bitirdi sonunda, biraz zoraki.

"Neden erkek olmadığını kabul etmiyorsun?" *Şişko Piliç Aranıyor* talep etti. "O zaman benimle gel, sana *gerçekten* iyi vakit geçirteceğim." Tess onu tekrar geri çevirip uzaklaşmadan, adam onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine doladı. "Gördün mü? Ne kadar güzel değil mi?" diye geveledi.

"Hey!" Kalbi daha sert atmaya başladı. *Şişko Piliç Wanted* sarhoş bir halde yere düşüyordu ama aynı zamanda ondan bir karış daha uzun ve çok daha güçlüydü. "beni!" diye bağırdı, adamın elini sıkmaya çalışarak. "Seni tanımıyorum bile!"

"Ama birbirimizi tanıyacağız." Ona baktı. "Birbirimizi *gerçekten iyi tanıyacağız*, tatlım."

"Raymond? Raymond Jason Calhoun!" Ellili yaşlarında görünen, inanılmaz derecede parlak mor-kırmızı saçlı, sinirli, iri yapılı bir kadın Tess bir şey söyleyemeden ya da yapamadan koşarak geldi. Piggly Wiggly önlüğü giymişti ve kalın makyajlı yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

"Ah... Bayan Tekir?" *Şişko Piliç* Tess'i bırakmadı ama hızla dönüp kızgın kadına baktı.

"Raymond, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu kadın. "Bob seni bir daha burada kadın müşterileri taciz ederken yakalarsa kanunu arayacağını söylemedi mi?"

"Onu taciz etmiyordum!" *Şişko Piliç Wanted* suçlu bir ifadeyle itiraz etti. "Sohbet ediyorduk - gerçekten iyi anlaşıyorduk." Hâlâ sıkıca tuttuğu Tess'in elini, ne demek istediğini kanıtlamak istercesine havaya kaldırdı. "Gördün mü?"

"Kes şunu ve güzel bayanı bırak!" diye bağırdı kadın. Tess'e döndü. "Gerçekten üzgünüm, Bayan. RayJay öyle bir şey demek istemedi. Sadece senin ve benim gibi kabarık kızlara karşı bir ilgisi var." Kendi dolgun fiziğine bakarak başını salladı. "Sore Elbow'da içki içiyor ve sonra buraya geliyor ve-"

"Bırak onu. *Şimdi.*"

Tess'in arkasındaki ses hem tanıdık hem de tuhaftı. Bir şekilde daha derindi - hayvani bir hırıltıdan daha fazlası vardı - ama o sessiz, tehditkâr tonlardaki tehdit gizlenemezdi. Midesi ayakkabılarına kadar iner gibi oldu ve başını yavaşça çevirdiğinde Garron'un ona doğru geldiğini gördü.

Şimdi yaptın işte! diye fısıldadı beyninin arkasındaki paniklemiş küçük ses. *Seni başka bir adamın elleri üzerindeyken gördü! Şimdi başın belada, hem de çok büyük belada!*

Umutsuzca *Şişko Piliç Aranıyor'un* elini bırakmaya çalıştı ama Garron'a bakarken elini daha da sıkımişti.

"*Bırak... gitsin...* dedim." Büyük Kindred'ın sesi artık kesinlikle hırıltılıydı ve gözleri öfkeyle parlıyordu. Her nasılsa normalde olduğundan iki kat daha büyümüş gibiydi - bu da onu *devasa* yapıyordu.

"Adamı duydun, RayJay." Piggly Wiggly tezgâhtarının sesi titriyordu. "Bayan arkadaşının gitmesine izin ver ve uzaklaş."

Sesinin korkmuş gibi çıkmasına şaşmamalı; öfkeli Kindred'ı görmek dehşet vericiydi. Tess kendi ağzının da korkudan kuruduğunu hissetti. *Bir ceza*, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses. *Oh, bunun için öyle bir ceza alacaksın ki...*

"BEN... BEN..." *Şişko Piliç Aranıyor*'un eli sonunda Tess'in elinden kurtuldu ve titreyerek bir adım geri çekildi.

Görünüşe göre bu yenilgi jesti Garron için yeterli değildi. Bir adım öne çıktı ve sarhoşu boğazından yakaladı. Tek eliyle onu bir oyuncak bebekmiş gibi kolayca kaldırarak, kalan dişleri kafasında birbirine çarpana kadar iri adamı salladı.

"Bu ne cüret..." diye hırladı, diğer adamın artık morarmaya başlayan yüzüne ters ters bakarak. "*Benim* dişime dokunmaya nasıl cüret edersin? O *benim!*" Boğuk boğuk sesler çıkaran adamı tekrar sarstı. "*Benim!* Anladın mı? Ona elini bile süremezsın. *Asla.*"

Tess dehşet verici manzaradan geri çekildi, kalbi çarpıyordu, midesi hasta bir yumruk gibi sıkılmıştı. *Sen benimsin*, diye fısıldadı Pierce'in sesi kafasının içinde. *Benimsin, seni küçük sürtük! Cezalandırmak benim, becermek benim ve gitmene **asla** izin vermeyeceğim!*

"Kesin şunu! Dur!" diye bağırdı Piggly Wiggly tezgâhtarı. "Kötü bir niyeti yok, sadece sarhoş! Onu öldüreceksiniz!"

Sözleri Tess'in içinde bir şeyleri ateşlemiş gibiydi. Durdurmak için bir şey yapmazsa bu sahne kötü sonuçlanacaktı. Hissettiği paniği beyninin karanlık bir köşesine iterek ileri doğru koştu ve Garron'un kolunu yakaladı.

"Kesin şunu! Bırak onu, Garron. Şimdi!"

Kadının parmakları adamın pazusuna dokunduğunda, iri Kindred bir nebze kendine gelir gibi oldu. Öfkesinin bir kısmı gözlerinden süzüldü ve

Sarhoşun boğazını ölümcül bir şekilde sıkmış olan büyük eli aniden serbest kaldı.

Şişko Piliç Wanted, hırıltılı bir ses çıkararak yanındaki rafa yığıldı. Konserve et ve Viyana sosisi kutuları kel kafasına yağıyor ve yuvarlak bira göbeğinden sekiyordu. Elini boğazına götürdü, Tess parmak izlerinin oluşmaya başladığını görebiliyordu.

Garron'un parmak izleri, diye düşündü hastalıklı bir şekilde. Ve her ne kadar büyük Kindred onun için şiddeti uygulamış olsa da, onun elinin izlerinin etinde belirmediğini görünce hissettiği soğuk ve titrek duyguya engel olamadı. Kendi vücudunda da benzer izleri gördüğü onca zamanı hatırlamadan edemedi...

"Çok üzgünüm," dedi soluk soluğa kalmış sarhoşun yanında diz çökmüş, önlüğüyle onu yelpazeleyen tezgâhtara.

"Gitseniz iyi olur." Kadın kısa bir süre başını kaldırıp ona baktı. "Kanunu aramayacağım, adamınızın neden sinirlendiğini anlayabiliyorum. Ama bu... bu bir daha olamaz. Eğer market alışverişi yapmak istiyorsanız, yolun yukarısındaki Wal-Mart'a gitseniz iyi olur."

"Elbette. Elbette yapacağız." Tess, orada duran ve sanki az önce bir yarışta koşmuş gibi zor nefes alan Garron'a işaret etti. ". Gitmemiz gerekiyor."

* * * * *

Garron yorum yapmadan onu takip etti, vücudundaki her kemik durması gerektiğini haykırırsa da insan gıdası dükkanından sert adımlarla çıktı

-Geri dönüp dışısını tehdit eden erkeğin işini bitirmeliydi. Ama Tess ona söylemişti. *Gitmek zorundayız. Onu öldüremezsin. Ona Y'grin için meydan bile okuyamazsın. Dünya'da işler böyle yürümüyor*, dedi kendi kendine. Ama gerginlik dağılmıyordu.

Cin de öyle. Bütün gün yüzeye gittikçe yaklaştığını hissetmişti ve şimdi sessiz kalmayacaktı. İçindeki şey hırladı ve çatırdadı, öne çıktı, liderliği ele geçirmek, yönetimi ele almak istedi. Garron acımasızca onu aşağı itti.

Eski kamyonu bindiler ve adam anahtarı yuvasına sokup acımasızca çevirdi ve motorun protesto edencesine kükremesine neden oldu. Sonra kamyonu vites taktı ve direksiyon aletini parmaklarının altında gıcırdadığını hissedebileceği kadar sıkıca kavrayarak yola çıktı.

Kadınım ellerini sürmüş, onu incitmeye çalışmış. O benim! Benim! Cin içinde kükreyerek öfkesini ikiye katladı. Öfkesinin doruğa ulaştığını, kırıma noktasına geldiğini hissedebiliyordu.

Nefes al, diye emretti kendine. *Yeminini hatırla. Nella'yı hatırla.* Ama sevdiği kız artık yoktu; hafızasında meçhul bir gölgeydi. Tek görebildiği, tek düşünebildiği Tess'ti.

Tess yüzünden sakın olmalısın. Duygularını kontrol etmelisin! Eğer çok sinirlenirsen cin ortaya çıkar. Ve o zaman ölür. Kes şunu... Kes şunu!

Öfke onu boğuyordu, onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Ve eğer buna izin verirse... Garron başını salladı. Kontrolü ele alması gerekiyordu!

Çaresizce camı indirdi ve derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Saf dağ havası ciğerlerine doldu ve yaprakların, kayaların, toprağın ve uzaklarda bir yerde akan suyun kokusu duyularını doldurdu. Bu dünya asfalt, fosil yakıtlar ve egzozdan ibaret değildi. Burada güzel şeyler de vardı, büyüyen şeyler. Onların kokusunu alabiliyordu ve bu koku onu sakinleştiriyordu.

Bu zorlu bir mücadeleydi ama yavaş yavaş öfkesi azalmaya başladı. Sonunda kulübeye ulaştıklarında, kulübenin bulunduğu yer

bir dağın yamacında, parmaklarını direksiyon aletinden ayırabildi ve rahatlamaya başladı.

Ancak o zaman, park ettiklerinde ve camı açtığında, nihayet Tess'le yüz yüze geldi.

"Tess," diye başladı ve sonra Tess'in yolcu kapısına -kendisinden olabildiğince uzağa- yaslanmış olduğunu fark etti. Parmakları kapının kolunu kavırıyordu ve eklemleri bembeyazdı. Ancak hepsinden önemlisi, camlar açıldığı için kamyonun kabinini dolduran korkusunun acı kokusuydu.

İçini taze bir öfke kapladı ve onu yutmak zorunda kaldı. O piç onu yakaladıktan ve bırakmadıktan sonra *tabii ki* korkmuştu!

"Tess?" dedi tekrar, daha nazikçe ve koluna dokunmak için uzandı. Kız irkilerek uzaklaştı, gözleri korkudan irileşmişti.

"Yapma! Lütfen yapma!"

"Ne yapmayayım?" Garron belirsiz bir şekilde ona baktı.

"Bana dokunmasını *istemedim*," diye fısıldadı kollarını kendine sıkıca sararak. "*Bana* doğru geldi. Onu hiç *davet etmedim*. Onu daha önce hiç görmedim. Ben... ben asla... bu yüzden lütfen... lütfen beni cezalandırmayın."

"Seni cezalandırmak mı? Sen ne-?"

Garron yavaş yavaş korkunç bir gerçeğin farkına varmaya başladı. Tess'in korkmasının nedeni onu yiyecek dükkanında yakalayan sarhoş erkek değildi. Hayır, korktuğu tek kişi...

Benden. Benden korkuyor! Görünüşe göre ölümüne korkuyor.

Garron bu düşünce karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. Onun kendisinden korkmasına dayanamıyordu! Ona herhangi bir şekilde zarar verebileceğini düşünmesine katlanamıyordu.

"Tess," dedi, sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı. "Tess, lütfen... Sana *asla* zarar vermem."

"Onu işaretledin." Sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla doluydu. "Boğazında parmak izlerini gördüm." Titriyordu. "Yapamam... Yapamam..."

"Bunu senin için yaptım." Garron başını salladı. "Hayır, bu doğru değil," dedi alçak bir sesle. "*Kendim* için yaptım. Çünkü onun sana dokunduğunu gördüğümde çok *sinirlendim* ve tek düşünebildiğim '*benim*' oldu. Bunun doğru olmadığını biliyorum ama ben-"

"*Benim*. Pierce da böyle söylerdi." Hâlâ küçük, gergin bir topa sarılmıştı, kollarını kendine dolamıştı, bacak bacak üstüne atmıştı, sanki tüm vücudu onu uzaklaştırmak istiyordu. "Benim onun *malı* olduğumu söylerdi. Cezalandırmak, becermek ya da ne isterse yapmak için."

"Ben öyle demek istemedim!" Garron itiraz etti. "Demek istediğim..." *Devam et, ne demek istedin? diye fısıldadı beyninin içindeki alaycı küçük ses. Yeminini bozmak istediğini mi söylemek istedin? Nella'yı tamamen unutmak ve bu dişiye eşin olarak kabul etmek mi istiyordun? Yoksa Dr'gin'inin onu yutmasına izin vermek mi istiyordun? Ya da üçünü birden mi? Eee?*

"Eee?" Tess biraz daha dik oturdu ve ona yan gözle bir bakış fırlattı. "Ben... Ben ne demek istediğimi bilmiyorum," dedi sonunda, ağır bir sesle. "Özür dilerim."

Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Kamyondan indi ve kapısını açmak için yanına geldi. Adam ona yardım etmek için elini uzatmadan Tess hızla dışarı fırladı. Hızla kulübeye doğru yürüdü ve anahtarı kilide soktu. İkisi birlikte serin ve karanlık içeriye girerken arkasına bakmadı.

"Ben duş alacağım," dedi ona bakmadan. "Sanırım ben _."

"Bekle." Garron onun şekilde gitmesine dayanamıyordu. "Lütfen, Tess..." Elini arkadan onun omzuna koydu.

Tess bir anda dondu, tüm vücudu sanki adamın elinin altında taşa dönüşmüş gibi kaskatı kesildi.

"Yapma." Sesi yumuşaktı ama tonu öylesine yoğun, öylesine korku ve ihanetle doluydu ki adamın midesini bulandırdı. Yüzünü göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu; paniğini duyabiliyor, dehşetinin kokusunu alabiliyordu. "Yapma... *lütfe*."

Garron elini yanına bıraktı.

"Ben... Özür dilerim," diye mırıldandı, bir adım geri çekilerek. "Bunu yapmamalıydım. Ben... lütfe, Tess, gitme. Lütfe kal ve benimle konuş."

"Yapamam." gözle görülür bir ürperti geçti. "Ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var.

Bir düşün alayım, sonra... tekrar deneyebiliriz. Üzgünüm."

Ve sonra kaçtı, kulübenin ortasındaki koridorda hızla yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

O Pierce değil. Sana zarar vermeyecek. Senin hatan olmayan bir şey için seni cezalandırmayacak, diye ısrar etti mantığın sesi.

Tess bunun doğru olduğunu biliyordu ama gözlerini kapattığında sarhoşun boynunda oluşan parmak izlerini tekrar tekrar görüyordu. Sonra görüntü kendi kol ve bacaklarındaki parmak şeklindeki çürüklere dönüşüyordu... karnındaki çürüklere...

Kesin şunu! Kes şunu, bunu düşünme! diye emretti kendine. *Ne işe yarayacaktı ki? Sadece bir duş al ve unutmaya çalış.*

Ucuz metal havlu askısında hâlâ tozlu havluların asılı olduğu küçük banyoya adım attı. Birini çıkarıp boğulmamaya çalışarak tozları temizledi ve sıcak su için duş musluğunu en sola çevirdi. Buhar bulutları yükselmeye başladığında, Di'nin kulübenin elektrik faturasını güncel tutmak için ödemelere devam etmesine minnettar oldu. Şu anda soğuk bir duş yeterli olmazdı.

Soyundu ve lavabonun üzerindeki oval aynada kendine bakmak için bir an durakladı. Di'ye amcasının hiç evlenip evlenmediğini sormamıştı ama ayna, yatağın ayak ucundaki el yapımı yorgan ve komodinin üzerinde tozlanan kokulu mumlar gibi kulübedeki diğer pek çok şey gibi bir kadın dokunuşu gibi görünüyordu. Gizemli kadın her , Tess ona etkisi için teşekkür etti. Kulübe, tozlu ve kullanılmaz halde olmasına rağmen, beklediğinden çok daha iyi durumdaydı.

Oval aynanın gümüş yüzeyinden kendisine bakan kız solgundu, gözleri iri ve korkmuştu. Tess kendini böyle görmekten hoşlanmıyordu.

bir şekilde. *Kurban gibi görünüyorsun*, diye fısıldadı küçük bir ses. *Sen de öyle davranıyorsun. Tek yapmak istediği konuşmakken neden kaçtın?*

Çenesini kaldırdı ve arkasına dönerek sırtına iyice bakmaya çalıştı. Tamamen iyileşmişti; Pierce ve kemeriyle karşılaşmasından geriye küçük beyaz bir yara izi bile kalmamıştı.

Ve bu Garron yüzünden. Seni iyileştirdi ve seni korkutmak istemedi. O Pierce değil. Geçmişini unutup hayatına devam etmelisin.

Evet, ama bu tavsiyeyi vermek almaktan daha kolaydı. Kendine bütün gün boyunca büyük Kindred'in ona zarar vermek istemediğini söyleyebilirdi ama onun parmaklarını adamın boğazına doladığını ve onu boğmak istercesine sıkıldığını görmek aklındaki bütün mantıklı düşünceleri yok etmişti. Geriye kalan tek şey doğuştan gelen, içgüdüsel tepkisi ve sıradakinin kendisi olabileceği, cezasının yolda olduğu korkusuydu...

Tess, saçlarını hafif okyanus kokan eski bir şampuanla yıkayıp durularken kendine sertçe, *"Bunu aşmalısın"* dedi. *Ve Garron'a neler olduğunu anlatmalısın. Seni savunmaya çalışıyordu. Senin böyle çıldıracağını bilmiyordu, adamı rahat bırak!*

Evet, deneyecekti. Ve bundan da öte Garron'a gerçeği söyleyecekti. En azından yapabildiği kadarıyla...

Kurulandı ve rustik yatağın bulunduğu tek kişilik yatak odasına doğru ilerledi. Buradaki bekâr evi faktörü alışılmışın dışındaydı. Tozlu mumlara ve tek penceredeki dantel perdelere rağmen, mobilyaların hepsi *sadece erkekler kulübü* diye bağıırıyordu. Yatak örtüsü mavi ve yeşil ekoseli polyesterdi, o kadar ucuzdu ki bakarken bile kaşınıyordu ve yatak başı ile ayakucu birbirine geçmiş boynuzlardan yapılmıştı. Duvara monte edilmiş bir geyik kafası görünümü tamamlıyordu.

Tess zavallı geyiğin cam gibi olmuş gözlerine bakmamaya çalışarak çantasına uzandı ve bir çift bol yoga pantolonu, bir sütyen külot ile bir tişört çıkardı. Giyinirken, valizindekilerin çoğunun bu tür giysiler olduğunu fark etti. Cinsiyetsiz, bol, pek de iç açıcı olmayan kıyafetler. Ama bu giysiler Pierce'ın yanında giyebileceği tek "güvenli" seçeneklerdi. İşe giderken giydiği önlükleri bir beden büyük alması için bile ısrar etmişti, çünkü diğer erkeklerin onun vücuduna bakmasını istemiyordu.

Neden hala böyle giyiniyorum? Onu aylar önce terk ettim. Di'nin önerdiği gibi dışarı çıkıp seksi bir şeyler giymeliydim.

Ama bir şekilde eski kıyafetlerine tutunmaya devam etmişti - aynı eski korkularına tutunduğu gibi.

Tess kendine baktı. *Onlardan hiç kurtulabilecek miyim?*

Başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Derin bir nefes alarak oturma odasına doğru yürüdü. Garron kahverengi ve yeşil ekoseli kanepede oturuyordu -Di'nin amcası ya İskoç'tu ya da ekoseye *çok* düşküdü- başını eğmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Garron?" dedi usulca. "Konuşabilir miyiz?"

Yavaşça yukarı baktı. Gözleri donuk bir maviyle parlıyordu.

"Eğer istersen." Derin sesi sessizdi.

"İstiyorum." Tess gelip onun yanına oturdu. "Bak, Piggly Wiggly'de seni korkuttuğum için özür dilerim. Ben sadece... tüm o sahne kötü anıları geri getirdi."

"Yaptığım şeyi yapmamalıydım," dedi kısık bir sesle. "Bunun seni üzeceğini fark etmeliydim."

"Bunu bilemezsin," dedi Tess. "Çünkü geçmişimi bilmiyorsun -Pierce ne yaptı?"

"Sana vurduğunu biliyorum." Yüzü bir an için sertleşti, gözleri daha parlak bir şekilde parladı.

"O yaptı. Ama sadece bu değildi."

"Başka?" diye sordu alçak bir sesle. "Anlat bana, Tess. Anlamama yardımcı olacak her şeyi. Ne olursa olsun, bilmek istiyorum."

." Tess burnunun kenarını sıktı. "Tanrım, bu çok zor." Derin bir nefes aldı. "Pierce benimle *konusan* başka bir erkek görse bile çok üzülür ve kıskanırdı. Ve eğer o adam bana gerçekten *dokunursa...*" Başını iki yana salladı. "Bir keresinde yemeğe gittiğimizde bir garson vardı. Sanırım daha büyük bir bahşiş almak istiyordu ama koluma dokunmaya devam etti. O gece eve gittiğimizde..."

Gözlerini kapattı, hatırlamamaya çalıştı ama anıyı tamamen geri itemedi.

Seni küçük sürtük, seni küçük fahişe! Ondan hoşlandın, değil mi? Kadınlar tuvaletinde seni becermesine izin verdin mi? Şu anda dölleri içinde mi? Külotunu çıkar da göreyim seni küçük fahişe!

Hayır, Pierce, lütfen! Yemin ederim, asla yapmayacağımı biliyorsun... Yalancı kaltak!

Kalın eli kolundaydı, tam da garsonun bütün gece ona dokunduğu yerde. Sonra kör edici bir acı ve mide bulandırıcı *bir çatırtı...*

"Tess...?" Garron'un sesi endişeliydi.

Gözlerini açtığında, adamın elini ona doğru uzattığını gördü, sanki onu bir şekilde rahatlatmak istiyordu ama buna cesaret edemiyordu.

"Sorun yok," dedi boğuk ve titrek çıkan bir sesle. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Her şey yolunda. Sadece konuşması zor. O gece kolumu kırdı. İşte burada." Sol ön kolunu, bilekle dirseğin tam arasını gösterdi. "Sadece yeşil çubuk kırığıydı.

Bileşik ya da başka bir şey. Röntgen çekirtmeye gittiğimde yalan söylemek zorunda kaldım. Merdivenlerden düştüğümü söyledim..."

"Burası mı?" Parmakları kadının kolunu tam işaret ettiği yere dokundu. "Burası seni incittiği yer mi?"

Tess'in kalbi nedense küt küt atmaya başladı.

"Uh...evet."

"Alabilir miyim?" Kolunu yavaşça kaldırdı.

"Şey... Ben... Sanırım." Şimdi kalbi küt küt atıyordu. Ne yapacaktı acaba?

Ama Garron dudaklarını şefkatle Tess'in yıllar önce incindiği noktaya bastırdı. Tess onun nazik dokunuşu altında eski kırığın zonkladığını neredeyse hissedebileceğini düşündü. Öpücüğü uzun bir süre tuttu ve başını kaldırıp Tess'in gözleriyle kendi gözlerini buluşturdu. Tess o berrak, mavi-yeşil derinliklere baktı, kalbi hızla çarparken gözlerini kaçıramadı. Adamın kokusunu tekrar alabiliyordu - ne zaman yoğun duygular yaşasa onu saran o zengin, erkeksi baharat.

Sonunda geri çekildi ve kolunu bıraktı. "Neden...

bunu neden yaptın?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. İstedim" Hâlâ dikkatle ona bakıyordu, gözleri loş odada alev alev yanıyordu.

"Teşekkür ederim, ben..." Tess boğazını temizledi, karmakarışık düşüncelerini yeniden düzene sokmaya çalışıyordu. "Her neyse, işte bu yüzden sen yanıma geldiğinde ve o adam... elime dokunduğunda biraz korktum," diye devam etti, o şefkatli öpücük hiç olmamış gibi davranmaya çalışarak. "Yani, Pierce olmadığını biliyorum ama ilk tepkim-"

"Korku," diye bitirdi Garron onun yerine. "Ve öfkeden deliye dönüp onu boynundan yakalayarak hiç yardımcı olmadım."

Tess başını salladı. "Şey, evet." İç çekti. "Sadece... tüm bu şeyler - bu *korkular* - onları aşmaya başladığımı sanıyordum. Ama sonra beni tekrar yakalayıp evine götürdüğünde ve... ve..." Başını iki yana salladı. "Şey, bilirsin işte. Her neyse, sanırım bu her şeyi geri getirdi."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Başını salladı. "Yaptığım gibi kontrolümü kaybettiğim için beni affet. Böyle bir duygusal patlama affedilemez. Bu sadece... benim diğer..." Başını iki yana salladı. "İsim verme günüm yaklaşıyor ve korkarım..."

"Ne?" Adam konuşmayı kesip gözlerini ondan kaçırınca Tess sordu. "Neden korkuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sen benden daha cesursun. Korkumu yüksek sesle bile dile getiremiyorum. Söylersem korkarım..."

"Gerçek olabilir." Tess başını salladı. "Sanırım anlıyorum."

Garron bir an için gözlerini sıkıca kapattı, yüzünde yoğun bir acı ifadesi belirdi. "Kontrol etmek giderek zorlaşıyor, kendimi tutmam daha da zorlaşıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"I..." Tess ne diyeceğini bilemedi. Ama birden kulak misafiri olduğu konuşmanın bir kısmı aklına geldi. "*Onu evcilleştiriyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama o bana her dokunduğunda ya da ben ona her dokunduğumda - onun teni benimkiyle her temas ettiğinde- içimdeki cinin sakinleştiğini hissedebiliyorum. Açıklaması zor ama sanki ondan hoşlanıyor gibiyim.*"

Garron'un kardeşiyle konuşurken söylediği sözler. Ve iki kez ona, kanındaki yangını yatıştırdığını söylemişti.

Ben, fark etti. Cevap benim, ona yardım edebilirim.

Asıl soru, ona ihtiyacı olan şeyi verecek cesareti var mıydı?

Bu yanlış... tehlikeli, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses, Pierce'la evlendiğinde içinde yaşamaya başlayan kendini koruma sesi. Yapmamalısın...

Ama cinsel olmak zorunda değildi, değil mi? Sadece sakinleştirici mıydı? Ana Gemi'de ona nasıl sarıldığını hatırladı. Yatağın kenarına oturup onu kendine çekişini, başını göğsüne yaslayıp sanki sessizce rahatlamasını isteyişini. Neden böyle olamıyordu?

"Garron," dedi usulca.

"Evet?" Adam başını

kaldırmadı.

"... Sanırım sana yardım edebilirim. Eğer... eğer istersen." "Nasıl?"

Sonunda başını kaldırdı.

"İşte böyle." Tess ayağa kalktı ve adamın karşısına geldi. Adamın dizlerinin arasına girdi ve kalbi hızla çarparak ona doğru uzandı.

Kadın kollarını boynuna ve omuzlarına dolayıp onu kendine doğru çekerken Garron nefesini tutmuş gibiydi. Kanepe alçak olduğu için Garron'un başı kadının göğüslerine dayanmıştı. Tess yine de onu kendine çekti, ona doğru bastırdı. Tişörtünün v yakası biraz aşağı çekildi ve adam kollarını kalçalarına dolayıp sırtına sarılırken yanağının göğüslerinin üst kısımlarına değdiğini hissetti.

"Tanrılar," diye mırıldandı kısık sesle. "Ah, Tess..."

"Her şey yolunda." Parmaklarını adamın gür, siyah saçlarında gezdirdi ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek, Garron. Söz veriyorum."

"Umarım haklısındır. Sadece... nasıl olacağını bilmiyorum."

"Bunun gibi," diye fısıldadı. "Bu... bu yardımcı oluyor mu?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Gözleri ıslıl ıslıl parlayarak ona baktı. "Dokunuşun yanmayı yatıştırıyor... içindeki canavarı evcilleştiriyor."

"Ama tamamen değil," dedi Tess, onun yüzünü inceleyerek. "Daha fazlasına ihtiya ın var, değil mi?"

"I..." Gözlerini yere indirdi. "Daha fazlasını isteyemem."

"Evet, yapabilirsin." Tess bir adım geri çekilerek onun elini tuttu ve çekti. "Haydi."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu koltuktan kalkarken.

" uraya..." Tess derin bir nefes aldı. "Yatak odasına."

"Ama ne-?"

". "

Cesaretini çalışarak çenesini kaldırdı ve kısa koridordan geçerek g l n  boynuzlu yatağı ve ekose yatak   t s yle yatak odasına doğru yürüdü. Yatağın ayakucunda katlanmış halde duran el yapımı yorganı alıp silkeledi ve ca ca lı ekosenin üzerine serdi. * şte, çok daha iyi!*

Sonra soyunmaya başladı. Bol ti   t n  çıkardı ve bol yoga pantolonunu indirdi.

"Tess, bekle..." Garron'un sesi kararsızdı. "Ne yapıyorsun?" "Sana ihtiya ın olanı veriyorum." Sadece sutyen ve s tyeniyle Garron'un karşısına  ıktı. Külot. Onları da çıkarmalı mıydı? Parmakları külotun üzerinde geziniyordu. ama sonunda cesaretini kaybetti. Bu i  görürdü.

"Ve ne..." Garron boğazını temizledi. "Tam olarak neye ihtiya ım olduğunu düşünüyorsun?"

"Ten tene temas." Tess onun gözlerinin içine baktı. "Bir itirafta bulunacağım, aslında bu sabah sandığınızdan daha erken uyandım. Gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyordu, o yüzden gidecektim ama sonra içeride biriyle konuştuğunu duydum - sanırım kardeşin olabilir?"

 nledi. "Tüm bunları duydun mu?"

Tess'in kalbi çarpmaya başladı. Delirmiş miydi?

"Yaptım," dedi kararlı bir şekilde. "Ve sana daha önce söylemediğim için özür dilerim." " değil." Başını iki yana salladı. "Ben sadece... bilmeni istemedim."

"Zaten parçaları bir araya getirecektim," diye güvence verdi Tess. "Bütün gün çok gergindin... çok gergindin. Daha önce fark etmemiştim ama nedeni buydu, değil mi? İçinde yaşayan *ötekiyle* savaşıyordun. Ona ne diyordun?"

"*Dr'gin.*" Acımasız görünüyordu. "Bugün özellikle *ısrarcı* oldu. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Peki ya ortaya çıkarsa ne olacak? Boş ver..." Tess elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum. Şu anda istediğim şey soyunman. Şortuna kadar yani. Eğer... eğer şort giyiyorsan?"

Kaşlarını çattı. "Hangi kıyafetten bahsettiğinizden emin değilim. Ama eğer uçuş derilerimin altına bir şey giyip giymediğimi soruyorsanız, korkarım giymiyorum."

"Tamam, um..." Tess dudağını ısırıldı. Ne yapmalıydı? *Bu cinsel bir şey değil*, dedi kendi kendine sertçe. *Bu rahatlatıcı... sakinleştirici. Ve tamamen gerekli.*

"Tess?" Siyah tişörtünü çoktan çıkarmış, hayatında gördüğü en iştah açıcı göğsü ortaya çıkarmıştı.

Derin bir nefes aldı. "Çıkar şunu," diye emretti. "Devam et, *hepsini* çıkar."

Garron itaat etti ama yavaşça. "Tam olarak ne yapacağız?" sordu botlarını çıkarmayı bitirip pantolonunu çözmeye başlarken. "Cinsel bir şey değil," dedi Tess çabucak. "Sadece... sadece birbirimize sarılacağız, o kadar. hepsi."

"Pekâlâ." Hayal kırıklığına uğradıysa da bunu belli etmedi. Ama dar siyah deri pantolonunu aşağı ittiğinde, uzun, kalın shaftı

yarısından fazlası dik.

"Oh!" Tess ağzından kaçan nefesi durduramadı. Şimdiye kadar bir erkekte gördüğü en muhteşem vücuda sahipti. Geniş omuzları bronzlaşmış göğsüne iniyor ve hareket ettiğinde kalıplanmış çelik gibi dalgalanan karın kasları ortaya çıkıyordu. Uzun, kaslı kollar ve bacaklar ile zaten hoşlandığı büyük, becerikli eller güzeldi ama gözleri sürekli gövdesine takılıyordu. Küçük bir siyah saç izi göbek deliğinden aşağıya doğru uzanıyordu... Tess bakmamaya çalıştı ama elinde değildi. *Demek bu sabah ona sarıldığımda haklıymışım*, dedi kendi kendine gözleri uzun, kalın şaftın üzerinde gezinirken. *Gerçekten de o kadar büyük. Ve daha tamamen sertleşmemiş bile!*

"Sen iyi misin? Derilerimi tekrar giymemi ister misin?" Pantolonuna uzanmaya başladı ama Tess başını salladı.

"Hayır, hayır! Ben sadece... Özür dilerim. Sen çok büyüksün... her yerde." Garron kaşlarını çatarak kendine baktı.

"Bağışlarımın bir Kindred için normal olduğuna inanıyorum."

"Bir insan için normalden çok daha büyük." Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu ve yine adamın belinden aşağısına bakmamaya çalıştı. "Bak, bunu boş ver. Sadece benimle yatağa gel."

"Pekâlâ." Yatağa sırt üstü uzandı ve başını kaldırıp ona baktı. "Geliyor musun?"

Kötü kelime seçimi! Tess boğazında histerik bir kahkaha baloncuğunun yükseldiğini hissetti ve güçlkle geri yuttu. Şimdi kendine hakim olmalıydı - bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Üzerinde sadece pembe dantelli sütyeni ve külotu olduğu halde kendini yatağa bıraktı. Bunun gerçek bir ten tene temas olması için gerçekten çıplak olması gerektiğini düşünüyordu ama o kadar cesur değildi.

Garron sırtüstü yatmış onu bekliyordu, bu yüzden o da yana kayarak başını onun göğsüne koydu. Garron'un derin ve sabit kalbini duyabiliyordu ve bir süre sonra Garron bir kolunu ona doladı ve onu daha da yaklaştırdı, böylece tüm ön tarafı Garron'un uzun yan tarafına bastırılmış oldu.

"Mmmm." Tess elini onun geniş göğsüne, meme uçlarının yassı bakır diskleri arasına koymaya cesaret etti ve sıcak, erkeksi kokusunun onu sarmasına izin verdi. Teni sıcak görünüyordu -neredeyse ateşi varmış gibi- ve iyi olup olmadığını merak etti. Hasta gibi görünmüyordu - belki de Kindredler insanlardan daha sıcaktı. Gözlerini kapadı ve rahatlamaya çalıştı.

"Bu... güzel. Rahatlatıcı." Sesi kızın kulağında derin bir gümbürtüydü.

"Ben de öyle düşünüyorum." Tess onun göğsünü hafifçe okşadı. "Yardımcı oluyor mu... sence?"

"Biraz." Adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kadın bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Garron?" Gözlerini açtı ve onun yüzüne baktı. Yontulmuş yüz hatlarında neredeyse acıyla kazanmış bir ifade vardı. Vücudunun uzun, kaslı kısmına hızlı bir bakış nedenini gösterdi. Şimdi tamamen hazır durumdaydı, kalın shaftı ağırlı bir şekilde sertti ve hemen ucunda inci gibi beyaz bir damla prekum vardı. "Garron, tatlım," dedi tereddütle. "Bu... sana yarardan çok zarar mı veriyor?"

"Bilmiyorum." Sanki rahat etmeye çalışıyormuş gibi tekrar yer değiştirdi. "Aramızda bu kadar az şey varken sana bu kadar yakın olmak... zor."

"Çok özür dilerim!" Tess mahcup olmuştu. "Asla işleri daha da kötüleştirmek istemedim." Ayağa kalkmaya başladı ama Garron elini koluna atarak onu durdurdu.

"Gitme." Gözleri loş odada parlıyordu. "O kadar güzelsin ki içimi acıtıyorsun ama sırf sana yakın olmak için bile katlanabileceğim bir acı bu."

"Oh..." Tess kalbinin etrafında bir çarpıntı hissetti ve tekrar ona doğru çekilmesine izin verdi. "Pekâlâ."

Garron başını çevirdi ve yüzünü onun saçlarına bastırdı.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı. "Ve sen çok tatlı ve yumuşaksın. Sanki bir *lin'del* tutuyormuşum gibi."

"Um, bir ne?"

Ona baktı. "Sanırım senin halkının melek dediği şey bu. Gerçek olamayacak kadar güzel, dünya dışı bir yaratık. Demek istediğim bu."

"Bu çok tatlı." Tess ona biraz daha sokuldu. "Sen de çok güzel kokuyorsun. Bir çeşit kolonya mı kullanıyorsun yoksa...?"

"Bu benim bağlanma kokum. Bir Kindred bir dişiyi kendine bağlamak istediğinde, vücudu onu çekmek için belirli bir koku üretir." Sesi bu konuda çelişkili geliyordu.

"Peki... vücudunuz hiç bu kokuyu..." Tess ismi söyleyemedi.

"Nella için mi? Hayır." İç çekti. "Hiç bu kadar yakın olmamıştık. Neredeyse hiç el ele tutuşmadık ve sadece bir ya da iki kez dudak dudağa geldik. Pax'taki toplumumuz buna izin vermiyordu."

"Yani ona hiç sarılamadın mı? Ya da öpemedin mi?" Tess şimdi onun için üzülmüyordu. "Hayır, çok istememe rağmen. Bunun hakkında konuştuk. Birçok planımız vardı.

çiftleştikten sonrası için. Ama tabii ki..." Cümleyi yarım bıraktı.

Tess bu konuyu açtığı için üzgündü. "Hiçbir şey söylememeliydim. Belli ki acı verici bir konu."

"Eskisi kadar değil." Boğazını temizledi. "Belki de... yeminimi tutmakta bu kadar zorlanmamın nedeni budur."

"Yaptığımız şey yeminini bozmak değil," diye itiraz etti Tess. "Yani, biz sadece burada yatıyoruz. Ve Nella senin burada yatmanı istemezdi."

"Acı çekerken ya da kontrolden çıkarken, öyle mi?"

"Hayır..." Sesi kendinden tam olarak emin gelmiyordu. *"Hiç sanmıyorum."*

"Peki, o zaman..." Onun acı çektiğinden bahsetmişken, yardım edemedi her zamanki gibi sert olduğunu fark etti. Eli hala göğsündeydi, aşağı kaymak ve ağrısını hafifletmek istiyordu -düz karnında zonkladığını gördüğü o sıcak, sert uzunluğu keşfetmek için.

Neyin var senin? diye fısıldadı kafasının içinde korkmuş küçük bir ses. *Ne düşünüyorsun? Bunun yanlış olduğunu biliyorsun... tehlikeli. Pierce'ın seni her zaman yapmakla suçladığı şey tam olarak buydu. Başka bir adama dokunmak!*

Evet, ama Pierce'ın onu maruz bıraktığı tüm suçlamalara ve "cezalara" rağmen, onun suçladığı hiçbir şeyi bir kez bile yapmamıştı. Ayrıca, boşanma belgelerini imzalamamış olsa bile *eski kocasıydı* ve burada değildi. Tess onu hayatından çıkarmak için bir şeyler yapmak istiyordu - onunla birlikteyken asla yapmaya cesaret edemeyeceği bir şey.

Ayrıca, kendine sıkıca söyledi. Bu cinsel bir şey değil. Terapi gibi bir şey. Zavallı adamın yardıma ihtiyacı var. Ben sadece ona yardım edeceğim... hepsi bu.

Yavaşça, dikkatlice, elinin Garron'un göğsünden ve gövdesinden aşağı inmesine izin verdi. Daha da aşağıya kayarken taş gibi sert karın kasları parmak uçlarının altında gergin bir şekilde seğirdi ama sonunda parmaklarını uzun, kalın shaftının etrafına sarana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Tess?" Derin sesi boğuk ve kararsızdı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyorum." Adam o kadar kalındı ki elini sonuna kadar sokamadı ama yine de parmaklarını sıcak uzunluğunda aşağı yukarı kaydırды. Elinde canlı, zonklayan bir demir çubuk tutuyormuş gibi hissetti ve ona dokunmak, bağlanma kokusu dediği sıcak baharatı yoğunlaştırıyor gibiydi.

"Bana yardım etmek... tam olarak ne?" Kızın eli geniş, genişlemiş tepesine ulaştığında ve sonra tekrar tabanına doğru indiğinde düşük bir nefes verdi.

"Serbest kalmana yardımcı olmak. En başta Eşleştirme Evi'ne gitme nedenin buydu, değil mi? Bir kurtuluşa ihtiyacın vardı. Ama hiç kurtulamadın." Tess onu tekrar okşadı, bir ritim bulmaya başlamıştı. "Bence bunu yapsaydın kendini daha iyi hissederdin, kontrolün daha fazla sende olurdu."

Titrek bir kakhaha attı ve onun eline doğru pompaladı. "Kontrol sende gibi görünüyor, *Lin'del*."

"Öyleyim, değil mi?" Tess bu fikri sevdi. Kendini güçlü, kuvvetli... daha az savunmasız hissetmesini sağlıyordu. Pierce'la birlikteyken kontrol hiç onda olmamıştı. Orada uzanıp tavana bakmaktan başka bir şey yapmasına asla izin verilmemişti. Şimdi Garron yatakta çıırılçıplak yatıyordu, iri kaslı vücudu erotik bir ziyafet gibi onun için açılmıştı ve ona tamamen açıktı. Ona bu şekilde dokunmak baş döndürücü bir deneyimdi.

*Ama daha da iyi olmaz mıydı, diye fısıldadı Tess BP'nin küçük yaramaz sesi, onu **tatmak** daha da güzel olmaz mıydı?*

Bu düşünce kalçalarının arasında küçük, hınzır bir karıncalanma yarattı. Buna cesaret edebilir miydi? Garron'a baktı, kocaman elleri yorganın iki yanında kenetlenmiş, tüm vücudu ihtiyaçla gerilmiş bir halde yatıyordu. Yüzünde neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı ve Garron'un boşalmaya mı çalıştığından yoksa bunu engellemeye mi çalıştığından emin değildi.

Nasıl karşı koyabilirsin? Küçük ses ısrar etti. Ayrıca, ona yardım ediyorsun. -Hatırladın mı? Bu sadece terapi.

Terapi. Doğru. Tess yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de... küçük ses haklıydı. Nasıl karşı koyabilirdi ki?

Yavaşça göğsüne yumuşak bir öpücük kondurdu ve sonra göğüs kafesini öpmek için aşağı indi.

"Tess? *Lin'del*?" Garron'un sımsıkı kapalı olan gözleri irkilerek açıldı. Kadın kalça kemiğinin hemen üstündeki sert kas çıkıntısını öperken Garron kararsızca ona baktı.

"Şşşt," diye onu yatıştırdı Tess. Kalbi çarpıyordu ama korkuyla değil heyecanla çarpıyordu; yıllardır kendini bu kadar güçlü hissetmemişti.

"Ama sen ne-?"

"Bu," diye mırıldandı ve şaftının yan tarafına yumuşak, nazik bir öpücük kondurdu. Sonra başını kaldırıp ona baktı. "Tabii yapmamamı tercih etmezsen?"

"Bu yasak." Şimdi nefesi hızlı geliyordu; geniş göğsü hızla inip kalkıyordu.

"O zaman... durmamı mı istiyorsun?" Tess dudağını ısırды ve geri çekilmeye başladı. "Hayır, lütfen..." Başını hızla salladı. "Yasak olan şey... arzu edilir. Eğer bunu gerçekten istiyorsanız, sizi durdurmayacağım."

"Güzel." Tess ona gülümsedi ve yanağını onun boyunda aşağı yukarı ovuşturdu. Tanrım, burada o kadar güzel kokuyordu ki! Çok sıcak, baharatlı ve erkeksi... Aletinin gövdesi sıcak, kadifemsi ve mükemmel bir his veriyordu tenine.

"Ahhh..." Ona bakarken dudaklarının arasından alçak bir inilti döküldü. "Oh, Tess..."

"Evet?" Cesaretini toplayarak dudaklarını araladı ve tepesinin hemen altına sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu. Uzun şaft seğirdi ve adam tekrar inledi.

"Seni izlemeden duramıyorum," diye kısık sesle itiraf etti, gözleri yarı kapalı ve loş odada parlıyordu. "Kendime engel olamıyorum."

"Zorunda değilsin," diye yumuşak bir sesle güvence verdi Tess. "İstersen izle." Onun gözlerini kendi gözleriyle tutarak, doğrudan sikinin geniş başına sıcak, ağzı açık bir öpücük daha kondurdu, dudaklarının arasına aldı ve kadifemsi sıcak yüzeyini diliyle hafifçe fırçaladı.

"Ah! Tanrılar!" Garron'un kalçaları sarsıldı ve şaftının kalın bir santimini daha dudaklarının arasına gönderdi. Tess aniden onu emdiğini fark etti... umursadığından değil. Adam sıcak ve sertti ve onu tamamen ağzına almasının imkânı yoktu ama geniş, erik şeklindeki başının ağzının çatısına sürtünmesi hoşuna gidiyordu - şimdi serbestçe akan prekumunun tuzlu, hafif acı tadından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yavaşça, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan, başını sallamaya başladı, kalın sikinin sadece ucunu ve ilk iki ya da üç santimini dudaklarının arasında emdi, diliyle nazıkçe yaladı ve onu çalıştırırken eliyle şaftının geri kalanını okşadı.

Nasıl bu kadar cüretkâr olabilmişti? Onu böyle davranmaya iten şey neydi? Tess bilmiyordu ama hissettiği duygu hoşuna gidiyordu - güç hissi ve Garron'un bunu yaparken onu izlediğini, liderliği ele almasına izin verdiğini ve bunun her dakikasını sevdiğini bilmek.

"Tess... *lin'del*," diye fısıldadı boğuk bir sesle, kadın onu emmeye devam ederken. "Tanrım, ağzın sikimin etrafındayken çok güzelsin. *Tanrım...*"

Tess kelimelerle cevap vermedi, sadece onu emmeye devam etti, dilini kalın şaftının etrafında döndürdü ve onu olabildiğince derine aldı. Arada bir geri çekiliyor ve dilinin düz kısmını geniş tepesinde gezdiriyor, prekum damlacıklarını yakalıyor ve sanki en sevdiği dondurma çeşidiymiş gibi yalıyordu. Tüm bunlar olurken, yüzüne bakmaya devam ediyor, tepkilerini , güçlü yüz hatlarına damgasını vurduğunu gördüğü yoğun zevki seviyordu.

Sonunda daha fazla dayanamayacak gibi görünüyordu. Belli ki itmemeye çalışıyordu ama bastırılmış dürtüyle kalçalarının seğirdiğini hissedebiliyordu; alt dudağını ısırıldığını ve onu emerken kendini tutmaya çalıştığını görebiliyordu. Bu onun için tam bir işkenceydi ve buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

" değil," diye mırıldandı, geri çekilerek. "Kalçalarını oynatabilirsin, benim için sorun değil."

"Ben... emin değildim..." Elinin içine doğru pompalamaya başladığında çeneleri sıkılmıştı, okşayışının ritmini yakalıyordu. "Ben... Tanrım, küçük elin çok yumuşak. Hiç... *Oh...*"

"Yaklaştın mı?" Tess kendini her zamankinden daha güçlü hissederek mırıldandı. "İyi hissediyor musun, tatlım? Boşalacak mısın?"

Edepsiz konuşmalara göre oldukça hafifti ama sadece bu kelimeleri söylemek bile onu yıllardır hissetmediği bir şekilde yaramaz, seksi ve tamamen canlı hissettirdi. Onu bir aşağı bir yukarı okşadı, hâlâ ara sıra başını eğip onu emiyor ya da yalıyordu. Uzun, sert, kaslı vücudunun tüm uzunluğu gerginlikle gergindi ve yüzü yoğun bir ihtiyaç maskesiydi.

"Tess..." diye inledi. "Ah, Tanrılar... lütfen... aynen . Aynen !
Lütfen!"

" yok tatlım," diye mırıldandı, daha sert okşuyor, neredeyse sağıyordu. "Sorun yok, sadece kendini bırak ve boşal."

"Tanrım, evet!" Elleri yorganı daha da sıkı kavradı, ta ki Tess yorganın yırtıldığını duyana kadar. "Tanrılar, *lin'del*," inledi. "Beni boşaltıyorsun... beni çok *sert* boşaltıyorsun."

Tess onun avucunun içinde nabzının attığını hissetti ve sonra kalın, kremi beyaz bir fişkırm aletin ucundan taşı ve onu okşarken elini kapladı. Onu bir başkası ve sonra bir başkası izledi ve Tess onun en son ne zaman orgazm olduğunu merak etmeye başladı. Yoksa tüm Kindredler çok mu boşalırdı? Umursadığından değil - sonuçta onu bu kadar güçlü bir şekilde etkilediğini bilmek seksi bir şeydi.

Sonunda Garron'un uzun bedeni yatağın üzerinde gevşedi ve kesik kesik, soluk soluğa bir nefes aldı. Tess onu yavaşça bıraktı ve yüzüne baktı.

"İyi misin?" diye sordu, aniden kararsız hissederek. "Bu... bu iyi miydi?"

"İyi'den daha fazlasıydı," diye mırıldandı ve ona yorgun bir yarım gülümseme verdi. "Öyleydi... Daha önce hiç böyle bir zevk almamıştım... Bunun mümkün olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Kadın rahatlamış hissederek ona gülümsedi. Bir yanı, bu iş bittikten sonra ona kızacağından emindi - bu kadar açık bir şekilde cinsel bir şey yaptığı için ona kızgındı. *Ama hayır, bu sadece bir terapiydi,* diye ısrar etti kendi kendine. *Ve işe yaramış gibi görünüyor, çok daha iyi görünüyor. Çok daha rahatlamış.*

"Hayır," dedi ciddi bir ifadeyle, ona bakarak. "O zevk tamamen *bana* aitti. Bu iyiliğe karşılık vermeme izin verir misiniz?"

"Um..." Tess yine aniden gerildiğini hissetti. "Ne demek istediğinden emin değilim..."

"Belki de başlangıç olarak sana sadece... sarılabilirim?" diye sordu usulca. "Seni rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyorum, yemin ederim."

Tess gülmekten kendini alamadı. "Doğru. Beni rahatsız eden her şey. Sana mastürbasyon yapmayı bitirdikten sonra, yani serbest bıraktıktan sonra."

Gülümsemesi daha da genişledi. "İkinci söyleyiş şeklin kulağa daha hoş geliyor."

"Evet, şey..." Tess yapış yapış olmuş eline baktı. "Belki de başka bir şey yapmadan önce... bilirsin, biraz temizlenmeliyiz?"

Garron kendine baktı ve başını salladı.

"Sanırım bu iyi bir fikir," dedi alaycı bir ifadeyle, ayağa kalkmaya başlarken.

"Hayır, hayır-" Tess yapışkan olmayan eliyle onu tekrar aşağı itti. "Sadece orada kal ve rahatla. Ben gidip bir bez getireyim."

Banyoya koştu, ellerini yıkadı ve sıcak bir bezle geri döndü. Garron'un uyuyor olmasını bekliyordu ve gerçekten de büyük Kindred gözleri kapalı, huzur içinde nefes alarak yatıyordu.

Şuna bakın, çok yıpranmış. Tess sevgiyle gülümsemekten kendini alamadı. Şimdi onu temizleyecekti ve şüphesiz o da gecenin geri yuvarlanıp uyuyacaktı. En azından Pierce'ın orgazm olduktan sonraki her zamanki hali buydu.

Adamın geniş göğsünün derin ve düzgün bir şekilde inip kalkmasını izlerken rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı emin değildi. Garron "iyiliğe karşılık vermek" istediğinden bahsetmişti. Aklında tam olarak ne vardı?

Bilmemek daha iyi, dedi kendi kendine dikkatlice onun yanındaki yatağa geri dönerken. *Ona ihtiyacı olanı verdin ve gitmen gerektiği yere kadar gittin. Şimdi sadece arkadaş olmaya geri dönmek en iyisi - eğer daha önce öyleyse.*

Kalçasına hafifçe dokundu, onu ürkütmemek için orada olduğunu belli etti ve sonra ılık, nemli bezi uzun shaftının üzerinde okşamaya başladı. O kadar çok ve sert boşalmasına rağmen hâlâ yarı ereksiyon halindeydi ve bu da Tess'e göre oldukça etkileyiciydi.

"Mmmm..." Ondan gelen derin memnuniyet sesi gülümsemesine neden oldu. "Tess..."

"Şşşt," diye mırıldandı. "Sadece seni temizliyorum. Sonra uyumaya devam edebilirsin."

Ama şaşırarak gözlerini açtı ve elini bileğine koydu. "Uykuya geri dönmek istemiyorum." Adamın gözleri, kızın gözlerinin içine bakarken Yoğun.

"Ne? Yorulmadın mı?" Tess, adamın ona bakışı karşısında kalbinde bir çarpıntı hissetti ama sesini hafif tutmaya çalıştı.

"Seninle olmaktan asla yorulmadım."

Tess aniden adamın aletinin sıcak bezin altında yeniden sertleşmeye başladığını fark etti. *Oops!* Çabucak işini bitirdi ve komodinin üzerine koydu.

"İşte oldu. Hepsi tamam."

"Hayır, hepsi bitmedi," diye ısrar etti Garron. Bir elini onun koluna koydu. "Yaklaşacak mısın? Sana tekrar sarılmama izin verir misin? Vücut vücuda?"

"Umm..." Tess yeniden gergin hissetmeye başlamıştı ama yüzündeki ifade yalvaran bir ifadeye dönüştü.

"Lütfen, Tess. Sadece sana sarılmak istiyorum. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

"Şey..." O güzel turkuaz gözlerin gücü altında eridiğini hissetti. "Pekâlâ."

Tekrar onun yanına sokuldu ve Garron memnuniyetle içini çekerek onu kendine yaklaştırdı ve kollarıyla sardı. Şimdi çok daha rahat ve konforlu görünüyordu ama aynı zamanda düşündüğünden çok daha uyanıktı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, yüzünü onun saçlarına gömdü. "Ve çok vericisin."

"Ben sadece... seni iyi hissettirmek istedim. Yani *daha iyi* hissetmeni," dedi aceleyle. "Yardıma oldu mu? Öteki *-cinin-* kontrol *altında* mı?"

"Şimdilik," diye mırıldandı. "Nedenini bilmiyorum ama ellerinin bu şekilde üzerimde olması gerçekten yardımcı oluyor gibi görünüyor."

Cinsel anlamda demek istiyor, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses. Tess boğazını temizledi.

"İşe yaradığına sevindim. Daha iyi hissetmene de sevindim."

"Ben de seni iyi hissettirmek istiyorum, biliyorsun," dedi usulca. İri eli, kalçasına dayanana kadar kolundan aşağı indi. Uzun parmakları kızın etrafında kıvrılıyor, yasak bir sıcaklık yayıyor, kızın kendini küçük... çaresiz hissetmesine neden oluyordu.

"Çok nazıksınız." Tess yere baktı. Sıcakladığını hissedebiliyordu... bu da onu ölümüne korkutuyordu. "Ama ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, gayet iyiyim."

Ona doğru döndü ve çenesini çenesini yukarı kaldırdı, böylece gözleri buluştu.

"Ne oldu *Lin'del?*" diye mırıldandı usulca. "Benden hâlâ korkuyor musun?" "Hayır, elbette değil," dedi Tess hemen. "Sadece..."

Durakladı, korktuğu şeyin aslında o olmadığını, ona karşı kendi tepkisi olduğunu nasıl açıklayacağını düşündü. Ona dokunan, kontrolü elinde tutan kendisi olduğunda kendini özgür, açık... güvende hissetmişti. Ama kendisine dokunulmasına izin vermek -ve bundan herhangi bir cinsel zevk almak- farklı ve çok daha zordu. Bir gece önce kendi kendine onun sadece kendisini "iyileştirdiğini" söyleyerek bunun üstesinden gelmişti. Tıpkı şu anda ona dokunmanın bir tür "terapi" olduğuna kendini ikna ettiği gibi. Ama tüm bu bahaneleri ve hileleri bir kenara bırakıp ona zevk vermek için bedenine dokunmasına izin vermek... görüldüğünden çok daha zor bir şeydi. Belki de imkânsızdı.

Ama tüm bunları Garron'a nasıl söyleyebilirdi?

İçinde büyük, karmakarışık, hırıltılı bir karmaşa vardı; korkuların, fobilerin ve arzuların kilitlendiği ve Tess'in anahtarı bulup bulamayacağını bilmediği kadar derinlere saklandığı bir fare yuvası. *Ben tam bir karmaşayım, ondan tüm sorunlarımla ilgilenmesini istememin imkânı yok. Onun da istemesine imkân yok.*

"Sadece ne?" diye sordu yumuşak bir sesle ve kadın çok uzun süredir düşündüğünü fark etti.

"Bu sadece... karmaşık." İcini çekti. "Bak, üzgünüm Garron ama şu anda gerçekten yorgunum ve geç oldu. Bak..." Pencereyi işaret etti. "Dışarısı tamamen karanlık ve bugünün çoğunu arabayla geçirdik. Bu geceyi bitirmemizin bir sakıncası var mı?"

"Elbette." Ona doğru kaydı. "Bu şekilde uyuyabilir miyiz? Bana karşı hissettiklerini seviyorum."

Tess gülümsedi. Tek yaptıkları bu olduğu sürece uyumak yeterince güvenli olmalıydı.

"Elbette, ben de beğendim. Güzelmiş."

"Güzel." İcini çekti ve kızın alnına nazık bir öpücük bıraktı. "İyi uykular, Tess."

"Sen de," diye mırıldandı, biraz daha sokulmaya cesaret ederek. Ona bu kadar yakın olmak gerçekten güzeldi. İri, sert vücudu rahatlatıcıydı ve onu saran kolları kendini güvende ve şefkatli hissetmesini sağlıyordu. Kokusu onu rahatlatıyor gibiydi ve derin, eşit nefes alıp vermesi neredeyse bir ninni gibi geliyordu.

Yavaşça uykuya daldı...

Sadece birkaç saat sonra çılglık atarak ve ağlayarak uyanmak için.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Benim değil, değil mi, seni küçük sürtüük? Kimin? Karımı hamile bırakan şanslı adam kim? Barney miydi, huzurevinde seninle birlikte çalışan şu lanet güvenlik görevlisi?"

*"Lütfen, Pierce..." Duvara doğru sinmiş, onun darbelerinden kaçınmaya çalışıyordu. "Mantıklı ol, Barney neredeyse yetmiş yaşında! Ayrıca, bunu asla ama **asla** başka biriyle yapmam. Başka erkeklere **bakmam** bile. Lütfen!"*

"Yalancı küçük fahişe! Madem başka erkeklere bakmıyorsun, nasıl hamile kaldın?" Adam ona dik dik baktı, gözleri zehir yeşili yarıklar halindeydi, yüzü öfke maskesiyle. "Ha? Söyle bana bunu?"

Tess onu yatıştırmak için daha fazla çaba göstermesi gerektiğini biliyordu. Birkaç tokat ve itiş kakış olarak başlayan şey yakında yumruklaşmaya dönüşecekti ve o da bundan nasibini alacaktı. Ama bazen olduğu gibi, öfkesi sağduyusunun önüne geçiyordu.

*"Nasıl hamile kaldım **sanıyorsun**? Doğum kontrol haplarımı sildin çünkü bir aile kurmak istediğini söylemiştin. Bil bakalım ne Pierce, işte bu." Sonunda göstermeye başladığı için artık her zamankinden daha yuvarlak olan karnını işaret etti. Bu senin ailen - senin bebeğin - tamamen senin, başkasının değil! Ve sen bunu **bilyorsun**. Sadece bana vurmak için bir bahanen olsun diye aksini iddia ediyorsun -sanki bir bahaneye **ihtiyacın** varmış gibi."*

Pierce'ın yüzü daha da çirkinleşti.

"Seni küçük sürtüük! İçindeki veledin benim olmadığını biliyorum. Benimle oynadığını biliyorum! Her zaman yapıyorsun, bu yüzden seni her zaman cezalandırmak zorundayım."

"Nasıl ?" Tess talep etti. *"Bütün gün ne yaptığımı biliyorsun; , kahvaltını hazırlıyorum, seksenli ve doksanlı yaşlarda kadın hemşireler ve hastalarla çevrili olduğum işe gidiyorum, sonra doğruca eve gelip sana akşam yemeği hazırlıyorum ve geceyi burada geçiriyorum. Hepsi bu kadar. Bütün günüm bu kadar."*

Kaşlarını çattı. *"Öğle yemeği saatinde dalga geçiyorsun."*

"Nasıl yapabilirim ki? Aylardır beni alıyorsun," diye Tess. "Aldatmak istesem bile -ki istemiyorum- iş yerinde benim yaşıma yakın hiç erkek yok. Bunun imkanı yok Pierce. İstedğin kadar çarpıtabilirsin ama bu senden başka kimsenin bebeği olamaz."

"Öyle mi?" Orada durmuş öfkeyle nefes alıyor, öfkelenildiğinde her zaman yaptığı gibi burun deliklerini bir boğa gibi şişiriyordu. Ama en azından ona vurmayı ve tokat atmayı bırakmıştı ki bu büyük bir gelişmeydi.

"Evet, öyle." Tess temkinli bir rahatlama hissetti. Bu tartışmada onu haklı bulmuştu. Yapmış olması mümkün olmayan bir şey için onu "cezalandıramazdı". Koruyucu çömelişinden kalkmaya ve duvara karşı dik durmaya cesaret etti. *"O senin,"* dedi usulca, karnının alt kısmını işaret ederek. *"O senin bebeğin Pierce. Senin bebeğin. Ve benim. **Bizim.**"* Ona gülümsemeye çalıştı, görmesini sağlayabileceğini umuyordu. *"kucağına aldığını hayal edebiliyor musun? Bir isim seçmeyi? Çocuk odasını dekore etmeyi? Yapabilir misin-?"*

"Hayır." Yumruğu o kadar hızlı uçuyordu ki, sadece bir bulanıklıktı. Kendini koruyacak zamanı yoktu, hatta tepki verecek zamanı bile yoktu. Yine de içgüdüsel olarak başını örtmeye, yüzünü adamın yumruğundan korumaya çalıştı.

Ama bu sefer hedeflediği onun yüzü değildi.

Mide bulandırıcı darbeyi karnının alt kısmına inen bir balyoz gibi hissetti. Bu basit bir tokat ya da hafif bir yumruk değildi -Pierce tüm ağırlığını arkasına almıştı. Nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine çöktü, acı ve korkudan çılgına dönmüş bir halde karnını tuttu.

Nefesini yakalamadan önce bile içinde bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğini biliyordu. Pelvisinin ortasındaki kırılğan nokta aynı hem kemiksiz hem de ağır hissediyordu. Bir şekilde içinde tutuşan kıvılcımın söndüğünü biliyordu. En başta onu oraya koyan kişinin yumruğu tarafından parçalanmıştı.

"Oh, hayır," diye fısıldadı, koruyucu bir top gibi kendi üzerine kıvrıldı. Yaralı karnını kollarının arasına aldı, sanki kısa bir süre önce içinde olan küçük çocuğu tutabilecekmiş gibi kendini tuttu. "Hayır... **hayır...**"

Ve sonra kramplar başladı, parçalayıcı acı ve bittiğini bilmek, her şeyin bittiğini. Kırılğan küçük hayat gitmişti.

* * * * *

"Gitti... gitti." Tess kendi içine kıvrıldı, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken karnını tuttu. Keder onu delip geçti, onu parçalayan kramplardan daha keskin pençelerle onu parçaladı. Kayıp onu doldurdu, kalçalarının arasından dökülen kandan daha karanlıktı. "Oh, lütfen," diye inledi usulca, hıçkırıklarını bastıramıyordu. "Oh, lütfen...hayır. Hayır..."

"Tess?" Birdenbire karanlıkta kocaman bir erkek sureti belirdi. "Tess, sorun ne?"

Sözcüklerin kendileri kaydedilmedi, sadece erkeksi ses tonu ve onu sıkıştıran... *tehdit eden* büyük beden kaydedildi.

"Hayır, beni yalnız bırakın!" Tess yatağın ucuna doğru tırmandı ve ayakucuna yaslandı. "Uzak dur, yeterince yapmadın mı? Onu kaybettim, *onu kaybettim!*"

"Neyi kaybettin? Tess, lütfen..." Tekrar ona doğru geldi, bir elini uzatmıştı. "Benim, sadece benim," dedi.

Tess onun dokunuşundan çekindi.

"Geçti, şimdi mutlu musun? Onun icabına baktın. *Gitti.*"

"Ne gitti? Tess, lütfen bana bak. Gözlerime bak, benim, Garron."

Söyledikleriyle ilgili bir şeyler yavaş yavaş fark edilmeye başlandı. Gözleri... Neden karanlıkta onun gözlerini görebiliyordu?

Çünkü parlıyorlar, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Ve yeşil değiller, maviler. Turkuaz.*

"I..." Tess ne diyeceğini bilemedi. Elinin tersiyle gözlerinden süzülen yaşları sildi.

"Benim," dedi tekrar ve sonra onu kollarının arasına aldı.

Tess bir an için ona karşı sertleşti. O kadar büyüktü ki... inanılmaz derecede güçlüydü. O devasa kollardaki gücü hissedebiliyordu; istese onu ikiye ayırabilirdi. Bir oyuncak bebeği ya da doldurulmuş bir hayvanı parçalamak kadar kolay.

Kadın geri çekilmeye başladı ama adam kadının yüzünü nazikçe boğazına bastırdı.

"Beni içine çek," diye mırıldandı, uzun, yatıştırıcı vuruşlarla sırtını okşayarak. "Kokumu içine çek, *Lin'del.* Bu benim. Sadece benim."

Tess onun dediğini yaptı, birbiri ardına derin ve titrek nefesler aldı. Kokusu - Pierce'ın her zaman kullandığı çok tatlı, iğrenç tıraş losyonu değildi. Güvenlik gibi kokan sıcak, koyu bir baharattı... nedenini bilmesede ev gibi kokuyordu.

Vücudu, güvende olduğu gerçeğini zihninden önce fark etti. Bunu yapmak için bilinçli bir karar vermeden önce bile, vücudu kemiksizleşirken ve sonunda rahatlarken kendini onun geniş göğsüne doğru sarktığını hissetti.

"Her şey yolunda," diye gürledi Garron, saçlarını ve sırtını okşayarak. "Her şey yolunda. Sadece kötü bir rüya gördün."

"Evet... Zaman zaman böyle şeyler yaşadığım konusunda seni uyarmalıydım." Ondan biraz uzaklaştı ve tekrar gözlerini ovuşturdu. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Bu... uyanmanın en hoş yolu değil, biliyorum."

"Rüyada olanlar da kulağa hoş gelmiyor."

"İşte bu yüzden onlara kabus diyorlar, değil mi?" Tess gülmeye çalıştı ama bu daha çok hıçkırık gibi geldi.

Pierce'ı terk ettiğinden beri onunla ilgili kötü rüyalar görüyordu. Bazen Pierce onu kovalıyor, o da kaçmaya çalışıyor ama ayakları yere yapışıp kalıyordu. Bazen yatağa bağlıyken yüzüne bağırıyor ve kız kendini onun öfkeli darbelerinden koruyamıyordu. Ama bu yarı rüya yarı anı en kötüsüydü. En çok korktuğu şeydi. Neden Garron'un kollarında uyuduğu ilk gece gördüğü rüya olmak zorundaydı ki? Arkadaştan öte bir şey olduklarından değil ama yine de... Büyük ihtimalle büyük Kindred şimdi onun deli olduğunu düşünüyordu.

"Özür dilerim," dedi tekrar, gözyaşlarını geri çekmeye çalışarak. "Ben sadece... bu kötü bir taneydi. Ben... Sanırım gidip kanepede uyuyacağım. Böylece tekrar gelirse seni uyandırmamış olurum."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı, yüzü loş odada endişeyle doluydu. "Burada benimle kalacaksın ve bana rüyayı anlatacaksın."

"Ne? Hayır!" Tess başını salladı. "Önemli bir şey değildi. Gerçekten, unutamam gitsin."

Kaşlarını çattı.

"Benim halkım rüyaların geçmiş ya da gelecek için önemli olduğuna inanır. Bu öylece geçirilecek bir şey değil, Tess. Bana bunu anlatmalısın - anlamamı sağlamalısın ki tekrar gelirse sana yardım edebileyim."

"Neden yardım etmek istiyorsun? Neden umursuyorsun?" diye sordu. İki avucunu da adamın geniş göğsüne koyarak onu itti ve kendi alanını geri kazandı. "Ölen nişanlıyı onurlandırmak için yemin etmiştin, hatırladın mı? Ben de psikopat eski sevgilimden kaçıyorum. İkimizin de bu işe bulaşmak için çok fazla yükü var, neden uğraşalım ki?"

"Çünkü biz *zaten işin* içindeyiz," dedi alçak bir sesle. "En azından ben öyleyim. Seni tanımıyorum."

Tess dudağını ısırды, öfkesi aniden söndü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tess... *Lin'del...*" Derin bir nefes aldı. "Yeminimi yerine getirmeye çalışıyorum - Nella'yı ve onun benim için ifade ettiği her şeyi o kadar uzun zamandır hatırlamaya çalışıyorum ki..." İç çekti. "Sanırım hep geçmişe bakarak bugünü ve geleceği gözden kaçırdım. O çok güzeldi ve onu içimdeki her şeyle sevdim. Ama... o gitti. Gitti, asla geri dönmeyecek."

"Üzgünüm," dedi Tess, kendini kötü hissederek. "Kaybınız için üzgünüm."

"Ben de öyle. Ama sonsuza dek geçmişte yaşayamam. Sen... Tess, *şimdi* burada benimlesin. Sıcak, kıvrımlı ve güzelsin..." Elleri havada bir kum saatini tarif ediyordu. "O kadar güzel ki sana bakmak içimi acıtıyor."

"Oh..." Tess fısıldadı. "Ben... teşekkür."

"Ben sadece kalbimden geçenleri söylüyorum." Göğsüne bir yumruk indirdi. "Umarım bu seni korkutmaz ya da üzmez."

"Hayır, ben sadece... tam olarak nereye varmak istediğini bilmiyorum," dedi.

"Ben de bilmiyorum." Ellerini iki yana açtı. "Tek bildiğim, seninle olmak istediğim."

Seni korumak, sana sığınmak, sana sarılmak için. O yüzden lütfen..." Onun Derin sesi yumuşak bir tona dönüştü. "Bana rüyayı anlatır mısın?"

"I..." Tess içini çekti. "Tamam, yapacağım. Ama keşke sormasaydım diyebilirsin. Çok fazla yüküm olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum."

"Dinliyorum," dedi basitçe. Yatağın başına gitti, boynuzdan başlığa bir yastık dayadı ve arkasına yaslandı. Bir anlık tereddütten sonra Tess de onu takip etti.

"Sanırım Di sana Pierce'ı temelli terk etmeme neyin sebep olduğunu söylememiştir?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bunun anlatılacak bir hikâye olmadığını söyledi." "Tamam, doğru. Di'ye benziyor."

"Rüya bununla mı ilgili? Ayrılma sebebin mi?"

Tess başını salladı. "Evet ve hiç hoş değil. Tanrım, bunu nasıl söyleyebilirim?" "Sadece söyle," diye mırıldandı. "Söyle bana, Tess."

"Pekâlâ, tamam. Bunu sen istedin." Derin bir nefes aldı. "Ben onu terk etmeden yaklaşık altı ay önce, Pierce bir aile kurmak istediğini kafasına koydu..."

* * * * *

Garron o konuşurken sessizce dinledi, her kelimeyi anladı ve gözyaşı belirtisi var mı diye güzel yüzünü izledi. İlk başta hiçbir belirti yoktu -Tess kesik, mekanik bir sesle konuşuyordu, tıpkı eskiden olduğu gibi robotik bir varlık gibi

Eşleştirme Evi'nde onunla ilk tanıştığında öyleymiş gibi davranıyordu. Sanki ona hikâyesini anlatırken hissetmemeye, geçmişin uzanıp onu yutmasına izin vermemeye çalışıyordu. Büyürken istismara uğramış olan Garron onu tamamen anlıyordu.

"Demek Pierce bir aile istiyordu," dedi ellerine bakarak. "Nedenini bilmiyorum. Belki de bir bebeğin beni daha fazla bağlayacağını düşündü - sanki olduğumdan daha fazla bağlanabilirmişim gibi." Garron'un kalbini acıtan kuru ve mutsuz bir kahkaha attı. "Bu konuda benim hiçbir söz hakkım yoktu elbette. Tüm önemli kararları Pierce verirdi, benimle ilgili olanları bile. *Özellikle* de benimle ilgili olanları."

Kadın bir an durakladı ve adam bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Ama görünüşe göre sadece düşüncelerini toparlıyordu - ya da belki de ona daha fazlasını anlatmak için cesaretini topluyordu. Konuşmak yerine onun eline uzandı. Tess ona kısa bir süre baktı ve onun geri çekilmesinden korktu. Eğer Tess isterse onu bırakmaya hazırdı - yaşadığı onca şeyden sonra onu asla isteği dışında tutmazdı. Ama Tess onu rahatlatmak sadece bir an dondu kaldı... sonra yavaşça parmaklarını onunkilere doladı. Sonra devam etti.

"Her neyse, doğum kontrol haplarımı aldı - hamile kalmanızı önleyen ilaç - ve tuvalete attı. Bana izlettirdi," dedi aynı mekanik sesle. "Sonra da beni becerdi."

Garron dilini zorlukla da olsa tuttu. Kızın parmaklarını kısa bir süre sıktı ve Tess ona tekrar baktı.

"Öyle değildi," dedi hemen. "Sert ya da başka bir şey değildi. Sadece... görevlerimden biriydi. Karılık görevlerimden biri." Yine o mutsuz kahkahasını attı. "Bu konuda nasıl hissettiğimin, havamda olup olmadığının, hasta olup olmadığının bir önemi yoktu. Bunların hiçbirisi bir fark yaratmıyordu. Her gece aynı şey oluyordu. Dokuzu çeyrek geçe, sevişme vakti. *Pierce* için sevişme zamanı,

Her neyse. Orada yatıp tavana bakmam ve hareket etmemem ya da ses çıkarmamam gerekiyordu. Ben sadece bir kaptım, sadece onun boşalması için bir yol."

Garron daha fazla sessiz kalamadı. "Ama bu-"

"Yanlış mı? Bencil mi? Kötü mü? Evet, yukarıdakilerin hepsi." Tess içini çekti. "Ama onun için durum böyleydi."

"Ama bu aptalca," diye homurdandı Garron. "Neden senin değil de onun bu eylemden zevk almasına izin verilsin ki?"

"Çünkü Pierce'a göre, her ne kadar namuslu bir eş her gece kocası için bundan vazgeçse de, sadece bir sürtük ya da fahişe bundan gerçekten *zevk alır*." Ellerine baktı. "Herhangi bir şekilde zevk aldığımı gösterdiğimde Pierce çok *sinirleniyordu*. Her gece yatağa çivilenmiş halde yatmak çok zevkli değildi ama yine de herhangi bir duygu göstermeme izin verilmiyordu. Eğer gösterirsem, o..." Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Beni 'cezalandırdı'."

"Sana vurdu," dedi Garron açıkça. "Seni dövdü." Şimdi daha iyi anlıyordu, ne zaman tahrik olsa üzerinde hissettiği korkunun kokusu. Yıllarca böyle bir istismara maruz kaldıktan sonra, şüphesiz herhangi bir arzu ya da cinsel ilgi gösterisini hızlı ve ani bir acıyla ilişkilendirmeye başlamıştı.

Tess kısaca başını salladı. "Doğru. Ama her neyse, konudan uzaklaşıyoruz."

Garron onun elini tekrar sıktı, için için kızgın olmasına rağmen yüzünü sakın tutmaya çalışıyordu, çok *kızgındı*. Kindredler bir dışının bedenine tapınmaya, sadece zevk almaya değil, zevk vermeye de inanırlardı. Her Kindred savaşçısı için eşi Tanrıça'nın bir temsiliydi; saygı duyulması ve el üstünde tutulması gereken biriydi. Ve dokunmanın ve sarılmanın günlük olarak yasak olduğu kendi gezegeninde bile, en azından çiftleşme sırasında sevgi ifadelerine izin verilirdi.

Ona öyle geliyordu ki, Tess eski eşinden hiçbir şey almamıştı - ne şefkat, ne zevk, acıdan başka bir şey. Tanrım, bunu nasıl da yapmak istiyordu.

Ama Tess yine konuşuyordu ve onun söyleyeceği hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

"Tabii ki hamile kaldım," diye devam etti aynı kuru, duygusuz sesiyle. "Bana her gece yaptığından beri nasıl hamile kalmayabilirdim ki? İlk başta fark etmedi ve ben de ona söylemeye korktum. Sonunda, yine de, göstermeye başladım..."

Boştaki eli bilinçsizce karnına doğru kaydı ve Garron kâbustan ağlayarak ilk uyandığında kendini tuttuğu yerin orası olduğunu hatırladı. Korkunç bir fikre kapılmaya başladı... Kadının ona ne söyleyeceğine dair bir ipucu. Yanılıyor olmayı umuyordu ama...

"Tess," dedi alçak bir sesle. "Eğer bunu şimdi söylemek istemiyorsan..."

"Ben ." Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kuşkulu bir şekilde parlıyordu. "Ben Durmamı istemiyorsanız devam edin."

Garron onun gözlerinin içine baktı -büyük, karanlık, acı dolu havuzlar- ve konuşması gerektiğini biliyordu. Anlatması ya da onun duyması ne kadar zor olursa olsun, bunu dile getirmesi gerektiğini biliyordu.

"Devam et," dedi ciddiyetle. "Anlatacağın her şeyi duymak istiyorum. Bir daha sözünüzü kesmeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Gözlerini kaçırdı ama onun parmaklarını sıkıca kavradı. "Sonunda ona söylediğimde - Pierce'a olduğumu söylediğimde..." Sertçe yutkundu. "Hamile olduğumu duyunca kıskançlıktan deliye döndü. Bebeğin ondan olmamasının hiçbir yolu olmamasına rağmen bebeğin ondan olmadığı fikrine kapıldı. Kelimenin tam anlamıyla hayatımın *her yönünü* kontrol ediyordu. Aldatmak isteseydim bile - ki istemedim - kesinlikle *hiçbir* fırsat yoktu. Bebeğin ondan başkasına ait olması mümkün değildi."

Garron yumuşak bir sesle, "Ama sana inanmaz," dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bana inanmadı. Gittikçe daha da sinirlendi ve sonra... o..." Karnındaki eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "O

beni yumrukladı. *Al."*

Garron onun sesindeki kırık tını karşısında kalbinin acıyla çarptığını hissetti. Kendisi ve acı dolu anısı arasındaki mesafeyi koruyamıyordu.

-Bu çok açıktı. Yanağından tek bir damla yaş süzüldü ve titreyen parmaklarıyla gözyaşını sildi.

"Tess..." diye fısıldadı, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. Gözleri yanıyor ve göğsü sıkışıyordu. Onu rahatlatmak istiyordu ama buna izin verip vermeyeceğini bilmiyordu.

"Kaybettim tabii ki. Hiç... erkek mi yoksa... kız mı olduğunu bile bilmiyordum," diye fısıldadı. Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü ve bu kez bıraktı.

"Tess," diye mırıldandı tekrar, başka bir şey söyleyemiyordu. Kendine daha fazla engel olamadı; onu kendine çekti, yüzünü saçlarına bastırarak nefesini içine çekti. Onu iteceğinden korkuyordu ama bir an sonra o da ona sarıldı. Cenaze çiçekleri gibi acı ve hafif tatlı olan keder kokusu havayı doldurdu. "Özür dilerim," diye fısıldadı boynuna karşı. "Çok üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Hiçbir şey yok. Her şey bitti." Ondan uzaklaştı ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "En azından bu bana onu sonsuza dek terk etme cesareti verdi."

"Ve sonra seni ona geri gönderdim. Seni o orospu çocuğuna geri gönderdim. O..." Garron sözlerini bitiremeden başını salladı. Onu böylesine korkunç bir şekilde inciten erkeğe karşı duyduğu öfkeyi ifade edecek kadar güçlü kelimeler bulamıyordu.

"Garron, tatlım, lütfen böyle düşünme. Sana hiçbir şey için seni suçlamadığımı söyledim ve her neyse, sen beni *iyileştirdin*."

"Ama daha önce seninle birlikte olmalıydım." Elini öfkeyle yüzünde gezdirdi. "Neden değildim? Neden bana ihtiyacın olduğunda seni hayal etmeye başlamadım? Neden seni kurtaramadım?"

Yüzünü boş, sesini kontrol altında tutmaya çalıştı ama içi kaynıyordu. *Öfkeleniyordu.* Zamanı geri alamazdı ama en azından onun acısının intikamını alabilirdi; kaybının öcünü alabilirdi. Onun yüzüne o kırık ifadeyi yerleştiren, onu bu kadar uzun süre bu kadar kötü inciten piçi cezalandırmak istiyordu.

İçindeki *dr'cin*, daha önceki karşılaşmalarından sonra memnun bir şekilde uyuklarken, şimdi bir kükremeye uyandı. Garron'la aynı fikirdeydi - intikam alınmalıydı! *Hemen şimdi* ortaya çıkmaya ve yapılması gereken her şeyi yapmaya hazırды.

Dikkatli ol! diye fısıldadı beyninin mantıklı kısmı, her geçen dakika daha da zayıflayan bir sesle. *Pierce cezalandırman için burada değil. Eğer şimdi değişirsen, cinin dışarı çıkmasına izin verirsen, intikamını almak istediğin kadını öldürmüş olursun.*

Ama mantığın sesi zayıftı... önemsizdi. *Dr'cin* yine içinde kükruyor, dışarı çıkması için ısrar ediyordu!

Hayır! Hayır, geri! Aşağı! Garron şiddetle düşündü. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha ve bir nefes daha... Tess'in hikâyesinin içinde uyandırdığı öfke ve üzüntüyü bastırmaya çalışıyordu. Kontrol - kontrolü yeniden kazanmalıydı!

Birden onun küçük elinin kolunu okşadığını hissetti.

"Garron-bal? İyi misin?" Sesi gerçekten endişeli geliyordu.

"Ben..." Kelimeler hayvani bir hırıltıyla çıktı ve boğazını temizleyip tekrar denemek zorunda kaldı. "Ben iyiyim," diye güvence verdi ona, ama bu gerçekten doğru değildi.

Kaşlarını çattı. "Kesinlikle iyi *görünmüyorsun*. Gözlerin arama ışıkları gibi parlıyor ve sanki maraton koşmuşsun gibi nefes alıyorsun."

"Affet beni." Garron başını ellerinin arasına aldı ve göğsü kabarak daha derin nefesler aldı. "Sadece... hikayen beni çok üzdü ve çok... çok *öfkелendirdi*. İçimdeki öteki *-dr'gin'im-* ortaya çıkıp o tacizci piçi parçalamak *istiyor*. Ona burada olmadığını, şu anda yapabileceğimiz bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum ama o beni dinlemiyor."

Yumuşak bir sesle, "Bu sabah kardeşine *dr'gin'in* benden hoşlandığını söylediğini duydum," dedi.

Garron başını salladı. "Öyle görünüyor - kesinlikle sana karşı çok korumacı hissediyor. Ben de öyle. Ama..." Ona kısa bir süre baktı. "Ama ortaya çıkmasına izin verirsem bunun sana zarar vermesini engelleyeceğini sanmıyorum. Bu riski göze alamam."

"Ama-"

Aniden ayağa kalktı ve yataktan uzaklaştı. "İzninizle. Dışarı çıkmam gerekiyor. Eğer kendimi tutamıyorsa, o zaman dönüştüğümde senden mümkün olduğunca uzakta olmam gerekiyor."

"Hayır, bekle!" Tess şaşırarak ayağa fırladı ve kollarını onun boynuna doladı. "Gitme," diye yalvardı. "Daha önce geri çekildik, yine yapabiliriz!"

"Yapmamalıyım... bu riski almamalıyım," diye itiraz etti Garron. Ama daha şimdiden, sırf kolları ona dolandığı ve tenine dokunduğu için kanının biraz daha az yandığını hissedebiliyordu.

"Bu bir risk değil," diye ısrar etti. "Sana yardım etmeme izin ver Garron. Seni bu kadar üzen benim, bu yüzden sakinleşmene yardımcı olacak kişi de *ben olmalıyım*."

Teklifi cazipti - reddetmek neredeyse imkânsızdı - ama Garron onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyordu.

"Hayır," dedi nazikçe, kollarını boynundan çekmeye çalışarak. "Sırf ötekimi yatıştırmak için senden daha önce yaptığın gibi bir şey yapmanı isteyemem. Bana yardım etmek ya da herhangi bir nedenle bana hizmet etmek senin görevin değil." Eğer ona Pierce'ın davrandığı gibi davranırsa lanetlenirdi; bunun alternatifini *cinini* dışarı çıkarmak için kulübeden ayrılması ve muhtemelen bir daha asla diğer formuna kavuşamaması anlamına gelse bile.

"Ben öyle görmüyorum," diye itiraz etti, itilip kakılmayı reddederek. "Bu yapmak istediğim bir şey. Sana... yardım etmek istiyorum." Birdenbire ağzını onunkine öyle beklenmedik ve tutkulu bir öpücükle bastırdı ki, adamın nefesi kesildi.

Garron ilk başta ne yapacağını bilemedi ama sonra tepki vermekten kendini alamadı

-Onu öpmekten kendini alamadı. Dudakları o kadar yumuşaktı ki... o kadar tatlıydı ki... ve onunkine bastırıldığı vücudu o kadar gür ve kıvrımlıydı ki. Aletine anında bir kan hücumu hissetti ve onu kendine doğru ellerini tatlı kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirmekten kendini alamadı. Tanrım, kollarında o kadar mükemmel hissediyordu ki... o kadar *doğruyd* ki.

Yine onu öperken bile dudaklarında tuz tadı aldı - gözyaşlarının . Yavaşça geri çekildi.

"Yapamam, Tess," diye mırıldandı kısık sesle. "Yapamam - bu gece yaşadıklarından sonra olmaz. Bana söylediklerinden sonra olmaz. İsterdim ki..." Gözlerini kaçırdı, onun gözleriyle buluşamadı. "Eskisinden daha fazlasını isterdim. Dokunmak isterim... sadece dokunulmak değil. Ve benden korkmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım," diye fısıldadı. "Ve bunu sana *yardım* ettiğim sürece yapabilirim. I..." Başını iki yana salladı. "Bundan daha iyi açıklayamam, üzgünüm. Mantıklı gelmediğini biliyorum."

Öyle de oldu, karmaşık bir şekilde.

"Sanırım anlıyorum," diye mırıldandı. "Yaptığımız şey gerekli olduğu sürece -sadece zevk için değil-"

"Aynen öyle." Başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Anlıyorsun."

Garron istedi. O da bunu istiyordu, en az onun kadar istiyordu ama bunu istemekten *korkuyordu*. Tabii ona yardım etmek için bir şey yapmıyorsa, yani bir görevi yerine getirmiyorsa. Eğer durum buysa, o zaman rahatlayabilirdi; yaptığı ya da ona yapılan herhangi bir şeyden aldığı zevkin kendi suçu olmadığını söyleyebilirdi.

Garip, çarpık, dolambaçlı bir düşünce tarzıydı ama istismarın günlük bir olay olduğu bir ailede büyüdüğü için bunu anlıyordu. Gerekçelere, iç monologlara, suçluluk duygusuna, gizliliğe ve yalan söylemeye -hatta kendine bile- aşınaydı. Dışarıdan bakan birine garip gelebilirdi ama eğer Tess'in aralarındaki fiziksel aşkın yürümesi için ihtiyacı olan şey buysa, bunu vermeye fazlasıyla istekliydi.

Yine de kesinlikle emin olmak istiyordu.

"Tess," diye mırıldandı usulca, yanağını okşayarak. "Emin misin? Az önce bana anlattıklarından sonra... Az önce yeniden yaşadığın acıdan sonra..."

"Beni emin *kılan* da bu." Bir damla gözyaşını sildi ve kararlılıkla ona baktı. "Sana yardım etmek istiyorum, Garron. Sana yardım *etmem* gerek. Ama belki... belki sen de bana yardım edebilirsin. Unutmama yardım edebilirsin. Ya da en azından aklımdan çıkarmama."

Bu onu tamamen kararlı kıldı. Yarın başka bir yol bulması gerekecekti. İsim günü yaklaşıyordu ve tehlike giderek büyüyordu. Ama bu gece için, içindeki canavarı evcilleştirmesine yardım etmesine izin verecekti.

"Tess," dedi usulca, onun gözlerine bakarak. "*Lin'del*... Sana ihtiyacım var. Bana yardım edecek misin?"

"Evet," diye fısıldadı, yüzünü onunkine doğru eğerek. "Evet, lütfen."

Garron onun bu istekliliği karşısında boğazında sahiplenme ve ihtiyaç dolu bir hırıltının yükseldiğini hissetti. Bir elini saçlarına gömdü, onu kendine çekti ve tekrar öptü.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bana ihtiyacı var... yardımınıza ihtiyacı var. Ona yardım etmeliyim, dedi Tess kendi kendine, ağzının onunkini kaplamasının tatlı hissine teslim olurken. Gerekçe yardımcı oldu. Bunu sadece zevk için yapmadığı sürece rahatlayabiliyor ve tadını çıkarabiliyordu. Ne de olsa Garron'un ötekini -cini- kontrol yardım etmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu ona dokunmak ve onu öpmekse, buna nasıl yardım edebilirdi ki? Bunun iyi hissettirmesi onun suçu değildi, değil mi? Hayır, dedi kendine kesin bir dille, değildi. Bu yüzden kendini bırakması ve Garron'un iri, sert bedeninin kendisinde yarattığı inanılmaz yoğun hisleri hissetmesi sorun değildi.

Büyük Kindred sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi onları yatağa geri götürdü.

"şey yolunda mı?" diye mırıldandı Tess'in yanına uzanırken.

"İyiden de öte," diye güvence verdi Tess.

"Sana tekrar sarılmak istiyorum. Beden bedene... yüz yüze," diye mırıldandı. "Aramızda hiçbir şey olmadan."

Tess dudağını ısırdı. "Ben...tamam. Ben sadece..." Sütyeninin ön kopçasına uzanmaya başladı ama adam onu durdurdu.

"Bana bırak."

Kendini gergin hisseden Tess arkasına yaslandı ve sütyeninin ön kancasını açmasına izin verdi. Sütyeni yavaşça geriye sıyrarak göğüslerini ortaya çıkardı.

"Tanrılar..." Sesi boğuk çıkıyordu. "Çok güzelsin. Dolgun göğüslerine bayılıyorum."

"Teşekkür ederim," diye kekeledi Tess. Onu daha önce görmüştü - meme ucunu emerek onu iyileştirmişti - ama orada çıplak ve o yoğun, parlayan bakışlara maruz kalmak onu hâlâ tedirgin ediyordu. Ne kadarını yapacaklardı

Bu gece mi? Ne kadar ileri gideceklerdi? Daha önce hissettiği güvenin bir kısmı akıp gitmişti. Buna hazır mıydı? Buna *hiç* hazır olabilecek miydi?

Garron aşağı doğru hareket etti ve kız onun göğüslerini öpmeye ve yalamaya başlayacağından emindi. Bunun yerine yanağını onun göğsüne bastırdı ve kollarını beline dolayarak onu kendine yakın tuttu.

Bir an için donup kaldı. Sonra tereddütle ellerini onun saçlarında gezdirmeye başladı. Bu onların özel kucaklaşması gibi görünüyordu ve aynı anda hem sevildiğini hem de güvende olduğunu hissettirmesi hoşuna gidiyordu. Kendini tam olarak neyin içine soktuğunu merak etmeyi bırakabilseydi, nefesini bile tutabilir ve bu kadar gergin olmayı bırakabilirdi.

"Sana böyle sarılmayı seviyorum," diye mırıldandı Garron, nefesi kızın göğüslerinin arasındaki hassas vadide sıcaktı. "Kalbinin sesini kulağında duymak hoşuma gidiyor." Daha da yaklaştı ve uzun bir süre onu dinler gibi göründü. Sonra kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama çok *sert* çarpıyor. İyi misin, Tess? Benden hâlâ korkuyor musun?"

Tess dudağını ısırdı. "Tam olarak *sen değilsin*. Ben sadece... ne yapacağımızdan emin değilim. Ne kadar ileri gideceğimizden."

"Ne kadar uzağa gitmek istiyorsun?" diye sordu nazikçe. "Seni korkutacak bir şey yapmak istemiyorum."

"I..." Tess ne söyleyeceğinden emin değildi. Ona bunu nasıl söyleyebilirdi? Şu anda *her şey* korkutucu mu görünüyordu?

"Rüyandan ve bana anlattığın her şeyden dolayı hâlâ üzgünsün," diye mırıldandı, sırtını okşayarak. "Bu gece sadece sana sarılmama izin ver... ve sana dokunmama. Bana zevk verdiğin gibi sana zevk vermeme izin ver." Onun gözlerinin içine baktı. "Sorun olur mu?"

"Ve eğer biz... bilirsin? Seks yapmasak?"

"Asıl amacım bu değil, Tess," diye mırıldandı. "*Sensin.*" Onun göğsünü avuçladı ve meme ucunun hemen bir tarafına yumuşak, sıcak bir öpücük kondurdu. Bu şefkatli jest kadının içinde bir heyecan yarattı.

"Oh, Garron..." Ellerini tekrar adamın saçlarında gezdirdi ve adam ona sokuldu.

"Göğüslerini tekrar emmek istiyorum, *Lin'del.* Meme uçlarını dudaklarımın arasına almak ve seni inletene kadar emmek istiyorum."

Tess yine dudağını ısırdı. "Ama yapamam... Ben, şey sırasında ses çıkarmam... ben..."

"Dün gece seni iyileştirdiğimde yaptın," diye mırıldandı. Onu tekrar öptü, bu kez doğrudan meme ucuna sıcak, açık ağızlı bir öpücük kondurdu.

"Ben... Ben mi?" Umutsuzca bastırmaya çalıştığı bazı yumuşak sesler çıkardığını hayal meyal hatırlıyordu. Pierce onun herhangi bir zevk sesi çıkardığını duysa çok öfkelenirdi.

"Mmm-hmm. Hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım. Tekrar duymak isterim." Garron onun meme ucunu tamamen ağızına aldı ve dilinin sıcak, ıslak ucuyla yavaşça daireler çizdi.

"Ohhh..." Tess dudaklarının arasından dökülen yumuşak iniltiye engel olamadı.

Garron ona baktı, gözleri şehvetle yarı kapalıydı. Yavaşça meme ucunu serbest bıraktı.

"Aynen böyle, *Lin'del.* Memnuniyetinizi duyduğuma sevindim."

"I..." Tess kararsız hissetti. "Ben sadece... bu çok zor. Yıllarca hep sessiz olmaya çalıştıktan sonra. Asla ses çıkarmamaya..."

"İnlemeni duymak *istiyorum,*" diye hırladı usulca. "Ama belki de sana inleyecek bir şey vermeliyim."

Diğer meme ucunu da dudaklarının arasına aldı ve hazzın elektriksel karıncalanmaları dar tepelerinden kalçalarının arasındaki noktaya doğru akana kadar sertçe emdi. Tess tekrar inledi, elinde değildi. Ama aynı zamanda adamın iri elinin göğüs kafesinden karnına doğru indiğini hissetti. Oradan da amının tümseğinin üzerine geldi.

"Garron?" diye nefes nefese fısıldadı adam onu avuçlarken. Parmakları hâlâ giydiği pembe ipek külotun dışındaydı ama ince kumaşın arasından parmakların sıcaklığını açıkça hissedebiliyordu.

"Sana dokunabilir miyim, Tess?" diye mırıldandı gözlerinin içine bakarak. "Seni inletmeye çalışabilir miyim?"

"I..." Suçluluk ve korku içinde yükseldi ve sormak zorunda kaldı. "*İhtiyacın* var mı?
ne için?"

Yavaşça başını salladı, onun bağışlanma açlığını açıkça anlıyordu.

"*İhtiyacım var.* Parmaklarımı külotunun içine sokmam ve yumuşak küçük amını avucumun ortasında hissetmem gerekiyor. Bunu yapmama izin verir misin, Tess?"

"I..." *Buna ihtiyacı var! Cinini kontrol etmek için yardıma ihtiyacı var,* dedi kendi kendine. Sonunda, midesinin çukurundaki gerginlik ve suçluluk düğümünün gevşemeye başladığını hissetti.

"Evet," diye fısıldadı sonunda. "Evet, Garron-lütfen."

Kelimelerle cevap vermedi. Bunun yerine parmaklarını külotunun kemerinin altından geçirdi ve amını örtmek için aşağıya doğru kaydırды.

Tess onun elini kavradığını hissedebiliyordu ama avucunun etine değmesi gereken yerde bir hava yastığı vardı. Elini orada tutuyor, sadece yarım santim kadar üzerinde gezdiriyordu. Tess avucunun ve parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu ama dokunuşunu tam olarak hissedemiyordu.

"Garron?" diye sordu kararsızca, ona bakarak. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum," diye mırıldandı, onun gözlerinin içine bakarak. "Sen hazır olana kadar bekliyorum."

Tess bu konuda ne söyleyeceğinden emin değildi. "Ben hazır olana kadar mı? Ama nasıl... nasıl bileceksin?"

"Bileceğim," diye mırıldandı. Sonra başını eğdi ve meme ucunu tekrar ağzına aldı, Tess delireceğini düşünene kadar dilinin ucuyla okşadı.

Meme uçlarını değiştirip diğer tarafa da tatlı, dayanılmaz işkenceye başladığında dudaklarının arasından yumuşak bir inilti daha geldi. Tanrım, Pierce onun için hiç böyle bir şey yapmamıştı! Ön sevişmeye hiç ilgi duymamış, kendi deyimiyle "asıl olaya" geçmeyi tercih etmişti. En fazla, özellikle azgın hissediyorsa meme uçlarını çimdikleyebilir ya da bükebilirdi ama bunu sert bir şekilde yapması onu havaya sokamayacak kadar canını yakıyordu.

Garron şimdi onun hassas tepe noktalarını sanki tadına doyamadığı lezzetli, etli hazinelermiş gibi emiyor ve yalıyordu. Onunla ilgilenirken ihtiyaçtan usulca homurdandı, meme uçlarını bir dakika diliyle yaladı ve bir sonraki dakika onları sıcak ağzına olabildiğince derinden emdi.

Tess tekrar inledi ve neredeyse farkında olmadan kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Göğüslerini adamın ağzına doğru bastırıp kendini ona sunarken yaptığı sadece birkaç sığ hamleydi ama Pierce'la yapmaya cesaret ettiğinden çok daha fazlasıydı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu; içindeki küçük ses hareket etmenin tehlikeli olduğunu, bundan hoşlandığına dair herhangi bir işaret vermenin tehlikeli olduğunu fısıldıyordu. Ama yine de bir şekilde kendine engel olamıyordu.

Sonra Garron onun sağ tepe noktasını sertçe emdi ve çok nazikçe ısırды, Tess'in her tarafına elektriksels bir zevk ürpertisi gönderdi. Tess'in nefesi kesildi ve kalçaları yukarı kalktı... sonunda amcığı Garron'un eliyle doğrudan temas etti.

Büyük Kindred onun meme ucunu bıraktı ve amının tümseğini büyük, sıcak avucunun içine daha sıkı yerleştirdi.

"Sana hazır olduğunda haberim olacağını söylemiştim," diye mırıldandı kulağına. "Peki sen hazır mısın, Tess? Amını açıp tatlı iç kıvrımlarını keşfetmeye hazır mısın?"

"I..." Ne söyleyeceğinden emin değildi. Onun kendisine dokunmasını istiyordu, kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi içini yakmakla tehdit eden arzuya teslim olmak istiyordu. Ama yine de biraz korkutucuydu.

"Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," dedi Garron usulca. Onu dikkatle izliyordu. "İstersen burada uzanabiliriz. Seni elimde tutmak benim için yeterli."

"Öyle mi?" Tess onun yatıştırıcı sözleri karşısında rahatladığını hissetti.

"Öyle," diye nazıkçe ona güvence verdi. "Çok sıcak, yumuşak ve narin hissediyorsun ve kokun çok lezzetli."

Tess kararsızca dudağını ısırdı. "Kokum mu? Kokuyu alabiliyorsun... ama elini..."

"Arzunun kokusu hâlâ havayı kokluyor," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdi. "Bana ne kadar tahrik olduğunu... ve küçük amcığının ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu söylüyor."

Tess onun sıcak sözleri karşısında midesinin gergin bir şekilde titrediğini hissetti. "Ben... benim ıslandığımı düşündüren nedir?"

"Dediğim gibi, senin kokun." Yanağını öptü ve mırıldandı, "Eminim şimdi seni açacak olsam, iç amcığının balla kayganlaştığını görürdüm."

"Sen... sen yapar mıydın?" Kulağına fısıldanan ateşli, kirli kelimeler onu çıldırtıyordu ama yine de konuşmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Mmm-hmm." Elini ve parmaklarını hâlâ amının dışında tutarak onu nazikçe ovuşturdu. "Öyle misin, Tess? Benim için ıslandın mı?"

"Ben... Bilmiyorum. Sanırım öyle," diye fısıldadı cesurca, kalçalarını yukarı kaldırarak adamın avuçlarına daha sert sürtündü. "Öğrenmek ister misin?"

"Elbette isterim," diye mırıldandı gözlerinin içine bakarak. "Aslında, ben *ihtiyacım* . Ama senden de bir şey istiyorum."

"Ne?"

"Benden bunu yapmamı istemeni istiyorum."

"Ben... ne?" kız ona kararsızca baktı. Ondan kendisiyle açık saçık konuşmasını mı istiyordu? Daha önce, kontrol ondayken zor olmamıştı. Ama bu -dokunmayı yapan kendisi olduğu halde yakın bir şekilde dokunulmasını istemek -Daha zordu. *Çok* daha zordu.

"Başlamayı sağlayacağım," dedi usulca, hâlâ onun gözlerinin içine bakarak. "'Garron, amımı parmaklarınla açmanı istiyorum' de."

"Ah!" Tess dudağını ısırды, böylesine çığ bir isteği dile getirip getiremeyeceğinden emin değildi. "et," diye mırıldandı cesaretle. "Ve gözlerimin içine bak sen söyle."

Tess bu konuda emin değildi; bu fikir onu hem ateşlendirmiş hem de utandırmıştı. Ama buna ihtiyacı olduğunu söylemişti. Belki de ne yaptıklarını yüksek sesle dile getirmek bir şekilde *cinini* kontrol etmesine yardımcı oluyordu. Her ne sebeple olursa olsun, onu takip etmeye karar verdi.

"Garron," dedi usulca, onun gözlerinin parlayan turkuaz derinliklerine bakarak. "Ben... ben... benim amımı... parmaklarınla açmana ihtiyacım var."

"Tabii ki." İki uzun parmak onu nazikçe açtı ve amının yumuşak, savunmasız içini ortaya çıkardı. Tess nefesini tuttu, kendini aniden savunmasız hissetti ama adam başka bir şey yapmadı... henüz değil.

"Garron?" diye sordu ona bakarak.

Cevap vermeden önce çok nazik bir şekilde önce yanağını sonra da ağzını öptü. "Evet mi?"

"Bana... bana dokunacak ?" "Dokunmamı istiyor musun?" diye sordu.

"*İhtiyacın* mı?" Tess karşı çıktı.

Yavaşça başını salladı. "Ama bunu istediğini duymam gerek. 'Garron, lütfen amımın içini okşar mısın?' de."

Bu sefer kelimeleri söylemek biraz daha kolaydı.

"Garron," diye fısıldadı, hâlâ onun muhteşem, başka dünyalara ait gözlerine bakıyordu. "Acaba... amımın içini... okşayabilir misin?"

"Güzel." Onu tekrar öptü. "Elbette öpeceğim, *Lin'del*. Hiçbir şey bana daha fazla zevk veremez. Ama önce külotunu çıkarmak istiyorum, böylece çalışmak için daha fazla yerim olacak. Sorun olur mu?"

Tess dudağını ısırды. Pierce yapmak istediği herhangi bir şeyin onun için uygun olup olmadığını ona hiç sormamıştı; sadece yapmıştı. Sorulması güzeldi. Bu ona kendini güvende hissettirmişti; aralarındaki son giysi parçasını çıkarmayı kabul edecek kadar güvende.

"Evet," diye fısıldadı. "Onları ."

"Hayır." Elini onun bacağına koydu. "Ben istiyorum. Bana izin verecek misin?"

"Pekâlâ." Tess onun elini uzatıp külotunu bacaklarından aşağı itmesini bekledi. Bunun yerine, elini yavaşça geri çekti ve sonra onun yanında diz çöktü. Eğildi ve uzun parmaklarını külotunun bel bandının altından geçirdi. Yavaşça, saygılı bir şekilde külotu kalçalarından aşağıya doğru çekti ve sanki bir sanat eserini ortaya çıkarıyormuş gibi onu azar azar ortaya çıkardı.

Adam pembe ipeksi külotu önce kalçalarından, sonra bacaklarından aşağı kaydırırken Tess nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Sonra yatağın başına gelip ona katılmak yerine ayak bileğinin iç kısmını öptü. Yukarı çıkarak dizini öptü.

"Um..." Ne söyleyeceğinden emin değildi. Ama sonra adam onun kalçasını öptü. Amına gittikçe yaklaşıyordu ve bu onu inanılmaz derecede geriyordu.

Garron bunu hissetmiş gibiydi çünkü başını kaldırıp ona baktı. "Senden yine korku kokusu alıyorum, Tess. Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Ben sadece..." Uyluklarını birbirine bastırdı ve kötü anılar araya girmeye çalışırken sığ bir nefes aldı. "Sadece yapmamayı tercih ederim... Ağzını orada istemiyorum. Elin tamam ama başka bir şeyle... rahat değilim."

"Pekâlâ." Tekrar yatağın başına geldi ve yüzünü ona dönerek yan yattı. Bir kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. "İşleri yavaştan alabiliriz," diye mırıldandı, elini titreyen karnının üzerine koyarak. "İstedğin kadar yavaş."

"Teşekkür ederim." Tess onun sert göğsüne yaslanıp gevşediğinde bir rahatlama hissetti. Büyük Kindred'in yumuşaklığı ve sabrı karşısında nasıl tepki vereceğini bilmek zordu. Cinsel bir şeye evet ya da hayır diyemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kendisine ne yapılmasını istediğine karar veremeyeli ya da yapılmasını istemediği bir şeyin durmasını isteyemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kendini bu şekilde savunmak neredeyse yabancı bir kavramdı ama bundan hoşlanıyordu, hem de çok hoşlanıyordu.

Garron uzun bir süre onu kendine yakın tuttu ve büyük, sıcak elleriyle sırtını, omuzlarını ve kalçalarını tekrar okşadı. Tess onun karşısında eridiğini hissetti, göğüsleri onun göğsünün sert düzlemlerine bastırıyor ve kalçaları birbirine sürtünüyordu. Adamın baharatlı bağ kokusu Tess'in duyularını doldurdu ve uzun süre

Seksinin sert sopası kadının karnını dağladı. Ama açıkça uyarılmış olmasına rağmen, ondan gelen hiçbir aciliyet veya sabırsızlık duygusu yoktu.

"Bu çok hoş," diye fısıldadı sonunda. "Ama... bana dokunmak istediğini sanıyordum."

"Sana dokunuyorum." Yanağını okşadı ve gözlerinin içine baktı. "Senin gibi güzel, kıvrımlı bir kadına bu şekilde sarılmayı kaç yıldır hayal ettiğimi biliyor musun? Ten tene, aramızda hiçbir şey olmadan? Bunun bitmesi için hiç acelem yok. Ya sen?"

"Hayır. Hayır, hiç de değil." Tess ona gülümsedi.

"Güzel. Ama sana daha yakından dokunacağım - sadece hazır olmanı bekliyorum."

"Ne? Ama... Ben *öyle olduğumu* sanıyordum."

"Kalçalarını öpmeye başlayıp korkunu kışkırtana kadar," dedi. "Şimdi seni tekrar hazırlamam gerekiyor." Gülümsedi, gözleri arzuyla yarı kapalıydı. "Merak etme, hiç umurumda değil."

"Ama nasıl bileceksin? Hazır olduğumda mı?"

"Bileceğim. Sen de bileceksin." Onun yanağını nazikçe öptü. "Tanrım, kollarımda yumuşacık ve çok güzelsin. Seni bu şekilde tutmayı seviyorum, *Lin'del*."

Tess ona doğru sokuldu. Adamın iri, sıcak ellerini üzerinde hissetmeyi ve kaslı vücudunu kendi vücuduna bastırmasını seviyordu. Ama itiraf etmeliydi ki, tüm bu dokunuşlar ve okşamalar gerçekten hoş olsa da, onu... daha fazlası için acıktırıyordu.

*O zaman neden biraz daha **almıyorsun**,* diye fısıldadı Tess BP'nin kafasının içindeki küçük sesi. *Utanma, zaten onunla yatakta çıplaksın. Neden biraz eğlenmiyorsun?*

Yaramazlık dürtüsüyle hareket eden Tess çenesini yukarı kaldırdı ve iri Kindred'ın dudaklarını kendi dudaklarıyla kavradı. Yumuşakça inledi ve

Öpücüğüne karşılık verdi, dilinin ucunu dudaklarının kenarında gezdirerek içeri girmek istedi.

Tess ona isteyerek açıldı ve öpücüğü derinleştirmesi için onu davet ederken onun iri bedenine daha fazla bastırdı. Adam da öyle yaptı, dilini yavaşça ağzına soktu ve hayal edilebilecek en hassas şekilde içine girdi.

Meme uçları zonkladı ve amcığı aniden şişmiş ve ıslak hissetti. Yumuşakça inledi ve daha da fazlasını isteyerek adamın dilini emdi. Adamın ağzında adını koyamadığı egzotik bir baharatın tadı vardı; tarçın gibi sıcak ve lezzetli ama daha vahşi bir şey. Adamın tadı ona bir şeyler yapıyor gibiydi - hissettiği açlığı doyurmak yerine, bu gizemli tat daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Daha çok ağzını, daha çok onun iri vücudunu, daha çok ellerini vücudunda hissetmek istiyordu. *Daha fazlasını.*

O zaman daha fazlasını al, diye fısıldadı kafasının içindeki ses.

Bir kez daha dürtülerinin onu yönlendirmesine izin veren Tess, adamın büyük eline uzandı ve göğüslerinin arasına bastırdı. Sonra bacaklarının arasında durana kadar vücudundan aşağı doğru yönlendirdi ve bir kez daha amını avuçladı.

Garron öpücüğü kesti ve tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Tess?"

dedi usulca, kız avucuna bastırırken.

"Lütfen," diye mırıldandı, ona bakarak. "İstiyorum... Bana dokunmanı istiyorum. Amımın içini okşamanı istiyorum."

"Elbette, *Lin'del,*" diye yumuşakça homurdandı. "Sanırım artık hazırsın."

Tess ona "Hazırdan da öte," diye güvence verdi. "Ben... kendimi *hiç* bu kadar hazır hissetmemiştim."

"Yine de yavaştan almamız gerekiyor. İşte..." Adam pozisyonlarını öyle ayarladı ki, kadın sırtüstü yatıp başını adamın kalın pazularından birine yasladı ve adam da yan yatarak neredeyse kadının üzerine çıktı. "Bu iyi mi?" diye sordu eğilip kızın ağzının kenarını öperek.

"Evet, sanırım." Tess de onu öptü ve biraz gülümsedi. "Bu bana daha iyi ulaşabilmen için mi?"

"Kısmen. Kısmen de seni keşfederken gözlerinin içine bakmak istediğim için."

Tess dudağını ısırdı, gergin hissediyordu. "Oh, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı ve sonra yine büyük eliyle çıplak amını avuçladı. "İnlemeni izlemek istiyorum."

"Oh..." Ne diyeceğini bilemiyordu ama tam o sırada işaret ve yüzük parmaklarıyla amının dış dudaklarını araladı. Bu sefer beklemedi ya da onu kızdırmadı. Tess, uzun orta parmağının aşağıya inerek kaygan iç kıvrımlarında kaydığını hissetti ve yapmamaya çalışsa da nefesini tuttu.

"Sorun yok." Garron tek bir parmak ucuyla klitorisinin şişmiş tomurcuğunun etrafında çok ama çok nazıkçe dolanırken dikkatle onu izliyordu. "Hareket etmekte... ses çıkarmakta sorun yok. Senin zevkini istiyorum Tess, o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum."

Ne demek istediğini anlatmak istercesine bir an için elini kaldırdı. Tess, ona dokunmak için kullandığı parmağın kızın sularıyla parladığını gördü. Ne kadar ıslak olduğunu görünce utanç içinde dudağını ısırdı ama Garron bundan hoşlanmış görünüyordu. Yumuşak bir şekilde homurdandı ve parmağını ağzına götürerek balını lezzetli bir ikrammış gibi yaladı.

"Garron?" diye sordu kararsızca.

"Tanrım, tadın çok güzel," diye mırıldanarak ona tekrar dokunmak için uzandı. Tess inledi ve bu kez iki parmağını onun sıcak derinliklerine sokup sularının içinde döndürdüğünde biraz sıçradı.

"Sen... öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kararsızca. Adamın onun tadından ya da onu yalama fikrinden bu kadar hoşlanacağına inanmakta zorlanıyordu. Sonra

Pierce'ın söyledikleri... yaptıkları... Ama o kötü anıyı hemen bir kenara itti.

"*Biliyorum,*" diye homurdandı Garron, hassas iç amcığını titreyene kadar okşadı. "Keşke balını doğrudan kaynağından tadabilseydim."

Tess rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Özür dilerim, ben sadece... Ben..."

Burun delikleri alevlendi. "Arzu ve korku. Bir ara bana bacaklarını açıp o küçük tatlı amını yalayıp emmeme izin verme fikrinin seni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlatman gerekecek. Bu arada rahatla ve seni boşaltmama izin ver."

Parmakları şimdi daha hızlı çalışıyor, klitorisinin kenarları boyunca kayıyor, Tess'in bildiği her şeyden daha tatlı bir zevk yaratıyordu. Pierce onun için asla böyle bir şey yapmazdı. Tenine dokunuşu acımasızdı... cezalandırıcıydı. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar yavaş, bu kadar şefkatle okşamamıştı. Kalçaları büyük Kindred'ın parmaklarıyla aynı anda hareket ediyor ve ne kadar durdurmaya çalışsa da boğazından yumuşak, küçük ihtiyaç iniltileri çıkıyordu. yoğun hislerin zirveye ulaşmaya başladığını hissedebiliyordu ve yaklaşan orgazmın inanılmaz olacağını söyleyebilirdi - o kadar sıcaktı ki neredeyse korkutucuydu.

Gittikçe yaklaşıyordu ki aniden Pierce'ın sesi kafasının içine girdi.

Sürtük! Seni küçük fahişe, şekilde tatmin oluyorsun! İyi kızlar bundan hoşlanmaz, sadece katlanırlar. Kapa çeneni ve kıpırdama!

Hayır! Tess bir an için gözlerini kapadı, suçlamaları görmezden gelmeye, geçmişini geri itmeye çalıştı. Kendini kapattığını, vücudunun donduğunu, Garron'un dokunuşundan aldığı suçlu zevki reddettiğini hissedebiliyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordu...

"Tess. Tess, bana bak."

Büyük Kindred'in derin, nazik sesi göz kapaklarının açılmasına neden oldu ve aç bir ifadeyle ona baktığını görmek için başını kaldırdı.

"Benimle kal," diye mırıldandı, parmakları amının ve klitorisinin üzerinde biraz daha hızlı kayıyordu. "Tam burada benimle kal. Gözlerimin içine bak ve sana ne yaptığımı hisset."

"Ben... bana dokunuyorsun," diye fısıldadı, neredeyse kelimeleri çıkaramıyordu.

"Senin tatlı, iç amını okşuyorum," diye mırıldandı. "Ve sen de benimle birlikte hareket ediyorsun, bu hoşuma gidiyor. Hem de çok hoşuma gidiyor." Kalçalarının, okşayışlarıyla aynı anda nasıl hareket ettiğini gösterdi. "Çıkardığın sesleri ben de seviyorum. Bunu yaptığımda yumuşak, çaresiz bir şekilde inlemen..." Bir parmağını kasıtlı olarak klitorisinin ağrıyan tomurcuğunun üzerinde kaydirdi ve Tess'in nefesini kesip yüksek sesle haykırmasına neden oldu.

"Ah!" diye bir eliyle ağzını kapattı ama adam başını salladı.

"Hayır, *Lin'del*, kendini durdurmaya çalışma." Derin sesi arzudan boğuklaşmıştı. "Zevke teslim ol."

"I..." Yavaşça elini çekti.

"Güzel," diye mırıldandı cesaretle. "Tanrım, burada benim için uzanmış yatarken harikasın. Seni kollarımın arasına almayı, tatlı amını okşarken titreyip sarsılmanı hissetmeyi seviyorum. Sıcak kokunu ve amının balının parmaklarımı kaplamasını seviyorum."

"Ben de seviyorum. Kollarında olmak... yani. Bana dokunduğunu hissetmek," diye itiraf etti Tess. Kalçaları şimdi daha hızlı seğiriyordu ve zevkin arttığını hissedebiliyordu. "Ben... Garron... Sanırım yaklaştım."

"Güzel." Gözleri loş odada parlıyordu. "Teslim ol ve benim için gelmene izin ver. Ben *bunu* yaparken gel." Parmağını tekrar klitorisinin üzerinde kaydirdi.

ve sonra iki uzun parmağını amının girişine doğru kaydırđı ve derinlere soktu.

"Ah!" Birdenbire çok fazla gelmişti - zevk artık inkâr edilemeyecek kadar yoğundu. Geçmiş silinip gitmişti. Tüm kötü anılar, eski sevgilisinin sadist ellerinde katlandığı şeyler, Garron'un dokunuşu altında eriyip yok oldu. Tess'in sırtı, zevki üzerine çöktüğünde ve sonunda zirveye ulaştığında kavislendi. "Oh, Garron-evet! *Evet!*"

"Bu doğru, benim için gel, *Lin'del*. Tanrım, boşaldığında muhteşem oluyorsun," diye mırıldandı. Sonra eğilip ağzını ağzına aldı ve kız delireceğini düşünene kadar onu parmaklamaya devam etti.

İnledi ve ağladı, kalçalarını yukarı kaldırarak onun itici parmaklarını karşıladı, geniş omuzlarını kavradı, yıllardır yapmadığı gibi kendini bıraktı ve büyük Kindred tüm bunları seviyor gibiydi. Adam onun çığlıklarını hevesle yuttu ve daha fazla dayanamayana kadar içine girmeye devam etti.

"Lütfen," soludu sonunda, öpüşmeyi keserek. "Yapamam..."

"Her şey yolunda. Her şey yolunda," diye yumuşak bir sesle güvence verdi. İlerlemeyi bıraktı ve parmaklarını yavaşça geri çekti. Sonra, bütün bu süre boyunca Tess'i izleyerek, onları ağzına aldı ve balının son damlasına kadar almaya dikkat ederek yalayarak temizledi.

Tess hâlâ soluk soluğaydı; nefesini tutmaya çalışıyordu. Parmaklarını onun sularından arındırırken onu izlemek midesinin derinliklerinde garip bir ürperti yarattı. İlk tanıştıklarında, onun bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşündüğü zamanlarda kendisine anlattığı "yasak" fantezileri hatırlamadan edemiyordu. Gerçekten de onun üzerine bu kadar çok mu inmek istiyordu?

İsteyip önemli değil, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses.
Bunu yapamazsın, kimsenin oraya gitmesine izin verme. Pierce'den beri.

Bu düşünceyi yine bir kenara itti. Şu anda sadece rahatlamak ve orgazm sonrasında tadını çıkarmak istiyordu. En son ne zaman bir erkeğin ona orgazm yaşattığını hatırlamıyordu. Düşünsenize, *herhangi bir* erkek ona *hiç orgazm* yaşatmış mıydı? Pierce'tan önce bile mi? Hiç sanmıyordu. Evliliği boyunca da kendine pek orgazm yaşatmamıştı. Cinsel yönüne duvar örmek ve onu unutmak daha iyi, daha güvenli görünüyordu. Şimdi Garron ona bunu hatırlatıyordu ve biraz korkutucu olsa da bundan hoşlandığını fark etti.

Büyük Kindred'den bahsetmişken, ona dokunmak ona yardımcı olmuş muydu? İçtiği *cini* geri çekebilmiş miydi? Hızlı bir bakış, gözlerinin loş odada hâlâ parladığını gösteriyordu ama hem tahrik olduğunda hem de diğeri dışarı çıkmaya çalıştığında parlıyor gibiydiler. Yani bu çok iyi bir gösterge olmayabilirdi...

"İyi misin?" diye mırıldanarak sessizliği bozdu.

Tess başını salladı. "İyiden de öte. Bu... inanılmazdı." Yanaklarının ısındığını hissetti ve adamın "mükemmel gece görüşü" sayesinde kızardığını görüp göremediğini merak etti.

"Bunu duyduğuma sevindim." Adam dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve kadın orada kendi gizli lezzetini tattı. Uyluklarının arasında şaşırtıcı bir sıcaklık patlaması oldu.

"Ben... şey... hiç bu kadar sert boşalmamıştım. *Hiç*," dedi. Adam boğazının altından onay hırıltısı çıkardı.

"Memnun *oldum*, *Lin'del*. Senin zevkin benim zevkimdir."

"Ama işe yaradı mı?" Tess onu endişelendiren soruyu sordu. "Yani, *Dr'gin* mutlu mu?"

"Şimdilik." Kaşlarını çattı. "Ama bu gece serbest kalmaya çok yaklaştı. Sanırım... Sanırım yarın en yakın İnsan/Kindred ilişkileri binasını bulup kardeşimi aramam gerekiyor. O söyledi

kontrol edemezsem ne yapacağıma dair bazı olası fikirlerim vardı.

Dr'gin'i tek başıma ya da senin yardımınla bile

kullanamam." Tess kalbinin sıkıştığını

hissetti.

"Yani... sonuçta Ana Gemi'ye geri mi dönüyorsun?" Onu suçlayamayacağını . Ama zaten işin içinde oldukları hakkında söylediklerinden sonra...

"Hayır." Garron'un gözleri daha da parladı. "Kesinlikle olmaz. Seni yalnız bırakmayacağımı söylemiştim. Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Ve sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Kulağa hoş geliyor." Tess ne kadar rahatladığına şaşırmıştı. Bir yanı bunun muhtemelen iyi bir şey olmadığını fark etti. Büyük Kindred'a bağımlı olmayı göze alamazdı; kendi başının çaresine bakabilmeliydi. Ama yine de elinden bir şey gelmiyordu. Ondan *hoşlanıyordu*.

Belki de hoşlanmaktan daha fazlası, diye fısıldadı Tess BP ama bu düşüncayı hemen susturdu. Garron'a bağlandığını kabul etmek bir şeydi. Aşık olduğunu hayal etmesine izin vermek başka bir şeydi. Bu çok aptalcaydı, öyle değil mi?

"Yani benimle bir HKR binası bulmaya mı geleceksin?" Garron onun düşünce zincirini kırarak sordu.

Tess başıyla onayladı. "Asheville'in merkezinde bir tane var. Ben Kuzey Carolina'lıyım. Bu kısımdan değil ama bazen okul gezilerinde buraya gelirdik. Bir sürü tarihi yer var - İç Savaş'la ilgili şeyler ve Chimney Rock Ulusal Parkı. Her neyse, size nereye gideceğinizi gösterebilirim."

"Güzel. O zaman yarın ilk iş."

"Bu bana Di'yi arayıp onunla da konuşma fırsatı verecek," dedi Tess. "Cep telefonu numarasını ezberledim ama yol boyunca herhangi bir yerden arama riskini almak istemedim. HKR binasında güvenli bir hat olacak."

"Ona iyi olduğunu ve ne olursa olsun seninle kalacağımı söyle." Garron gülümsedi ve onu bir öpücük için daha kendine çekti. "Sanırım biraz uyumamızın zamanı geldi."

"Katılıyorum." Esnedi. "Birdenbire çok yoruldum."

"Ben de öyleyim." O da esnedi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Tess," diye mırıldandı. "Sana dokunmama izin verdiğin için."

Uykulu bir kahkaha attı ve adamın büyük, geniş göğsüne daha da sokuldu.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Bu gerçekten inanılmazdı."

"Benim için de," diye mırıldandı. "Sandığından da fazla."

Tess bir cevap düşünmek istedi ama aniden yorgunluk onu yakaladı. Son bir saat içinde yaşadığı tüm yoğun duygular üzerine çöktü ve gözlerini zar zor açık tutabildi.

Umarım başka bir kötü rüya görmem! diye düşündü sürüklenmeye başlarken Kapalı.

"Yapmayacaksın." Garron'un derin sesi, odanın içinde yatıştırıcı bir fısıltı gibiydi.

Karanlık ve bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmiş olması gerektiğini fark etti.

"Ve eğer yaparsan, seni sakınleştirmek için burada olacağım. İyi geceler, Tess."

"İyi ni-" demeye başladı ama kelimeler bir esnemeyle son buldu ve sonra uyudu.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun." Garron kaşlarını çatarak kardeşi Truth'a baktı. Diğer erkek, Asheville şehir merkezindeki HKR binasının özel çağrı odasındaki ekranda görülüyordu.

Truth kaşlarını çattı.

"Özür kardeşim, *cinini* serbest bırakmanın başka bir yolunu göremiyorum. kimseyi öldürmeden ya da sakat bırakmadan."

Garron, "Bir Eşleştirme Kuklası ile çiftleşmeyeceğim," dedi. "Yapamam. Bu... yanlış hissettirir."

Truth bir kaşını kaldırdı. "Tess'e sadakat duyduğun için mi? Onu gelinin olarak mı çağırmak istiyorsun?"

"Ben... bilmiyorum." Garron içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Nella'nın anısına sadık kalmak için kendime bir yemin ettim. Bunu yaptığım sırada bir daha asla sevmeyeceğimden emindim. Hiçbir kadın için onun için hissettiklerimi hissetmedim. Ama..."

"Ama Nella'yı hatırlama çabalarına rağmen kendini bu küçük insan dişiye değer verirken buluyorsun. Değil mi?"

"Biliyorum," diye itiraf etti Garron. "O çok kırılgan, kardeşim. Ve yine de çok güçlü. Eski arkadaşının elinden neler çektiğini bilmiyorsun, sana anlatamam. Yine de devam ediyor, ruhu kırılmamış. Onu korumak istiyorum ama bundan da öte, onu *iyileştirmek* istiyorum."

"Fiziksel olarak mı? Bir *dr'gin*'in eşini iyileştirebildiği gibi mi?" "Bunu zaten bir kez yaptım," diye itiraf etti Garron. "Ne? Nasıl?"

"*Dr'gin'imi* çağırdım ve yaralarını kapatmak için onun iyileştirici gücünü kullandım."

"Ne?" Truth talep etti. "Garron, böyle bir şeye kalkışmanın bile ne kadar tehlikeli olduğunu *biliyorsun*. *Dr'gin'inizin* gücünü tamamen dışarı çıkmasına izin vermeden kullanmanızın nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum. Yüzeye çıkmasına izin verdikçe-"

"Biliyorum, *biliyorum*." Garron iç çekti. "Ama eski arkadaşı onu incitmişti. Yara izleri kalacaktı ve onun üzerindeki izleri sonsuza dek düşünmeye *dayanamazdım*." Kızın kremsi teninin nasıl çizildiğini düşününce çenesi sıkıştı. "Ona yaptığı şeyler... Sadece onu *öldürmek* istiyorum."

Truth bir eliyle 'sakın ' işareti yaptı. "Sakin ol, kardeşim. Gözlerin parlıyor."

"I..." Garron derin bir nefes aldı ve *dr'gin'inin* sessiz olmasını diledi. "Bağışlayın beni. Sadece onu istismar etme şekli..."

"Sanırım sadece fiziksel olmayan yaralar bıraktı. Derisinde görünmeyen yaralar. Onu iyileştirmek istediğiniz şey bunlar mı?"

"Muhtemelen." Garron onun kollarında nasıl ağladığını düşündü. Onunla paylaştığı o korkunç kaybı. *İçindeki cini* susturmak için yine derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Sadece onunla birlikte olmak istiyorum," dedi Truth'a. "Her zaman. Ama bunu Nella'nın anısına saygısızlık etmeden nasıl yapabilirim?"

"Kardeşim, Nella sana yeni bir hayat ya da yeni bir aşk şansını çok görmezdi," dedi Truth nazikçe. "Onu tanırdım - değerli bir kadındı ve sana çok değer verirdi. Hayatının geri bekârlık içinde geçirmeni, sırf onun için kendini bir eşin rahatlığından mahrum bırakmanı talep etmezdi. O böyle bir kadın değildi."

"Hayır, sanırım değil." Garron içini çekti. "Sanırım kendimi suçlu hissediyorum çünkü... Tess'e karşı hissettiğim duygular çok yoğun. Çok fazla..."

"Nella için hissettiklerinden daha mı güçlü?" Truth kuru bir sesle onun yerine sözlerini tamamladı. "Buna gerçekten şaşırabilir misin, kardeşim? Pax'ta nasıl yetiştirildiğimizi hatırla - asla fiziksel yakınlık göstermemek, mesafemizi korumak, duygularımızı ya da kalplerimizi asla dile getirmemek. Ben buna uymaya çalıştım ama sen... sen *her zaman* halkımızın yazılı olmayan kurallarına isyan ettin. *Her zaman* daha fazlasını istedin. Ve şimdi, ilk kez, değer verdiğin bir dişiyle birlikte daha fazlasına *sahip* olabileceğin bir yerdesin. *Elbette* duyguların çok yoğun."

Garron alçak bir sesle, "Sadece o değil," dedi. "Tess'in kendisi. O beni çekiyor... benliğimi. Sadece bilinçli benliğimi -şu anda olduğum erkeği- değil, içimdeki canavarı da. İçimdeki *cini de çekiyor.*"

"Ama artık onu kontrol etmenize yardım edemiyor mu?" Truth sordu.

Garron başını salladı. "Dün gece bana iki kez yardım etti. Ama ikincisinde yakındı. *Dr'gin'im* gerçekten ortaya çıktığını hissettim. Beni dönüşmekten *zor* kurtardı."

Ağabeyi kaşlarını çatı. "Tehlikeli bir durum gibi görünüyor."

"Öyleydi," dedi Garron kısaca. "*Çok* tehlikeliydi. Bu yüzden tekrar riske giremem, *bir şeyler* yapmam lazım. İsim gününe sadece birkaç gün kaldı. *Dr'gin'im* nihayet ortaya çıktığında Tess'in yanında olamam."

Gerçek iç çekti. "Yine de Eşleştirme Kuklaları hakkındaki fikrimi reddediyorsun. İyi ki de öyle. Ellerin de hiç yedek var mı bilmiyorum. Son zamanlarda birkaç tanesi bozuldu - en azından Eşleşmemiş Erkekler bölümündeki bir arkadaşımın duyduğum bu."

"Gerçekten mi?" Garron kaşlarını çatı ve Tess'i ilk bulduğunda gördüğü, yüzünde mavi yapışkan madde olan arızalı Kukla'yı hatırladı. "Onları tamir etmekle görevli biri yok mu?"

"Eşleştirme Evi ve sakinleri konusunda uzmanlaşmış bir teknik ekip vardı ama bir tür görev için Ana Gemiden gönderildiler." Truth kaşlarını çatı. "Dürüst olmak gerekirse, Kardeşim, şu anda burada olmaman muhtemelen iyi bir şey. Tansiyon çok yüksek, duygusal durumun için iyi olmazdı, özellikle de *dr'gin*'ini kontrol altına almaya çalışırken."

"Neden? Başka neler oluyor?" Garron sordu. Ana Gemi'de uzun süre yaşamamıştı ama şimdiden oraya ve bir bütün olarak Kindred'a bağlı hissediyordu. İlk başta Pax'tan kovulduğu için yıkılmış olsa da, şimdi bu bir lütf gibi görünüyordu. Gerçek evini ve gerçek halkını bulmasını sağlamıştı; bu yüzden tehdit altında olmaları onu endişelendiriyordu.

Truth içini çekti ve bir elini kısa siyah saçlarında gezdirdi.

"Sanırım Ana Gemi'nin her yerinde söylentiler dolaştığı için size anlatmamda bir sakınca yok. Bir insan kız var - önde gelen bir Dünya politikacısının kızı - bir Karanlık Akraba ile rüya paylaşmaya başlamış."

"Geliştirilmiş Olanlardan biri mi?" Garron kaşlarını çatı. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama asla eşlerini çağırmadıklarını sanıyordum."

Truth acımasızca, "Öyle değil," dedi. "Ve bunun iyi bir nedeni var. Ana gezegenleri olan Zeaga Four'un karanlık ve tehlikeli bir yer olduğu söyleniyor ve iyileştirilmemiş hiç kimsenin yüzeye adım atmasına izin vermiyorlar. Aslında, sırf bu nedenle gezegenlerinin yörüngesinde dönen bir tıbbi mavna filoları var; Zeaga Four'u ziyaret etmek isteyenleri iyileştirmek için."

"Ve bu... alışılmadık durum... sorunlara mı neden oluyor?"

Truth başını salladı. "Pek çok sorun var. Dünya ile ilişkiler gergin. Öyle ki Kindred Yüksek Konseyi bir süreliğine Doğmamış Erkekler için gelin çağırmayı durduracağımızı açıkladı."

Garron uzun, alçak bir ıslık çaldı ve başını salladı. "Bu çok popüler olmayan bir karar olmalı."

"Öyle," diye kabul etti Truth. "Neredeyse Konsey'in rüya paylaşımı yapan kızın, onu Talep Dönemi için çağıran Karanlık Akraba ile gitmesi gerektiğinde ısrar etmesi kadar popüler değil. Ya da Şansölye Terex kararını değiştirmeden önce öyleydi."

"Ama tüm Kindred'lar arasında dişilere saygı duymayanlar onlar. Tanrıça'ya bile tapmıyorlar, değil mi?"

"Onlar sadece zekaya taparlar. Onları bilim ve teknoloji dinidir." Truth iç çekti. "Onlardan birinin bir dişiyle paylaşmayı hayal etmesinin nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum. Özellikle bağ kurma ihtiyacı duymamalarını sağlamak için tüm duyguları atlatmalarını sağlayan implantlara sahipler. Onlar-"

"Bir dakika bekleyin." Garron onu durdurmak için elini kaldırdı. "Geri dön. İmplantlar hakkında ne demiştin?"

"Karanlık Türler'in hissetmesini engelliyorlar. Görünüşe göre *hiçbir şey*. Neşe yok, keder yok, öfke yok, hiçbir şey yok." Truth kaşlarını çatı. "Bekle bir dakika, kardeşim. Düşünmüyorsun-"

"Neden olmasın?" Garron talep etti. "İkimiz de *dr'gin'i* yüzeye çıkarmanın duygular olduğunu biliyoruz. Onu serbest bırakan ve ilk dönüşümün gerçekleşmesini sağlayan şey duygulardır. Eğer duygularımı istediğim zaman köreltebilseydim - *dr'gin'im*in yükseldiğini her hissettiğimde - sorunum çözüldü."

"Ama oraya nasıl gideceksiniz? Zeaga Dört Dünya'dan yirmi bin ışık yılı uzakta."

Garron, "Ana Gemiye binmeme izin verilmemesi benim için yer açamayacağı anlamına gelmiyor," diye belirtti. "Sadece bir mekiğe ihtiyacım var, Asheville'deki HKR'den bir tane ödünç alabilirim."

"Henüz pilotluk yetkisi almadın."

"O zaman Komutan Sylvan'la konuş," dedi Garron. "Beni temize çıkarsın ve uzayı Zeaga Dört'e katlamak için izin alsın."

Truth kaşlarını çatı. "Komutan Sylvan çok anlayışlı biri ama neden bu kadar zahmete girsin ki?"

Garron, "Ona söyle, ben oradayken bu Dünyalı kızla rüyalarını paylaşan erkek hakkında bir şeyler bulabilir miyim diye bakabilirim," dedi. "Sorun çıkarmayacağım, sadece gezegenin yörüngesindeki tıbbi mavnalardan birini ziyaret edeceğim. Ama bazı değerli bilgilerle geri dönebilirim."

Truth düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Kabul edebilir. Konsey'in elini kolunu , bu yüzden Ana Gemi'den kimseyi gönderemeyeceğini anlıyorum. Ama siz bağımsız bir ajansınız, başka bir dünyadan transfer edilmiş ve herhangi bir yetki alanına girmeyen birisiniz. *Cinini* kontrol etmek için yardım alma kisvesi altında kolayca bilgi toplayabilirsin."

"İşte şimdi düşünüyorsun!" Garron haykırdı. "Git onunla konuş, Truth. Eğer yapabilirsen hemen. Lütfen, tek başıma *içkiyi* daha fazla tutamam. Bu tüm sorunlarıma cevap olabilir."

"Umarım öyledir, kardeşim," dedi Truth. "Gerçekten umuyorum." Kaşlarını çatı. "Peki ya senin dişin? Zeaga Dört tehlikeli bir yer. Onu da yanında götürür müsün?"

Garron kaşlarını çatı. "Onu tehlikeye atma fikrinden hoşlanmıyorum. Onu bırakmak istemiyorum ama burada, HKR binasında benim dönüşümü beklerken daha güvende olabilir. Eğer Komutan Sylvan benim için yer açmayı kabul ederse, Zeaga Dört civarındaki tıbbi mavnalara gidip geri dönmem uzun sürmez."

"Ne yapacağına kendin karar vermelisin," dedi Truth. "Ben Komutan Sylvan'ı bulana kadar biraz bekle. Onun cevabını size bildireceğim."

"Ben burada HKR binasında kalacağım," diye söz verdi Garron. "Her şey yolunda giderse, bugün Vega sistemine doğru yola çıkacağım."

"Umarım öyledir. Gerçekler ortaya çıksın." Garron kapının yumuşak bir şekilde çalındığını duyduğunda kardeşinin görüntüsü ekrandan kayboldu.

"Gel," dedi.

"Garron?" Tess kararsızca başını kapıdan uzattı. "Rahatsız mı ediyorum?"

"Hiç de değil. Kardeşimle konuşmayı yeni bitirdim ve olası bir çözümümüz var." Garron günlerdir ilk kez umutlu hissediyordu. "Bu o olabilir, Tess," dedi ellerini onun ellerinin arasına alarak. "Yapabilirim-" Durdu çünkü bir şeylerin ters gittiği açıktı. Yüzü bembeyazdı ve çizgiliydi; acı bir keder ve korku kokusu yayılıyordu. "Tess," diye mırıldandı. "Neyin var?"

"Arkadaşım, Di." Derin bir nefes aldı, belli ki duygularını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Ne söyledi?" Garron endişeyle sordu. Yaşlı kadınla sadece kısa bir süre görüşmüştü ama Tess'e olan sadakati ve sevgisi çok açıktı.

"Hiçbir şey söylemedi." Tess ayaklarına baktı, uzun saçları yüzünü bir perde gibi örtüyordu. "O... o hastanede, yoğun bakım ünitesinde."

"Ne?" Garron talep etti. "Ne oldu?"

"Biri evine girmiş ve onu dövmüş..." Tess titredi. "Onu beyzbol sopasıyla dövdü. En azından öyle olduğunu düşünüyorlar. Her kim yaptıysa onu ölüme terk etmiş. Bir daha uyanıp uyanmayacağını bilmiyorlar. O kadar kötü."

Garron'un kalbi onun acı dolu sesiyle göğsünde sıkıştı.

"Tess," dedi, sesi sert çıkıyordu. "*Lin'del...* bana bak." Çenesini nazikçe kaldırdı ve saçlarını geriye doğru itti. Güzel yüzü kâğıt gibiydi.

beyazdı ve yanağında tek bir damla gözyaşı vardı.

"Bu benim hatam," diye fısıldadı. "Bunu kimin yaptığını ikimiz de biliyoruz. Garron, ona gitmeliyim."

"Hayır!" Adam onun yanağını avuçladı ve endişeyle ona baktı. "Anlamıyorum, Tess? Onun istediği de bu. Muhtemelen ona nereye gittiğin hakkında bilgi vermeyecektir, bu yüzden seni geri çekmek için mükemmel bir yol buldu. Arkadaşının tedavi gördüğü tıbbi tesise adımını *attığın anda* seni ele geçirecek. İkimize de sahip olacak ve senin de belirttiğin gibi burada yetki onda."

"Sana sahip olmayacak." Tess çenesini kaldırdı. "Yalnız döneceğim. Di'yle birlikte olmam gerek."

"Onun istediği bu muydu?" diye sordu Garron. "Özgür kalmana yardım etmek için göze aldığı onca şeyden sonra kendini tekrar ellerine teslim etmeni mi?"

"Hayır, ama..." Sesi dalgalandı. "O benim en iyi arkadaşım. Onunla birlikte *olmalıyım*."

"Uyanırsa ve uyandığında da uyanacaksın. Şu anda yapabileceğin tek şey başucunda oturup seni ondan uzaklaştırmasını beklemek olurdu," diye belirtti Garron. "Unutma Tess, seninle rüyamı paylaşıyordum. Onun ne kadar manipülatif olabileceğini gördüm. Kimse bir şey söylemeden seni Tampa'daki HKR binasından çıkardı, çünkü durumu kendi istediği gibi şekillendirdi."

"Pierce bu konuda iyidir," diye gönülsüzce itiraf etti.

"Kendini tekrar onun gücüne bırakma. Di bunu istemezdi." Garron içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bak, sorunum için olası bir çözümüm var. Düzeltene kadar bana katlanabilirseniz,

Sonra da o piç peşine düşmeden seni arkadaşının yanına götürmenin bir yolunu bulmaya odaklanabiliriz."

"Ah?" Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Ne yapacaksın?" "Her şey giderse, sanırım bana yardım edebilecek bir yer biliyorum," dedi Garron. dedi. "Bu çok tehlikeli bir gezegenin sınırlarına seyahat etmek anlamına gelecek ama Kurallara uyduğumuz ve gezegenin yüzeyinden uzak durduğumuz sürece bize bir şey olmaz."

Tess kaşlarını çattı. "Biz mi?"

"Evet." Adam sertçe başını salladı. Daha önce onu geride bırakmayı düşünmüştü - sadece bir iki günlüğüne Asheville'de konuşlanmış Kindred'in dikkatli gözleri altında. Ancak şimdi, eski arkadaşı kötü niyetli olmanın ötesinde, tartışmasız bir şekilde cani olduğunu kanıtlamıştı. Tess'i geri almak için yapması gereken her şeyi acımasızca yapmaya hazırdı. Tess'in tamamen güvende olduğundan emin olmanın tek yolu, tehlikeye atılmak anlamına gelse bile onu yanına almaktı. "Evet," dedi tekrar, onun gözlerinin içine bakarak. "Seninle hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım, *Lin'del*. Benimle geleceksin."

Yirmi Yedinci Bölüm

Tess, Dünya ile Ay'ın yörüngesindeki devasa Ana Gemi arasında gidip gelen Kindred mekiklerinden birine üçüncü kez biniyordu ama bu şimdiye kadarki en konforlu yolculuktu. Asheville HKR'deki rütbeli Kindred subayı, uzaya çıkmayı planladıkları için onlara uzun menzilli bir mekik vermişti. Bu mekik, Ana Gemi'ye ilk gittiği sivil araçtan da, geri getirildiği iki kişilik küçük araçtan da daha geniş ve daha lükstü.

Ama içine bağlandığı rahat -ama çok büyük- uçuş koltuğu ve aracın sürücü tarafındaki karmaşık görünümlü aletler dikkatini uzun süre toplayamadı. Garron gemiyi yukarı ve Dünya atmosferinin dışına doğru yönlendirirken, tek düşünebildiği Di'ydi.

Oh, Di, çok üzgünüm. Seni tehlikeye attığım için çok üzgünüm!

Sahneyi zihninde canlandırabiliyordu: Pierce önce bağılıyor, öfkeleniyor ve arkadaşının vermeyi reddettiği cevapları talep ediyordu. Sonra sesi o tehlikeli, sessiz tona düşüyordu - neredeyse fısıltı gibi bir ses, özellikle kötü bir dayağın yolda olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

Elinde kanlı bir beyzbol sopasıyla Di'nin başında dikildiğini hayal edebiliyordu.

"Karım nerede, seni fahişe? Onu nereye gönderdin? Bana cevap ver yoksa Tanrı yardımcım olsun..."

"Tess, dur." Dizindeki büyük ve sıcak bir el dikkatini Garron'a çekti. "Ne?" Ona baktı ve bulanık göründüğünü fark etti. Sonra yanağından aşağı ılık ve ıslak bir şey yuvarlandı ve nedenini anladı. "Neyi durdurayım?" dedi tekrar, gözlerindeki yaşları silerek.

"Kendine işkence etmeyi bırak," dedi usulca. "Di bunu istemezdi."

"Elimde değil," diye itiraf etti alçak bir sesle. "Bunu tekrar tekrar hayal ediyorum ve yapabileceğim hiçbir Şey yok-"

"Yapabilirim." Ona dikkatle baktı. "Sana söz veriyorum Tess, bir hesaplama *olacak*. Arkadaşın için. Sana çektirdiği tüm acı ve eziyetler için." Gözleri loş kabinde aniden parladı. "Dünya'ya geri döndüğümüzde, onun bedelini ödediğini göreceğim, hem de defalarca."

"Hayır, Garron," diye itiraz etti. "zorunda değilsin-"

"İstiyorum. *Yapmak zorundayım*." Sesi alçak bir hırıltıydı. "Sana 'benim' demeyeceğim çünkü sahiplenilme ya da sahiplenilme fikri hakkında ne hissettiğini biliyorum. Ama seni korumak ve intikamını almak zorundayım ve alacağım."

"I..." Tess ne diyeceğini bilemedi. Ona karşı bu kadar güçlü hisler beslediğini bilmek onu neredeyse suskun bırakmıştı. Her ne kadar onu kelimelerle sahiplenmiyor olsa da, hareketleriyle kesinlikle sahipleniyordu. *Onun... onun olmak nasıl bir his? Garron'un olmak? diye düşündü*. Bu fikir midesini bulandırdı çünkü bir Şekilde biliyordu ki eğer ona ait olursa, o da ona ait olacaktı.

"Eski arkadaşına gelince," diye devam etti. "şimdilik yapabileceğin tek Şey kendini güvende tutmak ve ondan uzak durmak. Arkadaşın da bunu isterdi."

"şey..." Tess gülmeye çalıştı ama sesi kırık bir hıçkırık olarak ıktı. "Beni kesinlikle çok uzaklara götürüyorsun. Ne kadar uzağa dedin? On bin ışık yılı mı?"

"Yirmi," dedi Garron acımasızca. "Ama yolculuk neredeyse anlık olacak. Uzayı katlayacağız - daha doğrusu Ana Gemi bizim için katlayacak."

"Tamam, eve döndüğümüzde herkesin yaşlılıktan ölmüş olduğunu görmediğimiz sürece."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu, ışık hızında ya da ışık hızının hemen altında seyahat ediyor olsaydık olurdu."

"Ve Dünya'daki herkes bizden çok daha hızlı yaşlanırdı, değil mi?" Tess sordu.

"Kesinlikle. Doğrudan yörüngeli uzay yolculuğunun faydasız olmasının bir nedeni de budur. Farklı yıldızlar ve sistemler arasındaki mesafeler o kadar büyük ki, muazzam hızla gitsek bile en yakın yıldızla ulaşmamız yıllar sürer. Kindred'lerin uzay katlama teknolojisini geliştirmelerinin nedeni de bu; kendi güneş sistemleri ve hatta kendi galaksileriyle sınırlı kalsalardı asla genetik ticaret ortakları bulamazlardı."

Tess başını salladı. "Tamam, ama-"

Tam o sırada gösterge panelinin ön tarafındaki büyük düz ekrandan geldiği anlaşılan küçük bir çınlama sesi duyuldu.

"Gelen arama," diye açıkladı Garron. "Muhtemelen Truth'tan." Kontrollerden biriyle oynadı ve görüntü ekranı titreşerek canlandı. Düz yüzeyindeki görüntü, Garron'un onu Eşleştirme Evi'nde yakaladığında ilk etapta yanına götürdüğü uzun boylu, sarışın Kindred'di.

"Garron," dedi kısaca başını sallayarak.

"Komutan Sylvan." Garron başıyla selam verdi. "Bu yolculuğu kolaylaştırdığınız için size teşekkür ederim."

"Rica ederim Garron, ama anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni bekliyorum," dedi sarışın Kindred. "Ana Gemide bulunan bizler ile Kara Kindredler arasında herhangi bir temas kurulmayalı yıllar oldu. Onların yöntemleri ve uygulamaları hakkında toplayabildiğin her türlü bilgiyi topla."

Garron ciddiyetle, "Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi. "İnsan kızın rüyasını hangi paylaştığı hakkında bir şey biliniyor mu? Onu bulmaya çalışmalı mıyım?"

Onun hakkında özel bir bilgi var mı?"

Sylvan, "Görünüşe göre tek bildiği onun gelişmiş bir gözü olduğu," dedi. "Rüyasında herhangi bir isim ya da başka bir ayrıntı görünmüyordu - en azından bize anlattığı kadarıyla."

Garron kaşlarını çattı. "Devam etmek için fazla bir şey yok."

"Biliyorum. Bu yüzden sadece genel bir bakış istiyorum. Eğer daha spesifik bir bilgiye rastlarsanız çok memnun olurum. Kızın babasının içini rahatlatmak için kullanabileceğimiz her şey çok değerli olacaktır."

"Deneyeceğim." Garron'un sesi kararsızdı. "Ama Karanlık Türler hakkında duyduklarım doğruysa, onlar hakkında kimseyi rahatlatacak pek bir şey yok."

"Zeaga Dört acımasız ve tehlikeli bir yer," diye itiraf etti Sylvan. Kaşlarını çattı. "Bu da şu soruyu akla getiriyor, dişini neden oraya götürüyorsun?"

Garron, "Çünkü Zeaga Four ne kadar tehlikeli olursa olsun, benim yanımda daha güvende," dedi. "Eski arkadaşı onu bulmaya niyetli. Şiddet yanlısı ve istismarcı biri. Ben başka bir sisteme uçarken onu onunla aynı gezegende bırakamam." Kokpitin loşluğunda gözleri parlıyordu.

"Pekala. Pekâlâ." Sylvan sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırdı. "Senin sağduyuna ve dişine bakma yeteneğine güveniyorum. Eminim o da sana güveniyordur."

"İstiyorum," diye söze girdi Tess. Şu ana kadar sessizce dinlemişti ama bir şeyler söylemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. "Garron'a tamamen güveniyorum."

"Bu iyi." Sylvan başını salladı. "O halde Garron sizi bana ilk getirdiğinde yaşadığınız anlaşmazlıkları giderdiğinizi varsayıyorum?"

Tess önceki geceyi düşündü, Garron'un kalçalarının arasındaki büyük elini ve ona zevk vermek istediğini mırıldanan derin sesini, onun inlemelerini duymak istediğini...

"Evet." Sesi utanç verici bir gıcırtyla çıktı ve yanaklarının ısındığını hissetti. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Evet, kesinlikle."

Sylvan kısa, keskin, çift dişlerini göstererek gülümsedi.

"Bu çok iyi. Ve şimdi, Ana Gemi senin için yer açmadan önce, seninle konuşmak isteyen başka biri var."

Geri çekildi ve Becca, çok kısa siyah saçlı, uzun boylu bir Kindred ile birlikte ekrana geldi. Yüzü biraz Garron'a benziyordu ama gözleri turkuaz yerine soluk griydi.

"Merhaba Truth," dedi Garron başıyla onu işaret ederek. Diğer erkek de başını salladı ama konuşan Becca oldu.

"Tess! Seni tekrar görmek çok güzel! Sen uçup gitmeden önce bir merhaba demek istedim."

"Çok nazıksınız." Tess ona gülümsedi. "Geçen gün kalıp seni daha yakından tanıyamadığım için üzgünüm."

Garron kısaca, "Bu benim hatamdı," dedi.

"Hayır değildi," Tess elini bacağına koydu ve Becca'ya döndü. "Ana Gemi'ye girmeme izin verilmediğini biliyorum ama umarım benim terörist falan olduğumu düşünmüyorsunuzdur."

"*Tabii ki* hayır." Becca kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Ve sonsuza kadar yasaklanacağını sanmıyorum. Sen ve Garron bağlandıktan sonra, gemiye geri dönmene izin vermek *zorunda* kalacaklar."

"Um...bağlı mı?" Tess Garron'a bakarak sordu. Gözleri yeniden parlıyordu ve yanakları kızarmıştı.

"Rebecca, sanırım haddini aşıyorsun," dedi Truth sessizce. "Garron ve Tess'in henüz bağlanma konusunda konuştuklarına inanmıyorum."

"Oops!" Becca elini ağzına götürdü. "Özür dilerim! İkiniz birlikte çok rahat ve doğru görünüyorsunuz. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Ama yapmamalıydım. İşleri garipleştirdiysem özür dilerim."

"Yapmadın," diye güvence verdi Tess ona, ama şimdi "bağlanma"nın tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmek için can atıyordu. Bu bir Kindred olayı mıydı? Yıldızlararası savaşçılar yıllardır Ay'ın yörüngesinde dolaşıp Dünya'dan gelin çağırıyor olsalar da, Kindred gelini olma süreci hâlâ büyük bir gizlilik içinde yürütülüyordu. Bu, kesinlikle bilinmesi gereken bir şey olarak görülüyordu. Pierce'la evlendiğinden ve askere bile alınmadığından, kesinlikle bilmesi gerekmiyordu. Ta ki şimdiye kadar.

"Zeaga Dört'te dikkatli olun," dedi Truth, belli ki konuyu değiştirerek. Garron ona, "İyi olacağız," diye güvence verdi. "Sadece bir tanesini ziyaret edeceğiz. Ne de olsa tıbbi mavnalar. Ama Karanlık Türler mavnaları ziyaret ettiğinden beri Geliştirmeler için düzenli olarak, alışkanlıkları ve uygulamaları hakkında hala pek çok bilgi edinebilmeliyiz."

"Tess'in gözünün önünden ayrılmasına izin verme," diye uyardı Truth. "Güçlendirilmiş Olanlar dişilere gerektiği gibi saygı göstermiyorlar."

"Biliyorum, kardeşim. Şimdi gitmeliyiz, yarığın açıldığını görüyorum." Garron geminin ön tarafında, bir arabanın ön camının olduğu yerde bulunan izleme alanına başıyla işaret etti.

Tess gözlerinin onunkileri takip etmesine izin verdi ve gördüğü şey neredeyse nefesini kesecekti. Uzayda kocaman bir yarık vardı; şiddetli, kan kırmızısı bir gözyaşı ve kötü niyetli bir göz gibi simsiyah bir merkez.

"Şuna mı... şuna mı giriyoruz?" sordu, orayı göstererek.

"Gerçekten ürkütücü görünüyor, değil mi?" Becca sempatik bir şekilde sordu. "Ama endişelenme, bu sadece uzaydaki bir kıvrım. İçinden geçmek biraz garip hissettiriyor ama herhangi bir zarar vermiyor. Tabii hamile değilseniz..." Son kelimenin bir soru gibi havada asılı kalmasına izin verdi.

Tess başını hızla salladı ve yanaklarının yeniden ısındığını hissetti. "Uh, hayır. Hayır, hiç şansım yok," diyerek Becca'ya hızlıca güvence verdi.

"Bağlanmanın ne olduğunu bilmediğin için öyle düşünmemiştim. Ama yine de..." Becca bir an için ekranın dışına baktı. "Tamam, Sylvan bize toparlanmamızı söylüyor. Uzayı katlamak büyük miktarda enerji gerektirir, bu yüzden gitmeniz gerekiyor."

"Yarığa yaklaşıyoruz." Garron çoktan kontrolleri manipüle etmeye başlamıştı.

"Hoşça kal, Tess." Becca ona el salladı. "Geri döndüğünde tekrar bir araya gelmeliyiz. Eğer Ana Gemi'ye gelemezsen, seni görmek için Dünya'ya inerim."

Tess gülümsedi. "Kulağa harika geliyor. Yine de nerede olacağımdan emin değilim.

Muhtemelen eski sevgilimle olan durum çözülene kadar Tampa'da olmaz."

"Bana her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın. Bu arada, kendine iyi bak." Garron'u işaret etti. "Ve *sen* de Tess'e iyi bak. Ondan hoşlanıyorum."

Garron kısaca başını salladı. "Onu hayatım pahasına koruyacağım. Benim kanımın tamamı dökülmeden onun kanının bir damlası bile akmayacak."

"Vay be..." Tess belirsiz bir şekilde ona baktı. "Bu..."

Becca ona, "Bu bir Kindred yemini," diye güvence verdi. "Ama her kelimesinde ciddi olduğundan emin olabilirsin, Kindredler böyle şeyleri hafife almazlar." Tess'e göz kırptı. "Biliyorum, kabul etmesi zor, değil mi? Herhangi bir sorunuz olursa beni arayın - cidden, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde. Tamam mı?"

"Elbette. Teşekkür ," dedi Tess ama hâlâ Garron'a bakıyordu.

Görüntü ekranı karardığında büyük Kindred dümdüz karşıya baktı, yüzü aletlerin soluk ışıltısıyla aydınlandı.

"Garron-" diye başladı.

"Sıkı tutun," diye mırıldandı. "Yarığa girmek üzereyiz. Diğer taraftan çıktığımızda, ana dünyanızdan hiç olmadığınız kadar uzakta olacaksınız."

"Ama ben seninle olacağım," dedi Tess usulca. "Yani olacağım."

"Evet." Ona yandan hızlı bir bakış attı. "Seni koruyacağıma yemin ettim ve koruyacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadı Tess. "Biliyorum." Sonra uzaydaki kırmızı yarığa girdiler ve Tess gözlerini kapattı.

* * * * *

Garron, Zeaga Four olan gümüş-siyah gezegenin görüntü ekranında belirmesini endişeyle izledi. Orada hiç bulunmamış olmasına rağmen, nasıl bu hale geldiği bir sır olarak kalsa da, tamamen sanayileşmiş ve bilinçli makineler tarafından yönetilen bir gezegen olduğunu duymuştu.

Çok geçmeden görüldü, uzayda yavaşça dönüyordu. Metalik yüzeyi, kaçınılmaz çöküşünün ilk aşamalarında olan şişmiş bir kırmızı dev olan güneşinin ışığını yansıtıyordu. Bundan bir milyon yıl sonra, Zeaga Dört'ün sakinleri yeni bir ev bulmak zorunda kalacaklardı. Ama bu arada, her zamanki gibi iş gibi görünüyordu. Soluk kırmızı güneş ışığında parıldayan makineler ve gümüşü siyah dünyanın yörüngesinde dönen beyaz ve kırmızı tıbbi mavnalar, geniş yanaşma yerlerine sürekli inip kalkan küçük gemilerle meşguldü.

Garron gördüğü en büyük mavnayı seçti ve körfeze yöneldi. Bir frekans açarak, izin istemek için Kindred evrensel dilinde seslendi

karaya.

"Bu hangi dil?" Tess, kendisine izin verildikten ve mavnaya doğru inmeye başladıktan sonra sordu. "Neredeyse Almancaya benziyordu ama daha gırtlaktan geliyordu."

"Bu Kindred'in orijinal dili - halkımın Birinci Dünya'da konuştuğu dil," dedi. "Burada..." Gemiye bir süreliğine otomatiğe bağladı ve ayağa kalktı. Güvenli dolaplardan birkaçını karıştırdıktan sonra, ilk yardım çantasının yanında aradığı şeyi buldu. "Al bunu," dedi ve Tess'e bir hap uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu avucundaki hapi incelerken. "Evrensel çevirmen bakteri - ağızdan alınan bir doz." Garron tekrar yerine oturdu ve pilotluğa devam etti. "Bana bunların tüm uzun menzilli gemilerde standart olduğu söylendi.

Bu da iyi bir şey. Aksi takdirde kimsenin ne dediğini bilemezsiniz."

"İnsanlar için güvenli mi?" Tess hâlâ kuşkulu görünüyordu.

Garron, "Özellikle onlar için geliştirildi; Kindred eşlerinin gezegenlerini ziyaret eden insan gelinler için," diyerek ona güvence verdi. "İstemiyorsan almak zorunda değilsin ama-"

"Hayır, ben alırım." Biraz zorlanarak kuru kuru yuttu. "Tamam, şimdi başka bir dilde konuştuğunda seni anlayabilecek miyim?"

Garron ona, "Neredeyse hemen etkisini gösterecektir," diye güvence verdi. Gemi, yavaşma bölmesini hava kaybından koruyan geniş, titreşimli, yarı saydam atmosfer balonuna giriyordu. "Pekâlâ, şimdi yaşıyoruz. Sadece bana yakın dur ve iyi olacaksın."

"Elbette." Çabucak başını salladı. "Buranın çok tehlikeli bir yer olduğu hakkındaki tüm o konuşmalar..."

"Zeaga Dört -gezegenin kendisi- çok güvensiz. Hatta geliştirilmemiş olanlar için ölümcül," dedi Garron. "Ancak tıbbi mavnalar oldukça güvenlidir. Onlar

sözde ücretsiz olarak tıbbi yardıma ihtiyaç duyan herkese hizmet vermek için var."

"Vay canına, bedava sağlık sunan uzaylılar." Tess'in sesi etkilenmiş gibiydi. "Bu harika."

"*Sözde* dedim," dedi Garron karanlık bir sesle. "Hiçbir şey asla tamamen özgür değildir. Bana yakın dur ve kimseden bir şey kabul etme. Tamam mı?"

"Evet, ." Kadın başını salladı ve Garron motorları durdurdu. "İşte gidiyoruz."

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Vay canına, bu çok büyük - Ana Gemiden bile daha büyük." Tess içinde bulundukları geniş, parlak beyaz odaya hayranlıkla baktı. Bir futbol sahasından daha büyüktü -aslında *birkaç* futbol sahasından daha büyüktü. Ürkütücü boyutuna rağmen, her yöne kilometrelerce uzanıyormuş gibi park etmiş gördüğü çok sayıda tuhaf uzay aracına rağmen her şey tertemizdi. Tıbbi mavnaya girmek için içinden geçtikleri ışıltılı, yarı saydam baloncuğun üzerinde uzayın karanlığı vardı.

Ama görülecek tek tuhaf şey manzara değildi. Tess izlerken, gri derili ve burnunun boynuzu olan devasa bir yaratık onlarınkinin yanındaki gemiden dışarı tırmandı. Üzerinde uzun mor bir cübbe vardı ve biraz arka ayakları üzerinde duran bir gergedana benziyordu. Bir şeyler yiyordu

-Tess daha yakından baktığında bir çeşit ekmek ya da çörek olduğu anlaşıldı.

-En azından çörek şeklindeydi. Ancak benzerlik burada sona eriyordu, çünkü kafasının iki katı büyüklüğündeydi ve grenli yüzeyinde yeşil benekler vardı.

Gergedan-şey dev çörekten büyük ve dağınık bir ısıruk aldı, çiğnerken kırıntıları bembeyaz zeminin her yerine saçtı. Yarattığı dağınıklığa aldırış etmedi ama biri fark etti, daha doğrusu *bir şey* fark etti.

Tess'i şaşırtacak şekilde, avucunun içinden daha küçük olan minik bir yaratık aniden vızıldayarak görüntüye girdi. Ona uzaktan kumandalı oyuncak bir arabayı hatırlatan hızlı ve sarsak bir şekilde hareket ediyordu ama neredeyse bir kobaynki gibi kıvrımlar ve girdaplar halinde yükselen mor ve yeşil kürkü vardı.

Yerdeki kırıntıları fark ettiğinde uzun mor bıyıkları seğirdi ve hemen onları yemeye başladı. Ama kemirmekten çok onları emiyordu -neredeyse küçük bir elektrik süpürgesi gibi. Kısa süre sonra kendisine benzeyen ama farklı renkte kürkleri olan başka yaratıklar da ona katıldı. Vakum ginelerinin başıboş kırıntılarla kısa sürede uğraşmasını Tess hayretle izledi. Bir anda, her bir kırıntı gitmiş ve küçük yaratıklar dağılmış, zemini eskisi gibi bembeyaz bırakmışlardı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu, gemilerinin güvenliğini sağlayan Garron'a dönerek. "O küçük şeyler mi? Şunlar-"

"Onlar sadece temizlik robotları, evet. Bir tür kürk derisi, yani öyleler, yani öyleler. Mavnaları istila etmiş durumdalar ama en azından bu tür değerli bir hizmet sunuyor."

Tess dönüp baktığında bir başka tuhaf yaratığın kendisine baktığını gördü. Yaratık yukarı bakıyordu, çünkü Tess onun yaklaşık iki katı boyundaydı. Tess onu incelemek için biraz zaman bulduğunda bu gerçeğe oldukça memnun oldu. Eğer arkasını döndüğünde ona benzeyen ama ondan çok daha büyük bir şey görseydi çılgılık atacağından emindi.

Yaratığın şempanze gibi bir vücudu vardı, kamburdu ve yamalı, açık gri kürkle . Ayrıca uzun, sarkık kulakları olan uzun, kederli bir yüzü vardı. Büyük, zeki gözler onunkilere bakıyordu. Eğer Tess bu yaratığın bir tür bilinçsiz hayvan olduğunu düşünmek isteseydi, o iri, kahverengi gözlerdeki bakış onun aksini düşünmesine neden olurdu.

"Alo?" dedi belirsiz bir sesle. "Sen...?"

"Ben Yipper'ım, öyleyse öyleyim, öyleyse öyleyim." Ciddi bir şekilde başını salladı. "Ben bir Tolleg'im.

Ya sen?"

"Ben Tess, insanım," dedi Tess. "Ve bu da Garron."

"Akraba soyundan geliyorsun demek, öyle mi?" Yipper Garron'a bakarken umutlu görünüyordu.

Büyük Kindred kısaca başını salladı. "Öyleyim."

"Bu iyi, çok iyi." Yipper başını hevesle aşağı yukarı salladı ve uzun, zeki görünümlü, kıllı gri parmaklarını birbirine sürttü. "Taze Kindred DNA'sı her zaman faydalıdır. Peki bugün ne tür geliştirmelere ihtiyacınız olacak? Ben sizin kişisel teknisyeniniz olacağım, yani neye ihtiyacınız varsa ben sağlayacağım. Öyle yapacağım, öyle yapacağım."

Garron, "En azından iş konuşmadan önce bizi yanaşma bölümünden çıkar," diye homurdandı.

"Elbette, elbette! Salona gidiyoruz. Belki dişiniz ferahlatıcı bir içki ister? Belki, belki?"

"Belki," dedi Garron kayıtsızca. "Ama önce şu lanet olası yanaşma bölmesinden çıkalım."

"Doğal olarak, doğal olarak!" Yipper bir şekilde maymuna benzeyen garip, ağır aksak bir yürüyüşle yolu açtı ama Tess'in görebildiği kadarıyla herhangi bir yönde saatlerce yürüyebilir ve uçsuz bucaksız beyaz odanın sonuna ulaşamazlardı. Tam da yolculuğu kısaltmak için neden tramvay ya da scooter olmadığını merak etmeye başlamıştı ki, yerden yaklaşık yedi metre yukarıya uzanan sarı ve siyah çizgili kalın bir direğe geldiler.

Yipper onları ileriye doğru çağırırken, "Bu da ne?" diye sordu.

"Sanırım salona giden yol," diye mırıldandı Garron.

Tess'in sarı ve siyah direğin onları nasıl bir yere götürebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama Yipper ikisine de yakın durup ona dokunmalarını işaret edince dokundu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, zeki görünümlü küçük elini masanın sarı ve siyah çizgili tarafına dayamış olan Yipper'a bakarak

Direk.

"Şimdi gidiyoruz, şimdi gidiyoruz." Hızla başını salladı ve aniden zemine doğru düştüler.

Tess kısa ve keskin bir çığlık attı ve ardından Garron onu yakalayıp kendine doğru çekti, iri ve kaslı bir kolunu Tess'in etrafına doladı. Aşağıya bakan Tess, üzerinde durdukları beyaz zeminin dairesel bir bölümünün kendiliğinden ayrıldığını ve onları aşağıya, tıbbi mavnanın derinliklerine doğru götürdüğünü gördü.

Bir tür şeffaf cam tüpün içindeydiler ve geminin katlarını hızla geçerken başka alanlara ait görüntüler gördü. Bazıları tıbbi alanlara benziyordu - saf, kör edici beyaz teması tekrarlanıyordu ve bazı hastaların dik tahtalara bağlandığını, diğerlerinin ise yüzen yataklarda veya sedyelerde yüzüstü yattığını gördü. Her birinde Yipper'a benzer bir yaratık üzerlerinde bir işlem yapıyordu ama görebildiği kadarıyla Tollegs -Tess kendisine böyle seslendiğini düşündü- herhangi bir alet kullanıyor gibi görünmüyordu. Tam olarak ne yaptıklarını görmek istedi ama üzerinde durdukları dairesel zemin parçası çok hızlı hareket ediyordu.

Kısa süre sonra, eğlenceye ayrılmış gibi görünen diğer katları geçiyorlardı. Birinde, soluk pembe suyla dolu geniş bir havuz her yöne doğru uzanıyor gibiydi. Kırmızı gözleri parlayan küçük yarı saydam balıklar suyun içinde yüzüyordu ve her türden uzaylı yaratık da suyun içinde yüzüyor ve oynuyordu. Başka bir katta, Tess'e bir tür squash kortuna benzeyen bir şey vardı. Ama oyuncular top olarak canlı bir yaratık kullanıyorlardı. En azından canlı *görünüyordu* - bir kuş gibi çırpınıyor ve oyuncuların birinin kafasına konuyordu.

Sormak istediği milyonlarca soru vardı ama soramadan, üzerinde durdukları dairesel disk durdu ve içinde seyahat ettikleri cam tüp tamamen eridi. Onlar

loş bir odanın ortasında duruyordu ve odanın çevresi havada süzülen küçük mavi alev toplarıyla aydınlatılmış gibiydi. Çeşitli yüksekliklerde masa ve sandalyelerin yanı sıra odanın bir ucunda uzun, kıvrımlı bir bar vardı. Barın arkasında çok sayıda gözü ve uzun, çok eklemli kolları olan bir yaratık durmuş içki servisi yapıyordu. Tess *kapandı-Örümcek ve ahtapot karışımı bir şeye benziyor! Ugh!*

"Gelin ve oturun, gelin ve oturun," diye davet etti Yipper, onları barın kenarındaki bir masaya gelmeleri için işaret ederek. Son derece uzun bir masa ve ona uygun sandalyeler vardı, dolayısıyla elbette Garron'a tam uyuyordu. Tess oturmayı başardı ama bacakları sanki yetişkinlerin masasında oturan küçük bir kızmış gibi sallanıyordu.

Garron onun durumunu görünce, "Üzgünüm," dedi. "Bu mobilyalar Kindred'lar için yapılmış olmalı."

"Öyle, öyle," diye kabul etti Yipper. "Sana bir içki getireyim. Ne alırsınız?"

"Karar vermemi engelleyecek bir şey yok," diye homurdandı Garron. Tüylü küçük Tolleg'e pek de güvenmediği belliydi.

"Tam aradığım şeyi biliyorum, tam aradığım şeyi." Yipper ortadan kayboldu ve Tess'e loş salonda etrafına bakma fırsatı verdi.

Etraflarında pek çok tuhaf müşteri vardı; bazıları barda ayakta duruyor, diğerleri ise çeşitli masalarda oturuyordu. Tess sağında, uzun pembe boyunlu, ince kafalı ve siyah, gagaya benzer ağızları olan bazılarını gördü. İri mor ve yeşil gözleri ve sıska, uzun vücutlarına giydikleri yeşil takım elbiseleri olmasaydı flamingolara benzeyeceklerdi. Salonda daha da tuhaf insanlar vardı ama Tess'in gözlerini en çok çeken, onların sağındaki bara doğru yürüyen Kindred görünümlü bir çift adam oldu. Ya da en azından, yüzlerinde bu kadar tuhaf aksesuarlar olmasaydı Kindred gibi görüneceklerdi.

Her ikisi de devasa formlarını daha da iri ve heybetli gösteren siyah metalden, tüm vücutlarını saran zırhlar giyyordu. Birinin gözlerinin olması gereken yerde siyah gözlükler ve kablolar çıkan kel bir kafası vardı. Kulaklarının olması gereken yerde farklı yönler dönen metalik koniler vardı ve kollarından biri içkisini ağzına götürürken garip, robotik bir hassasiyetle hareket ediyordu.

Diğer adamın en azından saçları vardı. Koyu kahverengiydi ve geriye doğru tarandığında yüksek bir alın ve keskin elmacık kemikleri ortaya çıkıyordu. Sürekli kaşlarını çatıyormuş gibi görünmesine neden olan sert yüz hatları vardı ama Tess daha yakından baktığında bunun sadece yüzünün şekli olduğunu gördü - ifadesi aslında duygudan tamamen yoksundu.

Gözlerinden birine, onu kırmızı, parlayan bir ışığa dönüştüren bir tür cihaz takılmıştı. Tess bununla ne görebildiğini merak etti -daha fazla ayrıntı mı? Ya da belki de daha uzaktaki şeyleri görmesini sağlıyordu. Ne işe yararsa yarasın, onu bir tür sayborg gibi gösteriyordu -yarı insan yarı robot. Bu etki onu ürkütüyordu. Her nasılsa normal görünen yüzündeki tek mekanik göz onu, arkadaşı da dahil olmak üzere barda içerken gördüğü diğer tuhaf yaratıklardan daha yabancı ve korkutucu gösteriyordu.

"Görüyorum ki sergilenen donanımlara hayranlık duyuyorsunuz, öyleyse öylesiniz," dedi Yipper dirseğinin dibinde.

Tess'in nefesi kesildi ve neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. İki cyborg görünümlü Kindred'i o kadar dikkatle inceliyordu ki, küçük Tolleg'in bardan döndüğünü fark etmemişti bile.

"Kim bunlar?" diye sordu alçak bir sesle, hâlâ adamlara bakıyordu.

"Geliştirilmiş Olanlardan bazıları, yani onlar, yani onlar. Bu Altı- sıralamada oldukça yüksek ve Kolektif'e yakın." Başını sallayarak

Koyu renk saçlı akraba. "Oküler cihazı görüyor musun? Bu benim işim, yani öyle, yani öyle."

"Etkileyici," diye mırıldandı Garron.

"Doğru, etkileyici." Tess gülümsemeye çalıştı. "Kurulumu zor muydu?"

"Zor," diye itiraf etti Yipper. "Gözler her zaman zordur, bu yüzden öyle, bu yüzden

vardır. Ama Six, mevcut yapısını değiştirmek yerine onun üzerine inşa etmeme izin verdi.

Tamamen. Bu işimi kolaylaştırdı, öyle de oldu, öyle de oldu."

"Oh..." Tess tek mekanik gözüyle Kindred'a gizlice bir kez daha baktı. Birden dönüp ona baktı, kırmızı ışık bir arama ışını gibi yanıp sönüyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama Tess ondan gelen bir tehdit duygusu hissetti -sanki ona duyduğu merak fark edilmiş ve kesinlikle hoş karşılanmamıştı. Tess'in nefesi kesildi ve gözlerini hızla kaçırdı.

Garron onun endişesini fark etmiş gibiydi çünkü elini kendi eliyle kapattı ve Yipper'ın Altı dediği Geliştirilmiş Kindred'a ters ters baktı. Bakışları kilitlendiğinde boğazından alçak bir hırıltı yükseldi.

"Garron..." Tess onun elini sıktı, yaklaşmakta olan çatışmanın şiddetle patlak vermesinden ve *bunun da Dr'gin'ini* ortaya çıkarmasından endişe ediyordu. Ama bir süre sonra Six omuz silkti ve sanki zaman ayırmaya değmezlermiş gibi arkasını döndü. İçkisini geri devirdi ve bir tane daha içmesi için okto-örümcek barmene işaret etti.

Yipper hiçbir şey olmamış gibi, "Geliştirmeleri tartışalım," dedi. "Ama konuşmak susuz bir iştir. İşte buradasın, işte buradasın..." Küçük Tolleg'in elinde yeşil, köpüren bir sıvıyla dolu iki uzun, ince metal flüt vardı. Garron'un karşısındaki uzun sandalyeye çevik bir hareketle tırmanmadan önce onlara birer flüt uzattı.

"Um..." Tess garip görünümlü karışımı kol uzunluğunda tuttu. "Eğer bu elmalı martinin uzaylı versiyonu değilse, bunu istediğimi sanmıyorum."

"Bu bir Berthon fizzing mellow," dedi Garron. Kadını şaşırtarak kendi içkisinden bir yudum aldı ve dudaklarını yaladı. "Aslında oldukça iyi bir tane."

"Oh, uh...tamam." Tess hâlâ yeşil, fokurdayan karışıma tereddütle bakıyordu. Farklı olan her şey onun için tehlike anlamına geliyordu. Pierce'la birlikteyken rutindeki herhangi bir kırılma, alışılmışın dışındaki herhangi bir şey 'ceza' sebebiydi.

Hadi ama, bu kadar sıkıcı olma! diye fısıldadı Tess BP'nin sesi kafasının içinde. O pislikten tam anlamıyla bir milyon mil uzaktasın ve o senin eski sevgilin! Biraz yaşa.

Bu ses Tess'i cesur hissettirdi.

Neden olmasın? Garron içti, yani belli ki güvenli. Denemekten zarar gelmez. Büyük Kindred ve Yipper'ın onu izlediğinin farkında olarak köpüren karışımından dikkatli bir yudum aldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kesinlikle çok lezzetliydi. Armut, ananas ve tarçını hatırlatan hafif tatlar ağzında dönüp duruyordu. Başka bir tat daha vardı - biraz serin, naneli kremi bir şey ama nasıl bir şey olduğunu düşünemedi. Sadece harika olduğunu biliyordu.

Tess sadece bir ya da iki yudum almak istemişti ama daha ne olduğunu anlamadan bardağı boşaltmıştı ve daha fazlasını istiyordu.

"Elbette, elbette!" Yipper okto-örümcek barmene eliyle işaret etti, o da uzun, eklemli dokunaçlı kolunu uzattı ve köpüren yeşil karışımla dolu iki metal flüt daha masanın üzerine bıraktı. Tess tekrar yudumlamaya başladığında, "Ve şimdi," dedi. "İşimize dönelim. Geliştirmelerinizi tartışalım. Öyle yapmalıyız, öyle yapmalıyız."

Garron içini çekti. "Peki. Bir duygu sönümleyiciye ihtiyacım var. Mümkün olduğunca çabuk."

Yipper kıllı kaşlarını kaldırdı.

"Bir emo-damper? Bu büyük bir gelişme, öyle, . Uzağı gören bir gözün size daha uygun olmayacağından emin misiniz? Ya da belki yeni bir kol- katı plastik çeliği delip geçebilirsin, böylece yapabilirsin, böylece yapabilirsin. Ya da çok eklemli bacaklara veya katlanabilir kanatlara ne dersiniz? Her yerde uçabilirsin."

Garron, "Uçmama, katı çeliği delmeme ya da zaten görebildiğimden daha uzağı görmeme gerek yok," diye homurdandı. "Duygularımı kontrol altına almam gerekiyor ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Yipper başını salladı. "Duygu sönmüleyiciler hassas ve tehlikelidir. Onları genellikle yeni bir savaşçı kuluçka kapsüllerinden çıkmadan hemen önce takarız. Et çoktan birbirine örüldükten sonra takılan bir damper, düzgün yapılmadığı sürece güvenilirmezdir. Öyle, öyle."

"Ne kadar güvenilirmez?" Garron sordu.

"Sadece bir tanesi uzun vadeli başarıyla implante edildi ve o da Karanlık Olanlardan birindeydi - Geliştirilmiş."

"Karanlık Akrafa mı demek istiyorsun?" Bir kaşını kaldırdı.

"Evet, bazıları onlara böyle diyor." Yipper barda duran iki kişiye başıyla işaret etti. "Altı'daydı, aslında orada - implantını kendim yaptım. Ama bize bir ergen olarak geldi, o da öyle yaptı, o da öyle yaptı. Sen tamamen yetişkin birisin."

Garron, "Sadece büyük stres zamanlarında çalışmasına ihtiyacım var," dedi. "Ama yakında ihtiyacım olacak. İsim günüm yaklaşıyor ve başka bir şeye dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Tess'in etrafında olması güvenli olmayan bir şeye." Tess köpüren yeşil içecekten bir yudum daha alırken başıyla onu onayladı.

Yipper kaşlarını çattı, bu da uzun, tüylü yüzünün tamamının kendi içine çöküyormuş gibi görünmesine neden oldu.

"Başka bir şeye mi dönüşeceksin? Bunu hiç duymamıştım. Ne tür bir Kindred olduğunuzu sorabilir ?"

"Ben yarı Raiku'yum," dedi Garron isteksizce, diye düşündü Tess.

"Yeni bir tür Kindred!" Yipper küçük ellerini heyecanla birbirine vurdu. "Biliyordum! Ben de yaptım, ben de yaptım! Bana mirasının diğer yarısından biraz daha bahset lütfen!"

Garron kaşlarını çattı ama isteği yerine getirdi.

"Raiku'lar Gümüş Işın sistemindeki bir gezegen olan Pax'tan geliyorlar. Oradaki erkekler *dr'cin* adı verilen açgözlü, tehlikeli yaratıklara dönüşürler. Benim içimde de böyle bir yaratık var ve dışarı çıkmasına izin vermek istemiyorum."

"Ve duygular onu yüzeye mi yaklaşıyor? Demek öyle, öyle mi?" Yipper ona dikkatle bakarak sordu.

Garron başını salladı. "Aynen öyle. Eğer duygularımı kontrol edebiliyorsam, *cinimi* kontrol edebilmeliyim. En azından isim günüm boyunca onu içimde tutmaya yetecek kadar. Ondan sonra - tehlike geçtikten sonra - duygularımı çok güçlendiklerinde periyodik olarak kontrol edebildiğim sürece tekrar hissetmek umurumda değil."

Ama Yipper tüylü kafasını sallıyordu.

"Bir yanlış anlamanız var gibi görünüyor, öyle yapıyorsunuz, öyle yapıyorsunuz. Emo damper geçici değildir, kapatıp açabileceğiniz bir düğme de değildir. Bir kez yerleştirildiğinde, ömür boyu kalır. Eğer düzgün çalışıyorsa -ki çalıştığından emin olacağım- bir daha asla herhangi bir duygu hissetmeyeceksiniz. Hayır, hissetmeyeceksin, hayır hissetmeyeceksin."

"Ne?" Artık Tess'in tüm dikkati ondaydı. "Bunun kalıcı olduğunu mu söylüyorsun?"

-Onu asla çıkaramayacak ve bir daha hiçbir şey hissetmeyecek mi? Nefret, neşe, üzüntü ya da... ya da sevgi?"

"Korkarım ki hayır." Yipper kederli görünüyordu. "Hüzünlü bir hayat, öyle, öyle. Ben hep öyle düşünmüşümdür zaten. Yine de pek çoğu bunu seçer. Aşağıda, yüzeyde yaşayan tüm Geliştirilmişler bunu seçti çünkü Kolektif

bunu gerektirir. Bu yüzden Karanlık Olanlar hiçbir şey hissetmezler - bu Geliştirilmiş olmanın bir parçasıdır. Duygular suçtur, öyleyse öyledir, öyledir."

Tess Kolektif'in ne olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Tek bildiği, eğer Garron bu duygu engelleyici implantı taktırmayı başarırsa, bir daha asla hissedemeyeceğiydi. Ve eğer kimseye karşı bir şey hissetmiyorsa... *Hadi söyle, kabul et, diye fısıldadı beynindeki küçük ses. Eğer kimseye bir şey hissetmiyorsa, seni umursamayacaktır. Şimdi öyle mi, tatlım?*

"Garron," dedi ona dönerek. "Bu *korkunç bir şey*. Bunu yapamazsın!"

"Yapmalıyım." Bu konuda pek mutlu görünmüyordu ama güçlü yüz hatlarında kararlı bir ifade vardı. "Başka yolu yok."

"Olmak *zorunda!*" Tess itiraz etti. "Tek bir gün için endişeleniyorsun diye bir daha hiçbir şey hissetmekten vazgeçemezsin! O gün, yani kendi isim gününde kendi başına git. Bırak ne olacaksa olsun."

"Anlamıyorsun." Sesi alçak ve yoğundu. "Anlayamazsın çünkü tam olarak açıklamadım."

"Belki biraz yalnız kalmak istersiniz?" Yipper nazikçe sordu. "Size bir misafir odası gösterebilir miyim? Bu konuda konuşabilirsiniz, böylece konuşabilirsiniz. Her ihtimale karşı implantı hazırlayacağım ve kararınızı sabah bana bildirebilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Tess hızla. Garron'a baktı. "Senin için de uygun mu?"

"Şey..." Kaşlarını çatı. "Son zamanlarda duygularımın dalgalanma şekli..."

Tess çabucak, "Eğer *dr'gin* çıkmaya başlarsa, onu kutusuna geri koymaya yardım edeceğim," diye söz verdi. "Lütfen Garron, sadece bir gece uyu. Bu

Bu büyük bir karar; hayatınızın geri kalanını etkileyecek."

İçini çekti ve Yipper'a baktı. "Pekâlâ. Bize misafir odalarını göster o zaman."

"Çok iyi, çok iyi." Tolleg başını salladı ve bar taburesinden çevik bir hareketle indi. "Beni takip edin, beni takip edin."

Onları bardan dışarı çıkardı, onları oraya getiren cam tüpten farklı bir yol izledi. Onlar ayrılırken, Tess omzunun üzerinden barda oturan Karanlık Tür'e son bir bakış attı. Yipper'ın Altı dediği kişi, sanki onun gözlerini üzerinde hissetmiş gibi dönüp ona baktı.

Tess gözlerini hızla kaçırdı. Ama Garron'un kendisine aynı soğuk, vurdumduymaz bakışlarla baktığını hayal etmekten kendini alamadı. Ürperdi. Bunu kendine yapamazdı - tüm duygularından vazgeçemezdi.

Yapabilir mi?

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Tamam, lütfen bana neden bu işi bitirmek *zorunda* hissettiğini açıklayabilir misin?" Tess, gümüş ve mavi duvar süsleriyle dekore edilmiş geniş misafir odasında yalnız kaldıkları anda sordu. "Yani, bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama beni buraya getirdin ve ben de düşündüm ki... belki aramızda bir şeyler vardır."

"Var," dedi Garron alçak bir sesle. "En azından benim için. Nasıl hissettiğinden emin değildim."

"Nasıl emin olamazsın?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak. "Geçen gece bana dokunma şeklinden sonra mı? Beni nasıl..." Sözünü kesti, solgun yanaklarına derin bir kızarıklık yayıldı. "Yani, ben sadece... Eğer sana karşı bir şeyler hissetmeseydim, sana söylediklerimi söylemezdim ya da yaptığın şeyi yapmana izin vermezdim."

"Ben de senin için üzülüyorum, *Lin'del*. Hem de çok fazla." Garron geniş uyku platformunun kenarına çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Bu konuşmanın ortaya çıkardığı güçlü duygularla *dr'gin'inin* yükseldiğini hissedebiliyordu ve onu zorla geri indirmek zorunda kaldı. "Çok fazla. İşte bu yüzden bu çok zor."

"O zaman neden yapıyorsun?" diye sordu. "Neden benimle birlikte eve dönmüyorsun -Dünya'ya dönmüyorsun- ve isim gününde dağlara çıkmıyorsun? İsterse *cininin* ortaya çıkmasına izin ver. Etrafta koşturup geyik ya da her neyse avla ve sonra tamamen yorulduğunda ve geri dönmeye hazır olduğunda geri gel."

"Keşke bu kadar basit olsaydı." Garron derin bir nefes aldı ve *içkisini* yudumlarken zorlandı. "Gerçekten öyle olmasını isterdim ama değil."

"Neden olmasın?" Tess sordu. "Lütfen söyle bana, gerçekten bilmek istiyorum. Çünkü eğer bunu yaparsan, Garron, eğer bu implantı alırsan, o zaman her şey biter. Sana karşı bir şeyler hissetmemin bir *önemi* kalmayacak çünkü artık bana karşı bir şey hissetmeyeceksin. Bana o Altı Adam'ın baktığı gibi bakacaksın, sanki ezmekten çekinmeyeceğin bir böcekmişim gibi."

"Hayır, yapmayacağım!" Garron ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Sana asla böyle bakamam, asla bu kadar kalpsiz olamam."

"Tabii ki yapabilirsin - eğer duyguların yoksa!"

Tess gittikçe daha üzgün görünüyordu. Endişesinin ve kaygısının keskin kokusu, *dr'gin'inin* içinde huzursuzca yer değiştirmesine neden oldu. Garron'a dişilerinin tehlikede olduğunu haber verdi. Bir şeyler yapılmalıydı; sakinleştirilmeli, korunmalıydı.

Deniyorum, dedi Garron acımasızca. *ol. Sakin ol!*

"Nella mı?" Tess alçak bir sesle sordu. "Onu hatırlamak için ettiğin yemini tutabilmek için duygularının yok edilmesini mi istiyorsun?"

"Hayır!" Garron hayal kırıklığı içinde iki elini saçlarında gezdirdi. "Hayır, o gitti ve asla geri gelmeyecek. Sen buradasın, tam burada benimlesin ve yine de sana sahip olamam. Sahip olabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim."

"Evet, yapabilirsin." Tess ona doğru geldi ve elini koluna koydu. Ciddiyetle onun gözlerinin içine baktı. "*Yapabilirsin*, Garron. Bak, çok fazla yüküm olduğunu biliyorum. Beni ve birlikte olduğum herkesi öldürmek isteyen çılgın bir eski sevgilim var ve seks konusunda pek iyi değilim ve tam olarak sıska da değilim-"

"Bunların umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. Onu omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. "Sana değer veriyorum, Tess. Sen olduğun gibi . Mükemmelden de öte..." Gözlerinin onun yemyeşil kıvrımlarında özlemle dolaşmasına izin verdi. "Sorunu olan *benim*, sen değilsin."

"Tabii ya. 'bende değil, sende. Bu klasiktir," dedi acı bir şekilde. "Bu pek orijinal değil Garron. Senin farklı olduğunu sanıyordum ama sanırım erkekler hangi galaksiden gelirlerse gelsinler her yerde aynılar."

"Seni vazgeçirmeye çalışmıyorum, sana karşı dürüst oluyorum! Zaten benimle birlikte olmak istemezdin, bir Kindred erkeğinin eşine yapması gerektiği gibi seni asla kalıcı olarak kendime bağlayamazdım."

"Bu arada 'bağ' nedir? Ne anlama geliyor? Çünkü sana söylemek zorundayım Garron, *kulağa* bir bahane gibi geliyor."

"Bağlanma ya da bağlanma seksi, her Kindred türü için farklıdır," diye açıkladı. "Bu gerçekleştiğinde, erkek ve dişiye kopmaz bir bağla birbirine bağlar. Birbirlerinin zihinsel seslerini duyabilir ve bazen birbirlerinin duygularını hissedebilirler."

Tess, "Kulağa... yoğun geliyor," dedi. "Ama bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Bir Rai'ku Kindred ancak ilk dönüşümünü geçirdikten *sonra* dişisiyle bağ kurabilir," diye açıkladı. "Ve *dr'cinimi* bir kez bile dışarı çıkarmaya cesaret edemediğim için-"

"Ama neden olmasın?" diye sordu. "Eğer ilk kez sorun oluyorsa, bunu aşmanın bir yolu olmalı. Bir yolu-"

"Seninle olamamamın nedeni - dönüşümü riske atamamamın nedeni..." Garron kendini tutamadı; sesi fısıltıdan kükremeye yükseldi. "*Seni öldürmek istemediğim için!*"

"Ne?" Kadın ondan uzaklaştı ve o da gitmesine izin verdi. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun," diye homurdandı Garron. "*Dr'cinim* ortaya çıkarsa biri ölür. Büyük ihtimalle sen, eğer yanımdaysan. Bunu riske atamam, *atmayacağım.*"

"Hadi ama..." Sesi titriyordu ama meydan okurcasına ona bakıyordu. "Değiştğinde beni öldüreceğini gerçekten kastetmiyorsun, değil mi?"

"Seni öldürüp yiyeceğim." Bunu bu kadar açık bir şekilde ifade etmekten nefret ediyordu ama durumun aciliyetini ona anlatmanın başka bir yolunu da göremiyordu.

"Özür dilerim, ne dedin?" Tess'in yüzünde hâlâ anlamamış bir ifade vardı. Hâlâ anlamamıştı, belki de anlamak istemiyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Garron daha açık konuşmaya çalışarak, "Nella," dedi. "Bana onun nasıl öldüğünü hiç sormadın."

"Nasıl...?"

"O öldürüldü. Dönüşümünden hemen sonra öz kardeşim tarafından." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Gördüğünüz gibi, bir *dr'cin* ilk ortaya çıktığında, iştahını doyurmaya kararlı, akılsız bir canavardan başka bir şey değildir. Gördüğü ilk insanı yer - tercihen çiftleşmemiş bir dişiyi. Nella, küçük kardeşimin ilk dönüşümü için toplanan bakirelerden biriydi... ve onun açlığına kurban olarak seçilecek kadar şanssızdı."

Tess'in yüzü bembeyazdı. "Yani diyorsun ki..."

"Yutulmak istemiyorsanız, bunu yapmama izin vermeniz gerektiğini söylüyorum. Duyguları bastırmama izin ver. Yoksa değiştiğim anda ya seni ya da elimdeki diğer kişiyi öldürür ve yerim. *Cini* dışarı çıkardığım an. Ya da artık durduramadığım için kendiliğinden ortaya çıktığı an."

Konuşurken bile içinde tekrar yükseldiğini hissedebiliyordu. Çaba sarf ederek onu geri itti.

"I..." Tess ona söyledikleriyle başa çıkmaya çalışıyor gibiydi. "Pekala, bu... bu oldukça kötü. Ama bir geyik ya da inek ya da onun gibi bir şey öldüremez miydin?"

"*Dr'gin* bilinçli et istiyor," dedi acımasızca. "Sadece düşünen, kendinin farkında olan bir yaratığı yiyecektir." Tanrım, bunu ona söylemekten nefret ediyordu; kendisini bir canavar olarak resmetmekten nefret ediyordu. Ama olduğu şey buydu - içinde barındırdığı şey. Bu konuda yalan söyleyemezdi, doğru değilmiş gibi davranamazdı.

"Yani eğer dönersen... birileri ölmek zorunda."

"Evet." Yorgun bir şekilde başını salladı. "Ve o kişi muhtemelen sen olacaksın. Buna katlanamam, Tess. Lütfen..."

"Oh, Garron..." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Sanırım... Daha önce anlamamıştım."

"Yapmadığını biliyorum," dedi ağır bir sesle. "Çünkü sana söylemedim. Söylemedim.

sana söylemek istedim. En kötüsünü bilmeni ."

Sonra ondan uzaklaştı, onun da uzaklaşmasını bekliyordu. Muhtemelen şimdi onu terk edecek, başka bir oda isteyecekti. Belki de görüntü ekranı olan bir tane, böylece Kindred Ana Gemisi'ni arayabilir ve onu eve götürmesi için başka birini -güvenli birini- isteyebilirdi. O-

Karanlık düşünceleri, kadının kollarını beline dolaması ve yumuşak yanağını sırtına bastırmasıyla kesintiye uğradı.

"Tess?" Kararsızca dönerek onu kollarının arasına aldı. "Yapmamalısın. Bu güvenli değil."

"Umurumda değil." Daha da yaklaştı ve yüzünü onun göğsüne bastırdı.

Garron ona dokunmaması gerektiğini biliyordu; *dr'gin*'i yüzeye tehlikeli bir şekilde yakındı, her zamankinden daha yakındı. Ama her zaman olduğu gibi, onun yumuşak dokunuşu içindeki canavarı sakinleştirmiş gibiydi. Bir zamanlar umduğu gibi sonsuza dek ortaya çıkmasını engelleyecek kadar değil ama şimdilik yeterli görünüyordu.

"*Lin'del*," diye fısıldadı kabaca. Bir şekilde elleri onun uzun, koyu kıvılcık saçlarının arasına girdi ve çenesini yukarı kaldırdı. Onun üzerinde durdu

Parmak uçlarına basarak ona doğru uzandı ve ağzını kapatmak için eğildi, bunun yanlış olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Onun tatlı dudaklarını son bir kez tatmaktan başka bir şey yapamıyordu.

* * * * *

"Seni istiyorum," diye nefes aldı Tess, öpücük sonunda kesildiğinde. "Lütfen Garron. Eğer bunu yapmak zorundaysan -eğer o lanet duygu engelleyiciyi almak zorundaysan- o zaman sen beni hâlâ isterken ben de seni istiyorum."

"Korktuğunu sanmıştım." Adam onun yüzünü dikkatle inceledi.

"Senden değil. Artık değil," diye fısıldadı Tess. "Dün gecedен sonra..." Onun kendisine nazikçe dokunuşunu ve boşalmasını sağlayışını hatırladıkça yanaklarının ısındığını hissetti. Garron'la sevişmenin Pierce'la sevişmeye hiç benzemeyeceğinden emindi. Garron ondan kıpırdamadan yatmasını ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmasını beklemeyecekti. Misilleme korkusu olmadan hareket edebilir, inleyebilir ve zevk alabilirdi.

Ve büyük Kindred ile sevişebilirdi. Buna ihtiyacı vardı - artık mümkün olmadan önce onun kendisini istemesinin - birbirlerini istemelerinin - anısına ihtiyacı vardı.

"Seni istiyorum," diye tekrarladı usulca. "Şimdi-çok geç olmadan."

"Ben de seni çok istiyorum," diye hırladı usulca, gözleri parlıyordu. "Ama seni almalı mıyım bilmiyorum, tamamen değil."

"Neden olmasın?" Tess hayal kırıklığına uğradığını hissetmekten kendini alamadı.

"Sana dokunmak *cinlerimi* yatıştırıyor gibi görünüyor. Ama seni gerçekten almak... Korkarım tam tersi bir etki yaratabilir. Çok fazla olabilir." Bir tutam saçını okşayarak kızın yüzünden uzaklaştırdı. "Üzgünüm ama bu riski almak istemiyorum."

"Pekâlâ." Tess yanağını onun büyük avucuna dayadı ve elinin sıcaklığını sevdi. "Ama yine de birbirimize sarılabılırız. Onunla birlikte olmak istiyorum."

Sen, Garron. Sana tekrar dokunmak istiyorum... ve senin bana dokunduğunu hissetmek." Boğazından yumuşak bir hırıltı yükseldi.

"Ben de istiyorum."

Birdenbire neredeyse bir çılgınlık içinde birbirlerinin giysilerini yırtmaya başladılar. Garron gömleğini çıkardı ve Tess parmak uçlarında durarak onu öptü, bir yandan da siyah deri uçuş pantolonunun bağlarını çözmeye çalıştı. Garron onun kot pantolonunu çekiştirerek çıkardı ve onu açlıkla öptü.

Tess ellerini adamın saçlarına gömdü ve dudaklarını yalayarak içeri girmek istedi. Adam hevesle dudaklarını açtı ve Tess onun dilini ağzına aldı, adamın tadını çok sevmişti. Barda içtikleri tatlı, köpüren içkinin hafif bir izi vardı ama çoğunlukla sıcak ve sadece ona özgü olan o lezzetli, neredeyse tarçınlı baharatın tadı vardı.

"Tanrım, ağzın çok tatlı," diye mırıldandı sonunda öpüşme bittiğinde. "Seni biraz daha tatmak istiyorum. Bu gece hepinizin tadına bakmak istiyorum."

"Umm..." Tess birden gerildiğini hissetti. Ama o daha cevap veremedi, adam onu devasa kollarına aldı ve gümüşü mavi büyük bir fasulye torbasına benzeyen yatağa taşıdı.

Onu nazikçe geniş yapının ortasına bıraktı -belli ki burada Kindred misafirleri ağırlamaya alışkınlardı- ve derilerini çıkarmayı bitirdikten sonra ona katıldı.

Garron artık tamamen çıplaktı ama Tess'in üzerinde hâlâ mavi düğmeli gömleği ile sutyeni ve külotu vardı. Düğmeler üzerinde çalışmaya başladı ama biraz yavaşlamıştı. Tess'in beklediği gibi düğmeleri yırtıp açmak yerine, her birini yavaşça çözdü ve ortaya çıkardığı her ten parçasına sıcak, tatlı bir öpücük kondurmak için zaman ayırdı.

Adam göğsünün üst kısmını... göğüslerinin arasındaki vadiyi... göbek deliğinin hemen üzerindeki noktayı öperken nefessiz bir şekilde inledi... Ve sonra onun

Ağız soluk mavi külotunun bel bandına indi. Dudakları yumuşacıktı ve sıcak nefesi tümseğinin üzerinde gezinerek tüm vücuduna bir ürperti gönderdi.

"Oh!" Tess sıçradı ve kafasının içindeki o küçük ses - diğer her şey sırasında sessiz kalan ses - aniden konuştu. *Dur... yanlış... tehlikeli...*

Dondu kaldı, adam daha aşağıya inmeden istemsizce kalçalarını birbirine kenetledi.

"Tess? *Lin'del*?" Adam soru sorarcasına ona baktı. "Ne oldu? Artık korkmadığını sanıyordum?"

"Ben değilim. Çoğu şeyden..." Dirseklerinin üzerinde doğrulup dizlerini sıkıca bir arada tutmaya devam etti. "Özür dilerim, ben sadece... bu... beni *orada* öpmen fikri beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Neden?" Gözleri alev alev yanıyordu ama sesi yumuşaktı. Uzun bir parmağını dizinin üzerinde gezdirerek onu yeniden ürpertti. "Tadını sevdiğimi biliyorsun."

"Ben... Biliyorum..." Tereddüt etti, kalbi küt küt atarken alt dudağını dişledi. Ona söylemeli miydi?

Garron derin bir nefes aldı ve sonra ona yoğun, yarım gözlü bir bakış attı.

"Arzunun kokusunu alabiliyorum, *Lin'del*. Bir parçan bunu istiyor. Seni tutan ne?"

Tess iç çekti. "Sadece... kötü bir anı sanırım. Bak." Sonuna kadar oturdu ve kalçalarını ayırdı. "Bunu görüyor musun?" Kalçasının iç kısmında, külot çizgisinin hemen altındaki küçük, beyaz yara izini işaret etti. Çift hilal şeklindeydi -neredeyse oval bir yara izi etini işaretliyordu.

"Seni ilk gördüğümde fark etmiştim. Senin bir Eşleştirme Kuklası olduğunu düşündüğüm zamanlar." Garron parmak ucuyla yara izini hafifçe okşadı ve Tess

kalçalarını tekrar kapatarak onun dokunuşundan uzaklaştı. Kadının kendisinden uzaklaşması hakkında yorum yapmadı. "Ne oldu orada?" diye mırıldandı, gözlerini onunkilere kaldırarak.

Tess derin bir nefes aldı. Tanrım, bunu anlatmak çok zordu. Bir gece önce söylediklerinden daha zor değildi ama yine de... gömülü tutmayı tercih ettiği eski bir acıydı.

"Balayımda oldu, Pierce'la evlendikten hemen sonra," dedi gümüşü mavi yatak örtüsüne bakarak. "Biri bize şaka olsun diye *The Joy of Sex'in* bir kopyasını vermişti. Farklı cinsel pozisyonlar hakkında bir kitap," diye açıkladı Garron'un kaşları kararsızca çatıldığında. "Her neyse, sanırım kitabı bize kim verdiyse komik olduğunu düşünmüş ama kitapta bazı şeylerin ana hatlarını çizmişler - en çok da aşağı inmekle ilgili bölümün..."

"Erkeğin dışısını tatmasını mı kastediyorsun?" Bir kaşını kaldırdı.

"Uh-huh." Tess başını salladı ve amaçsızca yatak örtüsünü karıştırdı. "Pierce onu gördü ve sanki... şey, *hoşuna* gitmiş gibi davrandı. Sanki bunu gerçekten yapmak istiyormuş gibi. Ben hiç..." Boğazını temizledi. "Bunu bana yapan bir erkek pek olmadı. Yani, üniversitede bir erkek arkadaşım vardı ama biz hiç... o buna ilgi göstermedi, yani..."

"Ama Pierce yaptı?" Kaşlarını çatı.

"Evet ama meğer o sadece... bana bir ders vermek istiyormuş." Tess gözlerini sıkarak kapattı, unutabilmeyi diliyordu. "Tıpkı kitapta yazdığı gibi beni rahatlattı. Kalçalarımı okşuyor ve şöyle şeyler söylüyordu: 'İstedğin bu mu? Böyle mi istiyorsun?' gibi şeyler söylüyordu. Onunla uzun süredir birlikte değildim. Ve evlenene kadar hala... Sanırım hala gerçek doğasını gizli tutmaya çalışıyordu."

"Çünkü sana gerçek yüzünü gösterseydi kendini asla böyle bir erkeğe adamazdın." Garron'un sesi alçak, tehlikeli bir hırıltıydı.

"Doğru." Tess sertçe yutkundu. "Her neyse... beni tamamen... tamamen açık ve... ve *savunmasız* bıraktı. Ve sonra o sadece..."

"Sadece ne?" Gözleri yine parlıyordu, öfke yüzeyin hemen altında fokurduyordu.

"Beni ısırды," dedi Tess açıkça. "Gerçekten sertçe. Kan akıtacak kadar sert."

"Yara izi bırakacak kadar sert." Garron'un derin sesi boğuktu. "Tanrım, nasıl yapabildi?"

Tess mutsuzca omuz silkti. "Dediğim gibi, bana bir *ders* veriyordu - kendi tarzında bir ders."

"Seni bu kadar inciterek ne öğretebileceğini düşündü? Seni vahşileştirerek mi?" Garron'un derin sesi sanki öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi boğuk çıkıyordu. "*Piç kurusu*," diye hırladı.

"Bana sadece fahişelerin ve sürtüklerin kendilerine yapılmasını istediğini söyledi. Yüzünü orama yaklaştırmasına izin verdiğim için bile iğrenç olduğumu söyledi." Tess yanaklarının acınası, utanç verici bir kızarıklıkla ısındığını hissediyordu ama elinde değildi. "Ben... balayımızın geri kalanı boyunca kanadım ama acıdan daha çok canımı yakan şey... *ihanet* duygusuydu. Bu kadar *zalim* olabilen bir adamla evlendiğime inanamıyordum." İçinden küçük bir kahkaha kaçtı. "Tabii ki daha sonra ne kadar kötü olabileceğini öğrendim. Ama bu ilk seferdi. İlk ipucum. Tanrım..." Bir elini yüzüne götürdü. "O anda dışarı çıkmalıydım. Neden yapmadım?"

"Buna inanmak istemedin. Onun bir canavar olduğuna inanmak istemedin." Garron elini yavaşça yüzünden çekti ve çenesini kaldırdı. "Tess, bunu bana söylemekten utanmana gerek yok."

"Elimde değil." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "O sadece... kendimi çok kirli hissettirdi. Sevgiye layık değilmişim gibi. Özellikle de böyle *bir* sevgiye." Yalvarırcasına ona baktı. "Gerçekten zgnm ama anlıyorsun, değil mi? Bunu yapmana neden izin veremeyeceğimi."

"Anladığım kadarıyla eski arkadaşın sadist bir pişmiş." İçini çekti ve başını salladı. "Onun hakkında konuşmayı bırakmalıyız. Bu beni çok sinirlendiriyor. *-cinleri* yüzeye çok yaklaştırıyor."

"zr dilerim," dedi Tess hemen. "Sana söylememeliydim."

"Hayır, bilmek istedim." Büyük, sıcak bir elini onun koluna koydu. "Tekrar görebilir miyim? Yara izini?"

"Sanırım yle." Tess isteksizce bacaklarının kilidini açtı ve uyluğunun iç kısmındaki beyaz, hilal şeklindeki yara izi görünene kadar bacaklarını açtı. Garron dokunmamaya dikkat ederek yarayı inceledi, Tess de istemese de baktı. Yara izine çok yakından bakmak, onu aldığı o korkunç geceyi hatırlatıyordu.

Hâlâ her şeyi hatırlayabiliyordu; sadece zevk beklediği için hiç hazırlıklı olmadığı o ani, parlak acıyı. Pierce'ın dişleri etine kilitlendiğinde yaşadığı şaşkınlık ve dehşet... ığlık atıp kıvranışını ve yalvarışını, onu itmeye çalışmasını. Ve her nasılsa en kötüsü, sonunda bırakıp ona baktığında yüzündeki öfkeli, kanlı sırtış.

*"Alacağın bu, Prenses! Küçük bir fahişe olmak istediğin için. Pis bir sürtük gibi davrandığın için. Doğru, sen busun işte. Pis bir sürtük. Yüzümü **asla** senin pis fahişe bacaklarının arasına sokmam. Sikimi oraya koyduğum için şanslısın!"*

"Tess..." Garron'un sesi onu geri çağırdı ve başını kaldırıp ona baktı.

"Evet?"

"Yapma," diye mırıldandı. Kızın yanağını kavradı ve başparmağıyla yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Bunu düşünme. Onun hakkında."

"Yapmamaya çalışıyorum ama çok zor. Özür dilerim." Tess burnunu çekti, gözleri yanıyordu ve bacaklarını tekrar kapatmaya başladı. Garron elini dizine koyarak onu durdurdu.

"Lütfen yapma. Ben..." Ona baktı, gözleri usulca parlıyordu. "Seni oradan öpebilir miyim? Yara izinden? Çok ama *çok* nazik olacağıma söz verirsem?"

Başını iki yana salladı. "Ben sadece... Neden emin değilim." "Seni iyileştirmek istiyorum... ya da en azından denemek," diye mırıldandı.

"Ama... yara izi çok eski değil mi?"

"Taşıdığın tek yara izi bu değil." Beyaz hilale hafifçe dokundu. Tess biraz sıçradı ama bu kez uzaklaşmadı. "Ben sadece... onun senin üzerindeki izini silmeye çalışmak istiyorum. Fiziksel olarak olmasa da başka yollarla."

"Oh Garron, tatlım..." Gözlerindeki samimiyet Tess'in içinin eridiğini hissetmesine neden oldu. Daha iyi bir yargıya karşı, dudaklarının külotuna çok yaklaştığı ilk andan beri midесinin çukurunda inşa edilen gerginlik yumruğunun gevşemeye başladığını hissetti.

"Lütfen?" diye mırıldandı, kalçasının üst kısmını okşayarak. "Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun, Tess."

"Ben... tamam." Tess gümüş mavisi puf yatağa sırtını yasladığında kalbi hızla çarpıyordu. Yatak onun hareketlerine uyum sağlıyor, neler olup bittiğini görebilmesi için onu yarı dik bir pozisyonda tutuyor gibiydi. Tess bunun en iyisi olduğunu düşündü. Kendini daha kontrollü, bu şekilde daha az savunmasız hissediyordu. Garron için eski acıyı öpmesine izin verilmesinin neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştı ama eğer gerçekten istiyorsa, bu şekilde rahatlamayı daha kolay buluyordu.

Büyük Kindred da pozisyonunu alıyordu. Puf yatak Tess'in dik durmasına yardımcı olurken, onun önünde dizlerinin üzerine çökerken ona destek oluyor gibiydi.

Adam iri bir elini dizinin iç kısmına koyup bacaklarını açması için onu zorlarken Tess kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Tess de buna uydu - yarı yarıya. Sağ dizini bükerek bir tarafa bıraktı ve çirkin, küçük yara izini ortaya çıkardı.

"Oh, *Lin'del*," diye mırıldandı usulca. Sonra nazikçe, neredeyse saygıyla eğildi ve dudaklarını onun tenine damgalanmış beyaz hilale bastırdı.

Ağzının yumuşak sıcaklığı hassas teniyle buluştuğunda Tess nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Garron'un Pierce'a hiç benzemediğini bilmesine rağmen, bir yanı içini sıkıyordu - geleceği kesin olan acıyı bekliyordu.

Ama acı yoktu. Sadece dilinin uyluğunun iç kısmında gezinmesinin, sanki yarayı silmeye çalışıyormuş gibi tekrar tekrar izini sürmesinin ılık, ıslak hissi vardı.

Tess'in kalbi daha hızlı atmaya başladı ve bu sefer neden olan şey korku değildi.

o.

"Ben, um, senin, bilirsin, ondan kurtulabileceğini sanmıyorum. diğer izler. Sırtımdakiler," dedi biraz kıpırdanarak. "Eğer... eğer yapmaya çalıştığın şey buysa."

"Değilim," diye mırıldandı, başını kaldırarak. "Sadece tadının tadını çıkarıyorum... teninin verdiği hissin..." Yanağıyla hafifçe ona sokuldu. "Burada çok yumuşaksın. Çok tatlısın."

"I..." Tess'in ağzı birden konuşamayacak kadar kurudu.

"Seni biraz daha yukarıdan öpebilir miyim? Belki... burayı?" Parmakları hafifçe kızın tümseğinin üzerinde gezindi ve kızın içinde ani bir sıcaklık patlaması yarattı. "Sen

İstemiyorsan bunları çıkarmak zorunda değilsin," diye ekledi açık mavi külotunu göstererek.

"Ben...um..." Bir yanı hâlâ korkuyordu. Ama Garron çok nazikti... çok şefkatliydi. Ve uyluğunun iç kısmında doğal bir şekilde duran eli çok sıcaktı. "Pekâlâ," diye fısıldadı sonunda. "Sanırım öyle. Külotumu çıkarmak zorunda kalmadığım sürece..."

"Onları istediğin kadar açık bırak." Sesi yumuşak, derin bir hırıltıydı. Başını tekrar ona doğru eğdi ve Tess dudaklarının tümseğini örten ince, ipeksi kumaşa değmesini bekledi. Tess'i şaşırtarak önce yanağını ona bastırdı, neredeyse bir kedi gibi sürtündü ve sonra derin bir nefes aldı.

"Garron?" diye sordu kararsızca, kalbi küt küt atıyordu.

"Çok güzel kokuyorsun." Başını kaldırdı, gözleri yarı kapalı ve arzuyla parlıyordu. "Tanrım, kokun... uyuşturucu gibi. Buna doyamıyorum... sana doyamıyorum." Tekrar içine çekti ve sonra dudaklarını yavaşça onun tepesine bastırdı.

Adamın sıcak nefesinin ince, ipeksi kumaşın arasından geçerek amını yıkadığını hissettiğinde Tess'in midesi titredi. Bunun onu ateşlendirdiğinin - ateşten de öte - rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Külotun altında ıslanıp şiştiğini hissedebiliyordu ve Garron'un arzusunun kokusunu alıp alamadığını merak ediyordu. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu tamamen mümkündü.

Bunu yapmayı bu kadar çok istediğine, dudaklarını, ağzını doğrudan bacaklarının arasına sokmak istediğine inanmak hâlâ zordu. Pierce onu incittiğinden beri Tess tüm erkeklerin eski sevgilisi gibi hissettiğini düşünmüştü. Bunu söyleyemeyecek kadar nazik olanlar bile gizliden gizliye kadınların kirli olduğunu, böylesine samimi bir sevgi ve şefkat ifadesine layık olmadıklarını düşünüyordu. Ama Garron için durumun böyle olmadığı açıktı.

Ona baktı, gözleri zevk ve ihtiyaçla yanıyordu. "Tanrım, küçük amcığın çok yumuşak ve sıcak. Seni daha aşağıdan öpebilir miyim?"

"Um..." Tess yeterince derin nefes alamadığını hissetti. "Ne kadar... ne kadar aşağı? Göster bana?"

"İşte." Uzun parmaklarından biri külotunun ortasından aşağıya doğru nazikçe inerek amının yarığında gezindi. Parmak klitorisine çarptığında Tess inledi. Tanrım, nasıl oluyordu da korktuğu ve düşünmemek için kendini zor tuttuğu bu hareket onu tahrik ediyordu? Ama yine de tahrik ediyordu. Mavi ipek külotun altında açıldığını, am dudaklarının ışığa hasret bir çiçek gibi yayıldığını hissedebiliyordu.

"Ben... Sanırım öyle," diye fısıldadı.

Başını tekrar eğdi ve bacaklarının arasına sokuldu. Bu kez Tess onun dilini hissettiğine yemin edebilirdi, sıcak ve ıslaktı, külotunun üzerinden yarığını izliyordu. İnledi ve biraz sıçradı, ellerini her iki yanındaki yatak örtüsüne soktu.

Garron hemen başını kaldırdı.

"İyi misin? Seni korkuttum mu?"

"Hayır, sen... sadece beni korkuttun. Hepsi bu," diye güvence verdi Tess. "Sen... bitirdin mi?"

"İşimi bitirmemi *ister misin*?" diye mırıldandı, kaşlarını kaldırarak. "Ben... Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu... hala biraz korkutucu. Ama... bu da iyi hissettiriyor."

"Seni iyi hissettirmek *istiyorum*. Senin tadına bakmayı çok istiyorum." Kalçasının iç kısmına nazik bir öpücük kondurdu. "Hâlâ gerginsen külotun içinden de yapabilirim..." Bakışlarıyla onu yakaladı ve ona baktı. "Ama çıplak amını öpmeyi ve tatmayı tercih ederim... eğer bana izin verirsen."

"I..." Tess'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, adamın onu duyabildiğinden emindi. En azından *o* kesinlikle duyabiliyordu; kulaklarında öyle gürliyordu ki zar zor düşünebiliyordu.

Yapma, diye fısıldadı kafasının içindeki temkinli küçük ses. *Yapma, bu bir tuzak!*

Bu tehlikeli.

Garron Pierce değil, başka bir ses cevap verdi - Tess BP'nin sesi. *Nazik ve kibar biri ve bunu gerçekten yapmak istiyor gibi görünüyor. Bırakın yapsın. Şansını dene.*

"Tess?" diye sordu büyük Kindred ve o da cevap vermek için çok uzun süre beklediğini fark etti.

"Sen..." Boğazını temizledi. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Tanrılar, ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin." Gözleri parlıyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri - tatlı kokunu ilk kokladığım andan beri -"Onu kaynağından tatmak için can atıyordum." Onun dizini okşadı. "Ama yavaş yavaş gidebiliriz... çok yavaş, *Lin'del*. İstersen ilk başta seni sadece öpebilirim."

"I..." Tess her nasılsa başını salladığını fark etti. "Pekâlâ," diye fısıldadı sonunda. "Yavaşça."

"Yavaşça," diye söz verdi. Sonra parmaklarını külotunun kenarlarına geçirdi ve külotu kalçalarından aşağı, bacaklarının üzerinden çekti.

Külot gittiğinde Tess'in ilk içgüdüğü kalçalarını tekrar kapatmak oldu. Ama Garron onları açmaya ikna etti, büyük ellerinin uzun, nazik darbeleriyle onu okşadı, ne kadar güzel olduğunu ve onu ne kadar çok görmek istediğini mırıldandı.

Sonunda tekrar gevşediğini hissetti. Her iki dizinin de açılmasına izin verdi ve ilk kez onun tamamen içeri girmesine izin verdi.

"Mmm, *lin'del*..." Tess'in iç bacaklarını okşarken sesi arzudan boğuk çıkıyordu, bakışları açlıkla yumuşak yuvarlak tümseğinin üzerinde geziniyordu. Tess

düzgünce kesmiş olmasına sevindi ve henüz çıplak amına dokunmamış olmasına rağmen çok sıcak ve ıslak olduğu gerçeğinden biraz rahatsız oldu. Dış dudakları ihtiyaçtan kabarmıştı ve klitorisinin pembe incisi sergileniyordu, sanki öpülmek istiyormuş gibi iç kıvrımlarından cesurca dışarı çıkıyordu... sanki yalanmak istiyormuş gibi...

Tess kendini hem utanmış hem de ateşli hissetti; sadece onun için özel olarak teşhir edilmişti. Adamın hemen içeri dalmasını ve onu öpmeye başlamasını bekliyordu ama adam önce sadece bakmakla yetiniyor, kalçalarını okşamaya devam ederken onu içine çekiyordu.

"Um... Garron?" diye sordu sonunda.

Daldığı düşüncelerden başını kaldırıp baktı.

"Çok güzelsin, Tess. Ve güveninle beni çok onurlandırırıyorsun. Yemin ederim etmeyeceğim." Ona ciddiyetle baktı. "Seni *asla* incitmeyeceğim. Sana karşı asla kaba olmayacağım."

"Ben... Biliyorum yapmayacaksın," diye fısıldadı nefes nefese.

"Yumuşak küçük amcığın çok tatlı, çok tatlı..." Bir parmağının ucuyla hafifçe yarığını yokladı ve klitorisinin hassas çıkıntısının üzerinden geçerken Tess inledi. Garron parmağındaki suları yaladı ve ona baktı. "*Nefis*. Saygı ve nezaketle tapınılmayı hak ediyorsun. Balından vazgeçip benim için boşalana kadar tekrar tekrar tatmin edilmeyi hak ediyorsun."

Gözlerini onunkilerle kilitli tutarak başını eğdi ve onu şefkatle öptü, dudaklarını sanki ağzını öpüyormuş gibi onun amına yerleştirdi.

Tess, adamın ağzının sıcak ve ıslak ısını en hassas bölgesinde hissettiğinde nefesinin uzun ve yavaş bir iç çekişle kesildiğini hissetti.

"Ah..." diye fısıldadı ve bir şekilde ellerinden biri onun kalın, siyah saçlarının arasına girmişti. "Garron, ben..."

"Seni daha derinden öpmek istiyorum." Gözleri ihtiyaçla parlıyordu. "Seni açabilir miyim, Tess? İç amını öpmeme izin verir misin?"

"I..." Artık onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Aşağı bakmak, geniş omuzlarının onu nasıl ikiye böldüğünü izlemek, karanlık başını kalçalarının arasında görmek çok fazlaydı. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Evet... evet, yapabilirsin."

"Güzel." İri elleriyle yavaşça ıslak amcığını kavradı. Başparmaklarıyla onu aralayıp amının kaygan iç kıvrımlarını ve klitorisinin pembe tomurcuğunu ortaya çıkarırken Tess bir iniltiyi ısırdı. Sonra onu tekrar öpmek için başını eğdi.

Adamın ağzı açık amcığıyla buluştuğunda bu kez inlemekten kendini alamadı. Adamın öpüştüğünü, nazıkçe ama daha ısrarlı bir şekilde öptüğünü ve sonra iç amını yaladığını, sıcak diliyle yapraklarını yıkadığını, sanki doyamıyormuş gibi daha derine ve daha derine bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Garron..." diye soluk soluğa bağırdı, zevk şokları içinden geçerken eli adamın saçlarına dolanmıştı. "Oh, Tanrım... bu... çok iyi hissettiriyor."

"Ve *tadın* çok güzel." Onu tekrar yaladı, sanki erime tehlikesiyle karşı karşıya olan bir dondurmamış gibi dilinin düz kısmıyla yarığının altından üstüne doğru kaymaya başladı. "Çok tatlı ve tuzlu..." Gözleri şehvetle yarı kapalıydı. "Ama ben senin balının kaynağını tatmak istiyorum, *Lin'del*. Dilimi içine sokmak istiyorum. *Derinlerine*."

"Oh, uh..." Tess dudağını ısırdı, kalbi küt küt atıyordu. "Tamam... tamam," diye fısıldadı. "Eğer... eğer istersen."

"*İhtiyacım* var." Neredeyse bir hırıltı gibiydi. Ve sonra devasa kollarını onun kalçalarına doladı ve onu daha da genişletti, onu eğdi

Böylece ona daha kolay nüfuz edebilecekti.

Tess şaşkınlıkla nefesini tuttu ama hâlâ biraz temkinli olsa da, Pierce'la geçirdiği balayının o korkunç ilk gecesinden beri peşini bırakmayan korku, Garron'un nazik ama yoğun öpücükleriyle yok olmuştu.

Pierce onu ısırmadan önce bile eski sevgilisinin oral seksle pek ilgilenmediğini hissetmişti. İlk başta onun sadece romantik olmak için yapması gerektiğini düşündüğü bir şeyi yaptığını sanmıştı. Tabii ki ısırdıktan sonra çok daha sadistçe bir motivasyonu olduğunu fark etmişti. Ama bu kadar zalim olmasaydı bile, vücudundan Garron'un şu anda zevk aldığı gibi zevk almayacağından emindi.

Çünkü büyük Kindred'in *tamamen* bu işin içinde olduğu açıktı. Yıllardır, belki de hayatının çoğunda sahip olduğu bir fanteziyi gerçekleştiriyordu. Gözlerinin arzuyla parlaması ve yanağını kızın açık amına sürüp kokusuyla yıkanması bunu istediğini, *onu* çok istediğini açıkça gösteriyordu. Amını keşfetme, gizli etini uzun, aç yalamalarla haritalama ve sonra dilinin ucuyla tatlı bir şekilde işkence etmek için klitorisini ağzına çekme şekli, yaptığı şeyi sevdiğini açıkça ortaya koydu.

Tess, onun dilini klitorisinin hassas tomurcuğunun etrafında döndürdüğünü hissettiğinde tekrar inledi. Onun tadına bakma şekli tüm vücuduna ürperti ve şoklar gönderiyordu. Meme uçlarının sertleştiğini ve karnının alt kısmında bir zevk telinin gerilmeye başladığını hissedebiliyordu. Adamın amına gösterdiği ilgi onu daha da ıslatıyor gibiydi; adam onu yaladıkça amının suları daha da taşıyordu.

Garron sevmiş gibiydi.

"Aynen öyle, *Lin'del*," diye mırıldandı kısık sesle, onu tekrar yalayarak. "Bırak amcığını tatlım, amcığını aç ve bana tadına bakmama izin ver.

kaynak."

"Evet..." Tess fısıldayarak pelvisini yukarı kaldırdı ve diliyle titreyen girişine doğru bir yol çizdi. "Evet, tamam... Tanrım, *evet*." Kasları beklentiyle gerilmişti ama yine de onun ellerinde çok esnek hissediyordu... çok doğru. Sanki yokuş aşağı akan bir su gibi doğal bir şekilde ona doğru akıyordu. Tüm vücudu onu arzuluyor gibiydi... ona güvenmek... ona istediği her şeyi vermek istiyordu.

Garron onun ihtiyacını hissediyor gibiydi... ellerinin ve ağzının altında hareket edişindeki güveni.

"Doğru, sakin ol..." Gözleri, kalbinin çarpmasına neden olan bir yoğunlukla onunkileri yakaladı ve uyluklarını nazikçe okşadı. "Rahatla ve seni boşaltmama izin ver, *Lin'del*... dilime karşı çok sert boşal."

"Ben... Deneyeceğim," diye fısıldadı Tess ve sonra ağzını bir kez daha ona doğru eğdi, içine girmeye, ona tamamen sahip olmaya niyetliydi.

Adam dilini amının derinliklerine daldırırken ellerinin adamın saçlarına dolanmasını engellemenin hiçbir yolu yoktu. Adam ona doğru bastırırken, dilini olabildiğince derine sokmak, onu iliklerine kadar tatmak için yüzünü bacaklarının arasına gömerken dudaklarından kopan nefessiz inlemeleri durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

"Ah...*ah!*" Tess kalçalarının onun itişlerini karşılamak için yukarı kalktığını fark etti ve sonra başka bir şey hissetti - başparmağının geniş pedi bir şekilde kedi dudaklarının arasında, hassas klitorisinin hemen yanında dinlenmeye gelmişti.

Garron onu diliyle becerirken, başparmağını klitorisinin etrafında kaydırды, ihtiyaçtan şişmiş küçük düğmeyi daire içine alırken, dili sanki onun ruhuna ulaşıyormuş gibi daha derine ve daha derine itti.

"Oh... Oh, lütfen!" Tess'in nefesi kesildi ve onunla buluşmak için yükseldi, saçlarını çekti, geniş omuzlarını tırmaladı, kendini tamamen kaybederek

Ağzını amına dayamasının verdiği zevk sonunda doruğa ulaştı. Karnının derinliklerinde gittikçe daha sıkı sarılan tel sonunda koptu. Haykırdı, parlak kıvılcımlar görüşünde dans ederken kalçaları çaresizce itildi. Ayak parmakları kıvrıldı ve orgazm onu daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir zirveye taşıırken vücudundaki her kas aynı anda gerilmiş gibi görünüyordu.

"Garron!" diye seslendiğini duydu sırtı . "Oh...oh, *Tanrım*, Garron!"

Kollarını kadının kalçalarına dolamış, dili kadının kuyusunun daha da derinlerine bastırıyor, kadın boşalırken hevesle sularını yalıyordu... o kadar sert boşaldı ki yıldızları gördü. Ancak titremeleri ve inlemeleri yatıştığında nihayet başını kaldırdı.

"Tess," diye usulca homurdandı ve dudaklarını yaladı. "Tanrım, balın çok tatlı."

"Göster bana." Kollarını ona doğru uzattı, üstünde olmasını istiyordu. İri bedeninin ağırlığını hissetmek, onu sarmak istiyordu.

Garron hemen ona doğru geldi. Aç bir öpücükle ağzını aldı ve Tess onun dudaklarındaki kendi gizli sularının tadıyla zevk içinde inledi. Tanrım, ona karşı kendini iyi hissediyordu! Aletinin sıcak çeliğinin karnını dağladığını hissedebiliyor, daha aşağıda... daha derinde olmasını diliyordu.

Böylece dileğinin en azından bir kısmı oldu. Yer değiştirdi ve kalın shaft ıslak, açık kedi dudaklarının arasından kayarak klitorisinin zonklayan düğmesine yerleşmeye geldi.

Tess kendini tutamadı; o ana kadar hiç kimseyi onu istediği kadar istememişti. Bacaklarını onun ince beline dolayarak

Onu aşığı çekti, utanmadan ona sürdü, onu ne kadar istediğini tam olarak bilmesine izin verdi.

"Tanrılar..." Alçak sesle inlemesi acı vericiydi. "Tess, yapmamalıyız... bu güvenli değil.

Seni çok fazla istiyorum..."

"Ben de seni istiyorum. *Şimdi*." İkisinin arasına uzanarak adamın uzun, kadifemsi, sıcak şaftını avucunun içine aldı. Bu dürtüyle hareket etme cesaretini göstererek, sikinin geniş, erik şeklindeki başını girişine yerleştirdi ve kalçalarıyla yukarı doğru itti.

Adam yarısına kadar içine girdiğinde ikisi de inledi, kalın siki onu sınırına kadar geriyordu. Tess hiç bu kadar dolu hissetmediğini düşündü ve adam daha yarısına kadar içine girmişti. Sonunda içinde dibe dokunduğunda nasıl hissedecekti?

Öğrenmek için sabırsızlanıyordu... ama öyle olmayacaktı.

Garron alçak sesle, hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle aniden içinden tamamen çıktı ve yuvarlandı. Yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Garron? Tatlım?" Tess onun yanına oturdu ve bir elini geniş, çıplak omzuna koydu.

"Yapma!" Adam ondan uzaklaştı. Tess

incinmiş bir halde geri çekildi.

"Özür dilerim."

"Hayır, üzgün olan benim." Adam başını çevirip ona baktı ve kadın daha önce hiç bu kadar acı dolu bir ifade görmediğini düşündü.

"Garron?" diye fısıldadı.

"Yapamayız," diye fısıldadı. "Üzgünüm, *Lin'del*. Lütfen anlamaya çalış. Seni şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınlardan daha çok istiyorum. Ama yapamam... bunu riske atamam."

Tess alçak bir sesle, "Anlıyorum," dedi.

"Anladığını sanmıyorum. *Dr'gin* şu anda çok yakın..." Bir elini geniş göğsüne koydu, sanki o şeyi aşağı itebilir, sadece irade gücüyle içinde tutabilirmiş gibi.

"Yaptığımız şey durumu daha da kötüleştiriyor muydu?"

"Evet." Garron içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Onu ortaya çıkaran güçlü duygular. Seni isteme şeklim, sana ihtiyaç duyma şeklim, seni sevme şeklim..." Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Seni önemseme şeklim. Bu çok fazla. Çok yakın. Bu riski alamayız, Tess. Yapamayız işte."

"Haklısın. Yapamayız." İçine dolan hayal kırıklığı dalgasına engel olamadı ama onu maskeleyemeye çalıştı. Gerçekten de onu sevdiğini söylemek üzere miydi? Ve o da onun için aynı şeyi hissediyor muydu?

Yapsan da fark etmez, diye fısıldadı kafasının içindeki kötü bir ses. Yarından itibaren duygusuz olacak. İmplant takıldıktan sonra nasıl hissettiğini hatırlamayacaksa, sen ona aşık olsan, o da sana aşık olsa ne fark eder?

Oldukça iç karartıcı olsa da çok doğru bir düşünceydi. Garron ayağa kalkmaya başladı.

"Hey..." Bir elini onun bileğine koydu. "Nereye gidiyorsun?"

"Gitmeliyim. Şu anda yanında olman için uygun değilim. Etrafta olmak güvenli değil."

Tess yumuşak bir sesle, "Senden korkmuyorum," dedi.

" olmalısın," dedi karanlık bir sesle. "Eğer bir kadın görmüş olsaydın *Dr'gin*'in ete kemiğe bürünmüş hali."

"Yine de sen olduğunu anlardım." Onun kolunu okşadı. "Bak, sevişmek zorunda değiliz. Sadece sarıl bana. Bu..." Boğazını temizledi. "Bu muhtemelen isteyeceğin son gece. O yüzden lütfen, eğer dayanabilirsen..."

"Eğer *dayanabilirsem*?" Sert, tırtıklı bir kahkaha attı. "Tek istediğim bu. Sadece sana yakın olmak."

"O zaman gel." Yatağın başına ilerledi ve yan yattı. "Kaşıkla beni."

"Kaşık mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Sana göstereceğim. Hadi gel." Onu pozisyonuna getirdi ve göğsünün devasa sıcak duvarı sırtıyla aynı hizaya geldiğinde iç çekti. Böylesine büyük ve kaslı bir adam için inanılmaz derecede iyi bir yastık olmuştu. Ona yaslandı ve hâlâ yarı sert olan şaftının kıkına baskı yapmasını görmezden gelmeye çalıştı. "Bu çok güzel. Bunu özleyeceğim."

"Duygularımı kaybedecek olmam sana verdiğim sözlerden vazgeçeceğim anlamına gelmiyor," dedi Garron yumuşak bir sesle. "Senin güvenliğin hâlâ benim ilk önceliğim olacak. Ve intikamını alacağım, sana yemin ederim Tess."

Birden gözleri yanmaya başladı ve gözyaşlarını yutmak zorunda kaldı. "Bak, konuşarak sadece iyi niyetli olduğumu biliyorum, ama bu beni daha kötü hissettiriyor. Bu gece bana sarılabilir misin? Bu olur mu iyi olacak mı?"

"de öte," diye mırıldandı ve onu öperken dudaklarının yumuşak fırçasını saçlarında hissetti. "Keşke sana bu geceden daha fazlasını sunabilseydim."

"Keşke sen de yapabilsen," dedi Tess ve sonra gözyaşları dökülmeye başladı ve onları durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Garron ona daha sıkı sarıldı ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Tanrılar," diye fısıldadı şiddetle. "Şu an olduğum şeyden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Tess, eğer başka bir yolu olsaydı..."

"Ama yok." Arkasını döndü ve yüzünü adamın göğsüne bastırdı. "Yok. O yüzden bu konuda konuşmayı bırak ve sadece bana sarıl."

"Pekâlâ." Onun sırtını nazikçe okşadı.

Tess ona yaslandı ve bir daha asla sarılamayacağını bile bile onun kollarında uyuyana kadar ağladı.

Otuzuncu Bölüm

"Demek emo-damper almaya karar verdin, öyle mi?" Yipper ona umutla baktı.

"Evet," dedi Garron ağır bir sesle. "Görünüşe göre başka seçeneğim yok." Tess hiçbir şey söylemedi.

Tıbbi mavnanın üçüncü katında, raflar ve her türden biyo-mekanik ekipmanın sıralarıyla dolu büyük, beyaz bir oda olan Yipper'ın Geliştirme Alanı'nda duruyorlardı. Garron parmaklar, eller ve ayaklar gibi küçük şeylerden kol ve bacakların tamamına kadar uzanan robotik uzuvlar gördü. Pek çok farklı oküler bağlantı, yapay akustik kulak geliştirmeleri, hatta koku alma duyusunu büyük ölçüde artırdığını düşündüğü burun tıkaçları bile vardı.

Bu konuda yardıma ihtiyacı olduğundan değil, her şeyin kokusunu alabiliyordu. Robotik parçaların metalik kokusu, odanın steril temizliği, Yipper'ın çamurlu botlarla basılmış eski bir halıya benzeyen kokusu.

Ama her şeyden çok Tess'in kokusunu alıyordu; onun üzüntüsünü ve hayal kırıklığını kokluyordu ve bu koku ölmekte olan çiçeklerin kokusu gibi etrafındaki havada asılı duruyordu. Bu sabah yüzünü dikkatle boş tutmasına rağmen, bu koku Garron'a her şeyi anlatıyordu. Onu terk ediyormuş, aralarında olan ya da olabilecek her şeyden vazgeçiyormuş gibi hissettiğini söylüyordu.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Ama başka ne yapabilirim ki? Cinin onu yutmasına izin vermektense onu sonsuza dek kaybetmek daha iyi! Bunu riske atamam.

-Yapamam!

Şu anda bile *cinin* içinden çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Kontrol altında tutuyordu, zar zor. Ama hasta ya da sarhoş olduğunuzda ve kusacağınızı bildiğinizde hissettiğiniz duyguyu hissediyordu. Bunun eninde sonunda olacağını bilirsiniz, sadece ne zaman olacağı önemlidir.

Garron cevabı zaten biliyordu. İsim günü yarındı. Eğer implantı bugün - hemen şimdi- taktırmazsa yarın bir katil olacaktı. Ve büyük olasılıkla öldüreceği kişi, asla incitmemeye yemin ettiği kişiydi. Sevddiği kişi.

Çünkü onu gerçekten çok seviyordu. O kadar çok seviyordu ki, içinde söndürülmeyi reddeden bir ateş gibi yanıyordu. *Aptalca*, dedi kendi kendine öfkeyle. *Onu sevmene izin vermen, bu kadar çabuk bu kadar çok şey hissetmen aptallık. Onu o kadar uzun zamandır tanıımıyorsun bile.*

Ama onu yeterince uzun zamandır tanıyordu. Hayatını birlikte geçirmek istediği kadının o olduğunu bilecek kadar uzun süredir. Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Karanlık Türler gibi duygusuz bir robot haline getirildikten sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

Yipper uzun, kıllı parmaklarını birbirine sürterek, "Çok iyi, çok iyi," dedi. "Bir bakayım, dün gece implant üzerinde çalışıyordum. Sadece senin için güçlendiriyordum..."

"Yetişkin bir erkeğe implant yapmak bu kadar zor mu?" Garron kaşlarını çatarak sordu. "Zor, evet öyle, evet ." Yipper başını salladı. "Çoğunlukla çünkü

Geliştirilmişlerin gibi kuluçka tüpünde yetiştirilmedi."

"Ama başarılı bir şekilde duygu sönümleyici yerleştirdiğiniz erkeğin bir tüpte yetiştirilmediğini söylediğinizi sanıyordum?" Garron söyledi.

"O değildi. Ailesi kızıl vebadan öldü-evet öldü, evet öldü. Bize bir ergen olarak geldi. İlk başta, Kolektif'in ilk elçisi olan Bir, ona sadece tahammül etti - elinden geldiğince yaşamasına izin verdi

mavnalarda çöp topluyordu. Ama sonra gidip Güçlendirilmişlerden biri olmak istedi. Gerekli DNA'ya ve Kindred geçmişine sahipti, bu yüzden Bir, implantı denemesine izin verdi - başarısız olursa öleceği anlayışıyla, evet ölecekti, evet ölecekti."

"Ölmek mi? Bu implant başarısız olursa Garron'u öldürecek mi?" Tess ilk kez yüksek sesle konuşarak talepte bulundu. "Çünkü bu kabul edilemez! Hissedemese bile güvende olmalı!"

"Ben Altı'dan bahsediyorum, Garron'dan değil," dedi Yipper nazıkçe. "Başarısız bir implant Altı'nın ölümü anlamına gelir çünkü Kolektif'in hüküm sürdüğü gezegenin yüzeyinde duygular yasaktır. Eğer duygu belirtisi gösterirken yakalanırsa derhal infaz edilirdi. Yine de, bu onun almaya istekli olduğu bir riskti."

Garron kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum," dedi. "Zeaga Dört'te duygu sahibi olmak neden bir suç?" Bu soruyu sadece merak ettiği için sormamıştı; Sylvan'a bu mekanik gezegenin tuhaf sakinleri hakkında bilgi edinmeye çalışacağına dair yemin etmişti. Sözüne sadık kalmalıydı. *Doğru, sormanızın tek nedeni bu. Sadece implantı biraz daha ertelemek için değil, diye* fısıldadı beyninin içindeki alaycı küçük bir ses. Garron onu bir kenara itti. "Ee?" diye sordu Yipper'a.

Tolleg kaşlarını çattı ve uzun, sarkık kulaklarından birini kaşıdı.

"Bunun Zeaga Dört'ün tarihiyle bir ilgisi var, evet var, evet var. Görüyorsunuz, eskiden Kolektif tarafından yönetilmiyordu-"

"Kolektif *nedir*?" Tess, Garron'un yanına gelerek sordu. Sanki öylesine sohbet ediyorlarmış gibi elini Garron'un elinin içine soktu.

Sanırım bunu ertelemek isteyen tek kişi ben değilim, diye düşündü Garron, kızın küçük, yumuşak parmaklarını kendi parmaklarına dolayarak. Onun elini tutmak bile

Kalbi acıyla çarpıyordu ama kendini bunu görmezden gelmeye ve Yipper'in söylediklerine odaklanmaya zorladı.

"Kolektif, mekanoidlerin yönetim organıdır - Zeaga Dört'teki yaşamın tüm yönlerini kontrol ederler," diye açıkladı küçük Tolleg. "Ama her zaman gücü ellerinde tutmadılar. Yüzyıllar önce, yüzeyde yaşayan yaşam formları ikinize çok benziyordu - uzun boylu, iki ayaklı, çoğunlukla tüysüz..." Sanki bu durum hoşuna gitmiyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Her neyse, savaşa gittiler -Tüm gezegen kendi arasında savaştı, evet savaştılar, evet savaştılar. Birçoğu neredeyse oluyordu. Sadece Kolektif'in yükselişi onları tamamen yok olmaktan kurtardı."

"Yani... makineler devrıldı mı?" Tess kaşlarını çatarak sordu.

"Gezegenin iyiliği için." Yipper ciddiyetle başını salladı. "Evet yaptılar, evet yaptılar. Ve sorunun temel nedeninin duygular olduğuna karar verdiler - sakinlerin her zaman sahip olduğu tüm duygular. Bu yüzden onlara bir seçenek sundular -tüm duyguların yok edilmesi ya da yok edilme."

"Ve ölmektense duygularını kaybetmeyi tercih ettiler," dedi Garron başını sallayarak. "Anlıyorum."

"Ama sakinlerin tüplerde yetiştirildiğini söylediğini sanıyordum?" Tess öyle dedi. "*Artık* kuluçka tüplerinde yetiştiriliyorlar elbette. Evet öyle, evet öyle."

Yipper şiddetle başını salladı. "Kuluçka döneminin başlangıcından bahsediyordum.

Kolektif yüzyıllar önce. Başlangıçta, yok edilmesinden sonra Zeaga Four'un organik sakinleri yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar cinsel üreme azaldı. Aslında, türün dişileri yok *oldu*. Kindred'ların yüzeydeki toplumla birleşmesine izin verilmesinin bir nedeni de budur - taze DNA sundular ve Kolektif'in talep ettiği gibi tüm duygulardan vazgeçmeye istekliydiler."

"Ama neden?" Tess sordu. "Seçme şansı olan birinin neden bunu seçtiğini anlamıyorum." Konuşurken Garron'a bakmadı ama Garron onun kendisini düşündüğünü biliyordu.

"Neden, çünkü o sırada arayacak kadın yoktu. Hayır yoktu, hayır yoktu," dedi Yipper. "Yeni bir ticaret ortağı bulunalı yıllar olmuştu ve gelinler için mevcut kaynakları doygunluk seviyesine ulaşmıştı. Bu yüzden Kindred'ın bir kolu ayrıldı ve buraya, Zeaga Dört'e geldi. Gelin arayamayacaklarsa, kendilerini tüm arzu ve duygulardan arındırmak istediklerini ilan ettiler. Böylece sahip olamayacakları şeyleri özlemeyeceklerdi, bilmiyor musun, bilmiyor musun?"

"Sanırım bu mantıklı." Garron iç çekti. "Eğer arzuladığın dişiye asla sahip olamayacaksan, onu arzulamamanın daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Yine de dişi için oldukça zor," diye tersledi Tess. "Tess..."

Adam kızın parmaklarını sıktı ve kız başını salladı.

"Boş ver, özür dilerim." Kirpikleri gözyaşlarını kırıştırmaya çalışıyormuş gibi hızla kırıştı. "Peki yetişkin bir erkeği aşlamak bu kadar zorsa Kindredler duygularından nasıl kurtuldu?"

"Bu yüzyıllar önceydi - Kolektif'in farklı bir teknolojisi vardı. Aslında Garron için özelleştirdiğim ünite, Kindred'ların Kolektif'e ilk katıldığı ve Gelişmiş hale geldiği zamanki ilk duygu sönümleyicilerden alınan notlar kullanılarak modifiye edildi. Üzerinde çok çalıştım, evet çalıştım, evet çalıştım." Gururlu görünüyordu.

Garron kısaca, "Eminim mükemmel bir iş çıkarmışsınızdır," dedi. "Ama..." Zihnini yokladı, başka bir soru düşünmeye çalıştı - implantı erteleyecek herhangi bir şey. Yanındaki dişi için biraz daha uzun süre hissedebileceği herhangi bir şey.

Tess onu kurtarmaya geldi.

"Yani bu prosedürü Zeaga Dört'ün yüzeyinde değil de burada uygulamanızın nedeni, duyguları olan hiç kimsenin aşağıya inmesine izin verilmemesi mi?"

"Ara sıra verilen özel izinler *var*."

-Ziyarete gelen devlet adamları ve benzerleri için, evet var, evet var," diye açıkladı Yipper. "Ama evet, genel olarak Kolektif yüzeyi duygulardan arınmış bir ortam olarak tutmayı tercih ediyor. Hatta hiçbir duygu suçunun işlenmediğinden emin olmaya adanmış bir mekanoid alt sınıfları bile var: koklayıcılar."

"Hissetme suçu mu? *Ciddi misin?*" Tess şüpheli görünüyordu.

Yipper başını salladı. "Oh, evet. Ama burada bunun için yaptırıma uğrama konusunda endişelenmenize gerek yok. Tıbbi mavnalarda hisler güvende. Elbette ilk başta sadece gezegen için yeni organik sakinler yetiştirecek kuluçka tüplerini barındırıyorlardı ama şimdi hepsinin duygu sönümleyici almasını bekleyemeyecek kadar çok ziyaretçi var."

"Elbette," diye mırıldandı Garron. "Yani muhtemelen onları çok fazla implante etmiyorsunuz."

Yipper, "Büyüyen tüp dışında, hayır," dedi. "Gerçi başlangıçta sunulan ilk geliştirme buydu. Daha sonra, organikler fiziksel olarak Kolektife ayak uydurmak istedikleri için, başka geliştirmeler de sunmaya başladık."

"Kesinlikle ayak uydurmuş görünüyorlar." Tess ürperdi ve Garron onun bir gece önce salonda gördükleri iki Karanlık Tür'ü düşünüp düşünmediğini merak etti. "Peki ama neden herkese ücretsiz tıbbi bakım ve iyileştirmeler sunuyorsunuz?" diye devam etti. "Peki bu *gerçekten* ücretsiz mi?"

Yipper ciddiyetle, "Müşterilerimizin zaten geride bırakacakları şeyleri aldığımız ücretsiz, evet alıyoruz, evet alıyoruz," diye açıkladı. "Ödememizi genetik materyal olarak alıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Garron ona bir kaşını kaldırdı.

Tolleg, "Tüplerde yeni organikler yetiştirmek düzenli olarak taze DNA gerektirir, yoksa Scourge'un sonlarından önce yaptığı gibi akılsız aptallar yetiştirerek bir rutine düşmeyiz," dedi. "Biz çalışırken, geride kalan kan veya dokular ileride kullanılmak üzere bankada saklanıyor."

"Yani klonlama mı demek istiyorsun?" Tess dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hayır, hayır, tam olarak değil. DNA'yı kullanmadan önce biraz karıştırıyoruz. Ve asla donörün yaşam süresi boyunca kullanmayız, hayır kullanmayız, hayır kullanmayız. Belki bundan yüz güneş yılı sonra Garron ile aynı özelliklere sahip organik bir erkek olacak. Hatta biraz ona benzeyebilir. Ama tam olarak onun gibi olmayacak. Gerçek bir klon değil, hayır gerçekten, hayır gerçekten."

"Gerçek bir klon *olsa* bile bana benzeyeceğinden şüpheliyim," diye homurdandı Garron. "Muhtemelen robotik bacakları, metal bir kolu ve göz yerine bir kamerası ya da onun gibi lanet bir şeyi olurdu."

Yipper, "Zeaga Dört'te yaşayan organiklerin pek çok Geliştirme alma eğiliminde olduğu doğru, evet öyle, evet öyle," diye itiraf etti. "Elbette bunun bir nedeni de Kolektif'in, ne kadar küçük olursa olsun, bir çeşit geliştirme olmadan *kimsenin* yüzeyi ziyaret etmesine izin vermemesi."

"Duyguları olmasına izin verilen ziyaretçi devlet adamları bile mi?" Tess sordu.

Tolleg başını salladı. "Onlar bile, onlar bile. Bu politika... en kararlı ziyaretçiler dışında herkesin cesaretini kırma eğilimindedir."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Tess.

"Ama yasa çok mantıklı," dedi Yipper ciddiyetle. "Şu anda organik sakinleri makineleşmiş olanlardan ayırt etmek çok zor. İkisi neredeyse tamamen birleşmiş durumda - gerçek anlamda karma bir toplum."

Garron acı acı mırıldandı: "Harmanlanmış *duygusuz* bir toplum," dedi.

"Doğru, doğru." Tolleg tekrar başını salladı. "Ama Zeaga Dört'te artık savaş yok. Çatışma ya da mutsuzluk yok. Herkes Kolektif'in Rubric'indeki yerini biliyor. Burası gerçekten uyumlu bir yer. Tasfiyeler dışında..."

"Ne?" Tess sordu.

"Yok bir şey, yok bir şey," dedi Yipper hızla. Biri dinliyor olabilirmiş gibi beyaz odanın etrafına bakındı. "Yeterince konuştuk, evet konuştuk, evet konuştuk. Belki de sana söylemem gerekenden fazlasını söyledim. İmplantınız için hazır mısınız, Kindred?"

"Pek sayılmaz." Garron kaşlarını çatı. "Birkaç sorum daha var."

"Artık Kolektif ya da Zeaga Dörtlüsü hakkında bir şey yok, gerçekten yok, gerçekten yok," dedi Yipper hızlıca, tekrar etrafına bakarak.

" bir şey yok," diye teminat verdi Garron. "Sadece *tam olarak* bilmek istiyorum

Bunu yapmana izin vermeden önce neye bulaştığımı anlamalıyım."

"Size implantı göstereyim. Gerçekten de bu bir sanat eseri - evet öyle, evet öyle." Yipper konuşurken uzun beyaz bir tabureye tırmanarak duvar boyunca sıralanmış uzun dolaplardan birine uzandı. Sonunda aradığını bulana kadar birkaç dolapta arama yaptı. Aşağı indi ve Garron'a döndü, kıllı küçük yumruğunda bir şey tutuyordu.

Elini açıp bir parmak uzunluğunda ama bir saç teli kadar ince, uzun, parlak gümüş metal bir tüp ortaya çıkardığında Tess ona güvensizlikle baktı. Tüpün üzerinde yaklaşık bir tırnak büyüklüğünde gümüş ve siyah bir düğme vardı.

"Neden böyle görünüyor?" diye sordu. "Bu tüp şey ne için?"

Yipper, "Temel olarak bu bir ilaç dağıtım sistemi, evet öyle, evet öyle," diye açıkladı. "Burası rezervuar ve üretim birimi..." O dokundu

siyah ve gümüş düğmeyi yavaşça. "Güçlü bir duygu sönümleyici ilacın ömür boyu tedarik edilmesini sağlayacak. Bu da dağıtım ünitesi." Uzun gümüş saçları gösterdi. "Duyguları kaynağında durdurmak için doğrudan beyin sapını besler. İnsanlar aşık olduklarında 'kalplerinin acıdığından' ya da buna benzer aptalca ifadelerden bahsederler. Ama kalbinize hissetmesini söyleyen beyninizdir, evet hisseder, evet hisseder."

"Elbette öyle," dedi Tess donuk bir sesle. "Ama... bunu gerçekten Garron'un beynine mi yerleştireceksin?"

"Sadece dağıtım sistemi. Rezervuar boynunun arkasına oturtulacak."

"Ama... neden ona daha az ilaç veremediniz? Belki sadece birkaç günü atlatmasına yetecek kadar..."

"Etkisi geçene kadar. Ama bir sonraki isim günümde, bundan bir yıl sonra ne olacak? Ya da bir dahaki sefere güçlü duygular hissettiğimde?" Garron sordu. "O zaman ne yapacağım, Tess? Seni tekrar incitmekten mi endişe edeceğim?"

"Sadece istedim... Sadece bir yol düşünmeye çalışıyorum... herhangi bir yol..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

"Özür dilerim," dedi hırıltılı bir sesle. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm ama yıllardır içimi *içmedim*, artık yapamam. Yardım olmadan olmaz. Ve eğer dışarı çıkmasına izin verirsem..."

"Anlıyorum. Biliyorum." Tess başını salladı. "Ben de üzgünüm."

"Korkarım ünite zaten bu şekilde çalışmıyor. Hayır çalışmıyor, hayır çalışmıyor," dedi Yipper nazıkçe. "Gördüğünüz gibi, rezervuar sadece ilk gün için yeterli miktarda ilaç barındırıyor - yani üretim birimi gelişmiş kişinin vücudunu ilacı kendi başına üretmeye başlaması için uyarmaya başlayana kadar."

"Ne? ." Tess kaşlarını çattı.

"Bu zor bir kavram," diye itiraf etti Yipper. "Ama görüyorsunuz, duygu sönümleyicinin üretim biriminin dehası, ilacı deneğin vücuduna sokması ve deneğin hızla ona bağımlı hale gelmesidir. Depo kurduğunda beyin, beyin omurilik sıvısı ve beynin kendi kimyasını kullanarak kendi kendine daha fazlasını üretmesi için uyarılır."

Tess kuru bir sesle, "Yani temelde hastayı ilaca bağımlı hale getiriyor ve daha fazlasını yapmak için beyni bir kimya seti olarak kullanıyor," dedi.

"Esasen, evet." Yipper başını salladı. "Duygu sönümleyici ilaç sürekli olarak üretiliyor, rezervuarda depolanıyor ve daha sonra dağıtım ünitesi aracılığıyla beyne yeniden veriliyor. Gördüğünüz gibi zarif ve kendi kendine yeten bir sistem. Ve asla ilacı tükenmeyen bir sistem çünkü daha fazlasını üretmek için beynin kendi kimyasına bağlı."

Garron kaşlarını çatarak, "Ama arızalanmaya meyilli olduklarını söylemiştiniz," dedi. "Arızalanıp arızalanmadığını nasıl bilebilirim?"

"Şey, yeniden hissetmeye başlarsın, evet başlarsın, evet . Ama ben bunun olmamasını sağlayacağım çünkü bu kötü bir şey olur. Çok kötü, çok kötü." Yipper kaşlarını çattı.

"Ne? Neden?" Tess, Garron'a yaklaştı ve sanki kıvrımlı küçük bedeniyle onu zarar görmekten koruyabilecekmiş gibi kolunu tuttu.

"Şey, *çünkü*," diye kaşlarını çattı Yipper. "Duygu sönümleyici tarafından kesintiye uğratılan tüm duygularınız, ünite arızalandığı anda geri döner ama üç kat daha güçlü olarak. Buna üç kat reaksiyon deniyor ve dürüst olmak gerekirse, çoğu yaşam formu bu kadar yoğun duygulara dayanamaz, hayır dayanamazlar, hayır dayanamazlar."

"Kulağa kötü geliyor." Garron kaşlarını çattı. Tess'i kaybetmenin acısını ve suçluluk duygusunu üç kez yaşama fikrinden hoşlanmıyordu. Hissettiği şey

Ŗu an zaten yeterince kötüydü, daha fazlasına ihtiyacı yoktu. "Bunun benim başıma gelmeyeceğini garanti edebilir misin?" diye sordu.

Yipper uzun, kıllı parmaklarını açtı ve omuz silkti. "Size sadece bu prosedürde en iyisi olduğumu söyleyebilirim. Yaklaşık iki yüz kırk güneş yılıdır bu işi yapıyorum."

"Ne?" Tess sordu. "İki yüz yaşımdan fazla mısınız?"

"Aslında üç yüzden fazla. Evet, öyleyim, evet öyleyim." Yipper başını salladı. "Tollegler çok uzun ömürlü bir ırktır. Kolektifin bizi tıbbi mavnalarına personel olarak çağırmasının bir nedeni bu. Diğer neden ise bilinen evrendeki en iyi doğal cerrahlar olmamız. Evet öyleyiz, evet öyleyiz." Uzun, tüylü başını gururla salladı.

"Şey..." Garron iç çekti. Aklına başka bir soru ya da prosedürü geciktirecek başka bir yol gelmiyordu. Ayrıca, içindeki *dr'cin* huzursuzlanmaya ve bir an önce dışarı çıkmasını istiyordu. Bu işi halletmesi gerekiyordu.

Küçük Tolleg anlamış görünüyordu.

"Artık hazırsın, evet hazırsın, evet ," dedi nazikçe.

"Evet, sanırım öyleyim." Garron Tess'in parmaklarını bir kez daha sıktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Ben de." Gözlerinde yine yaşlar vardı ve ona yaşattığı acı için kalbi sızladı.

"Seni seviyorum *Lin'del*," dedi kabaca. "Bunu şimdi söylemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum - nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum..."

"Artık hissetmemeye başlamadan önce," diye bitirdi sözlerini boğuk bir sesle. "Anlıyorum." Parmak uçlarında durarak uzandı ve kollarını onun boynuna doladı.

Garron eğildi ve onun yüzünü kendi yüzüne doğru çekmesine izin verdi. Dudakları son kez olacağını bildiği bir anda buluştu, o da bunu değerlendirdi. Onu kendine çekerek, ağzını uzun, yavaş ve şefkatli bir şekilde keşfetti, tadını ezberledi ve bu anı sonsuza dek hafızasına kazımaya çalıştı. Tess ona yapıştı, sanki aynı şeyi yapmaya çalışıyormuş gibi öpücüğe tutkuyla karşılık verdi.

"Ben... Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve sonra o güzel koyu kahverengi gözlerindeki yaşlar taşarak solgun, porselen yanaklarından aşağı süzüldü.

"Pekâlâ, kaybınız için üzgünüm ama başlamalıyız. Evet başlamalıyız, evet başlamalıyız," dedi Yipper yumuşak bir sesle. "Bundan sonra planlanan iki taraflı, alt ekstremita, tam replasman-geliştirme ameliyatım var ve bu bekleyemez. Hayır bekleyemez, hayır bekleyemez."

"Elbette." Garron isteksizce Tess'i bıraktı. Kollarında kendini o kadar iyi hissediyordu ki... kendi iri bedenine yaslanmış gür, dolgun kıvrımlarıyla o kadar doğru ki. Onu bir daha kucağına alabilecek miydi? Balsa bile umursayacak mıydı?

Birdenbire aşk, kayıp, keder ve suçluluk duyguları çok fazla gelmeye başladı. Gözlerinin ısındığını, kanının hissetti, içindeki *dr'gin artık* dışarı çıkması gerektiğini haykırıyordu!

"Çabuk ol," diye soluk soluğa Yipper'a döndü. "İçimdeki canavarı hissediyorum. İmplanta *hemen* ihtiyacım var."

* * * * *

Garron tekrar, "İmplanta hemen şimdi ihtiyacım var," dedi ve Tess onun gözlerinin daha önce hiç görmediği kadar parladığını gördü.

Çok iyi, çok iyi." Tolleg onu hızla bir ucunda delik olan beyaz bir masaya götürdü. "Buraya uzan," dedi ve Garron'a uzanmasını işaret etti.

yüzünü deliğe soktu.

Tess burnunu çekerek, "Bu... masaj masası gibi bir şey," dedi.

Garron cevap vermedi. Yüzü oval açıklığa gelecek şekilde yüzüstü yattı ve bembeyaz zemine baktı. Tess onun koca vücudunun içsel mücadelesinden dolayı gergin olduğunu görebiliyordu; *dr'gin'inin* ortaya çıkmasını engellemek için savaşıırken her kası gerginlikle şişiyordu. Onu orada yatarken, kendisiyle savaşıırken görmek Tess'e gerçeği hatırlattı; zamanları kalmamıştı. Garron'un implantı hemen taktırması gerekiyordu.

Boğazından alçak bir inilti koptu ve Tess dudağını ısırды. Ona dokunmak, onu bir şekilde yatıştırmak istedi. Ama işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyordu.

"Her şey yolunda. Tamam, tamam." Yipper hızlı hareket ediyordu. Odanın içinde koşuşturarak ihtiyacı olan ekipmanları bir araya getirdi -ki bunlar bir cam kavanoz dolusu beyaz toz ve implantın kendisinden başka bir şey gibi görünmüyordu. Bunları küçük bir tekerlekli masanın üzerine koydu ve daha önce kendisini yüksek beyaz dolaplara çıkarmak için kullandığı tabureyi almaya gitti.

Her şeyi istediği gibi ayarladıktan sonra Tolleg tabureye tırmandı ve Garron'un çıplak boynunun üzerinde gezindi. Tişörtünün yakasını daha da aşağı çekti ve sonra, Tess'in dehşeti içinde, uzun, pembe, sivri dilini çıkarıp açıkta kalan deriyi *yaladı*.

"Dur bir dakika, bu da ne?" diye haykırdı. "Ne yapıyorsun sen? Neden onu *yalıyorsun*?"

"Neden, bölgeyi uyuşturmak için tabii ki." Tolleg ona sanki deli olan oymuş gibi baktı. "Daha önce hiç ameliyat görmedin mi? Görmedin mi, görmedin mi?"

"Bunun gibi bir tane değil!" Tess itiraz etti. "Steril alan nerede? Tıbbi aletler nerede?"

"İşte, canım." Yipper olağanüstü uzun görünen dilini dışarı çıkardı. Sivri pembe uç ikiye ayrıldı ve keskinleştirilmiş kemikten yapılmış gibi görünen ince beyaz bir bıçak ortaya çıktı.

"Ne oluyor be?" Tess fısıldadı. Ölümcül aletin küçük Tolleg'in nazik, aptal yüzünden çıkışını izlemek bir korku filminden fırlamış gibiydi. Sonra bıçak değişti; bir şekilde bir çift uzun, kemikten cımbıza dönüştü. Sonra bir tür emme aletine dönüştü; içi boş bir tüptü ama Tess tüpün içinde sıra sıra minik, keskin dişler gördüğünü sandı.

Ugh! Başka tarafa bakmak istedi ama bir şekilde yapamadı. Neyse ki

Yipper sonunda dilini ağzına geri soktu.

"Size biz Tollegs'lerin doğuştan cerrah olduğumuzu söylemiştim, evet söylemiştim, evet söylemiştim. Herhangi bir ameliyatı gerçekleştirmek için ihtiyacım olan her alet burada." Kılılı bir parmağıyla ağzına vurdu. "Sterilite konusuna gelince, lütfen endişelenmeyin. Tükürüğümde doğal anestetikler ve antibiyotikler var. Bu toz..." Beyaz granüllerle dolu küçük cam kavanoza başıyla işaret etti. "Kan kaybını en aza indirmek için bir pıhtılaştırıcı içerir. Garron oldukça güvende olacak, evet olacak, evet olacak."

"Ben güvende olabilirim ama *hemen şimdi* başlamazsanız *ikiniz* de güvende olmayacaksınız." Garron'un alçak hırıltısı biraz boğuktu ama Tess yine de içindeki aciliyeti duyabiliyordu. "Aslında, Tess'in odadan çıkmasını istiyorum," diye devam etti.

"Hayır," diye itiraz etti. "Burada seninle olmak istiyorum."

"Seni yakınımda istemiyorum. Duygular..." Derin bir nefes aldı. "Senin yanımda olman bunu çok zorlaştırıyor. Sadece git, lütfen?"

Tess gözyaşlarını yuttu.

"Elbette. Eğer böyle hissediyorsan."

"Anlamaya çalış, *Lin'del*." Sesi biraz yumuşadı ve başını kaldırıp ona doğru döndü. "Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum."

"Pekâlâ. Ben giderim."

"Teşekkür ederim." Yüzünü tekrar oval deliğe yerleştirirken sesi gergin çıkıyordu.

Tess kapıya doğru döndü ama Yipper'ın bir kez daha Garron'un boynunun arkasına eğildiğini görmeden önce değil. Uzun pembe dilini uzattı ve kemik bıçak dışarı çıktı. Büyük Kinded'ın boynunun ortasını düzgünce kesti ve kıpkırmızı bir kan çizgisi fışkırdı.

Bir hemşire olarak kan görmek onu rahatsız etmiyordu ama Garron onu orada istemiyordu. Ve birden kalmak istemediğini fark etti. Onu sevdiği adamdan tamamen ve kalıcı olarak ayıracak olan prosedürü görmek istemiyordu.

Gözleri yaşlarla doldu, kapının açma düğmesine bastı ve göz kamaştırıcı beyazlıktaki steril odadan koştu...

Otuzbirinci Bölüm

Ve doğrudan siyah zırhla kaplı geniş, kaslı bir göğse.

Tess tökezledi ve büyük, mekanik bir el kolunu kavrayıp onu dik tutmasaydı düşecekti. Başını kaldırıp onu kimin tuttuğunu görmek istedi... ve kalbi göğsünde dondu.

Altı'ydı. Yüzü tamamen donuktu ama sol gözündeki kırmızı arama ışığı sanki bir şey arıyormuş gibi kızın yüzünü taradı.

"Ben...Ben özür dilerim. Affedersiniz." Tess ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adamın kolundaki tutuşu kırılmazdı. "Lütfen..." diye soluk soluğa adamın cezalandırıcı kavrayışından kurtulmaya çalıştı. "Bana zarar verme! Sana çarptığım için özür dilerim, sadece-"

"Bana kendi dünyanı anlat." Sesi derin ve garip bir şekilde duygusuzdu.

"Sana ne diyeceğim?" Tess hâlâ kaçmaya çalışan kızın kolunu çekti. "Ne bilmek istiyorsun? Sana yol tarifi falan veremem; buraya gelmek için ışık yılları öteden, uzaydaki bir kıvrımdan geçerek geldik. Bu birine en yakın benzin istasyonuna nasıl gideceğini söylemeye benzemez."

"Ona 'Dünya' diyorsunuz, değil mi?" diye sordu kaşlarını

kaldırarak. "Evet, öyle diyoruz. Tüm bilmek istediğin bu mu?

Artık gidebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Bana daha fazlasını anlat."

"Sana tam olarak *ne* söyleyeyim?" İlk şoku atlattığına göre artık ondan uzaklaşmak ve yalnız kalabileceği bir yer bulmak istiyordu. Huzur içinde ağlayabileceği bir yer. Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissediyordu ama onları durduramıyordu.

Altı da onları fark etti. Boştaki eliyle Tess'in yüzünü kavradı, parmakları ve başparmağı Tess'in yanaklarına batıyordu. Tess kurtulmak için çabaladı ama Altı'nın tutuşu demir gibiydi -kelimenin tam anlamıyla- onu tutan el tamamen mekanik bir his veriyordu.

"Bırak... beni... *gideyim!*" diye nefes nefese kaldı.

Altı sadece yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi, onu mikroskop altında özellikle ilginç bir örnekmiş gibi inceledi. Sol gözü olan kırmızı ışın, kızın yüz hatları üzerinde hızla hareket etti.

"Göz tarayıcım kalp ve solunumun yükseldiğini gösteriyor," dedi sonunda, sesi derin, kişisel olmayan bir gürültüydü. "Gözlerinizden damlayan sıvı nedir?"

"Gözyaşları." Tess burnunu çekti. "Gözyaşının ne olduğunu bilmiyor musun? Yipper bize senin her zaman diğerleri gibi olmadığını, eskiden duygusuz olmadığını söyledi."

Kaşlarını çattı ve kızın kolunu tutmaya devam etmesine rağmen yüzünü serbest bıraktı. "Geçmişime dair belli belirsiz bir anım var. Artık yok. Yani bu gözyaşları, onlar şu anda ne hissediyorsun?"

"*Evet*, hissediyorum!" Tess tersledi. "Değer verdiğim adam bir masada yatıyor ve duygusal lobotomi geçiriyor. Onu bir daha gördüğümde bana senin baktığın gibi bakacak, sanki çizmesinin kazıdığı bir şeymişim gibi! Yani haklısın, *hissediyorum*. Şimdi neden gitmeme izin vermiyorsun, böylece gidip özel bir yerde hissedebilirim?"

Sonunda Altı kolunu bıraktı.

"Senin gibi birini gördüm," dedi, hâlâ tek normal gözüyle ona bakıyordu.

"Ne, dişi mi demek istiyorsun?" Tess, Yipper'ın Zeaga Dört'teki tüm dişilerin yüzyıllar önce öldüğünü söylediğini hatırlayarak sordu.

Dar dudakları hafifçe çatıldı.

"Sadece bir dişi değil. Sizin türünüzdendi. Ama daha *küçük*tü, oldukça küçük." Elleri havaya kalktı ve havada iki düz ince çizgi çizdi.

Tess bir elini kalçasına koydu.

"Her şey yana, şimdi de bana *şışman mı* diyorsun? Buna inanamıyorum! Günüm gittikçe daha iyi geçiyor."

Başını iki yana salladı.

"*Sana* bir şey demiyorum. Ben diğerinden bahsediyorum - şarj olma dönemimde gördüğüm kişiden."

"Rüyalarında mı demek istiyorsun? Onu rüyada mı gördün?" Birdenbire tıkırdamaya başladı. "Aman Tanrım..." Tess elini başına götürdü. "Yani Dünya'daki o kızla rüyalarını paylaşan *sen misin*?"

"Rüya... paylaşmak?" Bunu eski bir kelimeymiş gibi söyledi - bir zamanlar bildiğı ama neredeyse tamamen unuttuğı bir kavram.

"Adı bu. Kindred'lerin bunu önemli bulması dışında hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Peki bu kız sıksa mı?"

Altı başını salladı. "Son derece küçük ve çelimsiz." Kaşlarını onaylamaz bir şekilde çattı. "Zayıf görünüyor, kendini koruyamıyor. Ayrıca, saçları uzun, siyah ve düz ve yüzünde garip okülerler var." Gözlerini işaret ederek daireler çizdi.

Tess, "Üzgünüm ama gerçekten 'tuhaf gözlerden' bahsedemezsiniz," dedi. "Ama gözlük taktığını kastettiğinizi varsayıyorum."

"Bunlara ne dendiğini bilmiyorum. Sadece her iki gözünü de kaplayan şeffaf cam mercekleri var gibi görünüyor."

"Evet, gözlük. Tanrım, zavallı kız." Tess başını salladı. "Onun ödünü koparacaksın!"

"Neden onun korku duymasına neden olayım ki?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Şu haline *bak...*" Tess onu işaret etti. "O zırhın içinde -siz Kindred'lar zaten irisiniz ama bu zırh sizi daha da iri yapıyor."

"Bu benim dış iskeletim. Savaş sırasında korur ve aşırı yerçekimi olan gezegenlerde hareketliliğe yardımcı olur. Nadiren çıkarırım."

Tess başını salladı. "O zaman çılglık çılgılığa kaçmadan önce ona yüz metre yaklaşma konusunda iyi şanslar. Şu garip kırmızı Terminatör de bir faydası yok."

"Tarayıcım, damperimden sonra ikinci geliştirmemdi. Bana iyi hizmet etti." Kırmızı ışık döndü. "Ve benden gerek yok, ona yaklaşmak gibi bir niyetim yok. Ben sadece... gezegeniniz hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Halkınız hakkında."

Tess iç çekti. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, bir şeyler *hissetmemize* izin vermemiz dışında senden pek de farklı değiliz. Oh, ve kendimizi cyborg'a dönüştürmüyoruz. Bunun dışında... hemen hemen aynıyız."

"Kendini bir şeyler hissetmeye bıraktığını söylüyorsun. Ama az önce bana değer verdiğin erkeğin duygularına gem vurulduğunu söyledin, değil mi?"

Tess'in gözleri tekrar acıdı ve yeni gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı.

"Evet, öyle. Bu uzun bir hikaye. Temel olarak duygular konusunda kendine güvenemiyor."

"Kimse yapamaz," dedi Six ona. "Duygular mantıksızdır. İnsanı vahşi ve öngörülemez yaparlar."

"Evet, şey..." Burnunu çekti. "Onlar da hayatı yaşamaya değer kılıyor. Sevgilinin elinin dokunuşu... seni önemsedliğini söylediğinde gözlerindeki bakış... ağzının tadı... eğer gerçekleştiğinde *hissedemiyorsan* bunların ne önemi var?"

Garron'un ona kendisini sevdiğini söylediği zamanki bakışlarını hatırlamadan edemiyordu. Öyle özlem dolu, öyle umutsuzca mutsuz. Keşke başka bir yol olsaydı... başka bir seçenek...

"Buna inanabiliyor musun?" Altı'nın derin gürleyen sesi düşüncelerini böldü. Adam merakla ona bakıyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet." Tess gözlerini silip meydana okurcasına ona baktı. "Evet, biliyorum. Duygular bazen acı verir ama aynı zamanda güzel şeylerdir. Kendinden başka biriyle ilgilenmeni sağlarlar. *Sevmenize* izin verirler. Ve bu olmadan, ne anlamı var ki?"

"Yapılması gereken işler var," diye belirtti. "Başarılması gereken görevler var..."

"Elbette, ama bunların herhangi birinin yapılıp yapılmaması neden umurunda olsun ki? Eğer bir şey başarlılırsa? Eğer-" Tess tiksintiyle başını salladı. "Boş ver. Renk körü birine gökkuşağını anlatmaya çalışmak gibi bir şey bu."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Ben de onu diyorum." İçini çekti. "Bak, daha fazla konuşmak istemiyorum. Dünyadaki o zavallı kıza bir iyilik yap ve ondan olabildiğince uzak dur."

"Dediğim gibi, ona gitmek gibi bir niyetim yok," dedi sert bir sesle.

"Güzel. I-"

"Şimdi o zaman, şimdi o zaman, hepimiz bittik. Evet öyleyiz, evet öyleyiz."

Yipper'ın yüksek sesi onun sözünü kesti ve Tess dönüp onu önde giderken gördü

Garron'un elinden tuttu. Büyük Kindred'in yüzünde öyle boş bir ifade vardı ki Tess'in kalbi acıyla çarptı. Muhtemelen artık ona karşı hiçbir şey hissetmediğini biliyordu ama yine de ona gitti.

"Garron, tatlım?" Bir elini onun koluna koydu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Adam, kendisine neden dokunduğunu merak ediyormuş gibi kızın eline baktı.

"Hâlâ ilaca alışmaya çalışıyor. Evet öyle, evet öyle," dedi Yipper yatıştırıcı bir şekilde. "Bu güneş gününün sonunda beyni ilacı kendi kendine üretmeye başladığında iyi olacak."

"Günün sonunda mı?" Tess kaşlarını çattı. "Ama... Dünya'ya geri döneceğimizi sanıyordum. Bir gece daha mı kalacağız?"

"Tabii ki hayır." Garron'un cömert ağzının kenarları tıpkı Altı'nınki gibi hafifçe çatıldı. "Bir gemiye pilotluk yapmak için son derece uygunum."

"Gerçekten mi?" Tess onay için Yipper'a baktı. "Çünkü gezegenimde büyük bir ameliyattan sonra birkaç gün araba kullanmanı istemediklerini biliyorum - galaksinin binlerce ışık yılı ötesinde lanet olası bir uzay gemisine pilotluk yapmayı bir kenara bırak."

"İyi olmalı. Evet iyi olacak, evet iyi olacak," dedi küçük Tolleg başını sallayarak. "Aslında, şimdi eskisinden daha iyi bir pilot olacak."

"Duygular muhakemeyi gölgeliyor," diye söze girdi orada sessizce duran Altı. "Pilotluk onlar olmadan çok daha güvenlidir."

"Evet, *doğru*," diye mırıldandı Tess. Yine ağlayacak gibi hissediyordu ama bunu Altı'nın önünde yapmak istemiyordu - koca götlü. Mantıklı olmadığını biliyordu ama şu anda neredeyse ondan nefret ediyordu. Muhtemelen nefretini şu anda en az Karanlık Türler kadar duygusuz olan Garron'a yöneltmeyi kendine yediremediği içindir.

"Ameliyat sonrası birkaç talimat." Yipper uzun, kıllı bir parmağını kaldırdı. "Önümüzdeki birkaç gün içinde güçlü duygular uyandırabilecek her türlü durumdan kaçının. Bu özellikle Garron'un beyninin ilacı kendisi için üretmeyi öğrenmeye başladığı ilk günün sonlarında kritik önem taşıyor. Evet öyle, evet öyle."

"Neden?" Tess sordu.

"Yapay ilacın sonuncusu da tükendiğinde ve organik ilacın ilk partisi beyin tarafından yapılmadan hemen önce, implant başarısızlığa karşı savunmasıdır - bir daha asla olamayacağı kadar savunmasıdır. Evet öyle, evet öyle," diye ders verdi Yipper. "Aslında burada kalmanız sizin için daha iyi olabilir. Gereksiz uyarılmalardan kaçınmak için Garron bu ilk gece için duyuşal yoksunluk odasına konulabilir. Evet olabilir, evet olabilir."

"Hayır." Garron başını salladı. "Dünya'ya geri dönmemiz gerekiyor. Tess'in orada çözölmemiş sorunları var."

Tess şaşırmış bir halde ona baktı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Duygularımı kaybettim, hafızamı değil. Sana verdiğim sözleri, ettiğim yeminleri hatırlıyorum. Onları onurlandırmak ve sözümü tutmak için çabalayacağım."

"Teşekkürler ama... bunu yapmak zorunda değilsin." Sertçe yutkundu, onun şöyle bir şey söylemesini umuyordu: "*Ama istiyorum. Seni güvende tutmak istiyorum*

-Seni korumak ve intikamını almak için."

Ama Garron yine sadece başını salladı.

"Doğru değil, söz verdim ve tutmakla yükümlüyüm. Bugün gideceğiz."

". Tamam." Tess kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım gitsek iyi olacak."

"Güle güle." Yipper onlara başıyla selam verdi. "Ve unutmayın, bu ilk gece dikkatli olun. Evet yapmalısınız, evet yapmalısınız."

"Yapacağız," diye teminat verdi Tess donuk bir ifadeyle.

"Elbette yapacağız." Six başını önce ona sonra da Garron'a doğru eğdi.

"Şans ikinizden de yana olsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Tess. "Ama şu anda talihin ikimizi de pek umursadığını sanmıyorum." Karanlık Akraba'dan uzaklaştı ve Garron'a baktı. "Hadi, gidelim."

Sessizce başını salladı ve gittiler.

Onlar uzaklaşırken Tess omzunun üzerinden son bir kez baktı ve Altı'nın hâlâ orada sessizce durduğunu, kırmızı ışıldak gözleriyle onları taradığını gördü. Bir çırpıda önüne döndü.

En azından Dünya'daki o zavallı kızın peşinden gitmesini engelledim, her kimse artık. Sanırım bugünlük iyiliğimi yaptım.

Gerçi bu onu daha iyi hissettirmiyordu. Garron'un yüzündeki o boş, umursamaz ifadeyi görmek için başını kaldırdığında bir daha asla daha iyi hissedemeyecekmiş gibi hissetti.

Bölüm Otuz İki

"Rapor ver Garron. Ne öğrendin?"

Komutan Sylvan'ın yüzü Garron'un hızlı ve etkili bir şekilde kullandığı küçük geminin ekranını dolduruyordu.

"Zeaga Four'un geçmişiyle ilgili birkaç şey," dedi Garron yumuşak bir sesle. "Sadece tarihlerini bilerek Karanlık Türler hakkında öğrenilecek çok şey var..."

Tess yolcu koltuğunda sessizce otururken, Yipper'dan duydukları her şeyi soğuk, robotik bir sesle anlatmaya devam etti.

Garron konuşurken Sylvan başını salladı.

"Gezegenin yüzeyine giden herkesin bir tür güçlendirme yaptırması gerektiğini biliyordum ama duyguların orada yasalara aykırı olduğunu bilmiyordum," dedi düşünceli bir şekilde.

Garron, "Bunun barışı korumak için olduğu açık," dedi. "En mantıklı çözüm. Duyguların ortadan kaldırılması savaş tehdidini de ortadan kaldırır."

Tess ilk kez konuşarak, "Bunların hiçbiri için endişelenmene gerek yok," dedi. "Kızın rüyasını paylaştığı Kindred ile tanıştım, adı Altı."

"Onunla tanıştın mı?" Sylvan öne doğru eğildi, yüzü ekranda daha da büyüdü. "Ne söylemek zorunda kaldı?"

"Sadece rüyalarında benim gibi bir kız görmüş. Sadece daha zayıfmış tabii," dedi Tess alaycı bir ifadeyle. "Ve uzun, düz siyah saçları var ve gözlük takıyor - onlara oküler diyordu."

Sylvan başını sallıyordu. "Evet, senatörün kızı Mei-Li'ye benziyor."

"Peki o zaman, al bakalım." Tess omuz silkti. "Ama endişelenme, onun peşinden gelmeyeceğini söylüyor. Onu istemiyor -muhtemelen tamamen duygusuz olduğu için."

Garron, "Kararlarını gölgeleyecek hiçbir duyguya sahip olmaması en iyisi," dedi. "Kendisi için hiçbir değeri olmayan bir ilişkiyi sürdürmeme kararı tamamen anlaşılabilir."

"Şu anda Dünya'daki siyasi durum göz önüne alındığında, onun peşinden gitmeye niyetli olmaması iyi bir haber, ama..." Komutan Sylvan boğazını temizledi ve kaşlarını çatı. "Garron, sormamın sakıncası yoksa, sesin... farklı geliyor."

"Onda bir duygu sönümleyici var," dedi Tess donuk bir sesle. "Tıpkı Karanlık Türler gibi. Sana bahsettiğim şu Altı adam gibi."

"Öyle mi?" Sylvan Garron'a bir kaşını kaldırdı. "Ve bu... senin sorununu halletti mi?"

"Uygulanabilir tek çözüm buydu ve şu ana kadar da işe yaradı," diye kabul etti Garron. "Artık içimde yükselen *dr'gin* tehdidini hissetmiyorum. Sanki... sanki damper onu uyutmuş gibi."

"Peki o zaman." Sylvan başını salladı. "Mükemmel. Tehdit geçtikten sonra kendine mi döneceksin? Truth bana yarının senin isim günün olduğunu söyledi ama ondan sonra..."

"Bu *kalıcı*," dedi Tess sert bir sesle. "Bu artık Garron. Bundan böyle sesi hep bu *şekilde* çıkacak." Gözyaşlarını tutmaya çalışarak boğazını temizledi. Kindred komutanının önünde ağlamasına gerek yoktu.

"Oh..." Sylvan'ın yüzünde bir şefkat ifadesi belirdi. "Üzgünüm, Tess."

"değil." Dudağını ısırarak başka tarafa baktı.

"Belli ki öyle değil," dedi Sylvan'ın sesi görüntü ekranının üzerinden bile nazikti. "İkinizin de Ana Gemi'ye geri dönebilmeniz için hakkınızdaki yasağı kaldırtmayı tekrar deneyeyim mi? Diğer dişilerin sizi hoş karşılayacağını biliyorum ve bana öyle geliyor ki eşim Sophia'nın deyimiyle biraz 'kız kıza vakit geçirmek' işinize yarayabilir."

"İlginiz için teşekkür ederim ama Dünya'da bitmemiş bir işimiz var," dedi Garron, o cevap vermeden önce. "Bu iş halledildikten sonra elbette Ana Gemi'ye döneceğim."

"Elbette," dedi Tess kuru bir sesle. "Çünkü Dünya'da kalmak için ne gibi bir nedenin olabilir ki?"

"Güvenliğinizden emin olduktan sonra hiçbir şey," dedi Garron, açıkça onun alaycılığından habersiz. "Ana Gemide bir işim ve kalacak yerim var - ait olduğum yer orası. Ama size karşı görevimi yerine getirene kadar değil."

"Bana *iyilik* yapma," diye hırladı Tess, emniyet kemerini çözerek. Buna daha fazla katlanamazdı. Tıbbi mavnadan uzaydaki yarığa kadar tüm yol boyunca Garron bir tür ucube robot gibi davranmıştı. Sanki biri onun ruhunu emmiş ve geriye boş bir kabuktan başka bir şey bırakmamıştı. Onu bu şekilde görmek canını *yakıyordu*. O kadar çok acıtıyordu ki ondan uzaklaşmak zorunda kalmıştı.

Garron kaşlarını çatarak, "Bu noktada kemerinizi çözmemelisiniz," dedi. "Çok kısa bir süre sonra Dünya'nın yörüngesine ineceğiz. Olmak daha güvenli-"

"Siktir et." Tess ayağa kalktı ve koltuğundan kalktı.

"Tess..." Komutan Sylvan'ın görüntü ekranındaki sesi onu durdurdu. Tekrar ona döndüğünde, güçlü yüz hatlarındaki sempati ifadesi neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu.

O biliyor. Neyin yanlış olduğunu söyleyebilir. Gözleri, yüzünde tamamen vurdumduymaz bir ifadeyle gemiye pilotluk eden Garron'a kaydı. Komutan Sylvan biliyor ama Garron'a bakın, hiçbir fikri yok. Asla da bir fikri olmayacak. Umurunda değil. Bir daha asla umursamayacak.

"Gitmem gerek," dedi boğuk bir sesle. "Özür dilerim Komutan Sylvan."

"Sophia'ya ya da arkadaşlarından birine seni aramasını söyleyeceğim," diye söz verdi. "Ve sana karşı olan yasağı kaldırtmak için tekrar deneyeceğim."

"Neden zahmet ediyorsun?" Tess gözlerini kırıştırdı. "Artık Ana Gemi'ye gitmek için hiçbir nedenim yok. Bir daha da asla gitmeyeceğim."

Döndü ve mekiğin arkasına doğru koştu. Dünya'nın yörüngesine girdiklerinde ona ne olacağı umurunda değildi - sadece bir süreliğine uzaklaşması gerekiyordu.

* * * * *

"Gerçekten, şu anda Tampa'ya geri dönmenizin akıllıca olacağını sanmıyorum." Asheville HKR binasının dışındaki kamyon adı verilen Dünya aracının kabinine tırmanırken Garron kaşlarını çatarak ona baktı. "Eski arkadaşınızın muhtemelen orada sizi beklediğini tespit ettik-arkadaşınızın iyileşmekte olduğu tıbbi bakım tesisinde bekliyor."

"Bu umurumda değil," dedi Tess inatla. "Hemşire Di'nin birkaç dakikadır uyanık olduğunu ve beni çağırdığını söyledi. Onu görmeye gitmeliyim."

Garron iç çekti. Neden bu kadar mantıksızdı? Arkadaşı için beslediği duyguların güvenlik sorunlarından daha ağır bastığını hissediyor gibiydi. Onu korumanın görevi olduğunu biliyordu - bunu yapmaya yemin etmişti ve öyle de olmalıydı

Bitti. Ancak kendini tehlikeye atma konusundaki mantıksız ısrarı bunu çok daha zor hale getiriyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Geri döneceğiz. Ama bu gece olmaz, yolculuk çok uzun."

"Sen neden ?" Tess'in sesi keskin ve , omuzları ise kaskatı kesilmişti. "Az önce yirmi bin ışık yılı yol kat ettik. Birkaç yüz mil nedir ki?"

"Yorgunum." Adam kaşlarını çatı. "Sen de duygusalsın. İkimiz de bu şartlar altında bu aracı uzun süre kullanabilecek durumda değiliz. İyi bir gece uykusundan sonra çok daha iyi durumda olacağız."

"Ama-" diye itiraz etmeye başladı.

Garron onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Sağlık görevlisi arkadaşınızın hayati tehlikeyi atlattığını söyledi, doğru mu?"

"Şey... evet," dedi Tess isteksizce.

"O halde iyi bir gece uykusu için birkaç saat daha geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Kulübeye geri dönüp uyuyacağız. Sabahleyin yolculuğa çıkacağız. Anlaştık mı?"

"Peki," diye mırıldandı, kollarını göğsünde kavuşturup pencereden dışarı, geçip giden manzaraya bakarak. "Bizi kulübeye geri götür."

"Elbette." Garron başını salladı. Duygularının bulanıklaştırdığı muhakemesiyle anlayamasa da doğru karar buydu. Dinlenecekler ve yarın onun evine geri döneceklerdi. Orada eski eşiyle yüzleşecek ve onu ya öldürecek ya da hapsedecekti. Ondan sonra da ait olduğu yere, Ana Gemi'ye dönmekte özgür olacaktı. Tess de elbette Dünya'daki hayatına geri dönebilecekti.

İçinde bir yerlerde, zar zor hissedebileceği kadar derinlerde bir yerde, onu terk etme fikri bir şeyleri harekete geçirdi. Sonsuza dek birlikte olacaklarına, ne olursa olsun onunla kalacağına söz vermemiş miydi?

Garron başını salladı. Bunun neresi mantıklıydı? Onun güvende olduğundan emin olmak için verdiği sözü tutacaktı. Ondan sonra, Tess'in kendi hayatı, onun da kendi hayatı vardı. Onları ayrı tutmak daha iyiydi.

Kamyonu öğleden sonra trafiğinde sorunsuz bir şekilde manevra ettirdi ve dönüş şeridine girdi. Tess'in bir Dünya aracını kullanmayı bu kadar çabuk öğrenmesine şaşırdığını hayal meyal hatırlıyordu ama nedenini anlamamıştı; özellikle de Kindred mekiklerinden birini kullanmanın karmaşıklığından sonra son derece kolaydı.

Dört araba boyu geride, yolun diğer tarafında, gri, plakasız bir sedan aniden U dönüşü yaparak onların şeridine girdi.

Garron fark etmedi. Tess'in omuzları titriyordu ve yine ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, böylesine mantıksız bir duygu gösterisini durdurmanın bir yolu var mıydı? Bu onu nedense rahatsız ediyordu. Hiçbir anlamı olmasa da onu mutsuz görmekten hoşlanmıyordu.

İçinin derinliklerinde huzursuzluk yeniden kıpırdandı. Bıçak gibi keskin dişleri ve pençeleri olan bir şey alçak bir protesto hırıltısı çıkardı ve uyuşturulmuş uykusunda ters döndü.

Garron başını sallayarak bu hissi görmezden geldi. Endişelenmek aptalcaydı. İyi bir gece uykusu çecekler ve yarın Tampa'ya geri döneceklerdi. Ve sonra her şey yoluna girecekti. Sadece iyi...

Otuz Üçüncü Bölüm

"Evet, bu o." Piggly Wiggly'deki kızıl saçlı tezgâhtar, Pierce ona mavi-yeşil gözlü iri Kindred'ın resmini gösterdiğinde şiddetle başını sallamıştı. İliklerine kadar işleyen bir zafer duygusu onu delip geçmişti. O koca piçin gömleğini sattığı rehinci dükkânını bulduğunda doğru yolda olduğunu anlamıştı. Ama şimdi o kadar yaklaşmıştı ki *tadını* alabiliyordu.

Evet! Yakaladım seni, Prenses. Şimdi yakaladım seni!

"Yanında bir kız mı vardı?" diye sormuştu kaşlarını çatarak. "Bu kız mı?" Tess'in bir resmini göstermiş ve katip yine başını sallamıştı.

"Evet, bu o zavallı kız. Sanırım erkeğinin tepkisi onu biraz üzdü.
-Sadece onu korumaya çalışıyor olsa bile. Gerçi kimsenin RayJay'den korunmaya ihtiyacı yok. O sadece güzel kadınlara bakmayı seven yaşlı bir ayyaş."

"Pardon, onun *adamı mı?*" Pierce bunun geçmesine izin veremezdi.

"Şey, evet..." Tezgâhtarın kafası karışmış görünüyordu. "Onlar bir çift değil mi? Kesinlikle öyle görünüyordardı. Yani *onun kendi* kadını olduğunu ve RayJay'in ona el sürmemesi gerektiğini falan söyleyip duruyordu. Ben sadece..." diye düşündüm.

"Aslında onu kaçırdığına inanmak için nedenlerimiz var," diye yalan söyledi Pierce. "Ayrıca başka bir kadını öldüresiye dövdüğü için araniyor."

En azından Di'nin öldüğünden *oldukça* emindi. Eğer ölmediyse, bu onun çaba göstermemesinden . Kaltak, Tess'in nerede olduğu konusunda ona herhangi bir bilgi vermeyi kesinlikle reddetmişti. Ancak sopayla kaburgalarının çoğunu, kolunu ve çenesini kırdıktan sonra bir şeyler mırıldanmıştı

"Ashville" hakkında. Sonra bilincini kaybetmişti ve yapabileceği hiçbir şey onu geri getiremezdi. Pierce'a göre bu çok düşüncesizce bir davranıştı. Ama ne olursa olsun, o bir dedektif miydi, değil miydi? Etrafı koklamış, izlerini takip etmişti ve şimdi o kadar yakındaydı ki neredeyse Tess'in parfümünün kokusunu alabiliyordu...

"O... onu *öldüresiye* dövdü mü?" Katibin gözleri irileşmiş ve dehşete kapılmıştı. "Ama... o Kindred'lerden biri değil mi? Onların kadınlara vurmadığını sanıyordum."

"Bunun var." Pierce yüzüne uygun bir şekilde acımasız bir ifade yerleştirmişti. "Dinle..." Tess'in resmini tekrar salladı. "Bu kadın ciddi bir tehlike altında olabilir. Nerede kaldıklarını söylediklerini duydun mu?"

"Hayır, korkarım değil." Kadın . "Ama size ne sürdüklerini söyleyebilirim. Eski bir Ford pikaptı, tıpkı Yaşlı Adam Jackson'ın kullandığı gibi. Yıllardır dağdaki bir kulübede yaşayan yaşlı bir adamdı. Kansere yakalanıp Tampa'daki yeğeninin yanına gitmek zorunda kalana kadar."

Pierce aptal kaltağı susturma aşamasındaydı ama bu olay dikkatini tekrar çekti.

"Tampa'da mı demiştiniz?" diye sormuştu kaşlarını çatarak. "Söylesene, yeğenini hiç gördün mü, yani hiç ziyaret etti mi? Adı neydi?"

Tezgâhtar dudaklarını büzmüştü. "Bir düşüneyim, yıllar oldu..." Yüzü aydınlandı. "Evet, Dianna'ydı! Ve ona kısaca Di derdi."

"Anlıyorum..." Pierce başını salladı, nabızı heyecanla atıyordu ama bunu hiç belli etmiyordu. "Peki eskiden yaşadığı kulübenin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette yapabilirim, her gün işe giderken önünden geçiyorum. Bu..."

Yol tarifini almıştı ama kulübe çıkmaz sokaktı. Yakın zamanda birilerinin oraya gittiği belli olsa da terk edilmişti. Kamyon için yapılan arama emrinden de bir şey çıkmamıştı; belli ki kamyon yolda değildi, en azından Asheville civarında.

Pierce bütün gece kulübeyi gözetlemişti ama ne Tess ne de o anda sevişmekte olduğu büyük Kindred kulübenin yakınına bile gelmemişti. Sonunda onların taşınmış olması gerektiği sonucuna varmıştı.

Küçük yolculuklarına devam etmiş olmaları gerektiğinden emindi ama şehirden ayrılmadan önce Asheville şehir merkezindeki HKR binasını kontrol etmek istedi. Ne de olsa Tess'in yanındaki piç bir Kindred'di. Eğer isterse onunla birlikte tüm gezegeni terk edebilirdi ama Pierce bunu yapacağını sanmıyordu. Tess, Di'yi kontrol edene kadar gitmeyecekti. Ve en yakın ve en sevdiği arkadaşına ne olduğunu öğrendiğinde, cenazeye katılmak için ısrar edecekti.

Sizi burada bulamasam bile orada yakalayacağım Prenses, diye düşünmüştü. Bundan emindi. Yine de HKR'ye uğramanın bir zararı olmayacağına karar vermişti.

Ve bir de ne görsün, oraya doğru giderken ne görsün? İki yolcusu olan eski püskü bir Ford kamyonet. Biri parlak mavi-yeşil gözlü bir Kindred'di. Diğeri ise... Tess'ti.

Pierce onları takip etmek için U dönüşü yapmıştı ve şimdi kulübeye geri dönüyor gibi görünüyorlardı.

Oh, Prenses, diye düşündü, yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. *Farkında değilsin ama başın büyük belada... Bu gece öyle bir cezaya çarptırılacaksın ki...*

Bölüm Otuz Dört

"Kanepede uyumanıza gerek yok. Pek rahat görünmüyor," dedi Garron kaşlarını çatarak.

"İstiyorum. Burada uyumayı tercih ederim." Tess fazladan çarşafları cızırtılı ekose yastıkların üzerine çekmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse, şu anki haliyle büyük Kindred ile aynı yatağı paylaşmaya dayanamıyordu. Onun yanına uzanıp bir gece önce nasıl sarmaş dolaş uyuduklarını ve bir daha asla o şekilde uyumayacaklarını düşünmek istemiyordu. Topak topak ve cızırtılı olsa da kanepé buna tercih edilebilirdi.

Garron sadece omuz silkti, geniş omuzları bu hareketle yuvarlandı. "Eğer sizi memnun edecekse."

"Öyle," dedi Tess. "Ayrıca, Yipper sana bu gece stresli durumlardan kaçınmanı söyledi."

"Ve bir yatağı paylaşmak stresli olabilir çünkü...?" Kaşlarını çattı, açıkça anlamamıştı.

Tess onun kendisini nasıl istediğini hatırlayarak dudağını ısırđı. Ona dokunmak, onu tatmak için ne kadar çaresiz olduğunu. Ve şimdi onun yanında çırılçıplak yatma fikri muhtemelen onu terletmeyecekti bile. Üzerindeki gecelik çok seksi değildi ama en azından dantelden yapılmıştı ve kıvrımlarını sarıyordu ve adamın gözleri onun yüzünden hiç ayrılmamıştı.

"Olabilir," dedi ve çarşafın bir köşesini minderlerin etrafına sıkıştırmak için arkasını döndü. "Belki de olmazdı. Ama fark etmez, böylesi daha iyi."

"Nasıl isterseniz." Tekrar omuz silkti. "Ben bir duş alıp yatacağım. Tabii önce bir duş almak istemezseniz?"

"Ben sonra banyo yaparım, sen bitirdikten sonra." şu anda küvette uzun uzun yıkanmayı dört gözle gibi hissediyordu. "Sadece bana biraz sıcak su bırak."

"Elbette. İyi geceler, Tess." Sanki birbirleri için hiçbir şey ifade etmeyen sıradan tanıdıklarmış gibi tamamen medeni bir tavırla başını salladı.

Tess'e göre şu anda olduğumuz şey de . Ve bir daha da olamayacağız.

Onun gitmesini bekledi ama gitmedi. Onun yerine kaşlarını çatarak orada durdu.

"Garron?" diye sordu bir süre sonra. "Her şey yolunda mı? Yani implantla ilgili?"

"*Sanırım* öyle." İcini çekti ve ona baktı. "Bir şey söylemek istiyorum ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Aptalca olduğunu bildiği halde kalbi küt küt atmaya başladı.

"Evet?" Sesini düzgün ve sabit tutmaya çalıştı. "Sadece söyle."

"I..." Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Birbirimize yakın olduğumuzu biliyorum -hatırlıyorum-. Birbirimize değer verdiğimizi ve birlikte olmak için... cinsel dürtülerimiz olduğunu."

"Evet," dedi Tess dikkatle. "Yaptık. Sen... sen, uh, şu anda bunlardan herhangi hissediyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey hissetmiyorum.

Bunun dışında..." "Ne hariç?" Tess umutsuzca öne doğru eğildi. Kaşları çatılmıştı.

"Bunun dışında... karşılıklı dürtülerimizin durmasının seni üzdüğünü bilmek beni *rahatsız ediyor*. Bunun mantıklı ya da doğru olmadığını biliyorum ama öyle."

"Ah, Garron." Ona doğru gitti ve kollarını beline doladı ama bu sıcak, nefes alan bir odun kütlesine sarılmak gibiydi. Adam orada öylece durdu ve hareket etmeden ona sarılmasına izin verdi. Bir süre sonra başını kaldırdı ve onun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü.

"Tess..." dedi sonunda.

"Sen de bana sarılmak ister misin?" diye sordu ağlamamaya çalışarak.

"Ben... Emin değilim." Adamın iri ve kaslı kolları yavaşça kadının omuzlarına dolandı. Yüzünü onun saçlarına bıraktı ve derin bir nefes aldı. Kadının etrafındaki kollar sıkılaştı. "Kokun," diye fısıldadı. "Bana... çok şey hatırlatıyor..."

"Şimdi bir şey hissediyor musun?" Tess umutla ona bakarak sordu.

"Hissediyorum. Garip bir şey. Bir şey..." Aniden uzaklaştı. Ondan, onun kucağından.

"Garron?" diye sordu dudağını ısırarak.

Başını iki yana salladı. "Sanırım... aynı yerde uyumanın stresli olacağını söylerken ne demek istediğini anlamaya başladım. Sanırım şimdi gidip bir duş al. Belki de çok, çok soğuk bir duş."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tess ona doğru bir adım attı ama büyük Kindred bir adım geri çekildi.

"Üzgünüm ama ayrı kalmamızın bizim için daha iyi olacağını düşünüyorum." "Elbette," dedi Tess hemen geri çekilerek.

"I..." Kendini toparlıyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, yüzündeki soğuk, vurdumduymaz ifade geri gelmişti. "Şimdi sizi yalnız bırakacağım."

"Pekâlâ," diye fısıldadı.

"İyi geceler." Garron'un sesi yine soğukkanlı ve derli topluydu -tamamen kontrol altındaydı. Görünüşe göre o anki duygu -eğer öyleyse- sona ermişti.

Tess onun gidişini izledi, implantın gümüş ve siyah düğmesi boynunun arkasında göz kırpiyordu. O giderken, içindeki küçük umut kıvılcımı da söndü.

Aptal olma, dedi kendi kendine sertçe, gözlerine doğru yükselen işe yaramaz gözyaşlarını fırçalayarak. *Ne umuyordun ki, o lanet implantın başarısız olmasını mı? Peki bu seni nerede bırakacaktı? Dr'gin Chow olarak. İntihar etmek falan mı istiyorsun?*

"Ya da başka bir şey," diye mırıldandı kendi kendine, gözlerini tekrar çarşafa silerek.

Kanepeye ve sonra küçük banyoda akan suyu dinledi. Garron'u duşta hayal edebiliyordu; çıplakken ne kadar iştah açıcı görüldüğünü biliyordu. Eğer kendisi olsaydı ona katılmaya giderdi. Ama bu mümkün değildi. Ondan mesafesini korumasını istemişti ve yapması gereken de buydu. Aralarında herhangi bir romantik ya da cinsel ilişki olması ihtimali sonsuza dek ortadan kalkmıştı. Bunu kabul edip yoluna devam etmesi daha iyi olurdu.

İç geçirerek kanepenin arkasına döndü ve onun işini bitirmesini bekledi. Duştan güvenli bir şekilde çıktığında, uzun ve güzel bir banyo yapmaya niyetlendi. Belki bu, ağlama isteğini biraz daha azaltırdı. Bu arada gözlerini kapatacak ve dinlenecekti, sadece bir dakikalığına...

Ön kapıdan gelen sessiz bir tırmalama sesi onu uyandırdı. Bu onun hayal gücü müydü? Belki de birkaç rakun dışarıdaki çöpü eşeliyordu? Bu civarda her zaman sorun olurlardı. O kadar uzun bir süre sessizlik oldu ki neredeyse tekrar uykuya dalacaktı. Sonra, tam uyuklamaya başlamıştı ki, tırmalama yeniden başladı.

Tess kaşlarını çatdı ve tökezleyerek koltuktan kalkacak kadar uyanmak için kendini zorladı. Küçük kulübe bir gölgeler kutusuydu ve pencerelerin üzerindeki ucuz jaluzilerden içeri sadece birkaç ışık giriyordu. Kapıya doğru ilerledi ve elini uzattı, amacı kapıyı açıp etrafı kazıyor olması gereken rakunları korkutup kaçırmaktı.

Neyi kazdıkları dışında? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Sen ve Garron HKR binasında bir şeyler atıştırdınız. Koklamaları için eve yiyecek getirmiş değilsiniz. O zaman gecenin bu saatinde ön kapının etrafında ne arıyorlar?

Bu düşünce onu durdurdu ve birden kendini olduğundan çok daha uyanık hissetti. Elini topuzdan geri çekti. Küçük ses anlamlıydı. Gecenin bir yarısı kapısının önünde rakunların ne işi vardı? Ve bu sesi çıkaranlar gerçekten rakunlar mıydı?

Tırmalama sesi tekrar duyuldu - sessiz kabinde çok gürültülüydü. Tess bu kez sesin kilitten geldiğini fark etti. Metalik bir sestti, sanki biri metal bir şeyi telle çiziyormuş gibiydi.

Birinin kilidin çizip açmaya çalışması gibi mi?
küçük ses tekrar fısıldadı.

Tess'in her buz kesti. *Bu doğru değil. Buradan çıkmalıyım.* Yavaşça, sessizce geri çekilmeye başladı. Ama kapıdan iki adım uzaklaşmadan son bir *tıkırtı* duyuldu ve kapı aniden açıldı.

Önünde çömelmiş olan büyük, karanlık bir şekil yavaşça yükseldi. Arkasında parlayan ay onu siyah bir siluetten başka bir şey yapmıyordu ama Tess bu şekli nerede görse tanırdı.

"Hayır," diye fısıldadı ve geri çekildi.

Birden gölge onun üzerine düştü. Bir el bileğini kavradı ve diğeri ağzına yapışkan bir şey sürdü. Çok tatlı bir koku,

İğrenç tıraş losyonu burun deliklerine doldu ve öğürmek istemesine neden oldu.

"Merhaba Prenses," diye tısladı tanıdık bir ses. "Umarım cezana hazırsındır çünkü bu sefer bunu kesinlikle *hak ettin*..."

Bölüm Otuz Beş

Garron derin uykusundan aniden bir şeylerin çok ama *çok* yanlış gittiği hissiyle uyandı.

İlk başta onu uyandıran bir tırmalama ya da tıklama sesiydi ama sonra burnuna koku ulaştı - daha doğrusu kafasında her türlü alarmı harekete geçiren bir koku karışımı.

İlk fark ettiği şey hastalıklı tatlı bir kokuydu. Bunu daha önce nerede koklamıştı? Bir şekilde tanıdık geliyordu; birden aklına geldi. Onu kurtarmaya gittiğinde Tess'in eski arkadaşının evinden gelen bu kokuyu belli *belirsiz* -çok belli belirsiz- almıştı.

İkinci koku anında fark edildi: Tess'in korkusunun acı kokusu küçük kulübenin yaşam alanından ona doğru süzülüyordu. Garron'un ensesindeki kısa tüyler diken diken oldu ve boğazında alçak bir hırıltı yükselmeye başladı. İçinde derinlerde bir yerde, *dr'gin'i* kıpırdandı, gerildi ve canlanmaya başladı.

Birden neler olduğunu ve dikkatli olmazsa olacağını fark etti.

Hayır! Kendine sertçe söyledi. Duygularına yenik düşme - implantın başarısız olmasına izin verme. Sadece duruma dikkat et ve sakın kal.

Kendi tavsiyesine uymaya çalışarak yataktan çıktı ve oturma alanına giden koridorda sessizce ilerledi. Bir süre sonra birinin yumuşak, tıslayan bir fısıltıyla konuştuğunu duydu.

" öyle Prenses, bu sefer seni *iyi* cezalandıracağım. *Benimken* benden kaçabileceğini, başka bir adamla gidebileceğini *mi sandın?* Oh, Prenses, başınız büyük belada. Bu bir kırbaçlama suçundan daha fazlası.

zaman. Bir bıçak almam gerekebilir... belki sana yeni bir dövme yaparım, ne dersin?"

Garron'un Tess olduğunu anladığı yumuşak, boğuk bir hıçkırık duyuldu. Sakinliğini korumaya çalışıyordu ama içindeki *dr'gin* artık tamamen uyanıktı. Kükrüyor, ona dişilerine bir şeyler olduğunu, onun tehlikede olduğunu, bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyordu...

Sessiz olun! Garron umutsuzca söyledi. *Sana ihtiyacım yok, bunu halledebilirim.*

Uyumaya devam et ve bırak düşüneyim!

Sırtını duvara yasladı ve yaşam alanındaki durumu değerlendirmek için dışarı bakarken gölgelerin içinde kaldı. Bir insan karanlıkta siyah, belirsiz şekillerden başka bir şey göremezdi ama Garron'un gece görüşü Kindred keskinliğindeydi; her şeyi bir bakışta görebiliyordu.

Tess'in eski arkadaşı Pierce onu odanın ortasında hareketsiz bir şekilde tutuyordu. Bir kolunu beline dolamış, kollarını iki yanına sabitlemişti. Çığlık atamaması için ağzının üzerinde gri dikdörtgen bir yama -belki de bir çeşit yapıştırıcı- vardı.

Pierce diğer elinde bir bıçak tutuyordu. Gölgeyi pencerelerden gelen ay ışığını yansıtan uzun, keskin bir gümüş bıçağı vardı. Tess'in yanağından aşağı yukarı tehditkâr bir şekilde çekiyordu. Onu kesmemişti.

-Henüz. Ama konuşma tarzına bakılırsa, bunu ve daha kötüsünü yapmayı planlıyordu.

"Belki de aynaya her baktığında göreceğin bir yere adımı kazırsam sonunda resmi anlayabilirsin, değil mi Prens?" diye kulağına tısladı. "Yanağına kazıyayım, olur mu? Ya da belki de alnına 'fahişe' yazmalıyım. Çünkü sen busun, bana kaçan küçük bir *fahişe*. Sana şunu söyleyeyim, bir daha asla kaçma şansın olmayacak. Seninle işim bittiğinde olmaz..."

Tess yumuşak, boğuk bir inilti çıkardı. Gözlerinde yaşlar vardı ama kıpırdamaya cesaret edemediği açıktı. Kapana kısılmıştı ve bu piç onu doğramaya başlamak üzereydi.

Kadının gözyaşlarını görünce ve bu odada neredeyse bastırarak kadar güçlü olan korkusunun kokusunu alınca Garron'un içinde bir şalter atmış gibi oldu. Kendisine duygu sönümleyici yerleştirildiğinden beri hissettiği vurdumduymaz sakinlik aniden ve tamamen paramparça oldu. Kabini sarsan bir kkremeyle gölgelerin arasından ıktı.

"Ne oluyor be?" Pierce başını kaldırdı, elindeki bıçak Tess'in yanağında donmuştu.

"Bırak... gitsin..." Garron'un sesi kendi kulaklarında zorlukla tanınabiliyordu. Bir şekilde daha derin, daha hayvansı geliyordu.

"Vay vay vay... Demek karımı beceren piç sensin. oldum, seni orospu çocuğu," diye hırladı Pierce. Karanlık bir odada, gözleri parlayan, 1.80 boyunda, kaslı bir Kindred'la karşılaşmak onu rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi.

"O senin eşin değil, artık değil." Garron kendi boğazındaki hayvani gmbrty duydu ve *dr'gin*'in yüzeye çok yakın olduğunu anladı. *Dikkatli ol, diye fısıldadı kafasının içindeki mantığın sesi. Eğer dışarı çıkmasına izin verirsen, ikisini de ldrebilirsin. Dikkatli ol... Dikkatli ol!*

"Oh, o tamamen benim. Ve ben bunu kanıtlarken sen de orada durup izleyeceksin." Pierce, Tess'in üzerine eğilerek yüzünün yan tarafını yaladı, çenesinin kenarından başladı, dilini yukarı kaydırđı ve tam sa çizgisinde bitirdi. Tess inledi ve Pierce'ın pençeleri arasında kıvrandı ama kurtulamadı.

Sevdiği dişiye zarar veren ve onu korkutan başka bir erkeği görünce Garron tamamen delirebileceğini düşündü. Görüşünün zerine kırmızı bir öfke perdesi indi ve onlara doğru bir adım daha attı, elleri

yumruklara dönüşüyordu. Tanrıça lanet olsun ki bu piçi küçük, kanlı parçalara ayıracaktı!

"Hiç sanmıyorum." Pierce bıçağı tekrar kaldırdı. "Biraz daha yaklaşırsan ömür boyu sakat kalır. Blöf yaptığımı mı sanıyorsun? İzle." Gümüş bıçağın haince keskin ucunu Tess'in şakağına dayadı. "Anatomimiz hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum, seni koca piç, ama insan yüzü gerçekten kafatasına bağlı değil. Tam doğru şekilde kesersen..." Bıçağı aşağı kaydırды, şakağından çenesine kadar kesti ve Tess tıkaçın arkasından boğuk bir çığlık attı. "Ve hemen... çıkacak..." Bıçağı kaldırdı, biraz daha kesmeye hazırlanıyordu.

"*Hayır!*" Garron daha fazla dayanamadı. İçinin derinliklerinde, yıllardır içinde uyuyan canavarın yüzeye çıktığını hissetti. *Dr'gin'inin* yükseldiğini, boynundaki implantın canavarı kontrol altında tutmak için artık çalışmadığını belli belirsiz anlıyordu ama umurunda değildi. Hissedebildiği tek şey, bu piçin Tess'i tehdit etmeye cüret etmesine duyduğu öfkeydi. Tek görebildiği yüzündeki kesikti. Koklayabildiği tek şey onun kanı ve havada asılı duran korkuydu ve bu koku, her şeyden çok, onu çıldırtıyordu.

Geliyor! diye düşündü. *Geliyor ve ben onu durduramıyorum. Durdurmak istemiyorum.*

Sonra başka bir şey bilmedi.

* * * * *

Garron değiştiğinde Tess boğuk bir nefes aldı. Bir an kendisiydi -siyah saçlı, parlak turkuaz gözlü, iri, kaslı bir adam- ve bir an sonra tamamen farklı bir yaratık olmuştu.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, izliyor olmasına rağmen dönüşümü göremedi. Ama birden Garron'un yerinde, ondan daha büyük bir yaratık belirdi.

Arka ayakları üzerinde duran en büyük boz ayıdan bile daha büyüktü. Kürkü ya da tüyleri -Tess hangisi olduğunu anlayamadı- bembeyazdı, karanlık kulübede neredeyse parlıyor gibiydi ve bir kartalinki gibi zalim kancalara dönüşen jilet gibi keskin pençeleri vardı.

Geniş, aslansı başını çevirdiğinde, Tess onun Garron'la tek ortak noktasının gözleri olduğunu gördü; derin, saf, parlayan bir turkuazdı ve onu ve Pierce'ı incelerken arama ışıkları gibi parlıyordu.

Dr'gin neredeyse önlerinde havada süzülüyormuş gibi görünürken bir anlık saf, soluksuz bir sessizlik oldu. Nedense yerçekimi onu etkilemiyormuş gibi görünüyordu ve bu da tüm karşılaşmaya ağır çekim, rüya gibi bir nitelik kazandırıyordu.

Ta ki ağzını açıp kükreyene kadar.

Kıvrımlı, bıçak gibi dişleri ay ışığında parlıyordu ve bir aslanın kükremesi, bir kartalın çılgılığı ve Tess'in o güne kadar duyduğu en yüksek sesli alarm ziline karışımı bir ses havayı yararak kulak zarlarını da yarmış gibi hissettirdi.

Pierce'ın ağzına yapıştırdığı koli bandının arkasından çılgılık attı ve Pierce'ın pençesinde kıvrandı.

Belki de gürültüden sersemlemiş olan Pierce onu tutuşunu gevşetti ve Tess sonunda kurtulmayı başardı. Ellerini kulaklarına götürerek geriye doğru tökezledi, ayağı takıldı ve kanepeye düştü.

Sağında Pierce da geri çekiliyordu.

"*Lanet olsun,*" diye nefes aldı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Kızgın bir Kindred savaşçısının görüntüsünün yapamadığını, *dr'gin* zahmetsizce başarmıştı -Pierce'ın korkudan öleceği belliydi.

Ama Tess'in deneyimlerinden bildiği gibi, eski sevgilisi köşeye sıkıştığında daha da tehlikeli oluyordu. Adamın ona karşı kullandığı bıçağı bırakıp belinden bir silah çıkarmasını dehşet içinde izledi.

"Haydi, seni pislik," diye tısladı, parlak beyaz postu hedef alarak.

"Dikkat et, silahı var!" Tess çığlık attı ya da atmaya çalıştı. Dehşet içinde ağzında hâlâ koli bandı olduğunu fark etti. Pierce yüzen *cine* doğru ilerlerken o da bandın kenarına yapıştı. Ama koli bandını , beyaz canavar tekrar kükredi ve fizik kurallarını yalanlıyor gibi görünen kıvrımlı bir zarafetle ileri doğru aktı.

Büyük bir *patlama* ve kulakları sağır eden bir kükreme daha oldu. Tess dehşet içinde, beyaz tüylerle kaplı postta koyu kırmızı bir lekenin belirmediğini ve hızla yayıldığını gördü.

Yine de silah yarası *Dr'gin*'i biraz bile yavaşlatmadı. Yine o alarm klakson kükremesini çıkardı ve kıvrık dişlerini açıp pençelerini uzatarak Pierce'a doğru geldi.

"Siktir!" diye bağırdı ve tekrar ateş etti. Ve tekrar ve tekrar.

Bembeyaz postun üzerinde üç kıpkırmızı leke daha belirdi ama yaralar *dr'gin*'i daha da kızdırmışa benziyordu. Pierce sendeleyerek geri çekilip yolundan çekilmeye çalışırken, hayvani zarafetinden hiçbir şey kaybetmeden ileri doğru aktı. Birden ayağı takıldı ve sırt üstü yere düştü.

Dr'gin saldırdı.

Tess dehşet içinde Pierce'ın sağ bacağını yakalayışını izledi, kıvrık pençeleri etinin derinliklerine batarken, inanılmaz uzunluktaki dişleri ayak bileğinin etrafını sarmıştı. Bir çatırdama sesi duyuldu ve Pierce'ın hâlâ sevdiği pahalı İtalyan mokasenlerinden birini giymekte olan ayağının tamamı birdenbire kırmızı ağzının içinde kayboldu.

Pierce sağ ayağının olduğu yerde fışkıran kütüğe bakarken dehşetle çığlık attı. Geriye doğru çabaladı ama *cin* hiçbir şekilde tatmin olmamıştı. Bir ısırık daha almak için ileri doğru aktı.

Tess bir şekilde kanepeye tırmandı ve ayaklarını yukarı çekti, tam önünde gelişen sahneyi izlerken zor nefes alıyordu. Pierce kelimenin tam anlamıyla ayaklarının dibinde, eski ekose kanepenin hemen önündeydi ve bundan sonra ne olacağını görmek istemese de, gözlerinin aksiyona yapıştığını fark etti - başka tarafa bakamıyordu.

"Beni rahat bırakın!" Pierce boğuk bir sesle bağırdı. "Yapmayacağım... yapamazsın..." Silahı tekrar kaldırdı ama tetiği çekmeden *dr'gin* ileri atıldı ve elini ve kolunun büyük kısmını devasa ağzının içine aldı. Kalın bir kereviz çubuğunun kırılması gibi donuk bir *çıtırtı* daha duyuldu ve aniden dirseği kanlı bir kütükten başka bir şey değildi. *Dr'gin* iki kez çiğnedikten sonra her şeyi yuttu - silahı bile - daha fazlası için geri gelmeden önce.

Pierce çığlık attı, yüzü ay ışığında griye döndü. İri vücudu nöbet geçiren biri gibi yerde kıvrılarak ilerliyordu ama artık kaçıışı yoktu. *Dr'gin* önce diğer ayağını ve baldırını aldı... sonra da gövdesinden büyük bir parça kopardı. Böğründeki delikten kaygan bağırsak ipleri döküldü ve kan kızıl-siyah bir yay çizerek kanepeye, duvara ve hâlâ iri gözlerle sessizce izleyen Tess'e sıçradı.

"Aman Tanrım, aman *Tanrım*," diye fısıldadı, kendini bir topun içine sıkıştırarak. Pierce'tan uzun zamandır nefret ediyordu; onu incitmiş, istismar etmiş ve güvenine sayamayacağı kadar çok kez ihanet etmişti. Ama hiçbir zaman, en canlı intikam fantezilerinde bile, onun aç bir canavar tarafından canlı canlı yenmesini izlemeyi hayal etmemişti.

"Tess!" diye soludu ve kadın onun bir şekilde hâlâ nefes aldığını, kaybettiği onca kana rağmen hâlâ hayatta olduğunu gördü. Bu nasıl mümkün olabilirdi, diye düşündü uyuşmuş bir halde. *Dr'gin* onun yarısından fazlasını yemişken nasıl hayatta kalabilmişti?

"Tess!" dedi tekrar, dudaklarının arasından kan fokurduyordu. "Yap şunu... durdur. Yapamazsın... yapamazsın... bana zarar vermesine izin veremezsin. Öldür beni..."

Tess başını salladı, kan sıçramış saçları uçuşuyordu. *Dr'gin'i* artık durduramazdı, kimse durduramazdı. Garron'un ilk ortaya çıktığında onun doymak bilmez iştahı hakkında söylediklerini hatırladı. Karnını doyuracaktı ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

"Tess!" Eski sevgilisinin sesi şimdi kızgın geliyordu. "Tess, yapamazsın-"

O anda *dr'gin* ileri atıldı ve kafasının tamamını kocaman ağzının içine aldı. Boğuk bir çığlık ve çatırdama sesi duyuldu ve Pierce'ın vücudundan geriye kalanlar son bir şiddetli spazm geçirdi. Sonra *dr'rin'in* çenelerinde gevşedi ve canavarın beslenirken çıkardığı ıslak, pis, çıtırdayan sestten başka bir şey yoktu.

Otuz Altıncı Bölüm

Tess orada ne kadar kaldığını bilmiyordu, kanepede top gibi büzülmüştü. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve kendini uyanamayacağı bir kâbusun içine düşmüş gibi hissediyordu. Ellerini kulaklarına götürdü ama sesleri bastıramadı. Parçalanmış etin ıslak yırtılışı ve o bıçak gibi dişlerin arasında öğütülen kemiklerin donuk, boğuk çıtırtısı kafasını delip geçiyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ve bu sesleri ya da eski kocasının parçalanarak yutuluşunu asla unutamayacağını biliyordu.

Dr'gin beslenirken ona hiç dikkat etmedi. Tess'e bir kemiği kemiren ya da bir tabağı yalayarak son zerresine kadar almak isteyen aç bir köpeği hatırlattı. Uyuşmuş beynine bunun kaçmak için mükemmel bir zaman olduğu geldi. Kanepenin arkasına tırmanabilir ve hâlâ aralık duran, özgürlüğe giden yol gibi dar bir ay ışığı şeridini içeri alan ön kapıdan sessizce çıkabilirdi.

Ama olduğu yerde donup kalmıştı. Kendine defalarca gitmesini söylemesine rağmen parmağını bile kıpırdatamıyordu. Bir topun içinde kıvrılmış, dizlerini çenesine kadar çekmiş ve kollarını bacaklarına dolamıştı; *Pierce'ın Dr'gin'in* kırmızı benekli ağzında kayboluşunu izlerken gözleri kocaman açılmış ve bakıyordu.

Tanrım, diye düşündü uyuşmuş bir halde, uzun, kırmızı dilin ıslak halindeki her bir et parçasını yutmasını izliyordu. Aman *Tanrım*, aman ***Tanrım***, aman ***Tanrım***... Katliam sahnesi sonsuza dek devam etti - kan ve vahşetin hiç bitmeyen döngüsü.

durmaya bir korku. Tess'in artık zamanı ölçmesinin bir yolu yoktu. Bu bir sesle uyanmasının üzerinden saatler geçmiş gibiydi.

Orada durup Garron'un göz açıp kapayıncaya kadar normal halinden yırtıcı, akılsız bir canavara dönüşmesini izlediğinden beri kapıyı tırmalıyordu.

Sonra aniden *cinin* yemeğini bitirdiğini fark etti. Pierce'tan geriye, halıda yutulduğu yerdeki kanlı leke dışında tek bir parça bile kalmamıştı.

Dr'gin başını kaldırdı, havayı kokladı... ve doğrudan Tess'e baktı.

Aman Tanrım... Aman ! Şansım varken neden kaçmadım?

Ama artık çok geçti. Pierce bir mezeden başka bir şey değildi; şimdi ana yemek olacaktı. *Dr'gin* ona doğru akarken, uyuşmuş bir halde o parlayan turkuaz gözlere baktı. Parlak beyaz tüyleri lekeli ve benekliydı, ziyafetinden kalan kanla beneklenmişti. O izlerken, uzun kırmızı dili dışarı çıktı ve ağzının etrafını nazikçe yaladı. Bu hareket ona kürkündeki son krema parçalarını almaya çalışan bir kediyi hatırlattı ama *dr'gin* eski kocasının kanının son birkaç damlasının tadını çıkarıyordu.

Ve o artık gerçekten benim eski sevgilim, diye düşündü. Boşanma evraklarını imzalamayı reddetmiş olsa bile. O öldü ve canavarın karnında sindiriliyor. Bundan daha fazla eski olamazsın.

Bu düşünceyle boğazından histerik bir kahkaha balonu yükseldi ve çıkmasını engellemek için bir eliyle ağzını kapattı. *Dr'gin*'i ani bir hareketle ürkütmek istemiyordu. Onu korkutmak istemiyordu. Hâlâ ona bakıyor, gittikçe yaklaşıyordu. Tess kendisini takip eden bir kaplan ya da büyük beyaz bir köpekbalığı varmış gibi hissetti.

Öleceğim, diye düşündü, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki kulaklarında davul sesi gibi çınılıyordu. Aman Tanrım, öleceğim ve bu çok acıtacak. Pierce'ın ölümü zihninde tekrar tekrar . Pierce'ın

Dr'gin onu parça parça yemişti, neredeyse bir kedinin fareyle oynaması gibi. ığlıklar, feryatlar, yalvarışlar ve kan... Acaba aynı çığlıklar onun boğazından da kopmak üzere miydi? Garron'un yıllarca içinde taşıdığı, onu hakkında uyardığı canavar, kafasını koparmadan önce gördüğü son şey mi olacaktı?

şimdi anlıyorum, diye düşündü aslan gibi iri kafası kendi kafasının hizasına yükselirken. *Anlıyorum Garron, neden tekrar hissetmekten vazgeçmek istediğini anlıyorum. Tüm duygularından vazgeçmek. İçindeki bu şeyin dışarı çıkmasını engellemek için her şeyi yaptın. Az önce olanları durdurmak için her şeyi yaptın.*

Dr'gin'in gözleri şimdi onunkilere dikilmişti ve Tess gözlerini kaıramadığını fark etti. Sanki garip bir bakışma yarışına girmişlerdi -sanki canavar bir şekilde onun *içine* bakıyordu. Ne arıyordu? Ve eğer aradığını bulamazsa ne olacaktı?

Tess orada oturuyor, nefes almaya bile cesaret edemiyor, kalbi göğsünde sıkışıyordu. Parlayan turkuaz gözler görüşünü dolduruyordu ve hava dökülen kanın metalik kokusuyla ağırlaşmıştı. Her yeri üşüyordu ve midesi sanki yumruk büyüklüğünde erimeyen bir buz kütlesi yutmuş gibi ağrıyordu.

Tanrım, umarım hasta olmam.

Birden *dr'gin*'in etrafındaki hava parıldıadı ve Garron orada duruyordu, tamamen çıplak ve kan içindeydi. Karanlıkta onun üzerinde belirdi, iri, kaslı ve bir şekilde tehditkârdı. Tamamen sessizdi... ve taş gibi sertti. Sikinın sopası kalçalarının arasında zonkluyor, az önce yaptığı katliam onu inanılmaz derecede tahrik etmiş gibi hazır bekliyordu.

Tess ne olduğunu anlayamadan gözlerini kırıpıştırdı.

"G-Garron?" diye kekeledi kararsızca. "Ne-ne...?"

Tess sorusunu tamamlayamadan, adam öne doğru eğildi ve onu omuzlarından yakaladı. Tess boğuk bir çığlık attı, adam onu bir bez bebek gibi kolayca kanepeden sürükledi ve geniş, kan lekeli göğsüne bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldı. "Dur, dur!"

Gözleri hâlâ vahşiydi - hâlâ yabaniydi - ve yine kelimelerle cevap vermedi. Bunun yerine dudaklarını onunkilerin üzerine kapatıp öptü, dilini onun ağzına sokarken sikinin sert gövdesini onun karnına dayadı.

Diline metalik bir tat yayılırken Tess'in boğazına safra doldu.

*Kan, aman Tanrım, dudaklarında kan tadı alıyorum! **Pierce'in** kanı! Onu çiğnedi ve kanını yaladı ve şimdi de beni **öpüyor!** Ugh!*

Ağzını büyük Kindred'inkinden ayırdı ve yere tükürdü.

"Kesin şunu! Benden uzak dur! Beni rahat bırak!" Onu bacaklarının arasından tekmelemek istedi ama adam onu çok yakın tutuyordu, sanki geceliğini delip geçmek istiyormuş gibi aletini hâlâ ona sürtüyordu. "*Bırak* beni!" diye bağırdı.

Garron aldırış etmedi. Alçak bir hırıltıyla kadının kan lekeli geceliğini yırtmaya başladı. Kırılğan dantel, iri ellerinin altında kolayca yırtıldı ve göğüsleri ortaya çıktı.

"Hayır, lütfen!" Adam başını eğip açıktaki meme uçlarından birini ağzıyla yakalamaya çalıştığında Tess iki eliyle adamın yüzünü itti. "Ne yapıyorsun sen? Bunu neden yapıyorsun?" Tess gerçekten korkmaya ; hatta adamın *cini ağzına* alacağını düşündüğü zamankinden bile daha çok korkmuştu.

onu yemek için. Koca Kindred'in nesi vardı? Ele geçirilmiş bir adam gibi davranıyordu, sanki ona zarar verip vermemesi umurunda değildi.

Garron onun hiçbir sorusuna cevap vermedi. Bunun yerine onu tekrar öptü ve Pierce'in kanının sıcak, bakırımı, mide bulandırıcı tadını daha fazla ağzına soktu. Göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını kabaca yuvarladı.

Tess acı ve korku kıvrılırken nefesi kesildi. Bunu neden yapıyordu?
Tıpkı Pierce gibi davranıyordu!

Tıpkı Pierce gibi... Birden yalvarıp yakarmanın onu bir yere götürmeyeceğini anladı. Ne de olsa eski sevgilisiyle hiç olmamıştı.

Tess onun vahşi, kanlı öpücüğünden uzaklaştı ve yüzüne olabildiğince sert bir tokat attı.

Mesaj sonunda yerine ulaşmış gibiydi. Garron onu aniden kanepeye bıraktı ve bir adım geri çekildi. Gözleri geniş ve parlaktı ve hâlâ açlıkla doluydu - Tess'in midesini bulandıran bir açlıkla. Fikrini değiştirmiş gibi görünerek ona tekrar uzanmaya başladı ama Tess ondan uzaklaştı.

"Neyin var senin?" diye sordu titreyen bir sesle, Garron'un zorla ağzına soktuğu kanlı tattan kurtulmak için dudaklarını koluna silerek. "Nasıl böyle davranabildin? Bana asla zarar vermeyeceğine söz vermiştin. Ve sonra gidip neredeyse... neredeyse..." Ama sesi ve cümlesini tamamlayamadı. Garron'un cinsel saldırı yolunda ilerlediğini kendine bile itiraf edemedi.

Gözlerini yakan sıcak yaşlar, başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar büyük Kindred'a ulaşmış gibiydi. Parlayan gözlerindeki açlığın bir kısmı soldu ve yerini utanca benzeyen bir şey aldı.

"Yani... üzgünüm." Derin sesinde garip, durgun bir nitelik vardı, sanki bir şekilde nasıl konuşulacağını unutmuş ve umutsuzca yeniden öğrenmeye çalışıyordu.

"Sadece... sana... ihtiyacım var."

"Bana sahip olamazsın. *Bu şekilde* olmaz. Az önce yaptığını gördüğüm şeyden sonra olmaz." Tess halının üzerindeki kan lekesini işaret etti. "Yani, beni kurtardığın için minnettarım ama az önce Pierce'ı parçaladığını... parçalara ayırdığını... ve... ve onu *yediğini* gördüm." Sesi titriyordu - kelimeleri söylemek her şeyi canlı ayrıntılarla geri getiriyor gibiydi. Eski kocasının feryatları ve çığlıkları, etinin parçalanırken çıkardığı ıslak sesler, çıtırdayan kemikler... "Yapamam... yapamam," diye fısıldadı. "Bu şekilde olmaz."

Garron boğuk bir sesle, "Anlayamadım," diye mırıldandı. "Çok...üzgünüm." Birden büyük formu parıldadı ve *dr'gin* onun yerindeydi, tüyleri okyanus yüzeyinin altındaki saf beyaz deniz yosunu gibi hava akımlarında hafifçe yüzüyordu.

"Garron?" Tess canavardan geri çekildi. "Lütfen, ben-"

Ama savunmasını bitirmeye fırsat bulamadı çünkü *cin* dönüp kulübeyi terk etti. İpeksi beyaz tüylerden oluşan bir nehir halinde kapıdan dışarı aktı ve gecenin karanlığında kayboldu.

Garron ve *cini* gitmişti.

Bölüm Otuz Yedi

Becca, Sophia'nın oturma odasının duvarında asılı olan görüntü ekranını açtığına neyle karşılaşacağından emin değildi. İletişim subayı ona çağrının niteliği hakkında çok az şey söylemişti ama görünüşe göre gemi dışı iletişimin çoğunun alındığı ana izleme odasından özel bir konuta yönlendirecek kadar önemli olduğunu düşünmüştü.

Sophia ve Sylvan onu biraz yalnız bırakmak için yatak odalarına gitmişlerdi ve Truth da aynı nedenle dışarıdaki koridorda bekliyordu. Far sütlerine dönmüş, üçü için yiyecek bir şeyler hazırlıyordu ama Becca aniden iştahsız olduğunu fark etti. Nedense bu arama hakkında kötü bir his vardı içinde. Gerçekten kötü bir his...

Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine kararlılıkla. Tess'in muhtemelen sadece ağlayacak bir omuza ihtiyacı vardı. Sylvan Sophia'ya anlatmış, o da diğer kızlara Garron'un yapmak zorunda kaldığı korkunç seçimi anlatmıştı. Hayatının geri kalanında tüm duygularından vazgeçmeyi hayal bile edemiyordu ama görünüşe göre Truth'un kardeşinin yapmayı seçtiği şey buydu. *Dr'gin'ini kontrol altında tutmak için her şeyi yapardı.* Pax'ta gördüğü parlayan gözleri, bıçak gibi dişleri ve pençeleriyle devasa, korkutucu yaratıkları hatırlayınca onu suçlayamıyordu.

Kendi kendine yaptığı moral konuşmasına rağmen, görüntü ekranını hayata geçiren düğmeye bastığında parmağı titredi. Ekran titredi ve birden Tess'in yüzü görüldü. Ama bu Becca'nın daha önce hiç görmediği bir Tess'ti.

Bir kere saçları dağınıktı ve sanki ıslanmış ve o şekilde kurumuş gibi bir tarafa doğru sarkıyordu. Yüzü solgundu ve kan içindeydi; giydiği beyaz dantel gecelik yırtılmış ve lekelenmişti.

kanlı. Onu göğsüne bastırdı ve tutan eli titredi.

Ama Becca bu ayrıntıların hepsinden çok onun gözlerinden etkilendi. Geniş ve şok - korkunç bir olaydan kurtulmuş ve hâlâ hayatta olduğuna kendini tam olarak ikna edememiş birinin gözleri.

"Tess?" diye sertçe sordu, diğer kız sadece ona baktığında. "Tess, tatlım, iyi misin?"

"I..." Tess başını salladı. "Bilmiyorum... bilmiyorum."

"Tess, bana bak, beni dinle." Becca sesini sakın ve yatıştırıcı tutmaya çalıştı. Görüntü ekranından uzanıp diğer kızın elini tutabilmeyi ya da ona sarılabilmeyi diledi ama tek yapabildiği konuşmaktı. "Sana ne olduğunu anlat bana," diye ısrar etti nazikçe. "Hadi, şimdi anlat."

"Onu yedi." Tess'in sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Pierce'ı yedi, eski kocamı. Her... her bir parçasını. Bir köpeğin tabağı yalayıp temizlemesi gibi. Onu yiyip bitirdi."

"O mu? O *kim?*" Becca kalbi küt küt atarak sordu. Ama cevabı bildiğinden çok korkuyordu. Devasa, yüzen bir *dr'gin* görüntüsü zihninde yeniden parladı. Tess'in sonraki sözleri en kötü korkularını doğruladı.

"Garron," diye fısıldadı. "O... *Dr'gin*'ini giydi ve sonra Pierce'ı yuttu. Kıyafetlerini bile. Silahını bile. *Her şeyini.*"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Becca. "Ciddi misin sen? Ama ben onu kontrol etmek için bir implant taktırdığını sanıyordum - onu içinde tutmak için."

"İşe yaramadı." Tess'in sesi uyuşmuş gibiydi. "Yani, Pierce kulübeye girip beni bıçakla doğramaya başlamasaydı işe yarayabilirdi." Şakağından çenesine kadar uzanan uzun kırmızı bir kesiğe dokundu.

"Garron bunu gördüğünde, sanki... sanki içinde bir şey koptu. O...o değişti. Ve sonra o..."

Becca onun yerine "Eski kocanı yedim," diye bitirdi.

"Hepsi bu değil..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Sonra tekrar değişti ve denedi... gidiyordu..." Burnunu çekti. "Söyleyemem. Söylemek *istemiyorum*."

"Ne diyeyim? Boş ver." Becca elini salladı. "Bana sonra anlatırsın. Bunu kaç kişi biliyor? Kaç kişi gördü?"

"Sadece ben," diye fısıldadı Tess. "Ben... Ben her şeyi gördüm. Ve ah, Becca... *Görmeden* edemiyorum. Her şey aklımda. Oynatmayı bırakmayan bir film klibi gibi. Onu sürekli Pierce'ın kollarını, bacaklarını ve *kafasını* ısırırken görüyorum."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve sessiz hıçkırıklar onu sarsarken omuzları titremeye başladı.

"Oh, tatlım...." Becca dudağını ısırđı. Bu tür bir şiddet potansiyeline sahip olmasına rağmen kayınbiraderini her zaman sevmişti. Ama sonunda bunun gerçekten olduğunu bilmek -*cininin* dışarı çıkmasına izin verdiğini ve birini öldürüp yediğini- neredeyse aklının alamayacağı kadar fazlaydı.

"Ben... Keşke unutabilseydim," diye fısıldadı Tess. "Ama yapamam. *Yapamam*."

"Dinle, sen orada kal. Kuzey Carolina'daki Asheville HKR binasındasın, değil mi?" İletişim görevlisi ona çağrının oradan geldiğini söylemişti.

"Evet," dedi Tess titreyen bir sesle. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Doğru olanı yaptın," dedi Becca ona. "Sen orada kal, ben olabildiğince hızlı bir şekilde yanına geliyorum."

"Teşekkür ederim." Tess akan gözlerini sildi ve yüzünü benek benek saran kanın bir kısmını solgun yanağına bulaştırdı. "Çok teşekkür ederim."

Becca tekrar, "Orada kal," dedi. "Ben yoldayım."

Görüntü ekranından uzaklaştı ve neredeyse kapının hemen içinde duran Trutha çarpıyordu.

"Her şeyi duydum," dedi Becca daha konuşmadan suratsızca. "Hadi, gidelim."

* * * * *

Becca ve Truth'u taşıyan mekik Tess kendini biraz daha sakin hissetti. Görevli Kindred komutanı, Garron'a Zeaga Dört'e gitmesi için gemiyi ödünç verenle aynıydı ve Becca'yı aramak için özel bir izleme odası istediğinde nazik ve anlayışlı davranmıştı. Daha da iyisi, Becca'nın ürkütücü görünüşüne rağmen hiç soru sormamıştı.

Telefon görüşmesinden sonra, Becca'yı beklerken, ona düş alması ve üstünü değiştirmesi için özel bir oda sağlamıştı. Hatta birinin orada bıraktığı bir çift eski eşofman altı ve bir sweatshirt bile bulmuştu. Bu kişi bir Kindred olmalıydı çünkü giysiler Tess için çok büyüktü. Yine de temiz ve bütünlerdi ve üzerlerinde kan yoktu, bu yüzden içinde yüzse bile onları giymekten memnundu.

Şimdi bir kanepede oturmuş, HKR'de çalışan insan kızlardan birinin ona yaptığı sıcak, rahatlatıcı bir fincan çayı yudumluyordu. Boğazından aşağı akan ılık sıvı sinirlerini yatıştırmış gibiydi, bu yüzden Becca ve Truth nihayet HKR binasına girdiğinde Tess kendini çok daha iyi hissediyordu.

"Tess, aman Tanrım, iyi misin?" Becca ona doğru koştu, güzel yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Şimdi daha iyiyim." Tess çayını bıraktı ve ona sarılmak için ayağa kalktı. Diğer kızın kollarını boynunda hissetmekten memnundu. Ayrıldıklarında kısık bir sesle, "Sana öyle seslendiğim, deli gibi davrandığım için özür dilerim," dedi. "Ben sadece... Sanırım şoktaydım."

"Elbette öyleydin." Becca onu tekrar kanepeye çekti ve Tess tekrar çayını aldı. "Gördüğün şey kulağa korkunç geliyor."

"Öyleydi," dedi Tess sessizce. Derin bir nefes aldı. "Korku filmlerinden fırlamış gibiydi, gerçekten."

Truth alçak bir sesle, "İlk dönüşümden sonra beslenen bir *dr'gin* gördüm," dedi. "Yaşadığın dehşeti ve sıkıntıyı anlıyorum."

"Garron'un *Dr'gin'inin* ne yaptığını anlayabiliyorum. Anlamadığım şey, sonrasında ne olduğu." Tess dudağını ısırıldı.

"Sonra mı?" Truth sordu.

"Pierce'la her şey bittikten ve o kendine döndükten sonra." "Ne oldu?" Becca nazikçe sordu. "Sorun yok Tess, bize anlatabilirsin." "O... o bana saldırdı. Ya da en azından başladı." Tess bir elini

gözleri, neredeyse korkunç ayrıntıları anlatamayacaktı. Garron'un olaydan sonra nasıl davrandığı

Dr'gin'in Pierce'ı yemesi bazı açılardan Pierce'ın parçalanıp yutulduğunu görmekten daha kötüydü.

"Sana saldırdı mı?" Becca'nın sesi kaşlarını çatmış gibi çıkıyordu. "Bu Garron'un yapacağı bir şey değil."

Tess başını kaldırarak, "Hiç de onun gibi değildi," diye haykırdı. "O... o şehvetten çıldırmış gibiydi. Beni itip kakıyordu ve öpmek için beni tutuyordu ve..." Boğazını temizledi. "Her neyse, daha önce hiç böyle davranmamıştı. Ben sadece... anlayamıyorum."

Truth boğazını temizledi. "Belki bu konuya biraz ışık tutabilirim. Eski arkadaşın nasıl bir adamdı?"

"Küfürbaz." Tess çayına baktı. "Sadist. Manipülatif. Onunla kalmam gerekenden çok daha uzun süre kaldım ama kaçmamı gerçekten zorlaştırdı - o bir polis dedektifiydi."

"Dünya'daki barış koruyucularınızdan biri mi?" Truth sordu.

Tess başıyla onayladı. "Sana kelimelerle anlatmama gerek yok, Pierce hakkında gerçekten bilmen gereken her şey burada." Yüzünün Pierce'ın bıçağıyla açtığı uzun yaranın hâlâ zonkladığı tarafına dokundu.

"Ne oldu orada?" Truth sordu.

"Eski sevgilim Pierce'ın peşime bıçakla düştüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?" Başını sallayan Becca'ya baktı.

"Bu korkunç."

"Tam olarak parkta bir gün değildi," dedi Tess kuru bir sesle, tekrar yanağına dokunarak. "Pierce beni şakağımdan çeneme kadar kesti ama daha fazlasını yapmak istedi. Yüzümü soymaktan bahsediyordu."

"Yedi Cehennem," diye mırıldandı Truth kısık sesle. "Ne tür bir erkek böyle bir şey yapar?"

"Pierce yapardı," dedi Tess ona. "İnsanları incitmeyi *severdi*, özellikle de beni. Ama bunu söylediğinde Garron kendini kaybetti ve *cine* dönüştü."

Truth başını salladı. "Değer verdiği kişinin tehdit edildiğini görmek ona çok gelmiş olmalı. Sahip olduğu duygu azaltıcı implant bile onu kontrol altında tutamazdı."

"Bu mantıklı," diye onayladı Tess. "Ama bunların Garron'un davranış biçimiyle ne ilgisi var?"

"Her şey," dedi Truth. "Bir *dr'gin*, ilk dönüşümden sonra kısa bir süre için yediği kişi ya da kişilerin bazı özelliklerini alma eğilimindedir."

Becca, "Görünüşe bakılırsa eski kocan tam bir baş belasıymış," diye mırıldandı. "Yani Garron onun bazı kişilik özelliklerini almışsa..."

Truth, "Bu özellikler, yoğun üreme ihtiyacıyla birleşince muhtemelen size karşı davranışını tetikleyen şey oldu," dedi.

"Yeterince güçlü olduğumda geri çekildi. Durması için ona tokat atmam ve bağırمام gerekti." Tess burnunun kenarını sıktı ve iç çekti. "Yani bu kişilik değişiminin geçici olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü sana söylemek zorundayım, bu beni çok korkuttu."

Truth boğazını temizledi. "Genellikle *dr'gin*'in ilk yemeğiyle birlikte alınan özellikler hızla kaybolur." Kaşlarını çatı. "Peki bana anlatır mısın... Garron senin deyimle 'geri çekildikten' sonra ne oldu?"

"Evet..." Becca öne doğru eğildi. "Siz ikiniz barıştınız mı? Garron nerede?"

"Bilmiyorum." Tess omuz silkti. "Üzgün olduğunu söyledi, sonra *cini* tekrar ortaya çıktı ve kapıdan kaçtı. Ya da kapıdan uçarak çıktı. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. *Cininin* hareket etme şekli çok *garip*."

Onun sözleri üzerine Truth hafifçe inledi ve Becca gerçekten üzgün görünüyordu. "Ne?" Tess telaşlanmıştı. "Ben ne yaptım? Kötü müydü?"

"Bu senin hatan değil." Becca öne doğru eğilerek elini onun dizine koydu.

"Benim hatam olmayan ne? Ben ne yaptım ki? Peki ya Garron?" Tess savaştı. Paniği sesinden uzak tutmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Truth bir iç çekti. "Korkarım ki Garron *D'fex*'e gitti." "*D'fex mi?* Bu da ne demek oluyor?" Tess sordu.

"Bu bir haydut *dr'gin*. Akılsız, aç bir canavar... ve çok, *çok* Tehlikeli," dedi Truth ayık bir şekilde.

"Ne? Ama neden? Bu da ne demek oluyor? Bu nasıl oldu?"

"Bir Rai'ku erkeği ilk dönüşümüne girdiğinde, *dr'gin'inin* ilk içgüdüğü beslenmektir," diye açıkladı Truth. "Bu açlık doyurulduğunda, orijinal formuna geri döner. O zaman *dr'gin'inin* seçtiği dişiyle çiftleşmek için çok kısa bir zamanı olur. Söylesene Tess, Garron'un *dr'gin'i* geri dönmekten önce sana baktı mı ya da gözlerinin içine baktı mı?"

"Şey, evet..." Tess *dr'gin'in* bir şekilde içine baktığını hissettiğini hatırlıyordu - bir şey arıyordu. Aradığı şeyi bulamazsa ne olacağını merak ettiğini de hatırlıyordu. "Evet, buldu," dedi tekrar.

Truth başını salladı. "Kendisi ve Garron için istediği dişinin sen olup olmadığına karar veriyordu."

"Peki karar ne oldu?" Tess sordu.

"Seni seçti, belli ki. Eğer seçmeseydi, şu anda burada bizimle birlikte yaşıyor olmazdın," dedi Truth.

"Ah...doğru." Tess bunun anlamını ürperdi.

Becca, "Pekâlâ, *cin* Tess'i seçti," dedi. "Sonra Garron kendine döndü -yani erkek haline- ve Tess'saldırmaya çalıştı çünkü kahvaltıda bir pislik yemişti - Pierce'ı kastediyorum." Aceleyle Tess'e baktı. "Özür dilerim, sanırım ölümler hakkında kötü konuşmamalıyım."

"Hayır, bu durumda sadece doğruyu söylüyorsun." Tess gülümsemeye çalıştı ama bunu pek başaramadı. "Ve şimdiye kadar her şeyi doğru anladın. Ama sonra ben Garron'la... bilirsin işte, birlikte olmayı reddedince, o da *cinine* geri döndü ve gitti. Şimdi de onun deli olduğu anlamına gelen garip bir kelime olduğunu mu söylüyorsun?"

"*D'fex*. Ve evet, tüm niyet ve amaçları için aklını kaybetti," dedi Truth başını sallayarak. "Artık tehlikeli, aç bir canavardan başka bir şey olmayacak.

-"Nerede olursa olsun yemek için insan avlıyor."

"Ve tüm bunlar onunla seks yapmadığım için mi?" Tess dehşete kapılmıştı. "Bu *benim* suçum mu?"

"Tabii ki hayır, tatlım!" Becca itiraz etti. "Eski sevgilinin canlı canlı yenmesini izledikten sonra meşgul olmak istemediğin için kimse seni suçlayamaz. Böyle bir şey seni tahrik etseydi bir tür psikopat !"

"Ama... bunu düzeltebiliriz, değil mi? Yani, onu bulabiliriz ve... ve..."

Ama hem Truth hem de Becca başlarını sallıyordu.

"Üzgünüm, Tess," dedi Truth sessizce. "Korkarım Garron artık bizim için kayıp."

"Bizim için kayıp mı? *Bu* da ne demek oluyor?" Panik yine içinde kabarıyordu ve yutkunmak ve sesinin titremesini engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Kalıcı olarak o formda, *cin* formunda sıkışıp kaldığını kastetmiyorsun, değil mi?"

"Ne yazık ki, demek istediğim tam olarak bu." Truth ellerine baktı. "O artık gitti. Temelli gitti. Onu bilinçli bir yaratık yapan her şey gizlendi - *dr'gin'inin* canavar zihniyetinin altına kalıcı olarak gömüldü. Onu geri getirmenin bir yolu yok."

"Ne? Ama... hayır. Hayır, bunu kabul etmiyorum." Tess elindeki bardağı o kadar hızlı indirdi ki ılık çay kenarından taşarak yere döküldü.

"Korkarım bunu kabul etmek zorundasın tatlım," dedi Becca nazıkçe. "Rai'ku Kindred biyolojisi böyle bir şey işte."

"Peki neden kimse bana bunlardan bahsetmedi?" Tess talep etti. "Garron neden bundan bahsetmedi? Neden 'Hey, bebeğim, eğer bir cine dönüşürsem ve seni , benimle hemen seks yapman gerekecek yoksa sonsuza dek bir *cin* olarak kalacağım' demediBunu neden söylemedi, ha?"

"Olduğu şeyden derin bir utanç duyduğuna inanıyorum." Truth başını kaldırdı ve yüzündeki keder durumun gerçekliğini Tess'in gözleri önüne serdi. Garron gerçekten kaybolmuştu; kardeşi şimdiden yasını tutuyordu. O artık yoktu.

"Utanmak mı?" diye fısıldadı.

Truth, "Sevdiği dişiyi incitmekten korktuğu için -önce Nella, şimdi de sen- içindeki canavardan ve onu yıllarca içinde taşıdığı için kendinden nefret etti," dedi.

Becca nazikçe, "Ayrıca, duygu sönümleyici implant taktırdı," dedi. "Bunun sorunu çözmesi gerekiyordu. Başarısız olacağını bilmesine imkân yoktu."

"Sanırım değil..." Tess tekrar kanepeye uzandı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Onu geri getirmenin gerçekten hiçbir yolu yok mu?"

Truth başını salladı. "Bir *dr'gin* bir kez *D'fex*'e dönüştüğünde onu geri getirmek mümkün değildir."

"Ama... ama ya ormana gitseydim... onu aramaya çıksaydım?
Ya ben-?"

"Sakın buna cüret etme!" Becca gerçekten telaşlanmış görünüyordu. "Bu insan yiyen bir kaplanı avlamak gibi olur!"

"Rebecca haklı," dedi Truth kararlılıkla. "Kendi ölümünüzü göze almış olursunuz. Artık Garron'dan geriye çok aç bir canavardan başka bir şey kalmadı. Hiçbir Rai'ku erkeği *D'fex* olduktan sonra kendine getirilemedi."

"Yani bu kadar mı?" Tess sanki biri kalbini kurşuna batırmış gibi hissederek koltuğa yaslandı. "Gerçekten gitti. *Kalıcı olarak* mı gitti?"

"Korkarım öyle." Truth gözlerini kaçırdı ama adamın gözlerinin şüphe uyandıracak kadar parlak olduğunu görmeden önce değil.

"Gerçek, tatlım..." Becca elini onun dizine koydu ve o da elini kendi elinin içine alıp sıktı.

"Ona yardım etmek için daha fazlasını yapmalıydım," dedi kısık bir sesle. "Bir şekilde bir yol bulmalıydım..."

"Ölmüş gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı Tess, otururken. "Ama o ölmedi. -Garron ölmedi. Hâlâ dışarıda bir yerlerde, dağlarda tek başına."

"Onu Garron yapan, onu kardeşim yapan her şey öldü," dedi Truth sert bir sesle. "Öldü ya da o kadar derine gömüldü ki artık ona ulaşmak mümkün değil."

"Bunun zor olduğunu biliyorum, Tess," dedi Becca yumuşak bir sesle. "İşte bu yüzden Truth ve ben seni bırakmayacağız. Seni bizimle birlikte Tampa'ya geri götüreceğiz ve yerleştiğinden emin ."

"Sanırım artık Tampa'ya geri dönebilirim," dedi Tess uyuşmuş bir halde. "Garron benim yerime Pierce ile ilgilendi, bu yüzden eski hayatıma geri dönememem için hiçbir neden yok. İstersem yeniden hemşirelik okuluna bile başlayabilirim..."

"İşte böyle düşünmelisin," dedi Becca nazıkçe. "İleriye git, geçmişe değil geleceğe bak."

"Denerim. Sadece..." Tess'in nefesi göğsünde düğümlendi. "Sadece onu uzun süredir tanımıyor olmama rağmen aramızda bir bağ oluştu. O... Garron çok özel biriydi. Çok harikaydı..."

İşte şimdi yapıyorsun! diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses - Tess BP'nin sesi ve bu kez kızgındı. Şu haline bak, onun hakkında ölmüş gibi konuşuyorsun. Sanki geçmiş zamanmış gibi. Değer verdiğin adam bu Tess, sevdiğin adam. Ondan gerçekten bu kadar kolay vazgeçecek misin?

Bu küçük ses, kolundan vurulmuş gibi hissettirdi. Tess omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. *Hayır. Hayır, değilim! Garron dışarıda bir yerde, sadece onu bulup kendine getirmem gerekiyor. Hepsi bu kadar.*

Ama içinden bir ses Becca ve Truth'a Garron'u bulma konusundaki kararlılığından bahsetmemesini söylüyordu. İkisi de onun akılsız, tehlikeli ve yardım edilemeyecek biri olduğuna ikna olmuşlardı - eğer onlara onu aramak istediğini söylerse onu durdururlardı. Hayır, fark edilmeden sıvışmak ve kendi başına gitmek daha iyiydi.

"İzin verir misiniz?" dedi. "Çok çay içtim, tuvalete gidiyorum."

Becca'nın da onunla gelmeye karar vermesinden korkuyordu ama diğer kızın erkeğini rahatlatmak için biraz zaman istediği açıktı. Truth'un gözleri hâlâ parlaktı ve çenesi sıkılmıştı.

"Tamam tatlım," dedi Becca dikkati dağılmış bir şekilde. "Sen önden git. Biz burada olacağız." Tess başını salladı. Nasıl olduğu hakkında başka bir şey söylemek istiyordu.

Onunla birlikte olmaya geldikleri için minnettardı ama korkuyordu.

Böyle bir şey veda gibi görünecek ve onları alarma geçirecekti. Bu yüzden tekrar başını salladı ve olabildiğince rahat bir şekilde kadınlar tuvaletine yöneldi.

Binanın ön tarafında bulunan tuvaletlere doğru hızlı ve kararlı bir şekilde yürüdü. Tedbirli olmak için kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtı ve içeri girdi.

Oraya vardığında ona kadar saydı ve derin bir nefes aldı. Yeni arkadaşlarına bu şekilde yalan nefret ediyordu ama Becca'nın savaşımadan gitmesine izin vermeyeceğinden emindi. Ve şu anda daha fazla dramaya ihtiyacı yoktu. Sadece Garron'u aramaya gitmesi gerekiyordu.

Tekrar ona kadar saydı, sonra kapıyı biraz araladı ve dışarı baktı. Becca dönmüş, halka açık alanlardan birinde biriyle konuşuyordu.

Muhtemelen diğerk kocası Far. Truth başını ellerinin arasına almıştı.

Tess bir an için dondu kaldı. Sonra olabildiğince sessiz bir şekilde tuvaleti terk etti ve şalvarının cebindeki kamyonetin anahtarlarını şingırdamasınlar diye avucunun içine aldı.

Sessizce kapıdan çıktı ve gitti.

Otuz Sekizinci Bölüm

"Garron? *Garron?*" Tess'in boğazı ağrıyordu ve sesi çok bağırmaktan kısılmıştı. Yabani ahududu çalılarıyla karşılaştığı için kolları çizik içindeydi ve Pierce'ın yaptığı, şakağından çenesine kadar uzanan batıcı kesik yine kanıyordu. Berbat durumdaydı ve gün batımı hızla yaklaşırken ormandaki gölgeler uzamaya başlamıştı. Yine de pes etmek istemiyordu.

"Nerede o?" diye mırıldandı kendi kendine, sık ağaçların arasından geçerek. Genç bir kızılgağacın yaylı dalı geri sıçradı ve yüzüne bir tokat attı. Tess küçük bir nefes verdi ve elini yanağına bastırdı. Dallardan biri yüzüne batmıştı, gözünden sadece bir santim kadar uzaktaydı. Belki de kendini kör etmeden ya da milyonlarca küçük çizik yüzünden kan kaybından ölmeden önce bir değerlendirme yapmanın zamanı gelmişti.

"Garron, *neredesin?*" dedi usulca. Sonra etrafına bakındı. "Peki *ben neredeyim?*"

Kayıp, işte oradasın, diye fısıldadı beyninin içindeki karamsar küçük ses. Ona ihtiyacı olduğunda Tess BP neredeydi? Ama neşeli amigo kızın sesi bariz bir şekilde ortada yoktu.

Tess kaybolma fikrini bir kenara iterek paniğe kapılmayı reddetti ve etrafına biraz daha bakındı. Ne yazık ki, ormanın bu kısmındaki hiçbir şey uzaktan tanıdık gelmiyordu.

O sabah geç saatlerde kulübeden yola çıkmış ve *cinin* izini sürmeyi düşünmüştü. Ne yazık ki hiçbir iz bırakmamıştı. Tess'in görebildiği kadarıyla ne ayak izleri ne de kırık dallar, hiçbir şey yoktu.

Yerçekimini tamamen hiçe sayarak havada süzülüyor gibi görüldüğünü hatırlayınca, bunun mantıklı olduğunu düşündü. Yine de, ağaçların ya da çalılıarın dallarına takılmış beyaz tüylerinden en azından bir ya da iki tutam bulmayı ummuştu. Ama *Dr'gin'in* orada dair hiçbir iz yoktu. Sanki sırta kadem basmış gibiydi.

Tess yılmadan Garron'un adını söyleyerek kulübenin etrafında dönmeye başlamıştı. Saatler ilerledikçe çemberi daha da genişlemiş ve neredeyse tüm gününü ormanda onu arayarak geçirdiğini fark etmişti.

*Belki de geri dönmelisin, diye fısıldadı beyninin içindeki kötümser ses. Tabii geri dönüş yolunu **bulabilirsen**. Yarın tekrar deneyebilirsin. Ne de olsa neredeyse gün batımı oldu ve karanlıkta Dr'gin'yle karşılaşmak isteyeceğini sanmıyorum.*

Tess bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Jilet gibi keskin pençeleri ve bıçak gibi dişleri olan canavarla gündüz karşılaşmak yeterince kötü olurdu. Ama gece ya da gündüz, onunla karşılaştığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu - eğer karşılaşırsa tabii. Onu yanına çağırmalı mıydı? Isırabilecek tehlikeli bir köpek gibi mi davranmalıydı? Bunlardan herhangi birini yapma şansı olacak mıydı? Ya ona arkadan yaklaşırsa? Ya zaten onu takip ediyorsa? Ya şu anda arkasındaysa?

Kesin şunu! Tess kendine öfkeyle söyledi. Bu kadar endişelenmeyi bırak. Bahsettiğimiz kişi Garron, beni seviyor! Her iki şekilde de bana zarar vermez.

Öyle mi? O zaman neden sana saldırdı ve neredeyse tecavüz edecekti? diye fısıldadı ses. Pierce'ı yemek onu değiştirdi. D'fex'e gitmek de muhtemelen onu değiştirmiştir. En azından Truth ve Becca buna ikna olmuş gibiydi.

Yanılıyorlar, dedi Tess sese inatla. Garron hâlâ orada bir yerde, cininin içinde. Sadece onu bulmalıyım, böylece onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulabilirim. Ben sadece-

Arkasındaki yapraklarda aniden beliren bir çatırtı onu irkiltti ve etrafında dönmesine neden oldu. İlk bakışta orada hiçbir şey yoktu ama sonra Tess bir şey seçebildi. Yaprakların arasından bir çift iri, sarı göz ona bakıyordu. Yırtıcı hayvan gözleri.

"Uh..." Tess bir adım geri çekildi ve gözlerin sahibi bir adım öne çıktı.

Ağaçların gölgesinden çıktığında, nefesini tutmak zorunda kaldı. Tüylü gri kürkü ve parlayan sarı gözleriyle devasa bir kurttu bu. Gözlerini kırpmadan ona baktı ve uzun pembe dili çenesinin etrafında dönmek için dışarı çıktı.

Aman Tanrım, acıkmış! Pirzolalarını yalıyor!

Tess'in kalbi çarpmaya başladı ama biliyordu ki bir köpeğe ondan korktuğunu belli edersen peşinden gelirdi. Derin bir nefes alarak doğruldu ve kurdun gözlerinin içine baktı.

"Yakala!" dedi en güçlü sesiyle. "Hadi, git!"

Kurt başını bir yana eğmiş, sanki incelemek istediği ilginç bir örnekmiş gibi ona bakıyordu. Ya da belki de tadına bakmak isteyeceği lezzetli bir lokmaymış gibi. Sonra ona doğru bir adım daha attı.

"Hayır, *yakala!*" Tess gözlerini devasa gri yırtıcıdan ayırmadan herhangi bir silah bulmaya çalışarak körlemesine uzandı. Aradığı eli, daha önce yüzüne çarpan yaylı kızılağaç dalını buldu ve hızlı, sarsak hareketlerle onu kırdı, gözleri tüm bu süre boyunca kurda yapışmıştı.

Kurt ileri doğru bir adım daha attı ve kadın dalı ona doğru savurdu. Artık o kadar yakındı ki, siyah burnunun ucuna bir şaplak attı.

Kurt geri çekildi ve ipeksi ağzı bir hırıltıya dönüştü. Bir arabanın rölantisi gibi alçak bir gümbürtü yükselmeye başladı.

boğazının derinliklerinde.

"*Geri çekil!*" Tess elindeki dalı tekrar ona doğru sallayarak ısrar etti. ", geri çekil

Benden *uzak* dur!"

Konuşurken geri geri gidiyordu; bu da kendinden emin ve tehditkâr görünmesini zorlaştırıyordu ama denedi. Sonra topuğu bir köke takıldı ve yere yuvarlandı.

Bir saniye içinde oldu ama çok daha uzun sürmüş gibi görünüyordu. Tess nefes nefese bir çığlık attı ve dengesini yeniden kazanmaya çalışarak kollarını savurdu. Hiç şüphesiz kolay bir akşam yemeği hissedene kurt, üzerine atlamak için çömeldi.

Tess geriye doğru düştü ve zayıf, tüylü gri şeklin kendisine doğru fırlamasını çaresizce izledi. *Bu beni öldürecek, öldürecek ve yiyip bitirecek. Sanırım bugün benim ölüm günüm...*

Ama öyle değildi. Tam kurdun kocaman sarı gözlerini ve görüş alanında büyüyen hırıltılı çenesini görebildiği sırada, uzun, kıvrımlı ve beyaz bir şey belirdi. Kurdu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Tess keskin bir *çıtırtı* ve delici bir inilti duyana kadar salladı. Hareket bulanıklığı aniden durgunlaştı ve beyaz şekil onun üzerinde belirdi. Tess sonunda onu kurtaranın ne olduğunu görebildi.

"Aman Tanrım...Garron?" diye fısıldadı. Bu gerçekten de oydu ya da en azından onun *dr'ciniydi*. Beyaz tüyleri her yöne uçuşarak önünde havada süzülüyordu ve şimdi ormanda kulübede olduğundan daha da uhrevi görünüyordu. Kurdun gevşek formu çenesinden sarkıyordu. "Garron?" diye tekrar fısıldadı.

Dr'gin canavarı çenesinde acımasızca salladı ve sonra bir şaklamayla bıraktı! Devasa kurt uçarak yakındaki bir ağacın gövdesine çarptı ve yere yığılıp sessiz bir yığın haline geldi, belli ki ölmüştü.

"Garron?" Tess ayağa fırladı, gözlerini yüzen formdan hiç ayırmadı. Yine ona bakıyordu. Ona kulübede sinirini bozan o gözlerini kırpmadan bakıyordu. Ne düşünüyordu acaba? Akşam yemeğinde tadının güzel olup olmayacağını mı? Pierce kadar büyük birini yemenin onu bir süre daha tatmin edeceğini düşünebilirdi ama artık alacakaranlıktı ve eski kocası sabahın erken saatlerinde yutulmuştu. Belki de *Dr'gin'in* metabolizması gerçekten hızlıydı. Belki yine acıkmıştır. Belki de...

Garron'unkine çok benzeyen parlak, ışıltılı turkuaz gözler aniden daraldı ve *dr'gin* derin bir nefes aldı, burun delikleri havayı koklarken alevlendi.

Aman Tanrım, beni kokluyor. Becca ve Truth haklıydı. İnsan yiyen bir kaplanın eşdeğeriyle kendimi ormanda mahsur bıraktım. I-

Dr'gin ona doğru hamle yapınca düşünceleri yarıda kesildi.

Tess bir tarafa savrulurken nefesi kesildi. Hemen arkasındaki kurumuş yapraklar ve çalılar arasında bir itiş kakış duydu. Boğuk bir hırıltı aniden acı dolu bir iniltiye dönüştü.

Arkasına dönmek için çabalarken, *dr'gin'in* çenesinde bir kurt daha olduğunu gördü - arkasından sinsice yaklaşıyor olmalıydı.

Bir dakika daha geçseydi kurtlara yem olacaktım! Hayatımı kurtardı, hem de iki kez. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Kendi sorusuna cevap verme fırsatı bulamadı çünkü sağ tarafında uzun, alçak, kederli bir uluma duydu.

"Kahretsin!" diye fısıldadı titreyen bir sesle. Ormanın içine baktı ama alacakaranlık hızla derinleşiyordu ve hiçbir şey göremiyordu. Sonra gördü; bir çift sarı göz yaklaşıyor ve gittikçe yaklaşıyordu.

Sadece bu da değil, sadece bir çift göz de yoktu. Karanlığın içinde birkaç çift göz ona doğru hızla ilerliyordu.

Uluma sesi tekrar duyuldu, bu sefer çok daha yakından. Harika, onu avlayan sadece bir ya da iki kurt değildi. Koca bir sürü vardı.

Çenesinden ikinci kurdun gevşek bedeni sarkan *dr'gin*'e döndü. Onun gözleriyle karşılaştı ve başını sallayarak tüylü cesedi ormana doğru fırlattı. Sonra kendini yapraklarla kaplı orman zeminine yatay hale gelene kadar indirdi ve Tess'e baktı.

Tess kararsızca arkasına baktı. Gerçekten de düşündüğü şeyi mi gösteriyordu?

"Garron?" diye sordu usulca, ona doğru belli belirsiz bir adım atarak. "Benden... sırtına binmemi mi istiyorsun?"

Dr'gin homurdanarak bir ses çıkardı ve ona baktı. Sonra hızla yaklaşan kurt sürüsüne bir bakış attı ve tekrar ona baktı.

Yapma! diye fısıldadı beynindeki panik sesi. Sadece seni yiyebilmek için bir yerlere götürmek istiyor!

Ama onun alternatifi neydi? *Dr'gin* tarafından yenmek, kurtlar tarafından parçalanmaktan daha mı iyiydi? Di'nin de dediği gibi, birinden altı tane ya da diğerinden yarım düzine vardı.

Sürü neredeyse üzerlerine geliyordu - o kadar yakındı ki Tess karanlık ağaçların arasından kendisine doğru gelen sarı gözlerin yanı sıra beyaz dişleri ve uzun pembe dilleri de görebiliyordu. *Dr'gin'in* işaretlerini yanlış yorumlamadığını umuyordu ama artık şüphe edecek zamanı yoktu.

Öne doğru adım atan Tess, beceriksizce uzun, kıvrımlı bedeninin üzerine tırmandı ve parmaklarını ipeksi tüylerinin arasına soktu. Hayvan onu kovup hemen yemediğinde son derece rahatlamıştı. Aslında, bekler gibiydi

Ta ki kürkünü sıkıca kavrayana kadar. Sonra ani bir hamleyle gökyüzüne sıçradı, hırlayan kurt sürüsünü arkasında bıraktı ve Tess'i de alıp gecenin karanlığına karıştı.

Bölüm Otuz Dokuz

"Böyle gizlice kaçtığına inanamıyorum!" Becca, bozuk toprak yolda ilerlerken yüzüncü kez aynı şeyi söyledi. "Bu kız deli mi? Ölmek mi istiyor?"

Truth, "Garron'un *dr'ginini* aramaya gittiğini *kesin* olarak bilmiyoruz," dedi ama içinde pek umut yoktu. Garron'un hâlâ orada, onu tüketen canavarın içinde olduğunu söylediğinde Tess'in gözlerindeki bakışı görmüştü. Henüz pes etmeye hazır değildi. Aşk ve acı onu umursamaz yapmıştı.

"Oh evet biliyoruz," dedi Becca suratsızca. "Hâlâ içeride olduğunu söylerken onu duydunuz."

Kadının sözleri onun düşüncelerini o kadar iyi yansıtıyordu ki, Truth bir suçluluk dalgası hissetti.

"Haklısın Rebecca. Onu durdurmak için daha fazlasını yapmalıydık. *Ben* daha fazlasını yapmalıydım."

"Bu senin hatan değil, tatlım!" Becca elini onun koluna koydu. "Keşke kaldıkları o lanet kulübeyi bulabilseydik. Ben sadece..."

Tüm Kindred'ların eşleriyle paylaştığı zihinsel bağlantıdan Far'ın sesi geldi: "*Yaklaştın, neredeyse .*" "*Yaklaştığını hissedebiliyorum.*"

"*Uzak mı?*" Truth kaşlarını çatarak gönderdi. "*? Bağlı bağlantımız için bile Ana Gemi'nin menzili olduğumuzu sanıyordum.*"

"*İşte bu yüzden Dünya'ya geldim,*" dedi ışık ikizi. "*Ama önce Tess'in arkadaşı Di ile konuşmak için Tampa'ya uğradım.*"

"*Bize Tess ve Garron'dan bahsetmek için arayan kişi mi?*" Truth geri gönderdi.

"Aynen öyle. Tampa HKR'de çalışan kadın bana onu nerede bulabileceğimi söyledi. Çok kötü dövülmüştü ama anda uyanık ve tepki veriyor ve bana kulübenin koordinatlarını verebildi. Bir sonraki sola dön kardeşim, sonra biraz daha sür ve sağına bak."

Truth onun dediğini yaptı ve çok geçmeden önünde iki aracın park ettiği küçük, rustik bir konut gördüler. Araçlardan biri fosil yakıt kokan büyük, hantal bir şeydi. Truth insanların buna "kamyon" dediğine inanıyordu. Diğerisi ise dönüştürülmüş bir Kindred mekiği olduğu belli olan küçük, şık bir arabaydı. Far aracın hemen dışında duruyordu, uzun sarı saçları batan güneşin son ışıklarıyla parlıyordu.

Truth kendi dönüştürülmüş mekiğini yolun kenarına park etti ve kardeşini karşılamak için dışarı fırladı. Far kollarını açarak ona yaklaştı ve Truth, Garron'un D'fex'e gittiği haberini aldıklarından beri taşıdığı gerginliğin, ikizi onu sıkıca kucakladığında biraz olsun azaldığını hissetti.

Güçlü kollar onu sıkıca tutarken, "Tanrılar, kardeşim," diye mırıldandı. "Geldiğine çok sevindim. Seni görmek çok güzel."

"Bunu destekliyorum." Becca araya girerek bunu üçlü bir kucaklaşma haline getirdi. Aralarındaki bağdan güç alarak bir süre sessizce birbirlerine sarıldılar.

Sonunda Truth geri adım attı, gözleri biraz acıyordu. "Garron..."

"Biliyorum," dedi Far bağlantıları aracılığıyla nazikçe. "Senin için buradayım kardeşim."

Acıya dayanmanıza yardımcı olmak için buradayım."

"Teşekkür ederim." Truth boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. "Şu anda Tess'i bulmamız gerekiyor. Uzun zamandır mı buradasın?"

Far başını salladı.

"Sizden bir dakika önce geldim."

"Yani hiçbir şey görmedin mi?" Becca sordu. Işık ikizi tekrar başını salladı.

"Hayır, ama bir dakika önce bir şey *duyduğumu* sandım. O kadar uzaktaydı ki emin olamadım ama hırlama ve çırpınma sesi gibiydi. Bu taraftan." Kulübeyi çevreleyen derin çalılıkları işaret etti. "Kontrol edecektim ama sonra ikinizi hissettim ve size seslendim."

Becca şüpheyle, "Sanırım sadece vahşi hayvanlar kavga etmiş olabilir," dedi.

Truth karanlık bir sesle, "Ya da Garron'un *Dr'gin*'i Tess'i yemiş olabilir," dedi.

"Hemen bir sonuca varmadan önce kulübeyi kontrol edelim," dedi Far makul bir şekilde. "Ne de olsa bilmiyoruz, belki de içeridedir ve dışarı çıkamayacak kadar üzgündür."

"Bunu kesinlikle anlayabilirim," dedi Becca yumuşak bir sesle. "Sevdiği adamı sonsuza dek kaybetti - bu insanı çıldırtıyor."

"*Mi'now...*" Far bir kolunu onun omuzlarına doladı, aynı anda Truth da bir kolunu onun beline doladı. Her ikisini de farklı zamanlarda kaybetmişti ve her ne kadar geri dönüp birlikte olmayı başarmış olsalar da, bu deneyim hem Far'ın hem de kendisinin sevdiği dişiyi derinden etkilemişti.

Kulübeye doğru ilerlediler ama Becca kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, yumruğunun ahşap panele ilk darbesiyle ön kapı gıcırdayarak açıldı.

"Hmm, *bu* pek iyi görünmüyor," diye mırıldandı Becca.

"Hiç de değil." Truth kapıyı iterek ardına kadar açtı ve tam içeri adım atacaktı ki kan kokusu yüzüne çarptı. Yüzünü buruşturarak geri adım attı.

"Ugh." Far yüzünü buruşturdu. "Burası ölüm kokuyor."

"Ve haliya bak." Becca eliyle işaret etti. Oturma alanının ortasında, kanepenin hemen koyu, ıslak lekeyi görmeye yetecek kadar ışıık vardı.

"Burası Garron'un *dr'gin'inin* Tess'in eski arkadaşını yediğı yer olmalı," dedi Truth. "Umalım da geri gelip onu da yememiş olsun."

"Hiç sanmıyorum." Far havayı kokladı. "Burada sadece bir tür kan kokusu alıyorum. Burnum bir Rai'ku'nunki kadar hassas olmayabilir ama bu kadarını söyleyebilirim."

Truth havayı kokladı ve başını salladı. "Katılıyorum. Kulübeyi aryalım ve kandan uzak durmaya çalışalım. Tess hâlâ arkada olabilir, kıpırdamayacak ya da ona ne olduğunu umursamayacak kadar kederle dolu olabilir."

Ancak küçük kulübede yapılan aramada Tess'in giysileri dışında hiçbir iz bulunamadı. Belli ki burası terk edilmişti.

"Ne yapacağız?" Kulübenin dışında tekrar bir araya geldiklerinde Becca sordu. Hiçbiri kan ve ölüm kokusunun hâlâ sindiğı içeride olmak istemiyordu. "Eğer burada değilse, nerede o?"

Far sessizce, "Sanırım hepimiz bunun cevabını biliyoruz," dedi. "Aracı burada ama kendisi kabinde değil."

"Onu aramaya gitti, Garron'u aramaya," Becca elini boğazına götürdü.

"Öyle olmalı." Truth bir suçluluk dalgası daha hissetti. Kendi kederinin onu kör etmesine izin vermek yerine insan kıza göz kulak olmalıydı. "Ama bulacağı tek şeyin kendi ölümü olmasından çok korkuyorum."

Kırkıncı Bölüm

Tess daha sonra bir *dr'gin'in* sırtında yaptığı ilk uçuşu asla unutamayacağını düşündü. Uzun, kıvrak gövdesi havada yükselirken ona yapışmış, kollarını boynuna dolamak için eğilmiş, düşmekten korkmuştu. *Dr'gin'in* nasıl uçabildiği hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Belki de içinde havadan daha hafif bir madde vardı? Her ne ise, devasa canavar dağın yamacından yukarı doğru uçarken ağaç tepelerinin tam üzerinde, gittikçe daha yükseğe çıkmakta hiç zorlanmıyor gibiydi.

Yükseklikten hiç hoşlanmayan Tess ilk başta bakmaya korktu. Ama *dr'gin* o kadar yumuşak uçuyordu ki sonunda gözlerini biraz açmaya cesaret edebildi. Gördüğü manzara nefesini kesti.

Ormanın üzerinde uçarken, gün batımının son yakıcı turuncu ve kızıl kırmızı kalıntılarının manzaraya yayıldığını görebiliyordu. Sönmekte olan ışık ağaçları keskin bir kabartmaya dönüştürüyor, onları uzun, siyah gölgelere çeviriyor ve ormanı tehlike ve gizemle dolduruyordu.

"Oh..." Tess fısıldayarak biraz doğruldu, ama parmaklarını *Dr'gin'in* ipeksi tüylerine sıkıca kenetlediğinden emin oldu. Daha önce de uçağa binmiş ve pencereden böyle manzaralar görmüştü ama hiç bu kadar sarmalandığını hissetmemişti.

Bir kere her yönü görebiliyordu, sadece uçak penceresinin sunduğu küçük bir kareyi değil. Bir başka açıdan, onu etrafındaki ucsuz bucaksız alandan ayıran ve onun güzelliğinden uzaklaştıran hiçbir şey yoktu. Uçağın motor gürültüsü, diğer yolculardan gelen öksürük ya da kıpırdanmalar ya da güvenlik talimatlarını ezbere okuyan sıkılmış bir hostes yoktu.

Dr'gin mutlak bir sessizlik içinde uçuyordu; kulaklarında rüzgârın yumuşak ısılığı ve ara sıra duyulan kuş cıvıltılarından başka bir şey yoktu.

Buradaki kokular bile farklıydı; hava daha taze ve *temizdi*. Hava da daha soğuktu. Tess titredi ve kendini biraz alçalttı, kollarını *Dr'gin*'in geniş sırtına dayayarak sıcaklığını biraz olsun içine çekti. Yumuşak beyaz tüyleri elbette sıcaktı ama vücudu da çok yüksek sıcaklıkta görünüyordu. Kürkün ipeksi beyaz örtüsünün altında sert, üst üste binmiş pullara benzer bir şey hissedebiliyordu. Bunlardan muazzam bir ısı yayılıyordu ve rüzgâr bu kadar soğuk olmasaydı neredeyse onu yakabilirdi.

Bu haliyle kendini hissediyordu. *Dr'gin*'in üzerinde süzülme, gevrek bir sonbahar gününde sıcak bir arabaya ve yüzündeki serin sonbahar havasının tadını çıkarmak için camları indirmek gibiydi.

Şey, hayır, tam olarak bir araba yolculuğu gibi değil, diye kendini düzeltti Tess. Daha çok sihirli bir halı yolculuğunun nasıl olacağını hayal ettiği gibiydi. Altındaki *dr'gin*'in pürüzsüz akışı, etrafındaki doğal güzelliklerin panoramik görüntüsü, rüzgârın yumuşak ısılığı... Kaderiyle ilgili devam eden endişesine rağmen, Tess bunu büyüleyici buldu. O anın güzelliği tarafından baştan çıkarılan Tess, ölmek zorunda kalsa bile bunun son anısı olmasından memnun olacaktı gibi hissediyordu.

Sonra *dr'gin* dağın yamacındaki karanlık bir açıklığa yöneldi. Tess tam zamanında başını eğdi, çünkü bir uçurumun dik dudağının üzerinden süzöldüler ve sonra doğrudan çok büyük, çok siyah bir mağaraya girdiler.

Dr'gin sonunda durdu, uzun pençeleri kayalık mağara zeminini tırmalıyordu. Sonra orada öylece oturdu.

"Um..." Tess ne yapacağından emin değildi. Ona teşekkür etmeli miydi? Onu anlayabilir miydi? Ve ne zamandan beri *Dr'gin*'i "o" yerine "erkek" olarak düşünmeye başlamıştı? Bilmiyordu ama bir şekilde doğru gibi görünüyordu.

Cin, sinekten kurtulmak için seğiren at gibi sabırsızca sallandı.

Doğru ya, ben de sineğim.

Tess ipucunu aldı ve çabucak indi. *Dr'gin* yere alçak olduğu için bu kolaydı. Attan kaymak gibi bir şey değildi; daha çok ayağa kalkmak ve geniş sırtının üzerinden geçerek yanındaki taş zemine basmak gibiydi.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi ve kendi sesi taş boşlukta doğal olmayan bir şekilde yankılandığında irkildi. Bu mağara ne kadar büyüktü ki? Virginia'daki Doğal Mağaralar'a gitmişti ve bazı mağara sistemlerinin dağın içinde kilometrelerce uzanan kıvrımlı, dolambaçlı tüneller ve uçsuz bucaksız mağaralar olduğunu biliyordu. Arkasındaki o siyah, boş alan fikri bile Tess'i son derece tedirgin ediyordu.

Etrafına bakındı ama batmakta olan güneşin ışığı neredeyse tamamen kaybolmuştu ve etrafında toplanan karanlık kalın ve aşılmazdı. Aslında, hemen yanı başında açıklıkla parlayan *Dr'gin*'in gözleri dışında pek bir şey göremediğini fark etti.

Güzel, sessiz yolculuk sırasında hissettiği coşku aniden yerini uyuşturan bir korkuya bıraktı. *Dr'gin* ona doğru bir adım attı, pençeleri taşları tırmalıyordu, gözleri genişti ve parlak bir turkuaz renginde parlıyordu.

"Lütfen..." Tess bir adım geri çekildi. "Eğer beni buraya sadece yemek için getirdiysen..."

Dr'gin, yabancı dilde konuşulan bir şeyi anlamaya çalışan biri gibi başını iki yana eğdi. Sonra tekrar ona doğru gelmeye başladı.

"Lütfen..." Tess bir adım daha attı ve neredeyse düşüyordu. Panik onu geçirirken nefesi kesilmeye başlamıştı. Belki de içtiği *cin* onu

onu yemek için buradaydı. Onu kurtlardan kurtardığını düşünmüştü ama belki de sadece akşam yemeğinin içinden bir parça çıkmadığından emin olmak istiyordu. "Yapma!" diye yalvardı dev canavar ona doğru akarken. "Lütfen, *yapma*."

Dr'gin ona uzun uzun baktı ve sonra, Tess'in şaşkınlığı ve rahatlamaıyla, hızla mağaranın karşı tarafına çekildi. Orada bir daire şeklinde kıvrıldı ve yüzünü taş duvara döndü. Bu hareket garip bir şekilde tanıdıktı ve Tess birdenbire *Dr'gin'in* çok bilinçli bir şekilde ona alan açtığını fark etti.

Tess bir süre belirsiz bir şekilde onu izledi. Oluyordu? Neden ona yaklaşmayı bırakmış ve aniden çekip gitmişti? Ona bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Bir insanın yapacağı gibi ona gerçekten alan mı açıyordu yoksa akşam yemeğini sonraya mı saklıyordu?

Her şey anlamak için çok kafa karıştırıcıydı. İç geçirerek oturdu ve mağaranın karşı duvarına yaslandı. Mağaranın ağzından soğuk bir rüzgâr ılık çalarak içeri giriyordu ama dizlerini çenesine kadar çekip kollarını bacaklarına dolayarak bunu görmezden gelmeye çalıştı. Bir süre sonra gözlerini kapadı ve hafif, huzursuz bir uykuya daldı.

Bilmediği bir süre sonra mağaranın hemen dışından gelen yüksek, kederli bir uluma korosuyla uyandı. Nefes nefese, ellerini göğsünde kavuşturarak dimdik oturdu. Kurtlar onu dağın yamacında bulmayı nasıl başarmıştı? Bütün sürü orada mıydı? Onlar-?

Birdenbire uzun, kıvrak beyaz bir gölge yanından geçip mağaranın ağzından çıktı. Tess ay ışığının gölgenin uçuşan kürkü üzerinde parıldadığını kısa bir an için görebildi ve ardından *Dr'gin'in* doğaüstü alarm sesi gece havasını böldü.

Tess ellerini kulaklarına kapattı ama ulumanın aniden kesildiğini fark etmeden önce değil. Garron'un *cini* sürüyü kovalamış mıydı?

Onlardan daha fazla öldürmüş müydü? Mağaraya geri döndüğünde daha fazla öldürme havasında olacak mıydı?

Çılgılık atan kükreme tekrarlanmadı ama dakikalar sonra *dr'gin* mağaraya geri döndüğünde kalbi hâlâ çarpıyordu. Korku ve soğğun birleşimiyle titreyen Tess'e bir göz attı, karşı duvardaki yerine geri dönmeye başladı ve sonra durdu.

"H-hey," diye fısıldadı Tess, sesini ne kadar sabit tutmaya çalışsa da kelimedde kırıldı. "Hepsini korkutup kaçırdın mı? Gittiler mi?"

Dr'gin ona bir kez daha baktı ve beyaz ipekten bir nehir gibi akarak ona doğru geldi.

"Hayır," diye yalvardı Tess usulca, daha önce de yaptığı gibi. "Hayır, lütfen..."

Ama bu sefer *Dr'gin* durmadı. Bunun yerine, onun etrafında aktı, vücudunu kendi uzun formuyla çevreledi ve onu yan tarafının kıvrımına güvenli bir şekilde yerleştirdi.

İlk başta hareket etmeye, hatta nefes almaya bile cesaret edemedi. Ama *Dr'gin* ona zarar veriyormuş gibi görünmüyordu - daha çok onu koruyor gibiydi. Onu sıcak tutuyordu. Davranışları ona Garron'un birkaç kez söylediği şeyi hatırlattı: *Dr'gin* onu seviyor ve ona karşı koruyucu hissediyordu. Belki de onu daha sonra yemek için saklamıyordu. Belki de gerçekten onu güvende tutmak istiyordu.

"Tamam," diye mırıldandı Tess. "Tamam, sanırım her şey yolunda."

Yavaş yavaş rahatlamasına izin verdi. *Dr'gin*'in yan tarafı şaşırtıcı derecede rahat ve çok sıcaktı. Vücudunun şekline göre kendini şekillendiriyor, ona hafızalı köpük veya benzeri bir malzemeye doldurulmuş üst düzey bir koltuğu hatırlatıyordu. Sadece hafızalı köpük nefes almıyordu ve ipeksi bir kürkle kaplı değildi.

Tess içini çekti ve yan dönerek soğuk yanağını altındaki sıcak deriye bastırdı. Ne yazık ki bu Pierce'ın bıçağıyla açtığı yanağıydı. Yanağını *Dr'gin'in* sert pullarına sürtünce yara yeniden açıldı ve Tess'in yüzünde bir acı şimşegi çaktı.

"Ah!" Yüzünü buruşturdu ve , parmakları acıyan yanağına gitti. Sıcak ve ıslak çıktılar. Yine kanaması mı vardı?

Birden *Dr'gin'in* yüzünü ona dönmek için döndüğünü fark etti, o kadar yakındı ki kocaman kafası neredeyse kucağındaydı. Kanlı parmaklarını kokladı, sıcak nefesi elinin üzerinde gezindi. Sonra onu yaladı, uzun dili sanki elindeki son kan izini de almaya çalışıyormuş gibi sırayla her bir parmağın etrafında kıvrıldı.

Tess dondu kaldı.

Aman Tanrım, şimdi yaptım. Şimdi kanımın tadına baktı, beni kesin yiyecek!

Elbette, devasa, aslansı kafa yükseldi ve göz göze gelene kadar kendisinininkine yaklaştı.

"Garron," diye fısıldadı, parlayan turkuaz gözbebeklerine bakarak. "Garron, lütfen... lütfen, *hayır.*"

Kocaman ağız açıldı ve son ısırığın ne zaman geleceğini görmek istemediği için gözlerini sımsıkı kapattı. *Lütfen*, diye sessizce dua etti. *Lütfen, çabuk olsun! Pierce'la olduğu gibi uzun ve acı verici olmasın. Bırak çabuk olsun-*

Dr'gin'in sıcak, ıslak dili yüzünün yan tarafında gezinirken duası kesildi. Tanrım, onun tadına bakıyordu! Kanı kaynağından . Hissedeceği bir sonraki şey, o devasa çenenin başının üzerine kapanması ve dişlerinin boynuna batarak şahdamarlarını kesmesiydi...

Ama son, ölümcül bir ısırik yoktu. Bunun yerine, *dr'gin* nazikçe yalamaya devam etti ve diliyle yüzünü yıkadı.

Yavaş yavaş kalbi çılgınca çarpmayı bıraktı ve gerginlik vücudunu terk etti. *Dr'gin*'in nefesi Garron'un kiyle aynı vahşi, neredeyse tarçın kokusuna sahipti. Onu yaladığında, tanıdık bir karıncalanma hissetti ve neler olduğunu anladı.

"Sen... beni iyileştiriyorsun, değil mi?" diye sordu usulca, sonunda gözlerini açmaya cesaret ederek. "Otel odasındaki o ilk seferde yaptığın şeyi yapıyorsun." O zaman Garron'un dudaklarının ona verdiği hazzı, nazik dokunuşunu, onu rahatlatan ve aynı zamanda tahrik eden rahatlatıcı sözlerini hatırlayarak ürperdi. "Garron," diye fısıldadı. "Ah, Garron, keşke bana geri dönebilsen, *gerçekten* bana geri dönebilsen..."

Ve kafasının içindeki bir ses fısıldadı: ***"Yapacak, çocuğum... eğer cesur olursan."***

Bölüm Kırkbir

"Ha? Ne?" Tess hızla karanlık mağaranın etrafına baktı ama orada kimse yoktu. Ve aslında, ses sanki kendi kafasının içinden geliyor gibiydi. Yine de bu ses kendi kendine ders verirken duyduğu sese ya da Tess BP'nin eğlenceyi seven sesine hiç benzemiyordu. Bir şekilde daha güçlüydü, daha netti ve *çok, çok* daha güçlüydü.

Deliriyorum, dedi kendi kendine. *Burada benden ve Garron'un cininden başka kimse yok.*

Bu sadece onun cini değil, kendisi. Garron'un ta kendisi. Sana geri dönmeyi, sevdiği kadınla birlikte olmayı arzuluyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tess yüksek sesle, dik oturarak. "O zaman ben duyduğumu *biliyorum*. Tabii delirmiyorsam."

Akıl sağlığının söz konusu olmadığından emin ol çocuğum, diye mırıldandı güçlü ve bir şekilde kadınsı ses nazikçe. ***Ben sadece sana rehberlik etmeye geldim.***

"Bana yardım edebilir misiniz? Her kimsen?" Tess kararsızca sordu. Sessizce konuştu ve karanlığın içinde etrafına bakmayı bıraktı. Ses kesinlikle kendi kafasının içinden geliyordu ama bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Benim için her şey mümkün çocuğum, diye mırıldandı ses. ***Bu erkeği gerçek formuna döndürmek bile. Ama yardım etmelisin ve korkmamalısın.***

"Ondan korkmuyorum, artık korkmuyorum," diye fısıldadı Tess. "Ben... ben onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Bu haliyle bir *cin* olarak bile. Yine de... keşke onu eski haline döndürebilseydim diye *çok* diliyorum."

Cesursan yapabilirsin.

"Ama... nasıl?" Tess sordu.

Onu kendine çekmelisin. Onu kucaklamalısın. Canavarının bedeninde kilitli olan gerçek Garron'u çağır. Şimdiden size uyum sağladı, sözlerinizi ve duygularınızı anlıyor. Ama onu geri getirmek için kelimelerden daha fazlasını kullanmalısınız; D'fex'in gücünü kırmak için harekete geçmeniz, cesurca davranmanız gerekecek.

"Ne tür eylemler?" Tess itiraz etti. "Bana ne yapacağımı söyleyin, yapayım! Her şeyi, her şeyi yaparım!"

Bunu kendin keşfetmelisin, diye mırıldandı ses. ***Daha önce cini yüzeye çıktığında onu nasıl yatıştırdığını düşün. Özlemini çektiği şeyleri, canavarı uzak tutan şeyleri hatırla. Sonunda onu sana geri getirecek olan da aynı şeyler.***

Garron'un Pax'ta yaşadığı yıllar boyunca özlemini çektiği şeylerden bahsettiği düşünceler kafasını doldurdu. Yasak rüyaları ve arzuları...

Tess zorlukla yutkundu. "Hey, yapmam gerektiğini kastetmiyorsun, um..."

Çabuk hareket et, çocuğum. Sana sunabileceğim bu fırsat penceresi dar ve yakında kapanacak. Cesur ol.

"Nasıl cesur?" Tess itiraz etti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ama ses cevap vermedi ve bir şekilde, tam olarak nasıl olduğunu söyleyemese de, Tess konuşanın gittiğini biliyordu.

"En azından bana bir ipucu ver," diye mırıldandı ama ona sadece mağara ağzında ıslık çalan rüzgâr cevap verdi. *Sana zaten bir ipucu verdi,* kendi iç sesi - Tess BP'nin sesi - geri fısıldadı. *Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Şimdi yap.*

Tess bildiğini sanıyordu ama bu fikir onu geriyordu, hem de son *derece* geriyordu. Yine de... *cesur ol, demişti* ses ona.

"Pekâlâ." Çenesini kaldırdı. "Bunu yapacağım. Cesur olabilirim. *Yapabilirim.*"

Dikkatlice, hızlıca, büyük boy sweatshirt ve eşofman altından sıyrıldı. Sonra, tamamen çıplak ve titreyerek, *dr'gin*'in kucağına geri sarıldı ve kendini sıcak tarafına bastırdı.

Dr'gin belirgin bir şaşkınlıkla homurdandı ve parlayan gözleriyle ona baktı.

Tess ona daha sıkı sarıldı.

"Sorun yok," diye fısıldadı ona. "Her şey yoluna girecek." *Umarım!*

Yumuşak tüyler çıplak teninde gıdıklanma hissi uyandırıyor ve vücudunun sıcaklığı kıyafetleri olmadan çok daha yoğun görünüyordu. Onun nefes alışını da daha net hissedebiliyordu ve teninin sıcak, baharatlı kokusu - tıpkı Garron'un kendi kokusu gibi - neredeyse başını döndürüyordu.

Deli misin sen? diye fısıldadı kafasının içindeki karamsar bir ses. *Ya da sadece sapık, bu lanet şeye böyle çıplak sarılmak? Neyin var senin?*

Yanlış bir şey yok, dedi Tess. *Hem de hiç. Her kimse, onun dediğini yapıyorum. Cesur davranıyorum.*

Dr'gin tekrar homurdandı ve sanki onun düşüncelerini duymuş ve onunla aynı fikirdeymiş gibi yanağını yaladı. *Dr'gin-*

Hayır, cin olmaz, dedi Tess kendine sertçe. *Garron, içerideki Garron. Ve tıpkı onun dediği gibi onu dışarı çekmelisin.*

"Garron," diye fısıldadı usulca, o büyük, parlayan gözlere bakarak. "Garron, orada olduğunu biliyorum. Bana geri dön." Ona sarıldı

Daha sıkı, yumuşak kürkün çıplak meme uçlarına duyusal bir şekilde süründüğünü hissediyordu. "Gel bana *geri* dön."

Bir an için garip bir şey hissetti. Sanki kollarında tuttuğu beden bir anlığına şekil değiştirmiş gibiydi. Bir an kıvrak ve kıvrımlıydı ve yumuşak, tüylü tüylerle kaplıydı, sonra pürüzsüz, sert ve kaslıydı. Sonra tekrar kürklü haline geri dönmüştü ama Tess'in tek ihtiyacı olan o bir saniyeydi. Bir umut dalgası ve eşit derecede bir kararlılık dalgası hissetti.

Bunu yapabilirim! Onu geri getirebilirim!

"Garron," diye fısıldadı, kendini uzun, sıcak bedene duyusal bir şekilde sürterek. "Beni ilk iyileştirdiğin zamanı hatırlıyor musun? Meme ucumu emerek göğsümü nasıl iyileştirdiğini?"

Yumuşak, neredeyse insani bir hırıltı onun cevabıydı. Onu dinliyordu ve sözlerini anlıyordu -Tess bundan emindi. Bir kararlılık dalgası daha hissetti.

Kendini daha cesur hissederek devam etti.

"Bana ilk dokunduğun zamanı hatırlıyor musun? Tanrım, parmaklarına o kadar *sert* boşalmıştım ki..." *Dr'gin'in* patilerinden birine dokunmak için elini kaldırdı ve elinin içinde değiştiğini hissetti. Sadece bir anlığına, parmağı kendi parmağını saran büyük, sıcak bir el tutuyordu. Sonra tekrar bir pençeye dönüştü ama Tess yılmadı, devam etti.

"Beni tattığın zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Çok korkmuştum ama sen çok nazıktın. İlk başta beni sadece öptün... çok yumuşak, çok şefkatli. Neredeyse ağzımı öptüğün gibi amımı da öpüyordun." Bu anı kalbinin çarpmasına ve nefesinin kesilmesine neden oldu. "Tadıma bakman beni çok azdırdı ve ıslattı," diye itiraf etti alçak sesle. "Senin için açık olmayı sevdim... ağzını orada üzerimde hissetmeyi sevdim."

Şimdi Garron'a pervasızca sürtünüyor, yumuşak kürkün çıplak tenine verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Meme uçlarını gıdıklıyor ve çıplak amının beklentiyle karıncalanmasına neden oluyordu...

Yine o ani hareket oldu ve Garron'u bir kez daha gerçek haliyle karşısında tutuyordu. Çıplak vücudu sıcak, pürüzsüz ve sertti ve kolları onu çevrelemiş, sıkıca tutuyordu.

"Tanrılar, Tess," diye mırıldandı, derin sesi paslı çıkıyordu. "Sakın durma. Lütfen... sana ihtiyacım var... kokuna... tadına..."

Bu sefer tekrar *dr'gin*'e dönüştüğünde Tess küçük bir hayal kırıklığı çılgılığı attı. Neden onu diğer formunda tutamıyordu? Gerçek formunda? Ama artık kararlıydı - ne yapacağını biliyordu ve pes etmeyecekti.

"Garron," diye fısıldadı şiddetle. "Bana *geri dön*."

Tekrar bir titreşim oldu ve sonra tuttuğu beden o kadar hızlı bir şekilde ileri geri kaymaya başladı ki takip etmek zordu. Bir an uzun ve tüylü, bir an sonra sert, pürüzsüz ve kaslıydı.

"Garron," dedi umutsuzca. "Lütfen..." *Onu yanımda tutmanın bir yolunu bulmalıyım, onu gerçek formunda tutmanın! Ama nasıl?*

Büyük Kindred'in boğuk sözleri kafasında yankılandı.

...sana ihtiyacım

var...kokuna...zevkine. Tabii ki!

Tess titreyen parmaklarıyla bacaklarının arasına uzandı ve amını araladı. Burası ıslanmıştı, Garron'un yumuşak, nazik öpücüklerini ve burasının tadına bakma şeklini hatırlamaktan ıslanmıştı. İçinden bir ses bu gecenin o kadar da nazik geçmeyeceğini söylüyordu ama umurunda değildi; sadece Garron'u geri istiyordu ve onu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Parmaklarını kuyusunun derinliklerine bastırarak sularını topladı, şişmiş klitorisini ovarken inledi. Tanrım, Garron'a ihtiyacı vardı! Büyük Kindred'in geri dönüp içindeki bu ateşi dindirmesine, onu tamamen kendisine ait kılmasına ihtiyacı vardı.

O zaman onu geri getir, diye fısıldadı Tess BP'nin sesi kafasının içinde. *Onu geri getir ve ona sahip çık... böylece o da sana sahip çıkabilsin.*

Yapmayı planladığı şey tam olarak buydu. Yavaşça parmaklarını kaldırdı ve Dr'gin'in ağzına bastırdı. Sıcak, ıslak bir dil parmaklarını yalayarak elindeki balı ağızla temizledi.

"Tadına bakar mısın?" Tess parmaklarını jilet gibi keskin dişlerin arasına korkusuzca sokarak mırıldandı. "Bu benim, bebeğim-hepsi benim. Geri gel ve tekrar tadıma bak. Geri gel ve benimle *seviş*."

Birden dişler tamamen eridi ve parmakları farklı, çok daha küçük bir ağız tarafından yutuldu. Aynı anda, büyük bedenin titrediğini hissetti... ve tutundu.

"Garron!" diye inledi, ona doğru daha sert bastırarak. Geniş göğsü çıplak bedenine karşı harika bir his veriyordu ve shaftının sıcak, sert uzunluğunun karnına sürtündüğünü hissedebiliyordu.

"Tess," derin sesi düzensiz ve arzu doluydu. "Tanrılar, sana *çok* ihtiyacım var..."

"Bana sahip olabilirsin," diye hevesle güvence verdi ona. "Lütfen, seni *hemen* içimde istiyorum."

"Henüz değil..." Eğildi ve aç bir öpücükle ağzını aldı. Tess, adamın dilinin ağzını istila ettiğini, kendi gizli tadının yanı sıra aynı anda ve tamamen Garron'a ait olan tatlı, sıcak tarçın aromasını da getirdiğini hissedince inledi.

"Lütfen," diye fısıldadı öpücük bittiğinde nefes nefese. "Lütfen beni al, Garron. abuk, geri dönmeden önce!"

"nce seni tatmalıyım," diye homurdandı usulca. "Kalçalarının arasına girip o tatlı amcığını okşamam gerek, Tess."

"Sen... sen biliyor musun?" Nefesi boğazında düğümleniyor gibiydi. Tam da bunu yapması için ona yalvarıyor olmasına rağmen, bu eylemin apaçık gerekliğı hâlâ kalbinin hızla çarpmasına ve dizlerinin bağıının çözülmesine neden oluyordu.

"Mecburum, *Lin'del*," fısıldadı kısık sesle. "Beni bu forma bağılayan senin kokun ve tadın. Tatlı kokunla yıkanmam gerekiyor - bu gece yüzümün her yerine boşalana kadar seni uzun uzun ve sertçe dillemem gerekiyor. Geri dnmeyeceğimden emin olabilmemin tek yolu bu."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Tess, kalbi pır pır ediyordu. Gözleri yine karanlıkta parlıyordu ve ellerini uzatıp onun *dr'gin* formundayken tüyleri kadar yumuşak olan gr siyah saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ," dedi tekrar. "Al beni, Garron. Ne yapman gerekiyorsa yap. Yapmanı *istiyorum*."

Boğazından saf bir ihtiyaç hırıltısı yükseldi ve sonra pşp yalayarak vücuduna doğıru ilerledi. Sıcak ağızı meme uçlarından birini yakaladı ve Tess inledi ve onunla buluşmak için yükseldi, kendini utanmadan sundu.

Kaltak, diye fısıldadı Pierce'ın sesi kafasının içinde ama o hiç tereddüt etmeden onu itti.

*Garron'un ihtiyaçı olan şey bu - kendimi tamamen vermem - yapmak istediğı her şeye kendimi sorgusuz sualsiz açmam. Ve eğer onu geri getirmek ve geri **tutmak** için gereken buysa, bunu yapacağım. Her şeyi yaparım, umurumda değıl. Umurumda değıl ve utanmıyorum!*

Garron usulca homurdandı ve diğer meme ucuna geçerek onu sıcak, ıslak ağzına aldı ve sertçe emdi. Tess inledi ve onun altında kıvrılırken, Garron onun hassas tomurcuğunu ağzına aldı ve sonra keskin bir şekilde ısırdı, acı ve zevk kıvılcımlarını doğrudan uyluklarının arasındaki sıcak noktaya gönderdi.

"Garron!" diye inledi Garron tekrar yaptığında ve sonra meme ucunu hafifçe yaladı, sanki neden olduğu acıyı yatıştırmak için. "Oh, Tanrım, Garron, *lütfe*n..."

"Lütfe

n..." Az önceki müstehcen konuşmasına rağmen, Tess'in birden dili tutulmuş gibi hissetti. Daha önce anlamayabilecek bir canavarla konuşuyordu, şimdi ise ne dediğini tam olarak bilen bir adamla konuşuyordu. "Lütfe

beni daha aşağıdan öper misin?" diye fısıldadı dudağını ısırarak.

Başını iki yana salladı.

"Bu yeterince iyi değil. Benden ne yapmamı istediğini söyle. *Tam olarak* ne yapmamı istediğini."

"I..."

"Söyle, 'Garron, amımı öpmeni istiyorum,' de," diye kısık sesle emretti.

"Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var, Tess. Bunu senin de benim kadar istediğini bilmem gerek."

"İstiyorum," diye ona güvence verdi. "Ben...Garron, amımı öpmeni istiyorum. Ve..." Yanakları kızarmıştı ama yine de devam etti. "Ve ben de beni tatmanı istiyorum. Beni açmanı ve... ve içimi yalamanı istiyorum. Dilini amımın derinliklerine sok."

Arzuyla inledi ve gözleri parladı.

"Tanrım, *Lin'del*, konuşmanı duymak çok güzel. Seni yalvarırken duymak o."

"Yalvarıyorum," dedi Tess ona cesurca. "Beni daha aşağıdan öp. Devam et, ben... Seni durdurmaya çalışmayacağım. Ben... Dilin için kendimi açacağım ve sana istediğin her şeyi vereceğim... ihtiyacın olan her şeyi. Yemin ederim."

Tekrar inledi. "Çok tatlı sözler, *Lin'del*. Kendini benim için bu kadar geniş açman ve seni dilimle becermeme izin vermen çok tatlı ve cesurca."

Tess'in nefesi göğsünde sıkıştı ve adam tekrar vücudunda aşağı doğru hareket etmeye başladığında dudağını ısırdı. Göğüslerinin altından titreyen karnına ve göbeğine doğru bir iz bırakarak öptü ve sonunda tümseğinin tepesindeki yumuşak, iyi kesilmiş salkıma geldi.

Şimdiye kadar Tess bacaklarını düz uzatmış ve dizlerini birleştirmiş bir şekilde yatıyordu. Şimdi Garron bacaklarını ayırıp amına tam erişim sağladığında usulca inledi.

Hareket alt dudaklarına da yayıldı ve açıldığını hissederek ona ne kadar tahrik olduğunu, öpücüklerinin ve okşamalarının onu ne kadar ıslattığını şüphesiz gösterdi.

"Tanrım," diye mırıldandı, gözlerini ona dikmişti ve Tess mağaradaki karanlığa rağmen onu mükemmel bir şekilde görebildiğini biliyordu. "Çok güzel... çok tatlı."

"Çok öpülesi..." Tess büyük bir cesaretle kalçalarını daha da açtı, kaygan iç kıvrımlarını ve klitorisinin karıncalanan küçük düğmesini ona gösterdi. "Hadi Garron... Yala beni. *Tadıma* bak."

"Zevkle..." Alçak, hayvani bir hırıltıyla kendini alçalttı ve uzun, kaslı kollarını kadının kalçalarına dolayarak onu saldırısı için açık tuttu. "Çok ıslak," diye mırıldandı. "Çok ıslak, sıcak ve *mükemmel*..."

Adam, susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın bir kase suyu kaldırması gibi kalçasını yüzüne doğru kaldırırken Tess'in nefesi kesildi. Ona sürtündü, söz verdiği gibi kokusuyla yıkandı ve çenesindeki kaba sakal çizilirken inledi

hassas tenini okşadı. İçindeki hisler karıncalanıyor, kalçalarını yukarı kaldırarak onun lezzetli ve sert okşamalarına karşılık veriyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu...

"Bu doğru..." Garron ona baktı, ağzı ve çenesi kızın sularıyla çoktan ıslanmıştı. "Bu gece yüzüme bin, Tess. Dilimi kullan. Seni boşaltmama yardım et."

Sonra ağzını bacaklarının arasına gömdü ve dilinin uzun, sıcak, ıslak darbeleriyle onu yalayarak açtı.

Tess inledi ve ellerini onun kalın, ipeksi saçlarında dolaştırarak istediği gibi yüzüne sürdü. Kendini hiç bu kadar açık, bu kadar savunmasız hissetmemişti... ve yine de hiç bu kadar özgür hissetmemişti. İşte buradaydı, kalçaları iki yana ayrılmıştı, aralarında büyük Kindred vardı, dili amının derinliklerine gömülmüştü ve olmayı tercih edeceği hiçbir yer yoktu. Birlikte olmayı tercih edeceği kimse yoktu, kendini vermeyi tercih edeceği kimse yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadı, onun sıcak, ıslak diline karşı utanmadan sürtünüyordu. "Tanrım, *lütfe*n, *Garron!*"

Cevap olarak boğazının altından hırladı ve zonklayan klitorisini ağzına aldı. Dilinin ucu, hassas tomurcuğunun etrafında ve çevresinde büyülü desenler çizdi, çaresizce inlemesine ve onunla tekrar tekrar buluşmak için yükselmesine neden oldu.

Sonunda, daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, adam daha aşağı indi ve dilini yarığının derinliklerine batırdı. Adam onu becermeye başladığında Tess tekrar inledi; dilini tam da adamın sikini sokacağını hayal ettiği gibi sokuyordu. Tüm doğru noktalara vuruyor, onu dolduruyordu...

Bu düşünce onu o kadar ateşlendirdi ki, dayanamadı. Ani bir solukla, kırbaç gibi bir orgazmın içinden geçtiğini hissetti ve amcığını onun istilacı diline karşı çaresizce sulandırdı.

"Oh Tanrım... Oh *Tanrım!*" Kadın tekrar ona doğru eğildi ve çaresizce kendisini saran zevk dalgasına teslim oldu.

Garron onaylarcasına homurdandı ve son damlasına kadar yaladı. Dilini kaygan yapraklarının üzerinde gezdirirken Tess inledi ve sırtını dikleştirdi, balının hiçbirini kaçırmamaya kararlıydı.

Sonunda onu yalamayı bıraktı ve yukarı baktı, gözleri gecenin içindeki mavi fırınlar gibi parlıyordu.

"Tess..." diye başladı ve sonra durup kaşlarını çattı.

"Ne?" Tess hâlâ orgazmın etkisiyle nefes nefese kalmıştı ama onun içindeki huzursuzluğu hissedebiliyordu. "Sorun ne tatlım? Geri dönmekten mi korkuyorsun?"

"Geri döneceğim... eğer seni almazsam."

Kaşlarını çattı, sorunu anlamamıştı. "Yani? O zaman beni *al*. Senden istiyorum!"

"Ben de seni istiyorum, *Lin'del*. O kadar kötü ki dayanamıyorum. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu nazikçe, ona daha iyi bakabilmek için dirseklerinin üzerine kalkarak. "Sorun nedir? Söyle bana-- sorun her neyse, birlikte çözebiliriz."

"Bunu düzeltebileceğini sanmıyorum." Uzaklara baktı, güçlü yüz hatlarında sıkıntılı bir ifade vardı.

"Neyi düzelteyim?" Tess öfkelenmeye başlamıştı. Orgazmı kısa sürmüştü - sadece bir iştah açıcıydı ve *daha fazlasını* istiyordu. Adamın iri, sert vücudu Tess'in vücuduna daha fazla baskı yapsın, kulağına daha *fazla* derin, hırıltılı sesi gelsin, *daha fazla* içinde olsun... *Daha fazlasını*.

"Sana olan açlığımı gideremezsin." Adam ona tekrar baktı ve bu sefer kadın onun gözlerinde savaşılan ihtiyacı ve utancı açıkça görebiliyordu. "*Cin* hâlâ yüzeye yakın, çok yakın."

Tess dudağını ısırđı. "Ne demek istiyorsun? Ortada... tekrar değişebileceğini mi?"

"Hayır. Ama ben... bu kadar yakırken sana istediğim gibi nazik davranmam."

Tess'in kalbi çarpmaya başladı ama çenesini kaldırdı.

" değil. Nazik olmana ihtiyacım yok." Adamın gözlerinin içine bakarak bacaklarını iki yana açtı ve arkasına yaslanıp kendini sundu. "Al beni Garron, üstesinden gelebilirim. *Seninle* başa çıkabilirim."

"*Bunu* halledebilir misin?"

Kendini onun üstüne indirmek yerine, aşağı uzandı ve onu kabaca kaldırdı. Onu ters çevirerek elleri ve dizleri üzerine yatırdı ve kalçalarını iyice ayırdı.

"Garron?" diye soluk soluğa bağırdı, arkasına döndüğünde onun çömeldiğini gördü. "Beni bu şekilde idare edebilir misin?" diye sordu, sesi alçak, muhtaç bir hırıltıydı.

"O tatlı kıcını kaldırıp sikimi amının derinliklerine alabilir misin?"

Lin'del? Seni sert ve hızlı bir şekilde becermeme izin verir misin? Çünkü seni sadece bu gece becermem gerekmiyor, *cinim* çok yakın, çok talepkar. Seni *çiftleştirmem* gerek. Şaftımı yumuşak küçük amının içine sokabildiğim kadar derine sokmak ve rahmini tohumlarımla yıkamak için. İçine tekrar tekrar boşalmam, seni doldurmam ve tamamen benim yapmam gerekiyor. *Sonsuza kadar* benim. Bunu kaldırabilir misin?"

Tess inledi, kalp atışları kulaklarında o kadar gürültülüydü ki başka hiçbir şey duyamıyordu. Bu tür sert bir aşka boyun eğebilir miydi? Pierce daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Sevişmelerini sadece misyoner pozisyonunda sürdürmüştü -sıkıcı ve kendi tarafındaki birkaç homurtu dışında tamamen sessiz. Belki de bu yüzden Garron'la elleri ve dizleri üzerinde olmak

Arkasında, her ikisi de nefes nefese, muhtaç ve sıcak, çok yasak hissettiriyordu... çok hayvani.

Dudağını ısırdı. Garron'la ilk seferinin böyle olmasını beklemiyordu ama eğer onun ihtiyacı olan buysa...

"Evet," diye düzensiz bir şekilde fısıldadı. "Evet, seni geri getirmek ve yanımda tutmak için her şeyi yapacağımı söyledim ve bunda ciddiymdim. Her şeyi. Hatta... hatta bunu bile." Başını eğerek kalçalarını araladı ve kışını kaldırarak kendini sundu, amını sevgilisinin kalın aletine açtı. "Al beni," diye yalvardı usulca, bir kez daha ona bakarak. "Beni ihtiyacın olan şekilde al, Garron. Senden bunu istiyorum."

Alçak, aç bir hırıltıyla kalçalarını kavradı ve sikinin geniş, küt başının açık amının üzerinde kaydığını hissetti. Hassas klitorisine çarparak onu zıplattı ve nefesini kesti ve sonra kalın ucu girişine doğru yol buldu.

Tess başını eğdi ve Garron'un sikinin başı içine girip yavaşça, amansızca kaymaya başladığında usulca inledi. Garron'u daha önce bir kez içine almıştı -en azından yarısına kadar- ama bu seferki farklıydı. Her nasılsa daha büyük görünüyordu -daha kalın- sanki *dr'gin*'i kanalize ediyormuş ve onun bu kısmı bir şekilde devasa boyutlara ulaşmış gibiydi.

Yine de onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı; elleri ve dizleri üzerindeydi, kalçaları genişçe açılmıştı ve yarısı adamın kalın shaftına saplanmıştı. Tek yapabildiği kışını kaldırıp kalçalarını daha da açarak adamın kalınlığına uyum sağlamaya çalışmak, adamın içinde gittikçe daha derine soktuğu kocaman siki için yeterince açık olmaya çalışmaktı.

"Tess... Tanrılar... çok sıkı," diye inledi Garron.

"Üzgünüm... yeterince... açık olmaya çalışıyorum," diye fısıldadı.

"Şikayet etmiyorum. Bana mükemmel uyuyorsun." Sesi alçak, okşayıcı bir hırıltıydı, nefesi ensesinde sıcaktı ve hâlâ onu dolduruyordu. Tess onun tadına baktığı için son derece ıslak olduğunu biliyordu ama yine de içine girerken iç duvarlarının gerildiğini hissedebiliyordu. Tanrım, çok *büyük*tü ve çok *uzun*du. Bu hiç bitmeyecek miydi? Onun içinde hiç dibe ulaşabilecek miydi?

Tam bunun asla olmayacağından emindi ki, oldu. Sikinın küt başı dibe vurdu ve rahminin ağzını öptü. İkisi de aynı anda inledi ve Garron başını eğerek kadının omzunu öptü, dişleri kadının çıplak etini keskin bir şekilde sıyırdı.

"Bunu hissediyor musun, *Lin'del*?" diye mırıldandı kısık sesle. "Sikimi köküne kadar içinde hissediyor musun?"

"Tanrım," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Tanrım, *evet*, hissediyorum. İçimdesin... içimde çok *derin*desin."

"Daha da derinleşecek," diye söz verdi ona alçak sesle, sert bir hırıltıyla. "Bu gece seni sertçe sikmem gerek, Tess. Seni *doğurmam* ve yumuşak küçük amını döllerimle doldurmam gerekiyor."

"Ben... Biliyorum," diye fısıldadı, başını öne eğerek. "İsteddiğini biliyorum."

"Özür dilerim..." Sesi hala sertti ama içinde bir utanç notası vardı.

o da. "Seni bu şekilde götürmek zorunda kaldığım için üzgünüm. İçimdeki *cin* yüzünden.

tohumlarımı karnının derinliklerine ekmemi istiyor. Tatlı amcığın taşana kadar içine boşalmamı istiyor."

"Her şey yolunda," diye güvence verdi Tess ona. "Ben... Ben hazırım." Bunun doğru olduğunu kanıtlamak için kendini dirseklerine kadar indirdi ve dirseklerini sert taş zemine dayadı. Bu hareket kalçalarını daha da genişletti ve Tess'in amına daha iyi erişmesini, ıslak amının içine bir santim daha girmesini sağladı.

"Tanrılar..." Garron inledi ve sonra daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi göründü. Tess'in sessiz daveti çok fazlaydı, çok baştan çıkarıcıydı. Alçak bir hırıltıyla, sikişinin başı hariç hepsi Tess'in içinden çıkana kadar geri çekildi ve sonra ileri atılarak Tess'in amına derin ve sert bir şekilde girdi.

Tess usulca inledi ve ellerini yumruk yaparak onun sert, lezzetli sikişini için yeterince açık olmaya çalıştı. Her cezalandırıcı vuruşta gerildiğini hissedebiliyor, kalın aletinin onu istila ettiğini, doldurduğunu, onu o kadar sert aldığını hissedebiliyor, her itişte acıya yakın bir zevkle haykırıyordu.

Garron homurdandı ve kalçalarını daha sıkı kavradı, sonra öne eğildi ve göğüslerini avuçladı, biraz daha inleyene kadar meme uçlarını yuvarladı. Omzunu tekrar öptü ve sonra onu ısırdı - derisini kırarak kadar değil ama dişlerini hissedebileceği kadar. Bu bir sahip olma işaretiydi ve Tess'in ona boyun eğerken bile ürpermesine neden oldu.

Sanki iki yaratık tarafından beceriliyor gibiydi; sevdiği adam ve içindeki canavar. *Dr'gin*'in yüzeyin hemen altında kabardığını, vücudundan Garron kadar zevk aldığını hissedebiliyordu. Bir yanı aniden ortaya çıkmaya karar verirse ne olacağını merak ediyordu -kendisinin üzerinde gezinen pürüzsüz, sert, kaslı form aniden kürkle kaplı bir forma dönüşürse ne yapardı? Kaçmaya mı çalışacaktı... yoksa orada öylece kalıp Garron'un şu anda yaptığı gibi *Dr'gin'in* onu becermesine izin mi verecekti?

Neyse ki bu soruya cevap vermek zorunda kalmadı. Garron onu yetiştirirken mevcut formunda kalmayı başardı, onu uzun ve sert bir şekilde becerdi, onu tamamen sahiplendi.

Garron konuşmaya , *Pierce'in yapmaya çalıştığı gibi bana sahip çıkmak için "benim" demesini hiç istemedim*, diye düşündü. *Ama Garron beni gerçekten sahipleniyor.*

-Bundan sonra ben onunum, o da benim. Bundan sonra ait olacağız.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir şeyin ardından, büyük Kindred'in hızlandığını, daha derin ve düzensiz hale geldiğini hissedebiliyordu. Aynı zamanda, kendi zevkinin arttığını, her sert itişte zirveye tırmandığını, içine bastırdığını ve iç duvarlarını horozuyla yaydığını hissetti.

Tanrım... çok fazla... çok fazla! diye sayıklıyordu. *Daha fazla dayanamıyorum...*

Ve sonra Garron yine de ona daha fazlasını verdi. Büyük, sıcak bir elin sağ göğsünden aşağı kaydığını ve birleştikleri yere doğru yol bulduğunu hissetti. Adam amının dudaklarını aralayıp zonklayan klitorisini kabaca ovarken nefesi kesildi.

Adam kadının içine girmeye devam ederken aldığı sert, kasıtlı zevk Tess'i sonunda sınırın ötesine itti.

"Oh... oh, Tanrım... *Garron!*" diye feryat etti orgazmı onu delip geçerken. "Tanrım, evet... al beni... *sik beni!*"

"Doğru," diye homurdandı, parmakları onun kaygan kıvrımlarında geziniyordu. "Bu doğru, benim için gel, *Lin'del*. Ben seni beslerken, tatlı amcığını tohumlarımla doldururken, sikimin her tarafına boşal..."

Ve sonra onun leğen kemiğini o kadar sıkı kavradığını hissetti ki, ertesi gün kalçalarında parmak şeklinde izler olacağını biliyordu. Adam alçak sesle kükreyerek kadının içine girdi ve çekirdeğine ulaşmak için olabildiğince derine bastırdı.

Tess sıcak bir telaş hissetti ve adamın içine boşaldığını, onu tohumuyla doldurduğunu, tam da söz verdiği gibi onu *çiftleştirdiğini* biliyordu. Yumuşak bir feryatla onu karşılamak için geri çekildi, her şeyini almaya çalıştı, şehvetini ve ihtiyacını tamamen kabul ederken kendini tamamen vermeye çalıştı. Amını ve kalbini sevdiği adama ve onun içindeki canavara açarken.

"Garron," diye nefes nefese kaldı. "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, *Lin'del*," nefes nefese kaldı. "Çok fazla... çok fazla..."

Tess bu anın hiç bitmemesini isteyerek ona doğru geri çekildi. Onu içinde hissetmek, onu sonsuza dek sahiplenmek istiyordu. "Garron," diye fısıldadı.

"Garron, ben..."

Ancak yoğun hazzın fiziksel hisleri, aşırı duygularla birleştğinde birdenbire sisteminin kaldırabileceğinden daha fazla oldu. Serseri ışık kıvılcımları gözlerinin önünde dans etti ve sonra her şey karanlığa gömüldü.

Küçük bir iniltiyle taş zemine yığıldı ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

Bölüm Kırk İki

Tess ertesi sabah ağırlı ama memnun bir şekilde uyandı. Tamamen çıplaktı ama her nasılsa üşümüyordu. Neden üşümüyordu?

Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı ve yeni bir kürk koltukta oturduğunu gördü. *Beyaz* kürklü bir kanep. Kaşlarını çatı. Neden beyazı seçmişti ki? Kötü bir seçimdi; bir kadeh kırmızı şaraptan sonra kızaracaktı.

Sonra biraz daha uyandı ve kanepenin *nefes* aldığını fark etti. Arkası çok yavaş bir şekilde inip kalkıyordu, sanki bir kanep değil de kocaman bir canavarmış gibi. Sanki...

"Hayır!" Tess sonunda tamamen uyanmış bir halde doğruldu. "Hayır, olamaz!" diye haykırdı, etrafında kıvrılmış olan *Dr'gin*'e bakarak. Başını kaldırdı ve o parlak turkuaz gözlerinden -*Garron'un* gözleri- ona şaşkınlıkla baktı. "Seni dün gece geri getirdim," dedi Tess ona, gerçekten üzölmeye başlamıştı. "Birbirimizi sevdiğimizi söylemiştik. Tekrar bu formda sıkışıp *kalamazsın*. Olamazsın!"

"Sıkışıp kalmadım, Lin'del. Sadece dün gece seni sıcak tutmak için bu forma geri döndüm."

Sesin Garron'a ait olduğu açıktı ama Tess onu kulaklarıyla değil zihniyle duyuyordu. Bu ona bir gece önce duyduğu diğer bedensiz sesi düşündürdü; ona cesur olmasını söyleyen sesi. Artık sürekli sesler duyarak deliriyor muydu?

"Ne?" diye fısıldadı, gözlerinin içine bakarak. "Bir şey mi... bir şey mi söyledin? Ve nasıl söyledin?"

"Aramızdaki bağ aracılığıyla konuşuyorum." Mücevher gibi gözleri yavaşça kırpıştı.

"Tüm Kindred erkeklerinin eşleriyle kurduğu bağ."

"Sen... biz... ne?"

"Biz bağılıyız." Dr'gin kaçırdı. "Bunun için üzgünüm. Bu konuda nasıl hissettiğinizi biliyorum."

"Nasıl yapmalıyım..." Tess başını salladı. "Hâlâ anlamıyorum. Bağlanmak ne anlama geliyor - kafamın içinde konuşabilmen dışında yani?"

"Bu, birbirimize bağlı olduğumuz anlamına geliyor... kalıcı olarak." Kafasının içindeki ses bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Bu nasıl... nasıl oldu?" Tess talep etti.

"Dün gece seni aldığımda... seni yetiştirdiğimde..." Dr'cin göz ucuyla ona bir bakış attı. Hayır, dr'gin değil, *dr'gin* formundaki Garron'du *bu*. İkisi artık birdi, Tess aniden anladı.

"Beni ne zaman... yetiştirdin?" diye sordu.

"Neden bahsettiğimi anlamak için etinizde bıraktığım izlere bakmanız yeterli."

Tess ilk kez kendine baktı -gerçekten *baktı*- ve nefesini içine çekti. Soluk teninde -çoğunlukla kalçalarının etrafında- morluklar vardı ama başka yerlerde de birkaç tane vardı. Sadece bu da değil, dizlerinin, dirseklerinin ve avuç içlerinin derisi de silinmişti. Çiğ, kırmızı ete bakmak bile daha önce fark etmediği yaraların acımasına neden oluyordu.

Nasıl olur da...? Sonra her şey geri gelmeye başladı. Garron ona arkadan çarparken mağaranın sert taş zemininde diz çöktüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

Muhtemelen o zaman olmuştu. Canlı anılar karşısında ürperdi; onun kendisini tamamen ele geçirmesine izin vermenin verdiği sert haz, onun tarafından tamamen sahiplenilmenin verdiği ezici duygu.

"Sırtınızda da ısırık izleri var," diye bilgilendirdi Garron onu. "Onları iyileştirmek istedim ama senin iznin olmadan buna hakkım olmadığını düşündüm. Yine de seni sıcak tutmam gerekiyordu, bu yüzden etrafına kıvrıldım. Yine de şu anda herhangi bir şekilde bana yakın olmak konusunda nasıl hissettiğini biliyorum. Umarım anlayışla karşılırsın."

Tess başını salladı. *"Hiçbir şey anlamıyorum. Neden sana yakın olmak istemeyeyim ki?"*

"Yaptıklarımı gördükten sonra bunu nasıl sorabiliyorsun?"

Garron parıldadı ve şekil değiştirdi. Bir anda mağaranın sert taş zemininde, çırılçıplak bir şekilde onun yanında oturuyordu. Bu değişim Tess'in sıçramasına neden oldu.

"Oh, geri döndün! Artık gerçekten ileri geri değişebiliyorsun." Kollarını ona dolamak istedi ama bir şey onu durdurdu - belki de yüzündeki karanlık ifadeydi. Ya da belki hâlâ tamamen çıplak olduğu gerçeği. Bacak bacak üstüne attı ve bir kolunu çıplak göğüslerinin üzerinden olabildiğince dikkat çekmeden geçirdi.

"Evet, senin sayende geri döndüm." Garron ona uzun, araştıran bir bakış attı. "Beni *D'fex* olmaktan kurtardın, Tess. Daha doğrusu, kendimi bundan kurtarmak için seni *kullandım*. Bunun için beni affetmen için sana yalvarmalıyım."

"Affedilecek bir şey yok." Tess bir elini hafifçe onunkinin üzerine koydu.

"Gerçekten mi?" "Bu doğru değil," dedi alçak bir sesle. "Affedilecek çok şey var.

Sana çok haksızlık ettim."

Elini kararsızca geri çekti. "Bana yine 'sorun sende değil bende' konuşması mı yapıyorsun? Çünkü dürüst olmak gerekirse Garron, eğer sorun buysa seni asla affetmeyeceğim."

"Ama seni inciten benim. Ölümün anlamına gelebileceğini bildiğin halde gelip beni aramaktan başka bir şey yapmadın. Ve bak nasıl

Sana borcumu ödedim."

"Sen nasıl...? Bekle bir dakika..." Tess kaşlarını çattı. "Bu gerçekten dün geceyle mi ilgili? Yoksa Nella olmadığım için benden ayrılmak istemen ve tüm bu 'ömür boyu bağlanma' pişmanlık duymanla mı ilgili?"

"Kendimi sana bağladığım için nasıl pişman olabilirim?" Garron ona baktı ve gözlerini kendi gözleriyle birleştirdi. "Sana Nella'nın -her ne kadar onu sevmiş olsam da- geçmişte kaldığını söylemiştim. Sen benim şimdiki zamanımsın. Ve... benim geleceğimsin. En azından bir zamanlar öyle olduğunu umuyordum."

"Olabilirim." Tess ona kararsızca baktı. "Eğer... eğer beni hâlâ istiyorsan."

"*Elbette* seni hâlâ istiyorum!" Garron onun eline uzandı ve parmaklarını. "Ama beni istemeseydin seni hiç suçlamazdım. "Hayır. "Dün gecedен sonra."

"Dün gece... yoğundu." Paylaştıkları inanılmaz seksi hatırlayınca yüzü birden kızardı. "Ama bu konuda üzgün değilim. Sen üzülmediğin sürece."

"Davranış şeklimden dolayı üzgünüm-derin bir rahatsızlık duyuyorum. Sana davranış şeklimden dolayı." Garron gözlerini kaçırdı. "Seni seveceğime, sana değer vereceğime ve sana asla kaba davranmayacağıma yemin ettim ve sonra ben..." Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor gibiydi. "Sana eski arkadaşından daha iyi davranmadım. Bunun için beni asla affetmezsen seni suçlamam."

Elini ondan çekmeye başladı ama Tess buna izin vermedi. "Bu doğru değil," dedi şiddetle, adamın elini sıkıca tutarak Küçük olanı. "Garron, *bana bak*."

İsteksizce tekrar gözleriyle buluştu.

"Pierce gibi değilsin. *Hiçbir şey değilsin*. Onu yedikten ve onun kişilik özelliklerinden birkaçını aldıktan sonra bile. İlk başta peşimden geldin ama sonra senden istediğimde durdun. Bunu bildiğin halde

çiftleşmek ya da *D'fex'i* dönüştürmek zorundaydı. Pierce *asla* durmazdı. İstedliğini aldı ve beni hiç umursamadı."

"Onu yansıtmamın tek yolu bu değil," diye belirtti Garron. "O seni incitti-işaretledi. Dün gece ben de aynısını yaptım."

Tess, "Pierce kendi sadist eğlencesi için beni incitmekten ve yaralamaktan hoşlanıyordu," dedi. "Beni tutkun yüzünden işaretledin. Bilerek değil -bundan zevk aldığın için değil- ama hâlâ bir tür arada kalmışlık halinde olduğun için. İçindeki *cini yönlendiriyordun*."

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sonunda seni tek bir formda tutmayı başarana kadar ileri geri gidip gelmen oldukça açıktı. Ayrıca, muhtemelen Yipper'ın 'üç kat reaksiyon' dediği şeyi yaşıyordun çünkü duygu damperin başarısız oldu. Damper yerleştirildiği sırada sahip olduğun tüm duyguların üç kat daha güçlü olarak geri geldiğini hatırlıyor musun?" Kaşlarını çattı. "Bu arada implanta ne oldu? Hâlâ içinde mi?"

Garron elini ensesinde gezdirdi. "Hayır, gitmiş - vücudum ilk dönüşüm sırasında onu ya dışarı atmış ya da yutmuş olmalı."

"Pierce'ın silahında olduğu gibi." Tess ürperdi. "Biliyor musun, kıyafetleri ve hatta ayakkabıları anlıyorum ama bir *silahı* nasıl sindirebildin?"

Garron omuz silkti, geniş omuzları yuvarlandı.

"Bir *dr'cin*'in midesindeki asit bilinen evrendeki en güçlü asitlerden biridir. Bu formdaki her şeyi yiyebilirim, hatta kayaları bile ve onları sindirebilirim."

"Ugh." Tess başını salladı. "O zaman sanırım yemeklerimden asla şikayet edemezsin..."

"Şaka yapmaya ve konuyu değiştirmeye çalışma," dedi sert bir şekilde. "Sana nasıl haksızlık ettiğim hakkında konuşuyorduk."

"Hayır, neden biraz kontrolden çıktığını konuşuyorduk. Ve unutma, nazik olamayacağını söylediğinde sana aldırmadığımı söylemiştim," diye hatırlattı Tess ona. "Bu anlaşılabilir bir şeydi; hem üç kat tepki veriyordun hem *de cininle* kavga ediyordun."

"Çok güçlü duygular hatırlıyorum - suçluluk ve utanç duyguları ve zar zor kontrol edebildiğimi hissettiğim çok güçlü bir şehvet." Yüzü karardı. "Açıkçası, kontrol *edemedim*."

"Yani?" Tess öne doğru eğildi. "Bir kaplanla sevişip birkaç çizik ve sıyrık olmadan kurtulmayı bekleyemezsin. Dün gece çok vahşiydin."

-Kelimenin tam *anlamıyla*. Kendinizi tutamadınız."

Garron inatla, "Bu bir mazeret değil," dedi. "Bunların hiçbirisi değil."

"Hiçbir şeyi *mazur* göstermeye çalışmıyorum," diye mırıldandı Tess. Parmak uçlarıyla adamın bileğinin iç kısmını hafifçe okşadı. "Sana nasıl *hissettiğimi* anlatmaya çalışıyorum. Dün gece istismar edilmiş ya da saldırıya uğramış hissetmedim. Senin peşinden gelirken neye bulaştığımı biliyordum, bunun kolay olmayacağını biliyordum. Ama Garron, sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez. Ve sen *buna değersin*. Eski kocamın canlı canlı yendiğini görmenin travmasına değersin, seni aramaya geldiğimde korkudan ölmeye değersin... ve *kesinlikle* birkaç darbe, çürük ve ısırığa değersin."

Sonunda onun gözlerinde beliren umudu görmeye

başladı. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Tess ona, "Kesinlikle," diye güvence verdi. Sonunda öne doğru eğilmeye cesaret etti ve kollarını adamın boynuna doladı. Çıplak göğüslerini adamın sert göğsüne bastırarak bir iniltiyi ısırdı.

"Tess... *Lin'del...*" Garron ona sıkıca sarıldı. "Sana yaşattığım onca şeyden sonra, sonunda gerçekten benim olduğuna inanamıyorum."

"Öyleyim," diye güvence verdi ona. "Ve ne olursa olsun bu değişmeyecek."

"*Seni seviyorum,*" diye gönderdi yeni bağlantıları aracılığıyla ve Tess onun sözlerindeki samimiyeti ayak parmaklarının ucuna kadar .

"*Ben de seni seviyorum,*" diye karşılık verdi, ona daha da sokularak. "*Çok fazla, Garron. Ve ben-*"

"Teeeeeeeeesssss? Tess, burada mısın? Teeeeesssss?"

Çağrı uzak ama netti, mağaranın dışından gelen sabah hava akımlarında süzülüyordu.

"Becca!" Tess nefes aldı. Ayağa fırladı, mağara ağzına gidip bağırarak istiyordu ama sonra tamamen çıplak olduğunu fark etti. "Ah..." Bir gece önce giydiği bol eşofman takımının nereye gittiğini merak ederek etrafına bakındı.

"*Kıyafetlerin orada.*" Garron *dr'gin* formuna geri dönmüştü. Kocaman başını mağaranın uzak bir köşesine doğru salladı. "*Giyin ve seni onlarla buluşmaya götüreyim.*"

"Muhtemelen seni de arıyorlardır," dedi Tess, kıyafetlerini kapıp giymeye başlarken.

"*Öyle olduklarından hiç şüphem yok ama beni bulmayı beklemiyorlar. Mantıklı, düşünen bir varlık olarak değil yani.*"

"O zaman onlar için bir sürprizimiz var. Mutlu bir tane. Truth çok sevinecek -Dün senin için ağlıyordu. O-" Tam o sırada daha derin, erkeksi bir sesin ona da seslendiğini duydu. Becca'nın kocalarından biri ya da ikisi de onu arıyor olmalıydı.

"*Gel,*" dedi Garron, beyaz tüyleri ipek gibi dalgalansın diye kendini sallayarak. "*Sirtıma bin ve onlarla buluşmaya gidelim.*"

"..." Ama nedense Tess tereddüt etti.

"Ne oldu?" Dr'gin ona soru dolu gözlerle baktı.

"Bilmiyorum, bu çok aptalca." Etrafına bakındı ve iç çekti. "Sanırım... Sanırım bir parçam bu mağaradan ayrılmak zorunda kalmamayı diliyor. Bu çok saçma çünkü hava soğuk ve taş zemin gerçekten sert. Ama sanırım sonunda burada birbirimize gerçekten bağlanmışız gibi hissediyorum."

"Tess..." Dr'gin parıldadı ve Garron yine oradaydı, kollarını uzatıyordu. Kendi isteğiyle kollarına gitti ve onun kucağında hissettiği sıcaklık ve güven duygusunu sevdi.

"Aptalca olduğunu biliyorum," dedi. "Bu sadece bir his."

"Aptalca değil ama bilmelisin ki bu sadece mağara değil. Seni ilk gördüğüm andan itibaren sana karşı bir bağ hissettim. Eşleştirme Evi'nde senin tatlı kokunu aldığım andan itibaren sana sahip olmam gerektiğini biliyordum." Onun gözlerinin içine baktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Bunu kendime ya da sana hemen itiraf etmemiş olabilirim ama o anda benim için tek dışının sen olduğunu biliyordum. Sevebileceğim tek kadın."

"Oh, Garron..." Yanağını onun göğsüne bastırdı ve hayatında ilk kez kendini tamamlanmış hissederek ona sarıldı ve onun tarafından sarıldı.

"Eğer bu mağara senin için bu kadar önemliyse, seni her zaman buraya tekrar uçurabilirim," diyerek kızın saçlarını okşadı. "İstersen burayı düzenli bir yer haline getirebiliriz."

"Bu doğru." Yumuşak bir şekilde güldü. "Uçabilen bir adama bağlıyım. Kendimi Bayan Süpermen gibi hissediyorum."

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok..." Garron tekrar parıldadı ve *dr'gin* yeniden ortaya çıktı. *"Ama aşağı inip arkadaşlarımıza ve kardeşime ölmediğimizi haber vermemiz gerektiğini biliyorum."*

"Pekâlâ." Tess onun sırtına çıktı ve beyaz kürkünden iki avuç aldı. "Ama dediğin gibi istediğim zaman buraya geri gelme hakkımı saklı tutuyorum. Ama bir dahaki sefere yanımda battaniye ya da sünger gibi bir şey getireceğim. Bu taş zemin bir kız için çok zor!"

Dr'ginish kahkahası olabilecek yumuşak bir ses duyuldu ve sonra mağaradan dışarı fırladılar, aşağıdaki orman zeminini bulmak için yükselen hava akımları ve sabah güneşi boyunca kayıyorlardı.

Bölüm Kırk Üç

"İyi olduğuna hâlâ inanamıyorum!" Becca ona kendiliğinden sarıldı ve Tess de ona sarıldı, hayatta olduğu ve yeni arkadaşına kavuştuğu için mutluydu. "Yani bu inanılmaz. Sadece... inanılmaz!"

"Sanırım öyle." Tess gülümsedi. Garron'un sırtında dağın yamacından süzülerek aşağı indiğinde Becca'nın gözlerinin yuvalarından fırlayacağını düşünmüştü. Ama şimdi hepsi temizlenmiş ve Asheville'deki HKR binasında bir masaya rahatça oturmuşlardı, Becca şokunu atlatıyor gibiydi.

Tess kendini çok daha iyi hissediyordu. Öğle yemeği yemişler, duş almışlar ve Becca ona yıpranmış büyük boy eşofman takımından çok daha iyi görünen kıyafetler vermişti. Şimdi Garron'la birlikte HKR binasında ziyaretçi Kindred'lar için ayrılan misafir süitlerinden birine rahatça yerleşmişlerdi ki bu iyi bir şeydi çünkü kulübeye geri dönmeyi göze alamıyordu. Orada tanık olduğu onca korkunç şeyden sonra olmazdı.

Di'ye amcasının kulübesinde olanlar hakkında ne söyleyeceğinden emin değildi ama bir şeyler düşünecekti. Ne de olsa yarın arkadaşını görmeye gidecekti. Garron'la birlikte Asheville'den Tampa'ya doğru bir yolculuğa daha çıkacaklardı. Ve bu kez Pierce'ın onu takip etmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Eski kocasını düşünmek onu hâlâ biraz ürpertiyordu. Adamın ortadan kaybolmasıyla ilgili soru işaretleri olabileceğini tahmin ediyordu ama adam gittiği ve ortada kanıt olarak kullanılabilecek bir ceset olmadığı için çok fazla sorun çıkmasını beklemiyordu. Truth ve Far lekeli halıyı kaldırıp yakacaklarına söz vermişlerdi.

Bu yüzden oluşabilecek herhangi bir soruşturmanın çoğunlukla dışında kalabileceğini umuyordu.

"Ve sen iyi hissediyor musun?" Becca sordu ve Tess bir an için dalgın olduğunu, gelecek planlarını düşündüğünü fark etti.

"İkimiz de iyiyiz," güvence verdi Tess.

"İyiden de öte." Garron Becca'yla konuştu ama gözleri Tess'in üzerindeydi ve turkuaz derinlikleri sıcaktı. Tess kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Ah, evet. Bunu görebiliyorum," dedi Becca ona gülümseyerek. "Ve seni aklı başında görmek çok güzel."

Garron ona ciddiyetle başını salladı. "Aslında, Tess beni kendime getirdiğinden beri, her iki formda da dediğiniz gibi 'aklım başımda'."

"Bu harika!" Becca fışkırdı. "Bir de Tess'in senin peşine düşecek kadar deli olduğunu düşünürdüm."

Tess gülümseyerek ve sevgilisinin elini sıkarak, "Garron'un içeride olduğunu ve dışarı çıkmayı beklediğini biliyordum," dedi.

"Aslında adı artık G'ron," dedi Truth başıyla kardeşini işaret ederek. "Rai'ku geleneklerine göre bir erkek ilk dönüşümünden sonra yetişkin ismini alır."

"Tamam G'ron o zaman," dedi Becca. "Görünüşe göre çok kötü bir gece geçirmişsiniz," dedi Tess'e. "Ama hâlâ hayatta olduğunuzu düşünürsek, her şeyin en iyisi olduğunu söyleyebilirim."

"Belli ki." Truth kaşlarını çatı. "Ama bilmem gerek, *D'fex* durumundayken nasıl oldu da Tess'i yutmadın kardeşim? O seni deliliğin eşiğinden nasıl geri çekti?"

"Oh, şey..." Tess yüzünün kızardığını hissedebiliyordu ve Garron'un yanakları da utançtan kıpkırmızı olmuştu. Neyse ki soruya cevap vermek zorunda değildi.

"Ne düşünüyorsun, aptal?" Becca Truth'a bakarak sordu. "Onlar bağılıydı. Değil mi?" diye sordu Tess'e. O da başıyla onayladı.

"Öyleyiz," dedi Garron -ya da Tess'in ona G'ron demeye başlaması gerektiğini düşündüğü şekliyle G'ron-. "Tess'i eşim ve gelinim olarak kabul etmekten gurur duyuyorum. O benim bir parçam." Kalbine bir yumruk indirdi. "Ona her şeyimi borçluyum ve onu tüm varlığımla seviyorum."

"Oh, tatlım..." Tess'in kucağına atlamamak için yapabileceği tek şey buydu. Yine de kendini tutmaya çalıştı ve onun yerine elini sıktı.

Avucunu inceledi ve bir parmağının ucuyla hâlâ sıyrıkları olan avucunu hafifçe çizdi.

"Bana öyle geliyor ki, Lin'del, sana verdiğim yaralar için özür dilerken, onları asla iyileştirmedim."

"Bunun için endişelenme," diye karşılık verdi Tess hemen. Ama onun kendisini iyileştirmesinin ne kadar zevkli olabileceğini hatırlayınca heyecandan titremesini bastıramadı. Ağzının yumuşak hissi, dilinin etinin üzerinde kayarkenki sıcaklığı... *"İyi olacağım,"* diye cevap verdi, hâlâ masada karışık bir şekilde otururlarken yasak görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Seni iyileştirdikten sonra iyi olacaksın." Garron onu şaşırtarak kucağına çekti ve masada öpmeye başladı.

"Garron, şey, G'ron," diye itiraz etti, yarı gülerek, yarı utanarak. "Burada herkesin içindeyiz."

"Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye hırladı bağlantıları aracılığıyla. *"Ve bana G'ron diyeceğin için endişelenme. Sadece Pax'ta erkekler ilk geçişlerini yaptıklarında isimlerini değiştirirler. Ben bunu geride bıraktım ve asla geri dönmek istemiyorum. Burada seninle kalmaktan memnunum."*

"Mmm, şu anda ben de kendimi oldukça memnun hissediyorum..." Tess de onu öperek itiraf etti.

"A-hem."

Ani ses ona odada sadece onların olmadığını hatırlattı ve başını kaldırdığında Becca'nın ona güldüğünü gördü.

"Haydi çocuklar," dedi Truth ve Far'a, ellerini tutup masadan kalkarken. "Bana öyle geliyor ki bu ikisi için balayı dönemi hâlâ devam ediyor. Bırakalım da sütlerine dönsünler ve biraz daha kaynaşsınlar."

Garron masadan kalkıp onu bir oyuncak bebekmiş gibi kolayca tutarken bile Tess, "Çok özür dilerim," diye haykırdı. "Kaba olmak istememiştik!"

"değil." Becca'nın güzel gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Nasıl olduğunu biliyorum. Ne de olsa biz de hâlâ balayı aşamasındayız, değil mi çocuklar?" Truth ve Far'a gülümseyerek karşılık verirken, Truth aç bir hırıltıyla cevap verdi.

"Peki, eğer eminseniz..." Tess, Garron onunla birlikte uzaklaşmaya başlarken bile, dedi. Garron, Tess'in arkadaşıyla konuşması için sabırsızlıkla bir an durakladı.

"Olumlu," diye güvence verdi Becca. "Ayrıca, yetişmemiz gereken bir servis var. Bir süre burada, HKR'deki misafir odalarında mı kalacaksınız?"

Tess başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "En azından bu gece için. Kulübeye geri dönmek yok. Pierce'tan sonra olmaz... yani şu anda olmaz. Arkadaşım Di'yi görmeye gittiğimde ona ne söyleyeceğimden emin değilim."

"Yani iyileşiyor mu?" Becca sordu.

Tess gülümsedi. "Hem de çok. O kadar ki bana Asheville'de yarım kalan işleri tamamlayana kadar yüzümü görmek istemediğini söyledi." Omuz silkti. "Ama bağlayacak pek bir şey yok aslında."

"Tamam. Sylvan'ın hâlâ Ana Gemiden men cezanı kaldırtmaya çalıştığını biliyorum. Bugün başka bir konsey toplantısı var ve yarın ayrılmadan önce seni arayıp haberleri vereceğim."

"Pekâlâ." Tess gülümsedi ama Garron'un giderek artan sabırsızlığını aralarındaki bağlantıdan hissedebiliyordu. "Bak, gitsek iyi olacak."

"Uh-huh." Becca tekrar gülmeye başladı. "Pekâlâ. Devam et o zaman. İyi eğlenceler."

Garron onun yerine "Öyle yapacağız," diye cevap verdi. "Elveda, Ana Gemi'ye güvenli bir yolculuk dilerim."

Diğerleri cevap veremedi, Tess'i de yanına alarak hızla uzaklaştı. Geniş omzunun üzerinden el salladı ve Becca hâlâ gülerek, kocasıyla birlikte onları eve götürecek mekiği bulmaya gitmeden önce ona el salladı.

Garron onun boynunu öpmeye başladığında bile, "Bu çok kabaydı," dedi Garron'a alaycı bir ciddiyetle. "Beni bir mağara adamı gibi alıp götürmen çok kabaydı."

"*Ama mağara bağ kurduğumuz yerdin,*" diye itiraz etti bağlantıları aracılığıyla. "*Mağarayı **sevdiğini** sanıyordum.*"

"Kastettiğim bu değildi." Tess kıkırdadı ve sonra boynunun yan tarafında özellikle hassas bir nokta bulduğunda inledi.

"*O zaman ne demek istedin?*"

"Boş ver." Vazgeçti, onunla birlikte olmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi. "Sonra açıklarım. Şimdilik beni yatağa götür. Sanırım Becca'nın dediği gibi biraz daha 'bağ kurma zamanı' istiyorum."

"Benim için zevk, Lin'del," diye hırladı bağlantıdan yumuşak bir sesle. "Ve yakında bu senin de zevkin olacak. Bunu göreceğim..."

Tess yapacağından emindi.

Bitiş

Epilog # 1

"Yani şimdi hepsi birbirine bağı ve mutlu mu?" Kat, çilekli lokumlu kekten bir ısırık daha alarak sordu.

"Mükemmel. Ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı." Becca, Garron'un Tess'i neredeyse cümleinin ortasında nasıl götürdüğünü hatırlayarak sırıttı.

"Çok sevindim." Sophie gülümsedi ve yeğeni Daniel'ın gül goncası ağzındaki pembe kırıntıları sildi. Artık her yere ayaklarını sürüyerek gidiyordu ve Lauren'ın keklerini diğerleri kadar çok seviyor gibiydi.

"Onları uzun süre tanıma fırsatımız olmadı ama bir araya geldikleri için mutluyum." Liv yeğenleri Kara ve Kaleb'i kucağında tutuyordu, her birinin kolunda birer tane vardı. İkisi de merak dolu, kocaman gözlerle ona bakıyordu. Kara'nıninkiler babasınıninkiler gibi buz mavisiydi, Kaleb'inkiler ise Sophie'ninkiler gibi yeşildi. Saçları hakkında bir şey söylemek için henüz çok erkendi; ikisinin de başlarının tepesinde henüz uzamamış küçük sarı teller vardı.

"Bu çocuklar çok *sevimli*." Becca Kaleb'in yanağını gıdıklayınca Kaleb yeşil gözlerini ona çevirdi. "Onu tutabilir miyim?" diye sordu.

Sophie güldü. "Kendine yardım et, ama bunu yaparken Liv'e yakın durduğundan emin ol. Yemin ederim, onları odanın diğer ucuna bile götürsen çığlık çığlığa bağırırlar."

"Dikkatli olacağım." Becca elindeki keki bıraktı ve bebek Kaleb için kollarını uzattı. Onu kucağına aldığı anda bakışlarının hemen ikiz kardeşine yöneldiğini fark etti. Ama Kara'nın hâlâ görüş alanı içinde olduğunu görünce memnun bir iç çekişle onun kollarına yerleşti ve dişsiz sevimli bir sırıtışla ona baktı.

"Awww," şuna bak." Kat gülümsedi. "Senden hoşlanıyor."

Becca alaycı bir tavırla, "Seninkiler de ortaya çıkarsa beni sevecekler," dedi. "Cidden, doğumuna ne kadar kaldı?"

"Vadem doldu," diye inledi Kat ve elini iyice şişmiş karnına götürdü. "Cidden, beni öldürüyorlar."

Liv kaşlarını çattı. "Bu normal mi?"

"Sylvan'a göre öyle," dedi Sophie, Daniel'a parmağındaki pembe kremadan küçük bir ısırık daha verirken. "Bazen Kindred hamileliklerinin on üç ay, hatta biraz daha fazla uzayabildiğini söylüyor."

"Ah, bana hatırlatma!" Kat haykırdı. "Çok mutsuzum. Lauren ve onun unlu mamulleri olmasaydı, yaşamaya devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Lauren nerede bu arada?" Liv sordu. "Kekleri bıraktı ve kaçtı. Ziza'yı zar zor görebildim."

"Annesiyle bir spa günü geçiriyor, *hamile olmayan* şanslı kız," dedi Kat. "Ah, neden ben hariç herkes bebek sahibi oldu? Neden ben sonsuza kadar hamile kalmak zorundayım? Sanki burada üçüz falan taşıyor gibiyim."

"Testler bunu , değil mi?" Sophie sordu. "Yani, sadece iki çiçek aldınız ve sadece iki kalp atışı duydular, değil mi?"

Liv, "Kindred obstetrik üzerine çalışıyorum ve ikiz Kindred hamilelikleri bazen karmaşık olabiliyor," dedi. "Bazen bir gölge ikiz oluyor."

Kat'in beti benzi attı. "Bunun hakkında konuşma! Ben hâlâ hamileyken bu kötü şans getirir!"

"Kusura bakma Kat-kadın," dedi Liv çabucak. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

-Tess ve Garron'un nerede yaşayacağını bize hiç söylemedin Becca."

"*Sanırım* Ana Gemiye geri dönmek istediler," dedi Becca, dişsiz küçük gülümsemesini görmek için bebeğin yanağını tekrar gıdıklayarak. "Biliyorum."

Garron'un Tess'in eski sevgilisini yediği kulübeye geri dönmek istemediklerinden eminim."

"Onu öldürmek gibi mi yoksa gerçekten büyük kötü kurt gibi hepsini yemek gibi mi?" Kat sordu.

"Her şeyini yemişler. Görünüşe göre silahını bile," dedi Becca. "Ve Tess her şeyi izlemek zorunda kaldı. Şimdi bunu atlattı ama suç mahalline dönmek için pek de hevesli değil."

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedi Liv.

"Artık birbirlerine bağılılar," dedi Kat rahatlatıcı bir şekilde. "Eminim Şansölye Terex Tess'in üzerindeki yasağı kaldıracak ve gemiye geri dönmesine izin verecektir."

"Bilmiyorum..." Sophie sıkıntılı görünüyordu. "Sylvan çabalıyor ama Şansölye'nin... son zamanlarda pek de kendisi gibi görünmediğini söylüyor."

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Liv karanlık bir sesle. "Komadan çıktığında çok tuhaf görünüyordu."

"Komada olmanın insanı değiştirdiğine eminim," dedi Becca. "Umarım Tess hakkındaki fikrini değiştirir. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Liv, "Çok tatlı birine benziyor ve Truth'un küçük kardeşinin yanında olmasını isteyeceğini biliyorum," dedi.

"Yakında öğreneceğiz," dedi Sophie. "Sanırım Sylvan şu anda Şansölye Terex ile konuşuyor."

"Herkesin parmakları çapraz olsun," dedi Kat. "Ama parmaklarınızı çaprazlamadan önce biri bana bir kek daha versin. Bu sefer çikolatalı olsun, tamam mı?"

Epilog # 2

"Ama artık birbirlerine bağılılar, o artık onun gelini." Komutan Sylvan büyük, pürüzsüz masaya doğru eğildi, yakışıklı yüzü endişeliydi.

"Bunu anlıyorum Komutan." Terex/Ur kendi yüzüne uygun bir endişe ifadesi yerleştirdi. "Ama bir savaşçı için verdiğim kararı birçok savaşçı için bozmadan geri alamam. Şu anda Dünya'dan gelin - eğer ben... neydi onun adı?"

"Garron." Sylvan dişlerini sıkıyor gibi görünüyordu. "Ya da G'ron, şimdi anladığım kadarıyla."

"Evet. Adı her neyse..." Terex/Ur elini umursamaz bir şekilde salladı. "Her neyse, diğer tüm erkekler reddedilirken onun yeni gelinini Ana Gemiye getirmesine izin verirsem nasıl görünür?"

Aslında Ur bunun nasıl görüneceğini *çok* iyi biliyordu, sanki bir savaşçı diğerine tercih ediliyormuş gibi. İhtiyacı olan son şey de elinde bir isyan olmasıydı. Eşleşmemiş Erkeklerin öfkesinin kendisine değil, *ait* olduğu yere, Dünya'ya yönelmesini istiyordu.

"Tartışmamız gereken bir diğer konu da bu," dedi Sylvan. "Çiftleşmemiş Erkekler huzursuzlanmaya başladı. Özellikle rüya paylaşımı yapanlar, gelinlerine sahip çıkmak istiyorlar. Dünya'dan gelinleri tekrar çağırmaya başlamalıyız."

"Ancak kendi erkeklerimizin gelin çağırmasına izin veriyorsak, diğer grupların taleplerini de desteklemeliyiz," dedi Terex/Ur yumuşak bir şekilde. "Senatör Hastings'in kızıyla aynı rüyayı gören Karanlık Akraba kardeşimizin de gelinini aramasına izin vermeliyiz."

Sylvan başını salladı. "En azından bu bir sorun olmamalı. Tess - Ana Gemiye dönmesine izin vermediğiniz insan dişi - aslında Senatörün kızıyla rüyalarını paylaşan erkekle buluştu. Adı Altı ve kıza onu aramayı düşünmediğini söylemiş."

"Ne?" Terex/Ur öfkelerini zar zor bastırabiliyordu. Karanlık Türler ve senatörün kızı arasındaki çatışmanın bir cadının öfke ve düşmanlık mayasına dönüşmesini bekliyordu. Daha o sabah Senatör Hastings ekranına öfkeli bir çağrı daha yapmıştı. Terex/Ur'a kızının kaçırılması halinde bunu bir savaş sebebi sayacağını söylemişti.

"Ve ben sadece kişisel bir savaştan bahsetmiyorum," demişti, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. *"Bunu Dünya Konseyi'ne götüreceğim ve kabul ettireceğim. Sizin muazzam bir silah cephaneliğiniz olabilir Şansölye ama Dünya'nın birleşik hükümetleri de oldukça yıkıcı silahlar geliştiriyor. Ve tüm gezegen emrimizde. Sizi gökten yere indireceğiz!"*

Terex/Ur yumuşak bir sesle, *"Bundan hiç şüphem yok Senatör,"* diye cevap verdi. *"Ama korkmayın. Şu anda Dünya'dan gelin çağırıyoruz. Yine de yeniden başlarsak, kızınız muhtemelen ilk çağrılanlardan biri olacaktır."*

Telefon görüşmesi senatörün öfke ve hiddetiyle, Ur'un ise memnuniyet ve sevinciyle sona ermişti. Ve *şimdi* Sylvan ona aptal adamın gelinini aramayı planlamadığını mı söylemişti?

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu. "Neden bana hemen haber verilmedi?"

Sylvan ona bir kaşını kaldırdı.

"Sayın Şansölye Terex, küresel bir kriz önlendiği için *üzgün* görünüyorsunuz. Senatör Hastings Dünya Konseyi'nde güçlü bir erkek. Eğer kızı kaçırıldığı için Kindred'larla savaş çağrısında bulunsaydı..."

"Elbette üzgün değilim." Terex/Ur yüz hatlarını pürüzsüz, boş bir levha haline getirmeye çalıştı. Aptal bir Kindred'in kendisinden şüphelenmesi işine gelmezdi. "Ben sadece tüm bu önemli olaylardan haberdar edilmek istiyorum. Beni bilgilendirmek sizin *göreviniz*, Komutan Sylvan."

"Şu anda da öyle yapıyorum, Şansölye Terex," diye cevap verdi Sylvan buz gibi bir sesle. "Ama elimizdeki işe geri dönebilir miyiz? Çiftleşmemiş Erkekler isyan etmeden önce Dünya'dan gelin çağırmaya yeniden başlamalıyız."

"Eşleştirme Evi'ne gitmelerine izin verin."

"Bu artık geçerli bir seçenek değil. Eşleştirme Kuklalarının çoğu bozuldu ve onların bakımında uzmanlaşmış teknik ekip bir şekilde Ana Gemiden uzaklaştırıldı." Sylvan kaşlarını çatı. "Kim tarafından yapıldığını bilmiyorum."

Bilmiyordu çünkü Terex/Ur izlerini kaybettirmeye özen göstermişti. Eşleştirme Kuklalarının yavaş ama düzenli bir şekilde devreden çıkarılmasında ve onları tamir eden ekibin yeniden konuşlandırılmasında çok dikkatli davranmıştı. Aynı zamanda da Senatör Hastings'in öfkelerini körüklüyordu. Komutan Sylvan'ın tüm bu sıkı çalışmasını mahvetmesine izin verecek değildi.

"Özür dilerim," dedi kibarca. "Ama şu anda Dünya'dan gelin çağırmıyoruz."

Sylvan kaşlarını çatı. "Ama Eşleşmemiş Erkekler-"

Terex/Ur kaşlarını çatarak, "Şaftlarını bir süre daha pantolonlarının içinde tutmaları gerekecek," dedi. "Hepsi bu kadar Komutan Sylvan. Gidebilirsiniz."

"Ama-"

"Görevden alındığınızı söyledim. Anlaşıldı mı?" Terex/Ur kaşlarını çatarak ona baktı. Sylvan sertçe eğildi. "Anlaşıldı."

"Güzel. O zaman ofisimden ayrıl. İlgilenmem gereken şeyler var."

Diğer erkek başka bir şey söylemeden arkasını döndü, ancak öfkesi omuzlarının sert duruşundan anlaşılıyordu.

Ur onun ofisten çıkışını ve kapının arkasından hızla kapanışını izlerken kaşlarını *çattı*. Komutan Sylvan'ı yakından izlemeye devam edecekti. Onu Yüksek Konsey'den kovmalı mıydı? Ama hayır... bu çok fazla şüpheyi neden olurdu. Ayrıca Ur, düşmanlarını yakınında tutmaya inanan biriydi.

Bu arada, ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı. Mesela o aptal Karanlık Tür, Altı ya da adı her neyse, gelinini çağırılmamaya karar vermişken, Türler ve insanlar arasında bir savaşı nasıl kışkırtabileceği gibi.

Yine de... Terex/Ur parmaklarını göğsünde birleştirdi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak olasılıkları düşündü. Yine de, bir dişiyle rüya paylaşmaya başlayan bir Kindred ne kadar sıklıkla onu kendi isteğiyle çağırma şansından vazgeçmişti? Bir süre aralarında yaşadıkten sonra -ve bedenlerinden birinin *içinde* yaşadıkten sonra- onların iç güdülerini oldukça iyi biliyordu. Muhtemelen kendilerini tanıdıklarından daha iyi.

Eğer Altı bir gelin aramaya zorlanıyorsa, gelip onu bulma dürtüsü çok güçlü olmalıydı. Aslında, Kindred çiftleşme içgüdüğü sahip oldukları diğer tüm içgüdülerden, hatta yaşama isteğinden bile daha güçlüydü. Bir Kindred savaşçısının gelinini korumak ya da savunmak için kendi hayatından bu kadar kolay vazgeçmesi de bunu kanıtlıyordu.

Belki de... belki de bu Altı'nın sadece bir itmeye, doğru yönde küçük bir dürtmeye ihtiyacı vardı. Tabii ki, bir gelin çağırma ihtiyacının

yasadışı duygulara sahip olduğu şeklinde yorumlanır ve bu da Zeaga Dört'te işine son verilmesi için gerekçe teşkil ederdi. Ur bu konuda her şeyi biliyordu; Senatör Hastings Ana Gemiye gelip biricik kızına sahip çıkılmaması gerektiği konusunda şikâyetle bulunduğu andan itibaren Karanlık Türler -ya da kendilerine verdikleri isimle Gelişmiş Olanlar- üzerinde çalışıyordu.

Terex/Ur masasına hızla vurarak görüntü ekranını kaldırdı. Hızla Zeaga Four'a uzun mesafeli -çok uzun mesafeli- bir çağrı yaptı. Mavi bir ekran belirdi ve pürüzsüz, mekanik bir ses konuşmaya başladı.

"Bir'in hizmetine, Kolektifin Sözcülüğüne ulaştınız. Mesaj bırakmak ister misiniz?" "Hayır.

Biriyle hemen konuşmalıyım."

"Bu mümkün değil. Kimse dışarıdan telefon almaz."

"Bunu alacak. Bu, Ana Geminin Soydaşlarının Yüksek Konseyi'nin Şansölyesi."

Terex/Ur'un resmi cübbesini düzelttiği bir duraklama oldu. Ardından boş mavi ekran dağıldı ve Ur'un çalınan bedeninin yaşlarında bir Karanlık Akraba ekranda belirdi.

Biri, Kolektifin Ağzı, hizmet ettiği makinelerden neredeyse hiç ayırt edilemiyordu. Tamamen kel bırakılmıştı ve kafatasının üst , beyninin titreşen pembe ve gri maddesine gömülü çok sayıda kablo ve elektrodu gösteren şeffaf bir pleksi çelik kapakla değiştirilmişti. Buna ek olarak, her iki gözü de siyah okülerlerle güçlendirilmişti ve kulakları, hiç şüphesiz Geliştirilmemişler tarafından duyulamayan düşük ve yüksek frekanslı sesleri toplamak için tasarlanmış ince gümüş fanlardı. Bir burun deliğinden siyah bir tıkaç çıkıyordu ve her iki kolu da açıkça değiştirilmişti - biri tamamen metaldi ve diğeri bir pençeyle sonlanıyordu. Ağzı - ki

Onunla ilgili geliştirilmemiş tek şey ince, kansız bir yarıktı. Terex/Ur'a tamamen duygusuz bir şekilde baktı.

"Evet, Şansölye?" Sesinde herhangi bir tonlama yoktu. "Gruplarımız birçok devirdir konuşmamışken neden beni çağırıyorsunuz?"

Terex/Ur biraz öne doğru eğildi.

"Her iki halk için de faydalı olabileceğini düşündüğüm bir anlaşmam var." "İlgimi çektin. Devam et."

"Aranızdan birinin Dünya gezegeninden bir dişi insanla rüya paylaşımı yaptığının farkında mısınız? Ana Geminin şu anda yörüngesinde döndüğü gezegenden?" Terex/Ur sordu.

Çatık kaşları hafifçe çatıldı.

"Bu mümkün değil. Biz Karanlık Türler dişilerle her türlü temastan kendimizi men ettik. Ayrıca, her birimize bir gelin arama ihtiyacını azaltmak için bir duygu sönümleyici yerleştirilmiştir."

"Yine de içinizden biri -Altı adında bir erkek- rüya paylaşımı yapıyor. Bu durum Dünya'da yaşayan insanlar arasında büyük bir şaşkınlığa neden oluyor."

"Altı, değil mi?" Biri başını salladı. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. Yapay rahim tüplerinde büyümek yerine bize bir ergen olarak geldi. Belki de duygularını bastırma mekanizması sonunda iflas etmeye başlamıştır." Ur'a baktı. "Bu konuda ne yapmamı istersiniz? Yeterli kanıt olmadan onu tasfiye etmeyi reddediyorum. Benim için çok faydalı oldu, bir nevi çırağım."

Terex/Ur aceleyle, "Hayır, hayır, hayır, onu temizlemenizi istemiyorum," dedi. "Tam tersine, gelip gelinini almasını istiyorum."

İnce, kansız ağzı tekrar kaşlarını çattı. "İmkânsız. Gelişmiş Olanlar gelinleri çağırılmaz."

"Bu *olmalı*," diye ısrar etti Ur. "Mevcut siyasi iklim bunu gerektiriyor."

"Rüya paylaşımının büyük bir şaşkınlığa neden olduğunu söylediğinizi sanıyordum?"

Biz Zeaga Dörtlüsü olarak başka bir gezegenle savaşmak istemiyoruz."

"Ya söz konusu gezegen gelişmiş devreler için gerekli olan ağır elementler açısından zenginse?" Terex/Ur, Kolektifin Ağzına bir kaşını kaldırdı. "İnsanların Kindred ile genetik olarak eşleştiğinden bahsetmiyorum bile. Burada sizi bekleyen milyarlarca ve milyarlarca taze DNA örneği var."

Biri kaşlarını çattı. "Tıbbi mavnalarımızı ziyaret eden çeşitli duyarlı varlıklardan pek çok örnek topluyoruz. Ancak pek çoğunun genetik karışım için uygun olmadığı doğru."

Terex/Ur cazip bir şekilde, "Dünya'nın *tüm* sakinleri uygundur," dedi. "Ve size onlara ücretsiz erişim garantisi verebilirim. Tek yapmanız gereken gelip onları almak." Bir parmağını kaldırdı. "Ama doğru zamanda olmalı. Önce Altı gelinini almalı ve Sahiplenme Dönemi için onu Zeaga Dört'e geri getirmeli."

"İmkânsız," dedi Bir tekrar. "Geliştirilmemiş olanlar gezegenimizin yüzeyinde hoş karşılanmazlar. Zeaga Dört'e adım atabilmesi için bir şekilde değiştirilmiş ya da geliştirilmiş olması gerekir."

"Çok daha iyi." Terex/Ur sırtmasını engellemeye çalıştı. "Bu durumda ne kadar çok geliştirme o kadar iyi."

"Peki ya duyguları? Hissedebiliyor mu?"

"Öyle olduğuna eminim - tüm bu insanlar ." Terex/Ur yüzünü buruşturdu. "Ama bu tür varlıklar için özel izinleriniz yok mu?"

Biri yavaşça başını salladı. "Biliyoruz. Ama burada duygularını sergileyerek sonsuza kadar kalamaz. Bu sorunlara yol açabilir. Sonunda, kalıcı bir sakin olmak isterse, bir duygu engelleyici implant almak zorunda kalacak."

"Elbette yapardı." Terex/Ur ellerini sevinçle birbirine sürtmekten kendini alamadı.

Biri ince, sivri bir kaşını kaldırdı.

"Bahsettiğiniz 'anlaşma' bu mu? Altı'nın bir gelin talep etmesine izin vermeliyim ve karşılığında sen de bize Dünya'nın doğal kaynaklarına ve insanların DNA'larına erişim izni mi vereceksin?"

"Elbette. Elbette *benim* zaman çizelgeme bağlı olarak," diye vurguladı Terex/Ur. "Ana Gemi'nin Akrabaları, insanlara boyun eğdirmek için başka bir gruptan 'yardım' kabul etmeden önce Dünya'nın sakinleriyle zaten savaş halinde olmalı. Savaş kazanıldıktan sonra, elbette Dünya'nın tüm zenginliklerine erişiminiz olacak. Hem organik hem de cansız."

Bir düşünceli bir şekilde başını salladı. "Altı için oldukça riskli olsa da cömert bir teklif gibi görünüyor. Bu dişiyle geçirdiği Sahiplenme Dönemi duygu damperinin tamamen bozulmasına neden olursa, onu temizlemek zorunda kalacağım. Buna... pişman olurum."

"Bu kadar çok kişinin kazancının yanında bir kişinin hayatının ne değeri var?" Terex/Ur tartıştı.

"Doğru. Ve Altı'nın çok güçlü bir karakteri var. Kendisinin yozlaştırılmasına izin vereceğini sanmıyorum. Belki de bu kabul edilebilir bir risktir."

"Mantığınız sağlam görünüyor. Şüphesiz Kolektif böyle bir mantığı onaylayacaktır," dedi Terex/Ur ciddi bir şekilde.

"Doğru...doğru." Biri tekrar başını salladı. "Ben onlara danışırken bir dakika bekleyin." Göz implantlarının siyah lensleri kısa süreliğine titreyerek kapandı ve hafif bir uğultu duyuldu. Şeffaf kafatası kapağının altından görülebilen beynine yerleştirilmiş elektrotlar karmaşık bir dizi desenle aydınlandı.

Terex/Ur sabırsızlıkla bekledi. Eğer Bir anlaşmayı kabul etmezse.

Tam o sırada siyah camlar açıldı ve Kolektifin Ağzı başını salladı.

"Pekala, Kolektif teklifinizi kabul ediyor. Six'i hayalini paylaştığı Dünya dışısını talep etmesi için göndereceğim ve Dünya'ya karşı savaş patlak verdiğinde ona katılacağız. Karşılığında, dünyanın doğal zenginliklerine ve tüm sakinlerinin DNA örneklerine tam erişim talep edeceğim."

"Tamamdır." Terex/Ur usulca başını salladı. "Ama Altı'nın onu çabucak almasını sağla."

"Hemen," diye söz verdi Bir. "Ve şimdi gitmeliyim. İlgilenmem gereken başka meseleler var."

"Elbette." Terex/Ur başını salladı. "Olaylar geliştikçe sizinle daha sonra konuşacağım."

"Anlaştık." Biri bir kez daha başını salladı ve ardından görüntüsü mavi ekranda kayboldu.

Terex/Ur sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. Şimdi yapması gereken sadece bir arama daha vardı. Parmakları kontrollerin üzerinde gezinerek konuşmak istediği kişinin görüntüsünü getirdi.

"Evet, Şansölye Terex?"

"Komutan Sylvan," dedi, görüntü ekranına bakarken en ciddi yüz ifadesini takınarak. "Daha önceki kararında çok aceleci davranmış olabilirim. Biraz daha düşününce, haklı olduğunuza inanıyorum. Dünya'dan gelinleri tekrar çağırmaya başlamalıyız. Lütfen bunu yapın."

Görüntü ekranında, Sylvan başıyla onayladı.

"Yeniden düşündüğünüz için minnettarım Şansölye. Eşleşmemiş Erkekler bunu duyduklarına çok sevinecekler."

"Tabii ki yapacaklar." Ta ki Dünya'nın onlara savaş ilan ettiğini ve artık dışı kabul etmediğini duyana kadar. Ve sonra da

gelinlerini almak için savaşı katılmaktan başka seçenekleri yoktu. Ama Ur bunun kendi kendine gelişmesine izin verecekti.

Ne de olsa çağrılacak ilk gelin Senatör Hastings'ın kızı Mei-Li Hastings olacaktı...

**Akraba Gelinleri 12'nin ilk bölümü için okumaya devam edin,
Geliştirilmiş 2014 yazında geliyor...**

Geliştirilmiş Birinci Bölüm

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Neden buradayım?"

"Ben... bilmiyorum." Altı'nın sesi kendi kulaklarına kaba ve belirsiz geliyordu. Rüyalarına musallat olan kızın ince, küçük şekli karşısında duruyordu, kara gözleri korkudan irileşmişti.

"Bu rüyaları görmeyi neden bırakamıyorum bilmiyorum." Etrafına, onu her zaman bulduğu yer olan servis odasına baktı, yerleştirme istasyonunda dinlenirken.

Saçları uzun, düz bir siyah şelale halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve iri gözleri garip cam ve tel okülerlerle kısmen gizlenmişti. Altı bunların ne işe yaradığını merak etti. Sol gözüne yerleştirilmiş olan kendi oküler tarayıcısının menziline sahip gibi görünmüyorlardı. Görüşünü düzeltmek için olabilirler miydi? Ama eğer durum buysa, neden bazı iyileştirmeler yaptırmamıştı?

"Senin adın ne?" diye sordu, çünkü kadın orada durmaya devam ediyordu. Genelde neredeyse hemen kaybolurdu. Bu sefer gitmediğini fark etmek rahatsız ediciydi.

"Benim... tayinim mi?"

"Ben Altı'yım." Dış iskeletin göğüs zırhını metalik bir çınlamayla sabırsızca yumrukladı. *"Sen kendine ne diyorsun?"*

"Oh. Mei-Li. Benim adım Mei-Li."

"May-Lee?" Altı, hecelerin garip karışımı karşısında kaşlarını çatı.

"Sanırım 'güzel çiçek' ya da onun gibi bir şey demek. Ailem beni Çin'den evlat edindiğinde annem bu ismi seçmiş çünkü kulağa

telaffuzu çok zor olmayan egzotik. I..." Bir adım geri çekildi. "Özür dilerim, gevezelik ediyorum. Ve ben hala buradayım. Bu rüyalar asla bu kadar uzun sürmez." Etrafına bakındı. "Neden hâlâ buradayım?"

"Neden kaldığını ya da neden geldiğini bilmiyorum," dedi Altı. "Kesinlikle ait değilsin - hiçbir geliştirmen yok ve belli ki duyguların seni tüketmiş."

"Geliştirmeler mi?" Nedense küçük, zar zor yuvarlatılmış göğüslerine baktı.

Altı, giydiği şeffaf beyaz giysinin içinden küçük ama mükemmel şekilli olduklarını görebiliyordu. Garip bir an için avuçlarının içinde nasıl hissedeceklerini merak etti. İnce beyaz kumaşa masumca bastıran meme uçlarının pembe noktaları parmak uçlarında iyi hissettirir miydi? Ve onun dokunuşuna tepkisi ne olurdu? O narin tomurcukları okşarken inleyecek miydi - yasadışı duygular onu ele geçirecek miydi? Acaba-?

Başını sallayarak garip düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Bu düşünceler gelmişti? Ve o küçük dişiyle ne hakkında konuşuyordu? Doğru ya, geliştirmeler.

"Benimki gibi geliştirmeler." Geliştirilmiş sol elini ve sol gözündeki oküler tarayıcıyı işaret etti. *"Senin hiçbir geliştirmen yok. Burada bulunmaya yetkili değilsiniz."*

"Hep bunu söylüyorsunuz - burada bulunmaya yetkim olmadığını... Beni yakalayıp bedelini ödeteceğinizi..." Gözlerinde büyüyen korkuyla ondan uzaklaşmaya başladı.

"Çünkü değilsin." Six uzanarak kenetlenme istasyonundan ayrıldı ve ona doğru bir adım attı. Dış iskeleti mekanik bir *tıslama* çıkardı ve botları metalik zemin panellerine sertçe *vurdu*.

"Hayır, lütfen!" Acelesinden neredeyse tökezleyerek ondan uzaklaştı. *"Lütfen yapma!"* Etrafına bakındı. *"Tanrım, sadece istiyorum! Sadece uyanmama izin ver..."*

Birden Altı'nın gözleri açıldı ve rüya -eğer öyleyse- sona erdi. Etrafına bakındı, tarayıcısıyla odayı araştırdı ama oda boştu - her zaman boştu. Rüyasındaki kız bir hayalden başka bir şey değildi - gözlerini açar açmaz ortadan kaybolan bir hayal.

Ama artık onu bir hayal ürünü, rüyayı da şarj olma dönemindeki hafif bir sapma olarak görüp geçiştiremezdi. Bir kere rüyalar daha sık gelmeye başlamıştı - kız artık neredeyse her gece uykusunu bölüyordu. Ve bir diğeri, rüya daha uzun sürüyor gibiydi. Bu sefer kızla gerçek bir alışveriş yapabilmişti - bu iyiye işaret değildi.

Refleks olarak başının arkasına uzandı ve kafatasının tabanının hemen altında, boynunun etine gömülü olan duygu damperinin küçük metal düğmesini hissetti. *Hâlâ çalışır durumda*, diye kendini temin etti. *Hiçbir şey hissetmiyorum*. Ama o zaman neden rüyalar tekrar edip duruyordu? Ve bu konuda ne yapabilirdi?

Birden servis odasının kapısındaki hoparlör canlandı ve Ter'in sesi, evinin bilgi sistemi, konuştu.

"Altı, derhal Bir'in evine gitmen isteniyor." Nedense

Altı'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Neden?" diye sordu. "Bugün Bir ile iletişim kurma günüm değil.

Lütfen açıklayın."

"Açıklama yapmak mümkün değil," dedi Ter'in mekanik sesi. "Biri hemen gelmenizi talep etti. Bunun için hiçbir neden belirtmedi

talep ediyorum."

Yapmak zorunda da değildi. Zeaga Dört'ü demir bir elle yöneten bir grup mekanoid olan Kolektif'in sözcüsü olarak, istediği her şeyi talep etme ve anında itaat bekleme hakkına sahipti.

"Gelecek misin?" Ter sordu.

"Söyleyeceğim. One'a söyle, beni birazdan bekleyebilir." "Çok iyi." Bir başka vızıltıyla hoparlör sessizliğe gömüldü.

Evinden çıkıp Zeaga Four'un ana şehir merkezi olan Prime'ın kalabalık ve karanlık sokaklarına girdiğinde Six'in içine belli belirsiz bir huzursuzluk duygusu yerleşti. Six, tekerlekli araçların, iz sürücülerin ve mekanoidlerin yanı sıra şehirdeki çeşitli yaşamı oluşturan organik Geliştirilmişlerin oluşturduğu yoğun trafikte ilerlerken kendi kendine kaşlarını çattı. Etrafında yükselen metal ve temperli camdan yüksek duvarlar gökyüzünü kapatıyordu ama o manzaraya -ya da manzarasızlığa- o kadar alışmıştı ki bunu fark etmedi bile. Bunun yerine düşünceleri içe dönüktü. Onu terk etmeyen bu huzursuzluk... neredeyse... bir duygu gibiydi.

Ama bu kesinlikle aptalcaydı. Her mantıklı varlık gibi o da geleceği için endişeleniyordu. Ve muhtemelen tekrar tekrar gördüğü bu rüya onu etkilemeye başlamıştı.

Bu konuda bir şey yapmayı planladığından değil, diye hatırlattı kendine. Kız ı ışık yılı uzaktaydı ve belli ki bir histerikti. Düzenli hayatında onun gibilere yer yoktu.

Yine de düşünceleri onun zayıf, çelimsiz formuna ve iri, korkmuş gözlerine dönüp duruyordu. Ya çok uzaklarda, yaşadığı o küçük gezegende biri onu tehdit ederse? Kendini nasıl koruyabilirdi? Bir dış iskeleti bile yoktu...

Ne olduğunu anlamadan kendini Bir'in evine açılan özelliiksiz metal kapının önünde buldu. Burası diğer organik canlıların tamamen aynıydı. Prime sakinleri arasında hiçbir sınıf ayrımı yoktu - Kolektif'e yakın olanlar için bile.

Kapının ortasındaki bir ses aktivatörüne bastı ve çıkan alarmin içeride çalmasını bekledi.

"İsim?" diye sordu konutun bilgi sisteminden gelen ses. "Altı. Biri beni bekliyor."

"Şu anda İki ile birlikte. Bir anlık gecikme."

"Anlaşıldı." Six ellerini arkasında kavuşturdu ve rahat bir şekilde durarak kayıtsızca bekledi.

Sadece bir an sonra metal kapı paneli kayarak açıldı. İçeri adım atmaya başladı ama alçak, robotik bir form aniden belirerek yolunu kesti. Altı'ya baktı ve hırladı; metalik bir vızıltı sesi, sivri metal dişlerle dolu küt burnundan parçalı kuyruğunun ucuna kadar tüm vücudunu titretiyordu.

Bir koklayıcı.

Altı kıpırdamadan durdu ve mekanoide kayıtsızca baktı. Tekrar hırladı ve yaklaştı. Burnundaki burun deliklerini oluşturan metal portallar irileşerek açıldı ve hava solumaya başladı.

Bu süreç ona Kolektif'e kabul edilmesini hatırlattı; bir ergen olarak ilk kez duygu damperini taktırdığı zamanı. O testi geçememiş olsaydı, sivri metal dişler boğazının etrafını saracak ve hayatı sona erecekti.

Altı, yıllar önce olduğu gibi şimdi de kayıtsızca parlayan kırmızı mekanik gözlere baktı ve kararını bekledi. Koklayıcı nefes almaya devam etti, sonunda sert, metal ayakları üzerinde etraftan dolaşana kadar

tatmin olmuş görünüyordu. Son bir hırıltıyla geri çekildi ve konutun yan tarafındaki kalçalarının üzerine oturdu.

"Vay, vay, demek testi geçtin." Bu ses İki'ye aitti - Kolektifin Gözleri. Bir'den sonra ikinci sıradaydı ve sık sık birbirlerine eşlik ederek önemli konularda danışmanlık yaparlardı. Uzun boylu, iskelet gibi bir erkekti, kafatasına benzer bir yüzü ve sağ göz çukurunun tamamını ve yüzünün sağ tarafını kaplayan gelişmiş bir çoklu spektrum tarayıcısı vardı. Kalıcıydı - Altı'nınki gibi mevcut yapının üzerine inşa edilmemişti. Dış iskelet yerine, kemiksi çenesinden düğmelenen ve siyah botlarının üstüne kadar inen uzun, siyah deri bir palto giyiyordu. Konuşurken çok fazla dişi varmış gibi görünüyordu.

İki aynı zamanda koklayıcılardan da sorumluydu - tek görevleri halkın içindeki Hissetme suçlarını ortaya çıkarmak olan mekanoidler. Six, İki'nin evcil hayvanlarından birini orada gördüğüne şaşırmaması gerektiğini düşünüyordu ama yine de bu onu rahatsız etti. Kolektife ilk katılışından bu yana hiç bu kadar ayrıntılı bir şekilde denetlenmemişti. Sanki İki onda bir sorun bulmayı *umuyormuş* gibiydi. Yasadışı bir şey.

"Evet, geçtim." Altı, diğer erkeğin arkadaşlığından hoşlanmasa da kin gütmeden konuştu. "Ne bekliyordun ki? Hissetme suçundan suçlu olacağımı mı?"

"Şaşırmazdım." İki'nin ağzı keskin, sarı dişlerini gösteren mizahsız bir sırıtışla gerildi. "Ne de olsa Bir bana rüyalarını bir dişiyle paylaştığını söyledi."

"Neden sizi bu konuda bilgilendirsin ki? Bu seni hiç ilgilendirmez." Altı'nın kalbi yeniden daha hızlı atmaya başladı ve burnu metal pençelerinin üzerinde yatmakta olan koklayıcı başını kaldırıp sızlandı.

"Aynen öyle, Gurn." İki parmağını şıklattı ve koklayıcı ayaklarının dibine geldi. "Masumiyetinden şüphe edilen biri için altı protesto çok fazla."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Altı, bir kez daha boş olmaya razı olarak. "Rüyalar bana geldi, onları ben aramadım."

"Tabii ki yapmadın," dedi One evinin kapısından. Beynine yerleştirilmiş Kolektif'in elektrotlarını gösteren şeffaf kafatası başlığı, Prime'ın yüksek binaları arasında bir şekilde yolunu bulmuş olan zayıf güneş ışığında belli belirsiz parlıyordu. "Burada söz konusu olan sizin suçluluğunuz ya da masumiyetiniz değil. Ben sadece seninle konuşmak istedim, Altı," dedi.

"Bir." Altı rahatlamış gibi bir ifadeyle başını kaldırdı. "Bu konuyu özel olarak konuşabilir miyiz? Bunun İki'yi ilgilendirdiğini düşünmüyorum."

"Hissetme suçuna yaklaşan *her şey* beni ilgilendirir." İki ona yine o çok fazla dış gösteren yüz buruşturan, mizahtan yoksun sırıtışını yaptı.

"Burada hissetme suçu yok," dedi Bir sert bir sesle. "Gidebilirsin, İki. Seninle daha sonra konuşacağım."

"Elbette." İki hafifçe başını salladı ve süzülerek uzaklaştı, koklayıcı da onun peşinden koşuyordu.

Biri Altı'ya başını salladı. "Lütfen evime girin ve rahatınıza bakın."

"Teşekkür ederim." Ama Altı omzunun üzerinden geri çekilen zayıf figüre son bir kez baktı. Kolektif'in Gözleri umurunda değildi. Erkek yanlış bir şey bulmaya çok hevesliydi ve Hissetme-suçundan suçlu bulunanları cezalandırabildiğinde kendini beğenmiş bir memnuniyet sergiliyordu.

Altı, neredeyse bunu yaptığıının farkında olmadan ensesine tekrar dokundu. Boynunun arkasına yerleştirilmiş olan duygu engelleyici iyi bir engelleyiciydi; tıbbi mavnalardaki en iyi Tolleg cerrahı tarafından yerleştirilmişti. En hassas koku alma aygıtına sahip bir koklayıcı bile onda asla suçluluk hissi kokalamazdı. O güvendeydi. İki kişi ona dokunamazdı.

Biri kenara çekildi ve onun serin, karanlık eve girmesine izin verdi ve ardından kapıyı arkalarından kapattı.

"Şimdi, Altı," dedi ve uzun, loş koridordan çalışma odasına doğru ilerledi. "İki'nin dediği gibi, anladığım kadarıyla bir dişiyle rüya paylaşıyormuşsun."

"Bilerek değil!" Altı itiraz etti. "Rüyalar geliyor ve gitmelerini sağlayamıyorum. Yine de bir anlam ifade etmiyorlar - sadece şarj olma dönemimde dinlenmemi bozuyorlar."

"Rüya paylaşımı bir Kindred fenomenidir," dedi Bir, pürüzsüz, temiz, boş bir tepesi olan düz siyah metal bir masanın arkasına oturarak. "Bunun eninde sonunda senin de başına gelmesi beklenebilir."

"Ne? Ama neden?" Altı masanın önündeki tabureye oturdu ve dış iskeletinin bacak soketlerini refleks olarak taburenin metal kenarları boyunca uzanan güç ızgaralarına taktı. Bir misafirin zırhını şarj etmek için böyle bir koltuğa sahip olmak Bir'in hoşuna giderdi. Bu şekilde düşünceliydi.

"Siz saf kan Kindred'sınız, değil mi?" Biri kaşını kaldırarak ona . "DNA'sı Tollegs tarafından karıştırılmış ve yapay kuluçka tüplerinde büyütülmüş olan diğerlerimizde diğer ırklardan izler var. Ama sen bize ergenlik çağında şekillenmiş olarak geldin. Senin genetik mirasın daha saf... ve dolayısıyla bu tür sapkınlıklara daha yatkın."

Altı kaşlarını çattı, 'sapkınlık' kelimesinden hoşlanmamıştı.

"Bu konuda ne yapmalıyım? Dediğim gibi, rüyaları ben davet etmiyorum, onlar sadece geliyorlar. Ve ne kadar denersem deneyeyim onları gönderemiyorum."

"Bana kızdan bahset." Biri sandalyesinde arkasına yaslandı, siyah gözleri tembelce dönüyordu. "Birlikte yaşadığınız kız. Neye benziyor?"

"Küçük... çelimsiz... kendini koruyamıyor." Altı kaşlarını çattı. "Her zaman onun bir tür tehlike altında olabileceğini ve konuda bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum."

Ama... Ne olduğunu bilmiyorum."

Biri düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Ona karşı koruyucu hissediyorsun. Aslında bir duygu değil, sadece başka bir Kindred özelliği."

"Ona karşı *hiçbir şey* hissetmiyorum," diye itiraz etti Six, kalbi nedense hızlanmıştı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Tabii ki hayır. Kimse seni hissetmekle suçlamadı," dedi One nazikçe.

"İki kişi yaptı." Altı kaşlarını çattı. "Yoksa neden hayvan koklayıcısına beni incelemesi için talimat versin ki?"

"İki... İki'dir." Biri sanki bunun bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Seni buraya onun hakkında konuşmak için çağırmadım, rüyaların hakkında konuşmak için çağırdım."

"Duygu damperimi kontrol ettirmemi ister misiniz?" Altı sordu. "Onu takan Tolleg'e sorabilirim-"

"Hayır. Ona sahip çıkmanı istiyorum."

Bir'in sözlerinin kafasına dank etmesi bir an aldı. Anladığında, Altı belirsiz bir şekilde ona baktı. Eğer bir şey hissedebilseydi, duygusu şok olurdu.

"Ne dedin sen?"

"Ona sahip çıkmanı istediğimi söyledim - git ve hayalini paylaştığın kıza sahip çık."

"Onu sahiplen ve onunla ne yap?" Altı talep etti. "Konu kadınlara geldiğinde hiçbir referans çerçevem yok."

"Doğru değil. Kızıl Veba onları ele geçirmeden önce bir kadın ebeveyniniz ve bir kadın kardeşiniz -sanırım kız kardeşiniz- vardı."

"Kızıl Veba..." Altı gözlerini kısa süreliğine kapattı. *Gözlerinden ve kulaklarından kan sızıyordu... Kaylee'nin burnundan kıpkırmızı damlalar halinde sızıyordu.*

ağzından. "Öldür beni, Jax. Beni öldürmeni istiyorum... çok acıyor..."

"...Talep Dönemi burada."

"Ne?" Altı'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bağışlayın beni, sözlerinizi tam olarak duyamadım."

"İşte bu yüzden akustik implant yaptırmalısın - en azından bir tarafına." Biri onaylamaz bir şekilde kaşlarını çattı. "Talep Dönemini burada, Zeaga Dört'te geçirebileceğini söyledim."

"Ama bir Talep Dönemi'nin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraz etti Altı. "Ve kız tamamen geliştirilmemiş - bunu rüyalarında görebiliyorum. Ayrıca, o bir Hissedici."

"Onu sahiplenmek için yolculuğa çıkarken Sahiplenme Dönemi kurallarını inceleyebilirsiniz," dedi One. "İyileştirmelere gelince, siz yüzeye çıkmadan önce tıbbi mavnalardan birinde bir ya da iki basit iyileştirme yaptırabilir."

"Peki ya duyguları?" Altı sordu. "Ya geliştirmelerinden biri olarak bir duygu sönümleyici almayı seçmediyse? O zaman ne olacak?"

Biri iç çekti. "Özel bir muafiyet . Yine de onu tutarsanız ve uzun süre burada kalırsa, bir duygu engelleyici gerekli olacaktır."

"Elbette," dedi Altı uyuşuk bir sesle. Ayağa kalktı. "Ama... neden? Neden bunu yapmamı istiyorsun Bir?"

Six'in akıl hocası olarak görmeye başladığı yaşlı organik iç geçirdi ve bir elini pürüzsüz, şeffaf takkesinin üzerinde gezdirdi.

"Resmi olarak sadece bunun Kolektif'in iradesi olduğunu söyleyeceğim. *Gayri resmi olarak* ise tüm Zeaga Prime'ı etkileyebilecek olayların yaşandığını söyleyebilirim. Size bundan daha fazlasını söyleyemem."

Altı kaşlarını çattı. "Benden bunu istersen yaparım elbette. Ama hala anlamıyorum."

Bir tanesi ona baktı. "İstemediğini biliyorum ve bunun senin için bir risk olduğunu da biliyorum Altı, ama bunu yapabileceğine inanıyorum. Karakterin güçlü, mantığın tartışılmaz. Bu insan dışının senin üzerindeki etkisi ne olursa olsun, Hisset-suçuna düşmene izin vermeyeceksin."

Six yine kaşlarını çatarak, "Onun hiçbir etkisi yok," dedi. "Hem de hiç."

Ama iradesine rağmen, onun küçük, mükemmel göğüslerini gösteren şeffaf, ipeksi beyaz giysiyi hatırladı... gözlerindeki korkuyu... ona zarar vermemesi için yalvarırkenki yumuşak, tatlı sesini... *Birinin onu koruması gerekiyor, diye* fısıldadı kafasının içinde bir ses. *O çok küçük, çok narin, savunmasız.*

"Öyle olmadığını biliyorum. Ve senin güçlü kalacağını da biliyorum." Birinin sesi, bir şekilde içine düştüğü garip hayali bozdu.

"Oh, elbette. Elbette yapacağım, Bir." Altı başını salladı.

"Güzel." Akıl hocası ayağa kalktı ve Altı'ya başıyla onay verdi. "Onu aldığında bana geri getir ve geliştirmelerini incelememe izin ver. Duyguları için sana kişisel bir izin vereceğim, böylece herhangi bir sorun yaşamayacaksın."

"Teşekkür ederim." Altı resmi bir selam verdi, Bir de başını sallayarak ona karşılık verdi. "İstediginizi yapacağım."

"Bir an önce gitmeye bakın," dedi Bir. "En hızlı mekiğinizi alın ve üçüncül tıbbi mavnanın sizin için yer açmasını sağlayın. Onun enerji kaynağı en güçlüsüdür."

"Elbette." Altı tekrar başını salladı ve gitmek için döndü. "Altı mı?"

"Evet?" Arkasını döndüğünde One'ın yüzünde tuhaf, okunamayan bir ifade gördü. Yine de akıl hocasının normalde boş olan yüzünde *herhangi bir* ifade görmek tuhaftı.

"Talih senden yana olsun," dedi Bir resmi bir şekilde. "Şimdi git. Bir dahaki sefere kızı yanına aldığında görüşürüz."

Altı tekrar başını salladı ve oradan ayrıldı. Ancak Bir'in evinden Prime'ın loş gün ışığına adımını atarken, akıl hocasının insan kıza sahip çıkması için ne gibi bir nedeni olabileceğini merak etti.

Peki Six onu sahiplendikten sonra onunla ne yapacaktı? İnsan herhangi bir dişiyle ne yapar? Küçük, mükemmel göğüsler ve kocaman, sevimli gözlerin hızlı bir görüntüsü zihninin gözünün önünden geçti ve aynı hızla kayboldu.

Çenesini kaldırdı ve mekik iskelesine doğru yöneldi. Yapacak ve öğrenecek çok şey vardı.

Gelinini alma vakti gelmişti.

Kindred'a doyamadınız mı? Merak etmeyin, Enhanced yakında geliyor... Ve eğer bu kitabı sırası dışında okuduysanız, Kindred' Gelinleri'nin ilk dört romanı şimdi <http://www.evangelineanderson.com> adresinde bulabileceğiniz tek bir ciltte toplandı.

Akraba Gelinler Sözlüğü

AllFather - başarısız bir genetik ticaretin yan ürünü olan bir ırk olan Scourge'un şeytani başı. AllFather, Kadimlerden biridir ve duygusal acı ve travmaları toplamak için bir kişinin zihnine ulaşma gücüne sahiptir. Bela Kehaneti'nin gerçekleşmesi için yaşamaktadır.

Kadim Varlıklar - Derin Mavi'de yaşayan *varlıklar* - en karanlık ve en Rageron ormanlarının ulaşılmaz bir parçası. Duygusaldırlar ama Kindred'larla hiçbir şekilde akraba değildirler. Her Kadim Olan'ın iki formu vardır; insana veya Kindred'a benzeyen iki ayaklı bir form ve ölümcül olabilen bir canavar formu ve istedikleri zaman formlar arasında geçiş yapabilirler. Kadimler İlk Akrabalardan bile daha eskidir ve kıskançlıkla korudukları *skrillix* bitkisine saygı duyarlar.

Bespeak-Biriyle bir Think-me cihazı kullanarak zihinsel olarak iletişim kurmak. Yakından tanımadığınız birine bespeak yapmak kaba bir davranış olarak kabul edilir.

Beast/Rager Kindred - güzel ama ölümcül flora ve fauna ile dolu bir orman gezegeni olan Rageron'dan *gelirler*. Koyu renk saçları, altın rengi gözleri ve ateşli öfkeleri vardır ama en belirleyici özellikleri çiftleşme yumruklarıdır. Çiftleşme yumruğu, Canavar Kindred'ın şaftının dibinde bulunan ve yalnızca seçtiği eşiyile bağlanma seks sırasında tamamen devreye giren bir bölgedir. Tıkandığında

Canavar Kindred'ı ve gelini tamamen ona bağlanana kadar birbirine kilitli tutmak için şişer. Bu, her iki partner için de hem son derece uzun süreli hem de çok orgazmlı bir seks sağlar.

Yıldızlar *Arasındaki Karanlık* - Kindred'ların kadim düşmanı *olan* Hoard ya da *Grimlax*'ın *diğer* adı. Bu varlıkların ruhları yoktur ve bu yüzden

Kindred tarafından şeytani olarak kabul edildi.

Kan Humması, Kan Soyu'nun ana dünyası Tranq Prime'da çiftleşmemiş dişilerin maruz kaldığı bir durumdur. Kan Humması ya da sıklıkla kullanılan adıyla Kan Yanması, buzlu dünyada yaşayan ve yalnızca kadınları etkileyen bir parazitten kaynaklanır. *Pire* veya kan böceğinde bulunan parazit, Tranq Prime su kaynağındaki bir bileşikle reaksiyona girerek ateşe neden olur. Semptomlar Titreme, artan cinsel ihtiyaç ve kanın damarlarda ısınma hissinin yanı sıra meme uçlarında ve cinsiyette artan renklenmeyi içerir. Ateş kırk sekiz saat içinde tedavi edilmezse ölümle sonuçlanır.

Bir Kindred erkeği bir dişinin kanını içtiğinde, Kan Hummasına karşı doğal bir panzehir oluşturur ve bu panzehiri vücut sıvılarını paylaşarak geçirebilir. Panzehiri dişinin sistemine sokmanın en etkili yolu şudur bir Kan Akraba'sının onu ısırması ve böylece özülle birlikte enjekte etmesi gerekir. Bununla birlikte, iyileştirici sıvının seks yoluyla geçmesi de mümkündür.

Kan Humması eskiden Tranq Prime'da çok yaygındı ve bu da soğuk, gururlu yerlilerin ilk etapta Kindred'larla genetik bir değişim başlatmasına neden oldu. Ancak yakın zamanda geliştirilen bir aşı hastalığın neredeyse kökünü kazıdı ve buzla kaplı gezegenin asıl sakinlerinin ticarete devam etmek için çok az nedeni var. Kendilerini Püristler olarak adlandıran bir grup, Soylularla daha fazla ticaret yapılmasına karşı.

Kan/Tranq Akraba- sarışın ve soluk mavi gözlüdür ve buz, kar ve kutup benzeri sıcaklıkların norm olduğu Tranq Prime'dan gelirler. Ağır hava koşullarıyla mücadele edebilmek için Kan Soyu normalden daha yüksek vücut ısısına ve insandan iki kat daha fazla kırmızı kan hücresine sahiptir. Süper yüklü kanlarını paylaşmak için özel ısırma ritüelleri geliştirmişlerdir.

kendi bağlayıcı seks versiyonları sırasında eşlerinin kanını alırlar. Bir insanın köpek dişlerinin olduğu yerde bulunan bir dizi çift dişleri vardır.

Bu dişler, bir Kan Akrabası çiftleşmek ve bağ kurmak istediği bir kadınla birlikte olana kadar tam olarak gelişmez veya eti delemek kadar keskinleşmez.

Bağlanma Töreni - bir Kindred savaşçısı tarafından seçilen gelin, onunla bağlanma seks yapmasına ve zihnini onunkiyle birleştirmesine izin vermişse, Talep Etme Döneminden sonra gerçekleşen düğün tipi bir ritüel.

Bağlayıcı Seks - bir Kindred savaşçısının cinsel ilişki sırasında gelinini kendisine kalıcı olarak bağlamak için attığı ekstra adım. Canavar Kindred için bu, çiftleşme yumruğunun . Kan Soyu için bağlayıcı seks, penetrasyon sırasında seks anlamına gelir. İkiz Akraba, gelinin içine girerek ve aynı anda ona boşalarak onu kendilerine bağlar.

Sahiplenme Töreni, bir gelin bir Kindred savaşçısı tarafından ilk kez sahiplenildiğinde gerçekleşen bir tür nişan törenidir. Erkek ona karşı niyetini açıklar ve kadın da Sahiplenme Dönemi yasalarına uyacağına yemin eder.

Sahiplenme Dönemi - askere alınan kadınların Kindred Ana Gemisine gitmeleri ve kendilerini seçen savaşçıyla otuz günlük bir "sahiplenme dönemi" geçirmeleri gerekmektedir. Bu sürenin sonunda Akraba eşlerinin cazibesine direnmeyi başarırlarsa, Dünya'ya geri dönmelerine ve normal yaşamlarına devam etmelerine izin verilir. Ancak, Akraba erkeğinin baştan çıkarmasına yenik düşerlerse, ömür boyu çiftleşirler ve Dünya'ya taşınmaları gerekir.

Kindred gemisinde yaşamak, her şeyi geride bırakmak ve Dünya'daki ailelerini ve arkadaşlarını nadiren görmek. Elbette pek çok kadın, askere alınsın ya da alınmasın, bir çırpıda her şeyden vazgeçmek istemeyecektir. Fakat Kindred'ların gizli bir silahı vardır - kadınlarının zevkine olan bağlılıkları ve inanılmaz ateşli seks sırasında detaylara gösterdikleri özen.

Sahiplenme *Dönemi Kuralları* - Sahiplenme Dönemi, Kindred savaşcısının seçtiği gelini baştan çıkarmaya çalıştığı ve gelinin de ona direnmeye çalıştığı dört hafta sürer:

Tutma Haftası: Kindred savaşcısı gelinini tutabilir.

Yıkanma Haftası: Savaşcı ve gelini birlikte yıkanır ve savaşcının geline kokulu yağlarla masaj yapmasına ve onu boşaltmasına izin verilir.

Tadım Haftası: Savaşcının, erkek arkadaşına oral seks yapmasına izin verilir.

Gelin.

Bağlanma Haftası: Sekse izin verilir, ancak işleri bir adım öteye götürüp üç farklı Kindred erkeğine özel ve spesifik bir süreç olan bağlanma seksine izin verip vermeyeceği tamamen geline bağlıdır. (Çoğu kadın bu noktadan çok önce teslim olur ancak birkaçı direnir).

Talep süresi dolmadan önce tek çıkış yolu sözleşmenin ihlal edilmesidir.

Bu, Kindred savaşcısının kurallara tam olarak uymaması ve izin verilen olayların sıralamasında ileri atlamaya çalışması veya aşağıdaki kurallardan birini ihlal etmesi durumunda meydana gelebilir

Kindred Yüksek Konseyi tarafından belirlenen kurallar. Çoğunlukla Dünya ile iletişimin kısıtlanmasıyla ilgili olan bu kurallar Ana Gemideki herkesin güvenliği içindir ve pazarlık konusu yapılamaz. Bilgisizlik bu kuralların ihlali için bir mazeret değildir ve talep döneminin derhal sona erdirilmesiyle sonuçlanacaktır.

Konvo-pillar-Parlak renkli bir tırıla benzeyen yarım inç uzunluğunda bir böcek. Convo-pillar'lar tüccarlar tarafından genetik olarak

Rageron çevresindeki uç koloniler, düşünce dalgaları aracılığıyla kullanıcının beyniyle iletişim kurarak uzaylı dillerini tercüme eder. Güvenilir olmadıkları bilinen çevirileri çözdüklerinden daha fazla çatışmaya neden olduğu için Kindred Yüksek Konseyi tarafından yasaklandılar.

Geliştirilmiş Olanlar olarak da bilinen *Karanlık* Kindredler, Kindred ırkının *bu* fraksiyonu yüzyıllar önce gelin arayacak uygun dişi sıkıntısı yaşandığında koptu. Cinsel dürtülerinin üstesinden gelmeye yemin eden *Karanlık* Kindred, Kolektif adı verilen bir grup bilinçli makine tarafından yönetilen Zeaga Four'un cyborg benzeri sakinleriyle genetik bir ticaret yaptı. Zeaga Four'da tüm duygular yasak olduğundan, organik sakinlere duygu suçu işlemlerini önlemek için duygu engelleyici implantlar takılmıştır. Bulunan herkes Kolektif'ten özel bir izin almadan Hissetme suçundan suçlu bulunanlar derhal tasfiye edilebilir.

Derin Mavi - Rageron ormanlarının en karanlık ve en ulaşılmaz kısmı

Rüya Paylaşımı - bir Kindred zihni gelininin zihniyle hizalandığında ve birbirlerinin günlük aktivitelerini görmeye başladıklarında *meydana gelir*. uykularında hatırlarlar. Ancak, iki (veya İkiz Akraba durumunda üç) zihnin çeşitli şekillerde olabilir ve uykuyla sınırlı değildir.

Ateş Çiçeği Suyu - Rageron'a özgü Ateş Çiçeği bitkisinden yapılan alkollü *bir* içecek. Görünüş olarak süte benzemekle birlikte bal, vanilya, lavanta ve yaban mersini aromasına sahiptir.

Yüksek Konsey Üyesi - Akraba gezegeni Birinci Dünya'nın hakiki hükümdarı ve koruyucusu. Sadece Yüksek Konsey Üyesi bilgelik tahtına oturabilir ve öngörü gözüyle görebilir. Bir Yüksek Konsey Üyesi olmadan, Birinci Dünya ve Kindred ırkının geri kalanı İstif'in şeytani entrikalarına karşı yeterince korunamaz.

Hoard - *Grimlax* olarak da bilinen İlk Akraba'nın *kadim bir* düşmanı ya da Yıldızları yiyen Siyahlık, onlar kötü, Şeytani varlıklardır. Açgözlü iştahları ve evrendeki her canlıyı fethetme, yeme ve yok etme arzuları vardır. En alt kademe en kalabalık ve ilkel olmak üzere kabilelere ayrılırlar. Seçkin ya da üst kademe kabileler daha sofistike ve zekidirler ama aynı zamanda çok daha tehlikelidirler. Kötü Ő hretleri manip latiftir ve görünüşlerini bir araç kullanarak değiştirebilirler. "gölgeleme" adı verilen teknikle istedikleri kişi ya da Şeye benzeyebiliyorlar.

Kindred, gen havuzlarını genişletmek için yüzyıllardır evreni dolaşarak uygun eşler arayan genetik tüccarlardan oluşan bir ırk. Bir Genetik anomali nüfuslarının yüzde doksan beşinin erkek olmasını sağlıyor, özellikle kadınları arıyorlar. Kindred'ın yaptığı    genetik takas,    çok özel erkek tipiyle sonuçlanmıştır. Ancak her ne kadar bazı Ticaret yaptıkları ırkın fiziksel özelliklerini taşıyan Kindred geni her zaman üç Şeyi garanti eder: fiziksel hüner, son derece iri ve kaslı bir vücut yapısı ve seçtikleri dişiye sonsuz sadakat.

Krik-ka-re-bir varlığın zihin yaşamının bir başkası tarafından takas veya fidye olarak alınabildiği *bir* Bela geleneği.

Kusax, Scourge ana gezegeninin çekirdeğindeki kusurlu metalden yapılmış özel *bir* bıçaktır. Tek bir çizik bile ölümcül olabilir çünkü yaralanan kişiye yavaş ve acı dolu bir ölüm sağlayan bir ruh zehri bulaştırır.

Davranış *Yasası* - her savaşcının gelininin iyi davranışından sorumlu olduğunu söyleyen ve ona makul ölçülerde onu cezalandırma hakkı veren Akraba yasası. Genellikle "ceza" doğası gereği cinseldir ve bazı gelinler

sırf Kindred savaşçılarının özel disiplin biçimini deneyimlemek için seri suçlular haline gelirler ;)

Şans Öpücüğü: Mutlu çifte iyi şans getirmesi için Akraba Bağları Töreninde sağdıç ve nedime tarafından gerçekleştirilen bir öpücük.

Akrabamın *eşi* - Kindred savaşçılarının erkek kardeşleri tarafından seçilen gelinlere atıfta bulunma şekli. İngilizcedeki baldız terimine benzer.

Sahip Olma İşaretleri - Scourge'un bir dişiyi eş olarak işaretleme

Sahip Olma İşaretleri arasında sıkı oturan bir meme uçlarında ve klitoral başlıkta piercingler ve kalçanın iç kısmında veya üst kısmında bir damga yer alır.

Kalçalar. Kindred kanı taşıyan Scourge'lar da eşlerini kokuyla işaretlemek isterler ancak kendilerini gerçekten bağlı hissetmek için türlerinin geleneksel işaretlerine ihtiyaç duyarlar

Seçtikleri dişiyi.

Tüm Yaşamın Anası - ana Akraba İlah, öğretileri dişi olan her şeye saygı ve hürmeti içeren nazik ve yardımsever bir tanrıça.

Numala, "sıvı kedi" anlamına gelen *bir* Kan Akraba adıdır. Uyarıldığında normal miktardan daha fazla kayganlık üreten bir dişiyi ifade eder. *Numalalar* Kan Soyu tarafından çok değerlidir ve eş olarak aranırlar çünkü Kan Soyu savaşçısının ortalamadan daha büyük sikini kaldırabilme ihtimalleri daha yüksektir.

Psişik Bıçak - Bela tarafından geliştirilen ve bir Kindred ile gelini arasındaki zihinsel ve duygusal bağı koparabilen bir işkence .

Öfke -aynı zamanda Koruyucu Öfke veya Çılgın Öfke- bir Kindred savaşçısının gelini öldüğünde ortaya çıkan değişmiş bilinç durumudur.

tehdit ediyor. Kan dolaşımını endorfin ile doldurur ve
Bu durumdaki bir Kindred, sahiplendiği kadını korumak için ölecek bir ölüm
makinesine dönüşecek kadar yoğun bir öfke ve saldırganlığa sahiptir.

Kutsal Kuru - tapınağa ev sahipliği yapan yeşil ve mor ağaçlardan oluşan *bir* alan
Tüm Yaşamın Anası. Kindred Ana gemisi, bu kutsal ağaçların büyüyüp
serpilmesine olanak tanımak için kendi gezegenlerindeki gibi yapay bir yeşil
güneşle donatılmıştır.

Scourge - yanlış giden *bir* genetik ticaret, bu tehditkâr yabancılar en
maceraperestleri bile korkutacak kadar sapkın arzulara ve cinsel ihtiyaçlara
sahiptir. Kadınlarına hükmetme ve tamamen sahip olma ihtiyaçları, yerine
getirmeleri gereken tuhaf bir kehanete yol açmıştır... ya da denerken ölürlər.

Bela Kehaneti- "İkiden biri, birbirine benzeyen ama yine de farklı - sarı bir
güneşin üçüncü gezegeninden gelen tek bir rahmin çiftte meyvesi. Göğüslerinin
arasında beyaz bir yıldızla işaretlenecek." Bu sözleri söyleyen
Mee'ah - büyük bir olduğuna inanılan Scourge ırkının yaşayan son dişisi.
Scourge'lar ölmekte olan bir ırktır ve dişileri olmadığı için et tankı ya da fiçı
denilen yapay rahimlerde yeni üyeler yaratmak zorunda kalırlar.
Yine de, Kindred'larla aynı genetik özelliklere sahip oldukları için, sadece erkek
çocuklar yaratabiliyorlar ve her yeni nesil bir öncekinden daha zayıf oluyor.
Kehanet Bela adlı kadına atıfta bulunuyor
inananlar Yüce Baba ile çiftleşebilecek ve ırklarını gençleştirmek için sadece kız
çocukları doğurabilecekler.

Skrillix Bitkisi-Acı Asma olarak *da* bilinir. Bu bitki sadece Derin Mavi olarak
adlandırılan Rageron ormanlarının kalbinde bulunur. Parlak kıpkırmızı

Skrillix meyvelerinin staz da dahil olmak üzere birçok hastalığı iyileştirdiği söylenir

ve yanlış yerleştirilmiş veya yapay bir ruh bağıını da çözebilir. Dikenlerin, meyvelerin yararlı olduğu kadar zehirli olduğu söylenir. Bir *skrillix* dikeninin batması uyanırken kâbus görmeye neden olabilir ve kurbanı acı verici anıları yeniden yaşamak. Zihinler meyvelerin suyuyla birbirine bağlandığında, bu vizyonlar kimyasal olarak indüklenen sinirsel bir bağlantı yoluyla bunlara tanık olabilen başkalarıyla paylaşılabilir.

Take-me- İkiz Aylar'a özgü *bir* hayvan olup

Kindred'ları gemilerine taşımak için. Take-me'nin yeşil kürkü ve her iki ucunda birer tane olmak üzere iki kafası vardır. Her kafanın üç mor gözü vardır. Bu Take-me, kütesini genişletme ve sıkıştırma gibi benzersiz özelliklere sahiptir, bu da onu depolama için ideal hale getirir. Aslen mağaralarda yaşadıkları için, Take-me'lerin çoğu Kindred yemek hazırlama alanlarındaki küçük karanlık bölgelerde çok memnun bir şekilde kalır ve burada efendilerinin yemeklerinin artıkları ve artıklarıyla yaşarlar. Alerjileri olan muz kabukları dışında neredeyse her şeyi yiyebilirler.

Tharp- giysi olarak giyince bir kürk battaniyeye çok benzeyen bir hayvan.

Tharplar Tranq Prime'da yetiştirilir ve ev sahiplerinin vücut ısını çoğaltma ve onları en soğuk koşullarda bile sıcak tutma yetenekleri nedeniyle ödüllendirilir.

Bir *tharp* yalnızca tek bir kişi tarafından giyilebilir; acemi ya da gençken bir konakçıya bağlanır ve ondan ayrılırsa yavaş yavaş açlıktan ölür. *Tharplar* zekidir ve sınırlı hareket kabiliyetine sahiptir. Konakçıları kadar uzun yaşarlar ve sadece vücut ısıyla geçinirler, hayatta kalmak için başka hiçbir besin türüne ihtiyaç duymazlar.

Think-Me-Şakaklara takılan ince gümüş *bir* tel, aralarında zaten samimi bir iletişim olan kişiler arasında zihinsel iletişimi kolaylaştırır.

Bağlantı.

Touch-U - Tranq Primea özgü, Kindred'in *bir* ev sağlık cihazı olarak uyarladığı düz siyah mat benzeri bir hayvan. Touch-U

Hangi düğmeye basıldığına bağlı olarak nazik bir masaj veya tamamen erotik bir deneyim sunabilir.

İkiz *Akrabalar*, sarp ama güzel adalarla dolu geniş, fırtınalı okyanusların dünyası olan İkiz Aylar'dan gelirler. İsimlerine sadık kalarak, İkiz Kindredlar her zaman çiftler halinde gelirler. Ancak kardeşler birbirinin aynısı değildir.

Her zaman bir aydınlık ikiz ve bir de karanlık ikiz vardır. Bu etiketler sadece cilt, saç ve göz rengine değil, ikizlerin ruh hallerine ve dünyayı da atıfta bulunur. Çiftteki koyu renkli ikiz genellikle daha karamsar ve içine kapanıktır Işık ikizi ise hayata büyük ölçüde daha parlak bir açıdan bakar. İkizler birbirleriyle yakından bağlantılıdır ve birbirlerinin duygularını hissedebilirler. Uzun mesafelerde ya da uzun süreler boyunca şiddetli acı çekmeden birbirlerinden ayrılamazlar. Ayrıca bir kadını paylaşmaları ve onu zihinsel ve duygusal alışverişlerine bağlayarak çok yoğun bir m n ge seks yapmaları gerekir.

Urlich, Scourge tarafından yetiştirilen *bir* köpek türüdür. Olgunlaştıklarında koku alma duyularını ve zekalarını arttırmak için makinelerle modifiye edilirler. sonuçta ortaya cyborg tipi bir hayvan çıkar. Beyinlerine programlanmış olan kokunun peşine düştüklerinde, *urlichler* tamamen tek fikirli ve Avlarını köşeye sıkıştırıp yakalayana kadar duramazlar.

Wave - yiyecekleri bir dakikadan kısa bir sürede pişirmek için binlerce hassas şekilde harmanlanmış ısı ışını yayan bir Kindred pişirme cihazı.

Zichther - Rageron ormanlarına özgü bir hayvan olan zichther

Ağzını açıp üç sıra inanılmaz derecede keskin, köpekbalığı benzeri dişlerini ortaya çıkarana kadar görünüşte küçük, parlak mavi bir oyuncak ayıyı andırır.

Yazar Hakkında

Evangeline Anderson, yazmayı tercih eden kayıtlı bir MR teknisyeni. Ve evet, "Yazmayı tercih ederim" yazan bir tampon çıkartması olacak kadar inek. Onu görürseniz korna çalın! Otuzlu yaşlarında ve

Florida'da bir kocası, bir oğlu ve iki kedisi var. Birkaç yıldır kendi zevki için erotik kurgu yazıyordu ve bunun için para almayı denemek gelmişti. Keyifle, kirli bir zihne sahip olduğu için para kazanmanın gerçekten mümkün olduğunu keşfetti ve o zamandan beri sürekli olarak paranormal ve bilimkurgu erotik yazıyor.

Onu www.evangelineanderson.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

Bazı ücretsiz okumalar ve yakında neler olacağını öğrenmek için ziyaret edin.

Onunla Facebook üzerinden de bağlantı kurabilirsiniz

<http://www.facebook.com/evangeline.anderson.773>

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

